

ข่าวประเสริฐเรียบเรียงโดยมัทธิว

เล่ม 4 (บทที่ 16-20)

โดย

โอลิเวอร์ ปี กรีน

คำนำ

ขณะที่เราศึกษา *ข่าวประเสริฐเรียบเรียงโดยมัทธิว* แบบทีละข้อต่อไป เราก็จะครอบคลุมบทที่ 16 ถึง 20 ในเล่มนี้ ในบทที่ 16 นี้เองที่เปโตรกล่าวคำสารภาพที่ใจกล้าของเขาว่าพระเยซูทรงเป็น “พระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” และคำสัญญาเรื่องคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ถูกให้ไว้ (ข้อ 16, 18) ในบทที่ 17 เราพบฉากเหตุการณ์การจำแลงพระกาย บทที่ 18 กล่าวถึงความจำเป็นอันยิ่งยวดที่ต้องมีการปรนนิบัติและความถ่อมใจในชีวิตคริสเตียน ในบทที่ 19 องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงสิ้นสุดพันธกิจของพระองค์ในแคว้นกาลิลีและเสด็จกลับไปยังแคว้นยูเดีย อันเป็นการเริ่มต้นการเดินทางของพระองค์กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม – การไปเยือนนครบริสุทธีอันเป็นที่รักของพระองค์เป็นครั้งสุดท้ายของพระองค์ ในบทที่ 20 ขณะที่พระองค์เสด็จเข้าใกล้กรุงนั้นและใกล้ถึงเวลาที่พระองค์จะสละพระองค์เองในเวลาต่อมาที่กลโกธา พระองค์ก็ทรงพร่ำสอนเหล่าสาวกของพระองค์ด้วยความรักเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ที่ใกล้เข้ามาแล้ว โดยเตรียมพวกเขาให้พร้อมสำหรับเหตุการณ์นั้น คือการถูกตรึงกางเขนของพระองค์เช่นเดียวกับการสานต่อพระราชกิจของพระองค์หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ คำอุปมาที่งดงามและให้คำสอนมากที่สุดบางเรื่องแห่งพันธกิจบนโลกนี้ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกพบในห้าบทหลังที่มีอยู่ในที่นี่ ขอสงวนลิขสิทธิ์มีแต่พระเจ้าสำหรับสิ่งใดก็ตามที่การศึกษานี้ทำสำเร็จเพื่อพระองค์

-- ผู้แต่ง

บทที่ 16

- 16:1 พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดลองพระองค์โดยขอร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น
- 16:2 พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “พอตกเย็นท่านทั้งหลายพูดว่า ‘รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง’
- 16:3 ในเวลาเช้าท่านพูดว่า ‘วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมัว’ โอ คนหน้าซื่อใจคด ท้องฟ้าที่ท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตเห็นและเข้าใจได้ แต่หมายสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ
- 16:4 คนชาติชั่วและเล่นชั่วแสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น” แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา
- 16:5 ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้นได้ล้มเอาขนมปังไปด้วย
- 16:6 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี”
- 16:7 เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า “เพราะเหตุที่เรามีได้เอาขนมปังมา”
- 16:8 ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า “โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่ได้เอาขนมปังมา
- 16:9 ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง
- 16:10 หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง
- 16:11 เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่เข้าใจว่า เรามีได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ทำให้ท่านระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี”
- 16:12 แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังเชื้อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี
- 16:13 ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟิลิปปี พระองค์จึงตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด”
- 16:14 เขาก็ทูลตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์”
- 16:15 พระองค์ตรัสถามเขาว่า “แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด”
- 16:16 ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”
- 16:17 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ
- 16:18 ฝ่ายเรบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้
- 16:19 เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน ท่านจะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จักถูกมัดในสวรรค์ และท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อยในสวรรค์”
- 16:20 แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้ขึ้น

16:21 ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่

16:22 ฝ่ายเปโตรเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย”

16:23 พระองค์จึงหันพระพักตร์ตรัสกับเปโตรว่า “ซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์”

16:24 ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา

16:25 เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด

16:26 เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา

16:27 เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามการกระทำของตน

16:28 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังไม่รู้รสความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน”

พระเยซูทรงตำหนิพวกฟาริสีและพวกสะดูสี เพราะความมืดบอดฝ่ายวิญญาณของพวกเขา

ข้อ 1: “พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดลองพระองค์โดยขอร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น”

พระเยซูได้ทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระเจ้าท่ามกลางประชาชนอย่างน่ามหัศจรรย์แล้วในการรักษาโรคและการเลี้ยงอาหารฝูงชนมหาศาลเหล่านั้น แต่ทั้งๆที่เป็นแบบนี้พวกฟาริสีและพวกสะดูสีก็ยังมาปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเยซูอีก - ไม่ใช่เพื่อนมิตรการพระองค์ แต่เพื่อทดลองพระองค์โดยการขอร้องหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์

พวกฟาริสีเป็นคณะที่เคร่งครัดมากที่สุดท่ามกลางพวกยิวเหล่านั้น ปัจจุบัน ในเรื่องของกฎ, ข้อบังคับ, หลักข้อเชื่อ, และประเพณีต่างๆ พวกเขาก็คงจะถูกเรียกว่า “พวกคลังศาสนา” พวกเขาเป็นพวกถือพิธีกรรม โดยยึดถือไม่เพียงตัวอักษรของพระราชาบัญญัติเท่านั้น แต่ยังบังคับใช้คำสอนต่างๆตามประเพณีของเหล่าบรรพบุรุษของพวกเขาด้วย พระเยซูได้ทรงว่ากล่าวพวกฟาริสีอย่างรุนแรงว่าเป็นพวกคนหน้าซื่อใจคดและเป็นพวกที่ฝืนพระวจนะของพระเจ้าและเป็นผู้นำทางตาบอดของประชาชนเหล่านั้น (มธ. 15:3-14)

พวกธรรมาจารย์ เข้ากันได้ดีกับพวกฟาริสีในการที่พวกเขาเป็นพวกถือพิธีกรรมทางศาสนาพอกัน พวกเขาเป็นผู้

ดูแลพระราชบัญญัติที่เป็นลายลักษณ์อักษรและใช้เวลาของตนศึกษามัน พวกเขายังทำสำเนาคัดลอกฉบับต่างๆ, ไขความพระราชบัญญัติ และอธิบายพระราชบัญญัติแก่ประชาชนที่อาจพบข้อยุ่งยากต่างๆเกี่ยวกับความถูกต้องตามพระราชบัญญัติด้วย พวกธรรมจารย์ยังเก็บรักษาบันทึกต่างๆและบางครั้งพวกเขาถูกเรียกว่าเป็น “นักกฎหมาย” ด้วย

อย่างไรก็ตาม พวกสะดูสี ก็อยู่ฝั่งตรงข้ามกับพวกฟาริสีเลย และทั้งสองกลุ่มนี้เกลียดชังกันและกัน พวกสะดูสีปฏิเสธเรื่องเหนือธรรมชาติ, โลกวิญญาณ, และการเป็นขึ้นจากตาย พวกเขาถูกกล่าวถึงเพียงครั้งเดียวก่อนหน้าในข่าวประเสริฐของมัทธิว ในมัทธิว 3:7 เราถูกบอกว่าพวกฟาริสีและพวกสะดูสีได้มาถึงการให้บัพติศมาของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา; แต่ยอห์น ซึ่งถูกนำพาและถูกควบคุมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็ดูออกถึงความหน้าซื่อใจคดของพวกเขาและทักพวกเขาว่าเป็น “ชาติงูร้าย”

ในพระคำข้อแรกของบทที่ 16 เราพบพวกฟาริสีและพวกสะดูสีร่วมแรงร่วมใจกันชั่วคราวเพราะความเป็นศัตรูต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีเหมือนกัน ศัตรูทั้งหลายมักร่วมแรงร่วมใจกันหากการร่วมแรงร่วมใจของพวกเขาสามารถทำลายศัตรูรายเดียวกันได้ ลูกา 23:12 บอกเราว่าปีลาตและเฮโรด ถึงแม้ว่า “แต่ก่อนเป็นศัตรูกัน” ก็ร่วมใจกันในความพยายามร่วมกันที่จะปรับโทษพระเยซู พวกฟาริสีและพวกสะดูสีก็เห็นพ้องตรงกันในเรื่องหนึ่ง – การต่อต้านพระเยซู

จริงอยู่ที่ว่าสองกลุ่มศาสนานี้เกลียดชังกันแบบเข้าไส้ แต่พวกเขาทั้งสองกลุ่มมีความเกลียดชังแบบชาตานต่อพระเยซู ถ้อยคำของพระองค์ได้เปิดโปงและตีแผ่ความหน้าซื่อใจคดของพวกฟาริสีแบบหมดเปลือก กิจการและการอัศจรรย์ต่างๆอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ได้เปิดโปงคำสอนผิดของพวกสะดูสีที่ปฏิเสธการเป็นขึ้นจากตายและโลกวิญญาณ ด้วยเหตุนี้ แม้ว่าพวกฟาริสีและพวกสะดูสีไม่อาจเห็นพ้องตรงกันในหลักคำสอนและหลักปฏิบัติ พวกเขาก็สอดประสานและเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอย่างสมบูรณ์แบบในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการปฏิเสธและการมุ่งทำลายพระเยซูคริสต์เจ้า

มีคนมากมายวันนี้ที่อยู่ในขอบเขตของการเชื่อแต่ปากแห่งอาณาจักรชาวคริสต์ผู้ซึ่งมีจิตวิญญาณเดียวกันกับของพวกฟาริสีและพวกสะดูสีเหล่านั้น นั่นคือ “มีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย” (2 ทธ. 3:5) แนวคิดของพวกสะดูสีเป็นแบบฉบับของกระแสเรานิยมแห่งสมัยของเรา – หลักศาสนศาสตร์แบบใหม่ซึ่งเอาเรื่องเหนือธรรมชาติออกไปให้พ้นทาง ทุกวันนี้ “พวกนักวิจารณ์ที่สูงกว่า” ปฏิเสธการดลใจของพระคัมภีร์, การประสูติจากหญิงพรหมจารีและการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระคริสต์

ประการแรก พวกเรานิยมปฏิเสธพระวจนะของพระเจ้าที่เป็นลายลักษณ์อักษร และสร้างพระคัมภีร์ฉบับแปลใหม่ๆออกมามากมาย พร้อมกับกาลเวลาที่ผ่านไป พวกเขาก็เริ่มมีใจกล้ามากขึ้นเรื่อยๆจนกระทั่งเดี๋ยวนี้พวกเขาปฏิเสธการมีตัวตนอยู่จริงของพระบุตรของพระเจ้าผู้ประสูติจากหญิงพรหมจารี – พระวาทนะผู้ทรงรับสภาพเป็นมนุษย์:

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาทนะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทนะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทนะทรงเป็นพระเจ้า...พระวาทนะได้ทรงสภาพของเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง...ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ยอห์น 1:1, 14, 18)

ในยุคสมัยปัจจุบันนี้มีขุมกำลังต่อต้านทั้งหลายซึ่งได้ร่วมแรงร่วมใจกันในความพยายามที่จะทำลายตัวตนและพระ

ราชกิจของพระเยซูคริสต์เจ้า ขบวนการทางศาสนาต่างๆซึ่งไม่กี่ปีก่อนเคยต่อสู้กันบัดนี้กำลังร่วมมือกันอยู่ และวันนั้นก็อยู่ไม่ไกลแล้วเมื่อจะมี*คริสตจักรโลกหนึ่งเดียว* คริสตจักรนั้นบัดนี้กำลังถูกสร้างขึ้น แต่การรับขึ้นไปจะเกิดขึ้นก่อนที่มันจะกลายเป็นความจริงอย่างหนึ่งในนัยอันสมบูรณ์ที่สุดของมัน คริสตจักรโลกจะเป็นการรวมกันเป็นหนึ่งที่มีลักษณะเป็นพิธีกรรมมากที่สุดและมีเสรีมากที่สุดของศาสนาต่างๆเท่าที่เคยมีบนพื้นพิภพ มันจะรวมโปรเตสแตนต์, โรมัน คาทอลิก, และศาสนายิวเข้าไว้ด้วยกันและจะมีพื้นฐานอยู่บนหลักคำสอนที่ว่า “พระเจ้าเป็นพระบิดาของมนุษย์ทุกคนและมนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องกัน” การรวมกันเป็นหนึ่งนี้จะเลี้ยงกางเขนของพระคริสต์และการชำระโทษบาปด้วยพระโลหิตของพระองค์ และโดยใช้การศึกษาและการปฏิรูปมันจะนำผู้คนเข้าสู่อาณาจักรเทียมนิจของซาตาน

คริสตจักรโลกกำลังพัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็วมาจริงๆไปทั่วอาณาจักรชาวคริสต์และจะเติบโตต่อไปขณะที่กาลสิ้นสุดของยุคนี้เข้ามาใกล้เรื่อยๆ เรามีองค์กรต่างๆมากมาย เช่น สภาคริสตจักรแห่งชาติของพระคริสต์และสภาคริสตจักรโลก และองค์กรต่างๆเหล่านี้กำลังประชุมกันกับเหล่าศัตรูของพวกเขาเมื่อไม่กี่ปีก่อนและกำลังกำจัดความแตกต่างทั้งหลายของตนออกไป การรวมเป็นหนึ่งในทางศาสนจักรนี้จะให้หลักคำสอนต่างๆของมันตั้งอยู่บนการปฏิเสธเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารี, การปฏิเสธเรื่องการชำระโทษบาปโดยพระโลหิต, และการปฏิเสธเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระคริสต์ อันเป็นการต้อนรับ “ยุคพันปี” ของพญามาร หลังจากการรับขึ้นไปของคริสตจักรในทันที ปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะปรากฏตัวในฐานะผู้นำโลกคนหนึ่ง และจะให้คำสัญญาต่างๆที่จะนำยูโทเปียอันยิ่งใหญ่เข้ามาชั่วระยะเวลาหนึ่ง ซึ่งหลังจากนั้นแผ่นดินโลกนี้จะกลายเป็นนรกบนดิน

ในส่วนของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ ลูกา 18:8 ถามว่า “...แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ” การอ้างอิงตรงนี้ได้ไม่ได้หมายถึงความเชื่อส่วนตัวหรือของแต่ละบุคคล แต่หมายถึงความเชื่อโดยทั่วไปในองค์กรรวมทั้งหมดของความจริงขั้นพื้นฐานที่ถูกเปิดเผย ตามที่พระวาทะของพระเจ้ากล่าว “*ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร*” มันก็จะเป็นอย่างนั้นด้วยเมื่อบุตรมนุษย์เสด็จกลับมา (ลูกา 17:26) แค่ว่าคนได้รับความรอดในยามนั้นเมื่อพระเจ้าทรงทำลายแผ่นดินโลกทั้งหมดด้วยน้ำท่วม “ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน...” (ลูกา 17:28) แค่ว่าคนได้หนีรอดมาจากเมืองโสโดม และหนึ่งในสี่คนนั้นถูกทำให้กลายเป็นเสาเกลือ! ใน 2 ทิโมธี 3:13 เปาโลบอกเราว่า “แต่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย” – และทั้งหมดนี้จะเกิดขึ้นในนามของ “ศาสนา”

ไม่มีใครบนโลกปรารถนาสันติภาพมากไปกว่าผม ผมอยากขอให้ทหารทุกคนได้วางปืนของตนลงและกลับบ้านไปหาคนที่เขารัก ผมอยากขอให้ไม่ต้องมีใครยิงปืนอีกเลยเพื่อเช่นฆ่าผู้คนในการสู้รบ แต่ตราบเท่าที่พญามารยังไม่ถูกล่ามโซ่และอยู่นอกเหวไม่มีกั้นนั้นก็จะยังมี “สงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม” และ “เมื่อเขาพูดว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” เมื่อนั้นแหละความพิเนาศก็จะมาถึงเขาทันที เหมือนกับความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่พ้น” (1 ธส. 5:3)

อาจมีผู้คนที่จริงจังเป็นจำนวนมากในขบวนการสันติภาพต่างๆแห่งโมฆะยามนี้ แต่พวกเขา กำลังต่อสู้ในการสู้รบที่มีแต่แพ้ ขบวนการสันติภาพต่างๆ*แบบคลังศาสนา*ได้รับพลังงานจากซาตาน ด้วยว่ามันรู้ว่าหากมันสามารถทำให้ผู้คนเชื่อในสันติภาพจอมปลอมได้ แผนงานของมันก็สามารถถูกดำเนินการได้อย่างง่ายดายตายมากขึ้นเยอะ สันติภาพโลกจะไม่มีวันมาถึงจนกว่าพระเยซูองค์*สันติราช*ประทับนั่งบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม และความรู้เรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าปกคลุม

แผ่นดินโลกจะน้ำปวกคลุมทะเลอยู่ตอนนี้ (อสย. 11:9) เมื่อนั้น – และเมื่อนั้นเท่านั้น— ผู้คนจะตีดาบของตนให้เป็นฆาต
ไถนา และหอกของตนให้เป็นขอลิต และไม่ศึกษาการสงครามอีกต่อไป (อสย. 2:4) สันติภาพของจริงและที่ยั่งยืนนานจะ
ไม่มีวันเกิดขึ้นจนกว่าพระเยซูเสด็จมาเพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลก

ในการศึกษามัทธิว 16 ของเรานี้ พวกฟาริสีและพวกสะดูสีได้มาหาพระเยซู โดยทดลองพระองค์ (หรือทดสอบ
พระองค์ โดยหวังว่าพระองค์จะไม่สามารถผ่านการทดสอบได้) และขอร้องพระองค์ให้ “*สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์
ให้เขาเห็น*” ในมัทธิว 12:38 พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ได้มาหาพระเยซูและขอที่จะเห็นหมายสำคัญจาก**พระองค์**:

“คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีทูลว่า “อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากที่จะเห็น**หมาย
สำคัญจากท่าน**”” พวกผู้ปกครองทางศาสนาเหล่านี้ไม่ยากได้แค่**หมายสำคัญธรรมดาๆ** พวกเขาอยากได้**หมายสำคัญแบบ
สุดยอดจากสวรรค์** พระเยซูได้ทรงแสดง**หมายสำคัญ**ต่างๆมากมายท่ามกลางผู้คนเหล่านี้แล้ว และ**พระเยซูเอง** (พระเจ้า
ผู้ทรงปรากฏในกายเนื้อหนัง) ก็**ทรงเป็นหมายสำคัญที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเหนือทุกหมายสำคัญ!** คนที่โหดเหี้ยมและบาปหนาเหล่านี้
นี้ปรารถนา “**หมายสำคัญ**” อันหนึ่งในเมื่อพวกเขากำลังยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในกายเนื้อหนังแล้ว

สมมติว่าพระเยซู, พระเจ้าในกายเนื้อหนังองค์นี้, ทรงแสดงอิทธิฤทธิ์ของพระองค์ สมมติว่าพระองค์ทรงเอ่ยคำๆ
หนึ่ง, ทรงเปิดฟ้าสวรรค์และเผยให้คนเหล่านี้เห็นในนิมิตถึงสง่าราศีที่ไม่อาจกล่าวเป็นคำพูดได้ของพระที่นั่งของพระบิดา
และเหล่าทูตสวรรค์ พวกนักศาสนาที่ถือรั้นแบบงมงายเหล่านี้จะเชื่อในใจของตนไหมว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของ
พระเจ้าอย่างแท้จริง?

เมื่อเศเรซฐีนผู้ขึ้นแห่งลูกา 16:19-31 ตายและลืมตาในนรก เขาก็อ้อนวอนว่า “**อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดู
ข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตรำทุกข์ทรมานอยู่ใน
เปลวไฟนี้**” เมื่อเขาพบว่าสิ่งนี้ไม่อาจกระทำได้ เขาก็ขอร้องอับราฮัมว่า “**บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซารัสไปยัง
บ้านบิดาของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซารัสเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้**” แต่อับรา
ฮัมตอบเศเรซฐีนนั้นว่า “**เขามีโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด**” เศเรซฐีนนั้นจึงตอบกลับไปว่า
“**มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียใหม่**” อับราฮัมจึงกล่าวว่า “**ถ้าเขาไม่ฟัง
โมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ**”

พระเยซูทรงทราบว่าคุณเหล่านี้ที่ท้าทายพระองค์จะไม่ยอมเชื่อ ถึงแม้ว่าพระองค์ทรง**แสดงให้พวกเขาเห็นหมาย
สำคัญใหญ่โตจากสวรรค์** ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงมิได้ประทานตามคำขอของพวกเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราไม่ทรงเสีย
ฤทธิ์เดชของพระองค์ไปเปล่าๆกับคนทั้งหลายที่ได้รับพลังงานจากพญามารอย่างสิ้นเชิงจนพวกเขามีความคิดที่ถูกปิด คนๆ
หนึ่งต้อง**คิดถูก**เกี่ยวกับพระวาระของพระเจ้าก่อนที่พระเจ้าจะสามารถกระทำกิจกับเขาได้ ด้วยว่าการปฏิเสธเรื่องเหนือ
ธรรมชาติเท่ากับเป็นการปิดประตูใส่พระพักตร์พระเจ้า และไม่มีทางที่พระเจ้าจะทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่บุคคลใดที่มี
ความผิดเพราะการปฏิเสธเช่นนั้นเด็ดขาด

พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองผ่านทางพระวาระของพระองค์ พระเยซูได้ตรัสถ้อยคำแสนมหัศจรรย์แห่งชีวิตไป
มากมายแล้วและได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันโดดเด่นไปมากมายแล้ว แต่จนถึงจุดนี้พวกผู้นำทางศาสนาก็ยังไม่เชื่อใน
พระองค์และพระองค์ทรงทราบว่าพวกเขาจะ**ไม่ยอมเชื่อ** ไม่ว่าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งใดในความพยายามที่จะทำให้พวกเขา

เขาประทับใจก็ตาม หากพระองค์ประทานหมายสำคัญจากสวรรค์ พวกฟาริสีก็คงพูดหมิ่นประมาทและพวกสะดูสีก็คงเยาะเย้ยไปแล้ว

พวกฟาริสีและพวกสะดูสีกล่าวว่าพวกเขาอยากได้หมายสำคัญอย่างหนึ่งจากสวรรค์ พวกเขาไม่ยอมรับการมีอยู่จริงของพระเจ้าและพวกเขาไม่เชื่อยังเรียกร้องหมายสำคัญอย่างหนึ่งจากสวรรค์อยู่เหมือนเดิม แต่พระเยซูคริสต์ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อทำตามคำขอต่างๆของคนเหล่านั้นที่เป็นลูกของพระมารดาและทำใจของตนให้แข็งกระด้างไป พระองค์ได้เสด็จมา “เพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด” (ลูกา 19:10) พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อ “ประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก” (มธ. 20:28)

ทุกวันนี้ในธรรมาสันบางแห่ง มีชายหลายคนที่มีจิตวิญญาณแห่งความไม่เชื่อแบบเดียวกันนี้ ผมได้อ่านในคำเทศนาหนึ่งที่ถูกรับฟังเมื่อไม่นานมานี้ซึ่งในคำเทศนานั้นผู้รับใช้คนหนึ่งกล่าวว่าตอนที่เอเลียสไปพบกับพวกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลบนภูเขาการเมลและเรียกไฟลงมาจากสวรรค์ (1 พงศกษัตริย์ 18:17-38) สิ่งที่เกิดขึ้นจริงๆก็คือว่า ไฟฟ้าเปรี้ยงลงมาจากท้องฟ้าและเสียดเครื่องบูชาอันทั้งหมด การอัศจรรย์เรื่องการข้ามทะเลแดงตามที่มีบันทึกไว้ในอพยพ 14:13-22 ถูกอธิบายแบบเฉไฉโดยกล่าวว่าไม่มีอะไรที่เหนือธรรมชาติเกี่ยวกับการแยกน้ำเหล่านั้นเลย แต่มันเป็นเพียงปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอย่างหนึ่งเท่านั้น

คนเหล่านั้นที่อธิบายเฉไฉเรื่องการอัศจรรย์ต่างๆของพระเยซูจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าสักวันหนึ่ง และการพิพากษาของพวกเขาก็จะสาหัสมากกว่าการพิพากษาที่ถูกดวงไฟแก่พวกเขา นับถือรูปเคารพที่นำสาระที่อาศัยอยู่ในป่าดงดิบและไม่เคยได้ยินพระนามของพระเยซูคริสต์เลย!

ข้อ 2 และ 3: “พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า “พอดตกเย็นท่านทั้งหลายพูดว่า ‘รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง’ ในเวลาเช้าท่านพูดว่า ‘วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมัว’ โอ คนหน้าซื่อใจคด ท้องฟ้าที่ท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตเห็นและเข้าใจได้ แต่หมายสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ”

พวกเขาโดยทั่วไปเฝ้าสังเกตหมายสำคัญ (สัญญาณบอกเหตุ) ต่างๆของธรรมชาติอย่างใกล้ชิดมาโดยตลอด เกี่ยวกับคนยิวนั้น ประวัติศาสตร์ให้หมายเหตุที่น่าสนใจ:

“ในวันสุดท้ายของเทศกาลอยู่เพิง คนทั้งปวงเฝ้าสังเกตการลอยขึ้นของควัน หากควันนั้นลอยโค้งไปทางทิศเหนือ พวกคนจนก็ชื่นชมยินดีแต่พวกคนรวยเป็นทุกข์ใจเพราะว่าจะมีฝนตกชุกในปีต่อไปและพืชผลก็จะเสียหาย; หากควันนั้นลอยไปทางทิศใต้ พวกคนจนก็เป็นทุกข์ใจและพวกคนรวยชื่นชมยินดี เพราะว่าจะมีฝนน้อยลงในปีนั้น และพืชผลก็จะสมบูรณ์ดี; หากลอยไปทางทิศตะวันออก ทุกคนก็ชื่นชมยินดี; หากลอยไปทางทิศตะวันตก ทุกคนก็เป็นทุกข์ใจ”

พวกนักศาสนาเหล่านั้นที่มาหาพระเยซูเพื่อแสวงหาหมายสำคัญจากสวรรค์สามารถมองดูท้องฟ้าและตัดสินชี้ขาดได้ว่า จะเจอกับภูมิอากาศแบบใด ด้วยเหตุนี้ พระเยซูจึงทรงเรียกพวกเขาว่า “พวกคนหน้าซื่อใจคด” เพราะว่าพวกเขาสามารถวินิจฉัยหมายสำคัญต่างๆของธรรมชาติได้ แต่ไม่ใช่หมายสำคัญต่างๆฝ่ายวิญญาณที่อยู่รอบตัวพวกเขา พวกเขาสามารถมองเห็นท้องฟ้าสีแดงได้ – และตีความความหมายของมัน; แต่พวกเขาไม่สามารถมองเห็นชายตาบอดคนหนึ่งที่มาของเขาถูกทำให้มองเห็น หรือฝูงชนที่ท้องหิวซึ่งได้รับการเลี้ยงอาหาร หรือคนโรคเรื้อนคนหนึ่งซึ่งถูกทำให้หายสะอาดจากโรคเรื้อนของตน และไม่อาจตระหนักได้ว่าพระเจ้าในกายเนื้อหนึ่งทรงอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว

พวกเขายิวเฝ้าดูความเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นในธรรมชาติอย่างใกล้ชิด แต่ “*หมายเหตุสำคัญแห่งกาลนี้*” พวกเขากลับไม่
วินิจฉัย หากพวกเขาไม่ได้ تابอดฝ่ายวิญญาณ พวกเขาก็คงรู้ไปแล้วว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่แห่งฤดูกาลฝ่ายวิญญาณ
ได้เกิดขึ้นแล้ว – ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่โตมากยิ่งขึ้นกว่าการเปลี่ยนแปลงในธรรมชาติตั้งแต่เข้าจรดเย็น หากพวกเขา
ไม่ได้ تابอดฝ่ายวิญญาณ พวกเขาก็คงจะเห็นในการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเยซูไปแล้วว่าพระองค์ไม่ใช่แค่มนุษย์คนหนึ่ง
และพระองค์ไม่ได้เป็นแค่อาจารย์ที่พิเศษเหนือธรรมดาคนหนึ่งด้วย พวกเขาคงจะเห็นไปแล้วว่าพระองค์ทรงเป็น “ศาสดา
พยากรณ์ผู้หนึ่ง” ที่ถูกพูดถึงโดยโมเสส (ยอห์น 6:14; พบบัญ. 18:15-19) หากพวกเขาไม่ได้ تابอดฝ่ายวิญญาณ พวกเขา
คงจะเห็นหลักฐานนั้นไปแล้วซึ่งชี้ไปยังการพิพากษาที่เข้ามาใกล้อย่างรวดเร็วที่จวนจะตกใส่พวกเขาอยู่แล้ว

แต่พวกเขาปิดตาของตนต่อหลักฐานนั้นที่อยู่รอบตัวพวกเขา นั่นคือหลักฐานที่น่าจะบอกพวกเขาอย่างชัดเจนแล้ว
ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง พวกเขาเป็นผู้ละทิ้งความจริงถึงแม้ว่าพวกเขาจะรู้ว่าบรรพบุรุษของพวกเขาได้
ทนทุกข์เมื่อคนเหล่านั้นปฏิเสธพระเยซูและติดตามเหล่าศัตรูของพระเจ้าแทน คนเหล่านั้นถูกปิดตาโดยพระแห่งยุคนี้
และใจและความคิดของพวกเขาถูกปิดไว้จากหลักฐานนั้นซึ่งมองเห็นได้รอบตัวพวกเขาในการอัศจรรย์เหล่านั้นของพระเยซู
และถ้อยคำที่พระองค์ตรัส พวกเขา กำลังเดินตามรอยเท้าบรรพบุรุษของตน พระเมสสิยาห์ของพวกเขาได้เสด็จมาแล้ว แต่
พวกเขาก็ไม่ยอมรับรู้และต้อนรับพระองค์

แล้ววันนี้และโมฆะวันนี้ที่เราใช้ชีวิตอยู่ล่ะ? อาณาจักรชาวคริสต์ تابอดน้อยลงกว่าคนเหล่านั้นที่ได้ทำทนายพระเยซู
ใหม่? ผมรู้ว่ามิใช่และผู้รับใช้ที่ยำเกรงพระเจ้าที่แท้จริงอยู่เป็นจำนวนมาก มีคริสตจักรท้องถิ่นอยู่เป็นจำนวนมากที่กำลัง
ทำงานที่แท้จริงแห่งการเผยแผ่ข่าวประเสริฐและการนำวิญญาณ แต่อาณาจักรชาวคริสต์*โดยรวม*นั้นก็ถูกปิดตาโดย
พญามารเหมือนกับที่พวกยิวที่น่าสงสารเหล่านั้นถูกปิดตาเมื่อสองพันปีก่อน

ลองไปสำรวจโรงเรียนศาสนศาสตร์ที่โดดเด่นเหล่านั้นในอเมริกาวันนี้ดูก็ได้ ดูสิว่าเหล่านักเทศน์แห่งวันพรุ่งนี้กำลัง
ศึกษาอะไรกันอยู่ คุณจะพบว่าพวกเขาศึกษาบันทึกต่างๆแห่งอดีต – ประเพณี, ประวัติศาสตร์คริสตจักร, เหตุการณ์สมัย
โบราณ, และเรื่องอื่นๆแบบนั้นอีกมากมาย แต่พวกเขาปิดตาของตนจากหมายเหตุต่างๆแห่งกาลนี้ที่เกี่ยวข้องกับพระ
คัมภีร์ที่พวกเขาควรที่จะศึกษา ผู้รับใช้ส่วนใหญ่ที่เรียนจบมาจาก “สายพานประกอบชิ้นส่วน” นั้นแห่งศาสนานี้เป็น
พวกเสรีนิยมที่ปฏิเสธการปรากฏตัวจริงๆของพระเยซูในหมู่เมฆแห่งฟ้าอากาศ, การรับขึ้นไปที่คริสตจักร, และความจริง
อื่นๆที่แสนมหัศจรรย์ของพระคัมภีร์ พวกเขาปฏิเสธที่จะมองเห็นว่า “คนชั่วร้ายและคนล่อลวง” กำลังเลเวลงเรื่อยๆ ผู้รับ
ใช้เหล่านั้นมีมุมมองแง่ดีแบบที่แปลก, ไม่ตรงตามพระคัมภีร์และได้รับการตลใจจากซาตาน และด้วยเหตุนี้อาณาจักรชาว
คริสต์จึงตั้งใจปิดตาของตนจากหมายเหตุเหล่านั้นแห่งการพิพากษาที่ใกล้เข้ามาของพระเจ้าที่มาสู่แผ่นดินโลกนี้ เช่น
เดียวกับพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นในสมัยตอนที่พระคริสต์ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางมนุษย์ พวกผู้รับใช้หัวเสรีเหล่านี้ไม่
ยอมวินิจฉัยหมายเหตุสำคัญต่างๆแห่งกาลนี้ ความมี تابอดฝ่ายวิญญาณของพวกเขาใหญ่โตพอๆกับความมี تابอดของพวกเขา
ฟาริสีและพวกสะดูสี – บางทีอาจใหญ่โตมากกว่าด้วยซ้ำ

แต่ขอขอบคุณพระเจ้าที่ไม่ใช่ทุกคนจงใจเิดเฉลาและ تابอดฝ่ายวิญญาณ มิใช่ผู้รับใช้หลายคนที่มีมองเห็นพายุแห่งการ
พิพากษาที่เข้ามาใกล้แล้ว และพวกเขาเปล่งเสียงเตือนอย่างสัตย์ซื่อ พวกเขา ยังมองเห็นการรับขึ้นไปอันเปี่ยมสง่าราศีของค
ริสต์จักรและการเสด็จกลับมาซึ่งแผ่นดินโลกของพระเยซูในเวลาที่กำหนดเพื่อนำมาซึ่งสันติภาพบนแผ่นดินโลกด้วย คุณ

เชื่อใจได้เลยว่าตราบเท้าที่พระเยซูยังไม่เสด็จมาและคริสตจักรที่แท้จริงยังอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วและผู้รับใช้แท้ทั้งหลายจะอยู่ที่นี้ โดยเทศนาและสั่งสอนความจริงขั้นพื้นฐานเหล่านี้เกี่ยวกับการรับขึ้นไป, ยุคพันปี, และยุคนิรันดร์อันเปี่ยมสง่าราศีนั้นแห่งสันติภาพและความเจริญรุ่งเรืองซึ่งไม่มีบาปและพญามารอยู่เลย

เราทุกคนต่างทราบดีว่าคริสตจักรส่วนใหญ่วันนี้มีแนวคิดเสรี โดยปฏิเสธหมายสำคัญต่างๆแห่งกาลนี้และฤทธิ์เดชของพระเจ้า แต่เราก็ขอบคุณพระเจ้าได้สำหรับคนส่วนน้อยที่สัตย์ซื่อต่อความจริงที่สำคัญเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนและข้อเชื่อพื้นฐานต่างๆแห่งความเชื่อนั้น

ข้อ 4: “คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น” แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา”

จงสังเกตถ้อยคำที่บาดลึกที่พระเยซูทรงใช้เพื่อพรรณนาถึง “พวกแสวงหาหมายสำคัญ” เหล่านั้น: “คนชาติชั่วและเล่นชู้แสวงหาหมายสำคัญ” นี้บอกเราว่าทำไมพวกฟาริสีและพวกสะดูสีเหล่านั้นถึงไม่สามารถวินิจฉัยหมายสำคัญต่างๆแห่งกาลนี้ได้ ในนัยฝ่ายวิญญาณพวกเขาเป็นคน “ชั่วและเล่นชู้” ที่ไม่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าและต่อพันธสัญญาของพระองค์

ผมขอกล่าวแก่คนทั้งหลายที่แสวงหาหมายสำคัญในวันนี้: หากพวกคุณไม่ยอมเชื่อพระเจ้า หากพวกคุณไม่ยอมรับพระวจนะของพระองค์โดยความเชื่อ จงจำไว้ว่านี่เป็นยุคแห่งพระคุณและฮีบรู 11:6 ประกาศว่า “...แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่พอพระทัยของ (พระเจ้า) ก็ไม่ได้เลย” พระวจนะของพระองค์ประกาศว่า:

เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ (อฟ. 2:8)

“คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (โรม 1:17)

และ “การกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23)

“คนชาติชั่วและเล่นชู้... และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา” ถ้อยคำที่บาดลึกเหล่านี้ของพระเยซูถูกส่งตรงถึงพวกฟาริสีและพวกสะดูสีเหล่านั้น แต่พวกมันก็ใช้กับคนเหล่านั้นที่ร้องขอหมายสำคัญในวันนี้ด้วย คือคนเหล่านั้นที่ต้อง “เห็นอะไรบางอย่าง” หรือ “รู้สึกอะไรบางอย่าง” ก่อนที่พวกเขาจะยอมเชื่อพระเจ้า ตามที่พระเยซูตรัส ผู้คนแบบนั้นไม่ใช่คนชอบธรรม พวกเขาเป็นคนชั่ว โรม 4:3 บอกเราว่า “...อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” อับราฮัมไม่ได้ขอ “หมายสำคัญต่างๆ” หรือ “ความรู้สึกต่างๆ” พระเจ้าตรัสในตอนนั้น และอับราฮัมก็เชื่อเพียงเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า ในฮีบรู 11:1 เราอ่านคำนิยามนี้ของความเชื่อ: “บัดนี้ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นหลักฐานมั่นคงใจว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง”

ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศเกี่ยวกับคนชาติชั่วที่ไม่เชื่อและเล่นชู้ว่า “...จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น” ศาสดาพยากรณ์โยนาห์เป็นภาพเลื่องอย่างหนึ่งถึงพระเยซูคริสต์เจ้าในการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ในมัทธิว 12:40 พระเยซูทรงอธิบายว่า “ด้วยว่าโยนาห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนฉนั้น”

โยนาห์อยู่ในท้องวาฬนั้นเป็นเวลาสามวันสามคืน และจากนั้นเขาก็ถูกพ่นออกมาบนชายหาด นี่นำเสนอภาพของการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู มีผู้คนใช้เวลาหลายชั่วโมงในการถกเถียงกันว่าโยนาห์

ได้เสียชีวิตในท้องวาทันหรือไม่ว่า โดยส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าเขาเสียชีวิตจริงๆ แต่มันก็ไม่สำคัญว่าเขาเสียชีวิตหรือยังมีชีวิตอยู่ในตอนนั้น ไม่ว่าในกรณีไหน มันก็เป็นการอัศจรรย์หนึ่งที่ยิ่งใหญ่

จากคำตอบขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ประทานแก่คนเหล่านั้น โดยชี้พวกเขาไปยัง “หมายเหตุสำคัญของโยนาห์ ศาสดาพยากรณ์” มันก็ปรากฏชัดเจนว่าพวกเขาคุ้นเคยกับพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมและเรื่องราวของโยนาห์และวาทันนั้น ด้วยเหตุนี้ความหมายของพระองค์จึงน่าจะชัดเจนแก่พวกเขาแล้ว

“แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา” คุณจะสังเกตเห็นอีกครั้งว่าพระเยซูไม่ทรงสิ้นเปลืองถ้อยคำกับคนเหล่านั้นที่ได้ปิดตาของตนเสียและปิดผนึกประตูใจของตนต่อพระองค์ ถ้อยคำของพระองค์ในที่นี้มีนัยสำคัญ และการกระทำของพระองค์ก็มีลักษณะเป็นสัญลักษณ์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พวกผู้นำยิวเหล่านั้นได้ปฏิเสธพระองค์อย่างชัดเจน และพระองค์ทรงหันไปและทรงเดินหนีไปเสียจากพวกเขา

ข้อ 5: “ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้นได้ลืมนมปังไปด้วย”

ในพระคำข้อนี้ และข้อเหล่านั้นที่ตามมา เราเห็นความไม่เชื่อและใจที่เฉื่อยชาของพวกสาวกที่เดินและพูดคุยกับพระเยซูอยู่ทุกวี่ทุกวัน พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์ พวกเขาได้ยืมถ้อยคำแสนวิเศษของพระองค์ซึ่งแสดงถึงฤทธิ์เดชและชีวิต – แต่พวกเขาก็ยังซัดซี้ที่จะเชื่อ พวกเขาได้เห็นการเลี้ยงอาหารห้าพันคนนั้นแล้ว (มธ. 14:15-21) พวกเขาอยู่ในเหตุการณ์ตอนที่ทรงเลี้ยงอาหารสี่พันคนนั้น (มธ. 15:32-38) แต่ทั้งๆที่ได้เห็นการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่เหล่านั้นแล้ว พวกเขาก็ยังว่าวุ่นใจอยู่เพราะว่าพวกเขาลืมนมปังติดตัวไปด้วย มาระโก 8:14 บอกเราว่า “...และในเรื่องเขามีนมปังอยู่ก่อนเดียวเท่านั้น”

พระเยซูทรงตีความสัญลักษณ์เรื่องเชื่อขนม

ภาพเล็งถึงความชั่วร้าย

ข้อ 6: “พระเยซูตรัสกับเขาว่า “จงสังเกตและระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี””

คำเตือนนี้ถูกให้ไว้หลังจากที่พระเยซูทรงประกาศว่าพวกนักศาสนาที่แสวงหาหมายสำคัญเหล่านั้นเป็น “คนชาติชั่วและเล่นซู้” (ข้อ 4) พระองค์ทรงหันหลังให้พวกเขาและปล่อยพวกเขาไว้ตามลำพังแล้ว จากนั้นพวกสาวกก็มาร่วมวงกับพระองค์ และมันไม่ใช่เหตุบังเอิญที่พระเยซูประทานคำเตือนนี้แก่พวกเขาซึ่งเราพบตรงนี้ในข้อ 6

พวกสาวกเคยได้รับการอบรมสั่งสอนมาก่อนให้เคารพพวกผู้นำทางศาสนา พวกเขาเคยถูกสอนหลักปฏิบัติมากมายเหล่านั้นในเรื่องการถือพิธีกรรมของเหล่าผู้ปกครองทางศาสนาของพวกเขา ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงถือโอกาสนี้ตรัสคำเตือนให้พวกเขาระวังหลักคำสอนและอิทธิพลของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี มันยังมีนัยสำคัญด้วยว่าพระองค์ทรงกล่าวคำเตือนนี้ก่อนที่พระองค์ทรงเปิดเผยความจริงนั้นเกี่ยวกับคริสตจักรซึ่งจะถูกสร้างขึ้น (ข้อ 18) คือคริสตจักรซึ่งจะมีพระองค์เป็นศิโรตม์ (อฟ. 1:22, 23; คส. 1:18) และรากฐาน (1 คร. 3:11)

“จงสังเกตและระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี” คำเตือนนี้ไม่เคยเป็นที่ต้องการเหลือเกินมากเท่าในสมัยนี้ที่เรามีชีวิตอยู่เลย “เชื่อ” ของพวกฟาริสี, พวกสะดูสี, และพวกธรรมาจารย์กำลังทำงานอยู่ในวันนี้กันอย่างแน่นนอน ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้ระวังการงานของเชื่อนั้นที่สร้างความเสียหายและร้ายกาจ เราต้องระมัดระวังสุดๆว่าเราสนับ

สนุนคริสตจักรไหนและผู้รับใช้คนไหนด้วยการมีตัวตนของเรา, คำอธิษฐานต่างๆของเรา, และของถวายต่างๆของเรา เราต้องตื่นตัวและแยกแยะว่าเราฟังอะไรและเราอ่านอะไร พวกฟาริสีสมัยใหม่เหล่านั้นกำลังทำงานล่วงเวลาเพื่อทำให้เสื่อมทรามและทำลายความเชื่อแบบคริสเตียนที่แท้จริง – แต่ขอขอบคุณพระเจ้าที่ประตุนรกไม่สามารถมีชัยต่อคริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ (มธ. 16:18)

ข้อ 7: “เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า “เพราะเหตุที่เรามิได้เอาขนมปังมา””

มันไม่ดูแปลกหรือที่พวกสาวกจะเริ่มพูดคุยกันและยกเหตุผล “ท่ามกลางพวกเขาเอง” ในทันทีเกี่ยวกับคำกล่าวที่พระเยซูเพิ่งตรัสไปนั้น? พวกเขาได้ฟังทุกถ้อยคำที่พระองค์ตรัสแก่พวกฟาริสีและพวกสะดูสีเหล่านั้น พวกเขาได้ยินพระองค์เรียกคนเหล่านั้นว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด, คนชั่วและเล่นซู้, และก่อนหน้านั้นพวกเขาก็ได้ยินพระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องเชื้อแล้ว (มธ. 13:33) กระนั้นพวกเขาก็อัศจรรย์ใจเมื่อพระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “**จงระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี**” และพวกเขา ก็เริ่มที่จะสนทนากันท่ามกลางพวกเขาเองในความพยายามที่จะคิดให้ออกว่าพระองค์ทรงหมายความว่าอะไร

“เพราะเหตุที่เรามิได้เอาขนมปังมา” นี้ไม่เพียงบอกเป็นนัยถึงการขาดความเข้าใจลึกซึ้งฝ่ายวิญญาณในส่วนของพวกสาวกเท่านั้น มันยังแสดงให้เห็นถึงการขาดความเชื่อและความลุ่มหลงในการวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้าด้วย

ข้อ 8: “ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า “โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่ได้เอาขนมปังมา”

“โอ ผู้มีความเชื่อน้อย” การตำหนิแบบเบาะๆนี้จากพระเยซูจะทำให้ใจของพวกสาวกถ่อมลงและดลใจพวกเขาให้ตระหนักถึง, และกลับใจแบบจริงใจเพราะ, ความไม่เชื่อของพวกเขา พระเยซูได้ตรัสแก่หญิงชาวซีเรียฟินีเซียนั้น ซึ่งเป็นคนที่เคยนับถือพระอื่น เป็นคนต่างชาติคนหนึ่ง (“สุนัข” ตัวหนึ่งในสายตาของพวกยิว) ว่า “โอ หญิงเอ๋ย **ความเชื่อของเจ้าก็มาก** ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด” (อ่านมัทธิว 15:21-28) กระนั้นผู้ที่ถูกคัดเลือกเหล่านี้, เหล่าผู้ที่ถูกเลือกของพระเจ้าให้เดินและพูดคุยกับพระเยซูคริสต์เจ้าในพันธกิจบนโลกนี้ของพระองค์ ต้องถูกพระองค์ตำหนิเพราะ “**ความเชื่อน้อย**” ของพวกเขา

“...เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่ได้เอาขนมปังมา” เห็นได้ชัดว่าพวกสาวกไม่เข้าใจว่าพระเยซูทรงหมายความว่าอะไรเมื่อพระองค์ทรงเตือนพวกเขาว่า “**จงระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี**” พวกเขาตีความคำตรัสของพระองค์แบบตรงตัว โดยคิดเอาเองว่าพระองค์ทรงสังเกตเห็นว่าพวกเขาไม่มีขนมปังและกำลังเตือนพวกเขาไม่ให้ซื้อขนมปังซึ่งทำด้วยเชื้อซึ่งถูกใช้โดยพวกฟาริสีและพวกสะดูสี ความไม่เชื่อและการขาดความเข้าใจของพวกเขาได้ถูกแสดงออกโดยการยกเหตุผลของพวกเขาท่ามกลางพวกเขาเองเกี่ยวกับคำเตือนนั้นที่พระเยซูได้ประทานแก่พวกเขา แทนที่จะห่วงใยเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ของพวกเขาและเรื่องต่างๆฝ่ายวิญญาณ พวกเขากลับห่วงพะวงเกี่ยวกับอาหารสำหรับมือถัดไปของพวกเขาซึ่งเป็นเรื่องฝ่ายร่างกาย!

ข้อ 9: “ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง”

“ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ” พวกเขาจะลืมได้เร็วขนาดนี้เลยหรือ? ก่อนหน้านั้นไม่นาน พระเยซูทรงเอามือเที่ยงของเด็กผู้ชายคนหนึ่ง – ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว (มธ. 14:15-21) – และจากเสปียงเล็กน้อยนั้นทรงเลี้ยง

อาหารผู้ชายที่หัวทำพันคน (โดยไม่นับพวกผู้หญิงและเด็ก ๆ) พวกเขาจำไม่ได้หรือว่า “อาหารที่เหลือ” จากมือนั้นจุได้เต็มสิบสองกระบุง? เห็นได้ชัดว่าพวกเขาลืมทั้งการอัครธรรม์นั้นและบทเรียนที่การอัครธรรม์นั้นได้สอนเกี่ยวกับความพอเพียงสำหรับทุกสิ่งของพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นอาหาร (ขนมปัง) แห่งชีวิต พวกเขาคิดว่าพระองค์ทรงห่วงเกี่ยวกับ **ชนิดต่างๆ** ของขนมปัง

ข้อ 10: “หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้กี่กระบุง”

“หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น...” สาวกเหล่านี้ได้เห็นพระเยซูทรงเลี้ยงอาหารฝูงชนมหาศาลสองครั้ง แล้วจากขนมปังและปลาจำนวนเล็กน้อยเท่าใดก็ตามที่พระองค์ทรงใช้ได้ โดยมีเศษอาหารเหลือเป็นจำนวนหลายกระบุง หลังจากที่หลายพันคนเหล่านั้นได้กินอิ่มแล้ว แต่คราวนี้พวกเขาห่วงพะวงเกี่ยวกับอาหารสำหรับคนแค่มือหนึ่งเท่านั้น! พวกเขาอยู่ตรงหน้าพระอาจารย์องค์เดียวกันนั้น, องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันกับที่ได้เลี้ยงอาหารคนห้าพันคน โดยไม่นับพวกผู้หญิงและเด็ก ๆ และผู้ซึ่งในคราวหนึ่งได้ทรงเลี้ยงอาหารสี่พันคนอย่างสัมฤทธิ์ผลพอๆกัน และพวกเขาอ้างว่าสนใจเกี่ยวกับความต้องการในขณะนั้นของพวกเขาเอง

ข้อ 11: “เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่เข้าใจว่า เรามิได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ทำให้ท่านระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี”

เราอาจหมายเหตุตรงนี้ได้ว่าในบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนนี้ เราพบคำดำหนิที่รุนแรงยิ่งกว่าสำหรับความไม่เชื่อของพวกสาวก ในมาระโก 8:16-18 เราอ่านว่า: “เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า “เพราะเหตุที่เรามีขนมปัง” เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า “เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังแข็งกระด้างหรือ มีตาแล้วไม่เห็นหรือ มีหูแล้วไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ”

“เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่เข้าใจ...” มันไม่ใช่เรื่องไรเหตุผลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังแสดงออกถึงความประหลาดใจ, ความอัศจรรย์ใจ หรือแม้แต่ความผิดหวังในที่นี้ เป็นไปได้ไหมว่าชายเหล่านี้ยังไม่เห็นไปไกลเกินกว่าความพึงพอใจฝ่ายร่างกายที่ได้จากขนมปังและปลาเหล่านั้น โดยตระหนักถึงบทเรียนที่ถูกสอนแล้วผ่านทางการอัครธรรม์เหล่านั้นและ **ฤทธิ์เดช** นั้นที่ได้ก่อให้เกิดการอัครธรรม์เหล่านั้น? พระองค์ทรงสัพพัญญูอย่างแน่นอนและพระองค์ทรงทราบใจของชายเหล่านี้ เหมือนกับที่พระองค์ทรงทราบใจของมนุษย์ทุกคน (ยอห์น 2:24, 25); แต่เราต้องจำไว้ว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์คนหนึ่งเช่นกัน และในฐานะมนุษย์พระองค์ทรงรู้สึกเหมือนกับที่เราารู้สึกเมื่อเราผิดหวังหรืออัครธรรม์ใจ

“...เรามิได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ทำให้ท่านระวังเชื่อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี” ดังนั้นพระเยซูจึงทรงบอกพวกสาวกด้วยคำพูดที่ชัดเจนว่าพระองค์ไม่ได้กำลังหมายถึงเชื่อขนมปังจริงๆที่มีอยู่ในขนมปัง แต่พระองค์กำลังตรัสถึง **หลักคำสอน** ของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี, คำสอนเหล่านั้นที่เทียมเท็จและหน้าซื่อใจคดซึ่งพญามารจะใช้เพื่อล่อลวงคริสเตียนแท้ทั้งหลายให้เข้าสู่ศาสนานั้นที่เหล่าผู้นำยิวนับถือปฏิบัติ

ข้อ 12: “แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังเชื่อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี”

“แล้วพวกสาวกก็เข้าใจ...” พระเยซูทรงอธิบายว่า “เชื่อ” ที่พระองค์ตรัสถึงนั้นเป็นภาพเล็งถึงหลักคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่าพระองค์กำลังเตือนพวกเขาให้ระวังนักศาสนาเหล่านั้นที่กำลังปฏิบัติ

ตามประเพณีและหลักข้อเชื่อแทนที่จะมีใจจดจ่ออยู่กับถ้อยคำของพวกศาสดาพยากรณ์ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม พวกฟาริสีและพวกสะดูสีกำลังสอนแนวคิดต่างๆเกี่ยวกับความจริงในแง่ศาสนา, ความเป็นพระเจ้าในลักษณะทั่วไป, และเกี่ยวกับการครอบครองของพระเมสสิยาห์*มากเป็นพิเศษ* คำสอนเช่นนั้นแบบที่พวกเขากำลังอธิบายขยายความก็ชักจูงไปในทางที่ผิดและจะมีอิทธิพลในทางที่เสียหายต่อพวกสาวก

มันเป็นความจริงที่ว่าพวกยิวกำลังรอคอยและ*คาดหวัง*พระเมสสิยาห์ของตน แต่พวกเขาก็คาดหวังพระองค์ให้เป็นไปตามแนวคิดต่างๆแบบที่ผิดๆของพวกเขາเองเกี่ยวกับว่าพระองค์ควรเป็นบุคคลแบบใด พวกเขา กำลังรอคอยผู้ครอบครองที่ทรงอำนาจคนหนึ่งที่จะล้มล้างการปกครองของโรมและช่วยพวกยิวให้รอดพ้นจากการตกเป็นทาสภายใต้โรม พวกเขาไม่เต็มใจยอมรับชาวต่างชาติผู้ต่ำต้อยคนนั้นให้เป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงสัญญาไว้แก่พวกเขาในภาคพันธสัญญาเดิม ทั้งๆที่คำพยากรณ์เหล่านั้นในภาคพันธสัญญาเดิมกล่าวเกี่ยวกับและพรรณนาถึงพระเยซู พวกผู้ปกครองทางศาสนาเหล่านั้นก็ไม่สามารถ – หรือไม่ยอม – เชื่อว่าบุรุษที่มีต้นกำเนิดต่ำต้อยและมีอากัปกริยาที่เปี่ยมด้วยความกรุณาผู้นี้คือผู้นั้นที่พวกเขา รอคอย และว่าพระองค์จะทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้น*จากการตกเป็นทาสของบาป* – การตกเป็นทาสฝ่ายวิญญาณ ดังนั้นคำเตือนนี้ให้ระวังศาสนาที่หน้าซื่อใจคดของพวกฟาริสีและพวกสะดูสีจึงเป็นการเตรียมพร้อมสำหรับการสั่งสอนที่ยิ่งใหญ่และใกล้จะมีขึ้นเกี่ยวกับภารกิจที่แท้จริงขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดังที่ถูกเสนอในข้อ 18 ถึง 21 ของบทนี้

คำสารภาพที่ยิ่งใหญ่ของเปโตร

พระคำข้อที่เหลือของบทนี้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญที่สุดของกิตติคุณของมัทธิว ในที่นี้เราพบหลักคำสอนบางเรื่องที่สำคัญและขลังที่สุดของความเชื่อแบบคริสเตียน ผมอธิบายพระคำข้อเหล่านี้ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่น ผมรู้สึกเหมือนกับว่าผมควรถอดรองเท้าออกจากเท้าของผมเพราะผมตระหนักว่าผมยืนอยู่บนพื้นดินศักดิ์สิทธิ์ คำอธิษฐานของผมก็คือ ขอให้พระเจ้าประทานสติปัญญาแก่ผมที่จะแยกแยะส่วนที่สำคัญสุดๆนี้ของพระวจนะของพระเจ้าอย่างถูกต้องและทำให้หลักคำสอนต่างๆที่ถูกเปิดเผยในที่นี้ปรากฏชัดแจ้ง

ผมคิดว่าเราควรหมายเหตู่่าขณะที่มาระโก 8:27-30, ลูกา 9:18-21 และยอห์น 6:68, 69 ทั้งหมดบันทึกคำสารภาพของเปโตรที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง *มัทธิว* เป็นผู้เขียนกิตติคุณเพียงผู้เดียวที่บันทึก*คำตอบแบบเต็มๆ*ขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่มีต่อคำสารภาพนั้น ซึ่งรวมถึงการเปิดเผยด้วยว่าพระองค์จะทรงสร้างคริสตจักรหนึ่งขึ้นมา ในบันทึกที่ให้ไว้ในมาระโกและลูกา ไม่มีการกล่าวถึงคริสตจักรเลย ในกิตติคุณของยอห์นเราอ่านว่า “ซีโมนเปโตร ทูลตอบพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์ *และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์*” (ยอห์น 6:68, 69) แต่ก็เหมือนเคย ไม่มีการกล่าวถึงคริสตจักรเลย มัทธิวผู้เดียวบันทึกพระสัญญานั้น

ข้อ 13: “*ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟิลิปปิ พระองค์จึงตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด”*”

“*ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟิลิปปิ...*” สำหรับผม นี่มีนัยสำคัญสุดๆที่เหตุการณ์ตอนนี้เกิดขึ้นในเขตเมืองซีซารียาฟิลิปปิ – เขตแดนของคนต่างชาติ มันดูเหมือนสนับสนุนข้อพระคัมภีร์ในยอห์น 1:11: “*พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่*” ใช่แล้วครับ พระเยซูได้เสด็จมาหาพวกยิว แต่

เมื่อพวกเขาปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็ทรงเชื่อเชิญผู้ใดก็ตาม – **มนุษย์ทุกคน** – ให้มาและดื่มจากน้ำแห่งชีวิต (ยอห์น 7:37, 38) ตรงนี้ในเขตแดนของคนต่างชาติ พระเยซูทรงประกาศเรื่องคริสตจักรในอนาคตนั้นซึ่งจะประกอบด้วยคนทั้งปวงที่เชื่อ – ยิว, ต่างชาติ, รวย, จน, มีความรู้, ไม่มีความรู้, ทาสหรือไท

ในการประชุมสภาคริสตจักรใหญ่ครั้งแรกนั้นซึ่งถูกจัดขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม ยากอบได้กล่าวคำประกาศนี้:

“ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์ คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า ‘ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่ เพื่อคนอื่น ๆ จะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้ พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว’” (กิจการ 15:13-18)

กล่าวในแง่ของการแบ่งยุคนี้เป็นพระคำตอนที่สำคัญที่สุดในภาคพันธสัญญาใหม่เพราะว่ามันให้พระประสงค์ของพระเจ้าอย่างชัดเจนสำหรับยุคนี้ – และสำหรับการเริ่มต้นของยุคถัดไป เราจะอภิปรายเรื่องนี้ในภายหลังเมื่อเราศึกษาคิสตจักรอย่างลึกซึ้งมากขึ้น

“...พระองค์จึงตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด?” พระเยซูมิได้ถามคำถามนี้เพื่อเป็นข้อมูลของพระองค์เอง พระองค์ทรงทราบว่าผู้คนที่กำลังกล่าวอะไรและคิดอะไรเกี่ยวกับพระองค์ และผมก็ไม่เชื่อด้วยว่าคำถามของพระองค์รวมพวกฟาริสีที่เยอหีง, หน้าซื่อใจคด, และเล่นซู้เข้าไว้ด้วย ความเชื่อของผมก็คือว่าพระองค์กำลังหมายถึงฝูงชนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์อยู่ทุกวี่วัน โดยฟังคำตรัสของพระองค์และเห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ (ในเวลาต่อมา พระเยซูทรงถามพวกฟาริสีจริงๆด้วยคำถามที่คล้ายๆกัน: “พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด?” – มธ. 22:42)

จงสังเกตว่าพระเยซูทรงเรียกพระองค์เองตรงนี้ว่า “บุตรมนุษย์” ซึ่งเป็นชื่อเรียกที่พระองค์ทรงใช้เพื่อหมายถึงตัวพระองค์เองประมาณแปดสิบครั้งในการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ตามที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ นี่เป็นชื่อเรียกเชิงชาติพันธุ์ของพระองค์ในฐานะ**มนุษย์ผู้เป็นตัวแทน**ในความหมายตามที่มันถูกใช้ใน 1 โครินธ์ 15:45-47 (“บุตรดาวิด” เป็นชื่อแบบยิวของพระองค์ “พระบุตรของพระเจ้า” เป็นชื่อแบบพระเจ้าของพระองค์) พระเยซูทรงใช้พระนาม “บุตรมนุษย์” โดยบอกเป็นนัยว่าภารกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลกก้าวข้ามขีดจำกัดที่เป็นแบบยิวทั้งหมดในเรื่องของขอบเขตและผลลัพธ์ (กรูณาศึกษามัทธิว 11:19; 12:40; 20:18; 24:37-44; และลูกา 12:40; 19:10)

เมื่อนาธานาเอลรับสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็น “กษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล” พระเยซูก็ทรงตอบกลับว่า “...ท่านจะได้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก...ภายหลังพวกท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือ**บุตรมนุษย์**” (ยอห์น 1:47-51)

เมื่อเหล่าผู้นำสารของพระคริสต์ถูกขับไล่ออกไปโดยพวกยิว พระดำริต่างๆของพระเยซูก็มุ่งล่วงหน้าไปยังเวลานั้นเมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมา – ไม่ใช่มาหาชนชาติอิสราเอลเท่านั้น แต่มาหาเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งสิ้น (กรูณาศึกษามัทธิว 10:5, 6, 23)

ในพระนาม “บุตรมนุษย์” นั่นเองที่การพิพากษาอันเป็นสากลถูกมอบไว้แก่พระเยซู (จงศึกษา ยอห์น 5:22-27)

“บุตรมนุษย์” ยังเป็นพระนามหนึ่งที่บ่งบอกว่าคำพยากรณ์ต่างๆของภาคพันธสัญญาเดิมที่เกี่ยวข้องกับการอวยพรผ่านทาง**บุตรผู้หนึ่งที่จะมาผู้**ซึ่งจะเป็นเชื้อสายของหญิงที่ถูกทำให้สำเร็จจริงในพระองค์ (กรูมาศึกษาปฐมกาล 1:26; 3:15; 12:3; เพลงสดุดี 8:4; 80:17; อีสยาห์ 7:14; 9:6, 7; บทที่ 11; 32:2; เศคาริยาห์ 13:7)

ข้อ 14: “เขาจึงทูลตอบว่า “บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์””

คำตอบที่พวกเขาทูลต่อพระเยซูสะท้อนเสียงที่แตกต่างกันในชนชาติอิสราเอลและพิสุจน์อย่างดีเหลือเกินว่าพวกเขาดูไม่ออกว่านั่นคือพระเมสสิยาห์ของพวกเขา สำหรับพวกเขาพระองค์ทรงเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาที่เป็นขึ้นจากตายแล้ว – หรือเอลียาห์, เยเรมีย์, เศคาริยาห์ หรือหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์ พวกเขาไม่แน่ใจ พวกเขาไม่มีความรู้สึกที่ปนเปกันเกี่ยวกับตัวตนของพระองค์ แต่ขณะที่ประชาชนไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ใด พวกเขาส่วนใหญ่ก็ดูออกว่าพระองค์ไม่ใช่แค่อาจารย์หรือนักเทศน์ธรรมดาๆคนหนึ่ง

อิสราเอลเป็นประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า นั่นคือประชากรฝ่ายโลกของพระเจ้า แต่ความไม่เชื่อของพวกเขาซึ่งปรากฏชัดเจนนมากขึ้นเรื่อยๆก็ชี้ไปยังการกันประชาชาตินั้นไว้ต่างหากชั่วระยะเวลาหนึ่ง เราเห็นสิ่งนี้ในถ้อยคำของพระเยซูในมัทธิว 23:37-39:

“โอ เยรูซาเล็มฯ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ในใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ ดูกูเถิด ‘บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า’ ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ’”

เราเห็นความไม่เชื่อแบบเดียวกันขณะที่อวสานของยุคคริสตจักรใกล้เข้ามาเรื่อยๆ มีการปฏิเสธที่มากขึ้นเรื่อยๆเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระเยซูคริสต์และการได้รับการตลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ สิ่งที่น่าเศร้าก็คือว่าการปฏิเสธเหล่านี้มาจากคนเหล่านั้นที่อ้างพระนามของพระคริสต์ – *อาณาจักรชาวคริสต์* ใน 2 โครินธ์ 11:13-15 เปาโลเตือนให้ระวังคำสอนเทียมเท็จเช่นนั้น เขาประกาศว่า:

“เพราะคนอย่างนั้นเป็น*อัครสาวกเทียม* เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ท้ายที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา”

เปโตร ก็บอกเราว่าคนเป็นอันมากจะถูกนำไปโดยผู้พยากรณ์เท็จเหล่านี้:

“แต่ว่า*ได้มีผู้พยากรณ์เท็จ*ท่ามกลางประชาชนทั้งหลายด้วย เช่นเดียวกับที่จะมี*อาจารย์เท็จ*ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะแอบเอาลัทธิที่ออกนอกกลุ่มนอกรทางอันจะนำไปสู่ความหายนะเข้ามาด้วย และจะปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาไว้ และจะนำความพินาศอย่างฉับพลันมาถึงตนเอง จะมีหลายคนประพฤติดำตามทางแห่งการสาปแช่งของเขา และเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุ ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย และด้วยความโลภเขาจะกล่าวคำตลบตะแลงเพื่อคำ

ถ้าไรจากท่านทั้งหลาย การลงโทษคนเหล่านั้นที่ได้ถูกพิพากษานานมาแล้วจะไม่เนิ่นช้า และความทายนะของเขาก็จะไม่หลับไหลไป” (2 ปต. 2:1-3)

เปาโลสิ่งที่โมธีว่า “จงประกาศพระวจนะ ให้ชะมกเข้มนั้ที่จะทำการท้งในขณะที่มีโอกาสและไม่มีโอกาส จงว่ากล่าว ห้ามปราม และตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง ตามความปรารถนาของตนเอง และเขาจะบ่ายหูจากความจริง หันไปฟังเรื่องนินยต่างๆ” (2 ทธ. 4:2-4)

ข้อ 15 และ 16: “พระองค์ตรัสถามเขาว่า “แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด” ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

“...ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า...” คำถามนั้นถูกถามแก่พวกสาวกเหล่านั้นทุกคน แต่ในที่นี้ เหมือนกับในคราวอื่นๆ เปโตรเป็นโ้ษษที่พูดแทนคนกลุ่มนั้น เขาไม่เพียงเป็นตัวแทนของพวกสาวกเท่านั้น แต่ในกรณีนี้เขายังเป็นกระบอกเสียงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ด้วยขณะที่เขาเปิดเผยความจริงที่ยิ่งใหญ่นี้เกี่ยวกับพระคริสต์

“...พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” คำสารภาพนี้จากเปโตรรวมไว้มากกว่าคำกล่าวต่างๆที่เป็นคำพยากรณ์ที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระเมสสิยาห์ มันไม่ได้เป็นเพียงคำสารภาพแห่งความเชื่อในการสำเร็จจริงของคำพยากรณ์เหล่านั้นเกี่ยวกับตัวตนของพระเมสสิยาห์ คำสารภาพของเปโตรประกาศถึงความเชื่อส่วนตัวของเขาในพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ถึงแม้ว่าเปโตรไม่ได้เข้าใจครอบคลุมถึงการถูกตรึงกางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในตอนนั้น โดยความเชื่อเขาก็ยอมรับพระเยซูว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์และพระผู้ช่วยให้รอดของเขา พระเจ้าพระบิดาได้ทรงเปิดเผยแก่เปโตรถึงความจริงที่ว่าชีวิตนิรันดร์มีอยู่ในพระเยซู และเปโตรรับสารภาพสิ่งที่ได้ถูกเปิดเผยแก่ใจของเขาแล้ว

แต่คำสารภาพนี้ไปไกลเกินกว่ากลโกธาและอุโมงค์ฝังศพนั้นและประกาศถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระบุตรของพระเจ้า ถึงแม้ว่าในขณะที่นั้นเปโตรไม่ได้เข้าใจความหมายอันถ่องแท้ของถ้อยคำที่เขากล่าวก็ตาม เมื่อเรารับสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เราก็สารภาพพระองค์ใน**ทุกสิ่ง**ที่พระองค์ทรงกระทำสำเร็จจุลวง ถึงแม้ว่าเราอาจไม่เข้าใจมันอย่างถ่องแท้ก็ตาม คนชอบธรรม (ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้ว) มีชีวิตดำรงอยู่โดย**ความเชื่อ** ไม่ใช่โดยความเข้าใจ

ในยอห์น 5:25, 26 พระเยซูทรงประกาศว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต เพราะ**ว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์เองฉันนั้น**”

ต่อมา เหมือนกับที่ถูกเปิดเผยไว้ในโรม 1:3, 4 พระเจ้าทรงพิสูจนั้ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระองค์ “ผู้บังเกิดในเชื้อสายของดาวิดฝ่ายเนื้อหนัง แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้นบังไว้ด้วยฤทธาานุภาพ คือ**โดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า**” ความตายไม่อาจฉุดรั้งพระเยซูไว้ได้เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

คำสารภาพของเปโตรในที่นี้รวมเข้าไว้ทุกสิ่งทีความเชื่อที่ช่วยให้รอดในพระบุตรของพระเจ้าตั้งอยู่บนนั้น เมื่อพระ

วิญญาณบริสุทธิ์ที่ตรัสแก่เปโตรขณะที่เขาเขียนจดหมายฝากฉบับแรกที่มีชื่อของเขา เขาก็เขียนถึง *ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์*” (1 ปต. 1:3)

ในจดหมายฝากฉบับที่สองของเขา เปโตรรับประกันเราว่าเขาได้เป็น *ประจักษ์พยานด้วยตัวเอง* ในข้อพิสูจน์ที่ว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง:

“ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าจะอุตสาหะกระทำให้ท่านทั้งหลายระลึกถึงสิ่งเหล่านี้เสมอเมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว เพราะว่าเมื่อเราได้สำแดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และการที่พระองค์จะเสด็จมานั้น เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขาคิดแต่งไว้ด้วยความเฉลียวฉลาด แต่เรา *ได้เห็นอานุภาพของพระองค์ด้วยตาของเราเอง* เพราะว่าคราวเมื่อพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศีจากพระเจ้าพระบิดา เมื่อพระสุรเสียงจากสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ได้มาถึงพระองค์ ตรัสแก่พระองค์ว่า *“ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก”* และเราก็ได้ยินพระสุรเสียงนี้มาจากสวรรค์ ในครั้งที่เราได้อยู่กับพระองค์ที่ภูเขานับถืออันบริสุทธิ์นั้น

“และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย จงรู้ข้อนี้ก่อน คือว่า *คำพยากรณ์ทุกคำที่จารึกไว้ในพระคัมภีร์แล้ว ไม่มีใครตีความได้ตามลำพังใจของตนเอง* ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่ *พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา*” (2 ปต. 1:15-21)

การเปิดเผยที่ยิ่งใหญ่ที่ประทานให้แก่เปโตร การกล่าวถึงคริสตจักรเป็นครั้งแรก

ข้อ 17: “พระเยซูตรัสตอบเขาว่า *“ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ”*

“ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข” จงสังเกตว่าพระเยซูทรงประกาศความเป็นสุขของเปโตร – ความเป็นสุขซึ่งประทานให้แก่คนบาปแต่ละคนที่เชื่อในพระคริสต์และได้รับความรอด เปโตรไม่ได้แตกต่างจากคนบาปคนอื่นๆ ทุกคนเลยที่ได้รับ ความรอดโดยพระคุณในความเป็นสุขนี้ที่พระเจ้าประทานให้

“...เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ” ไม่มีใครอื่นนอกจากพระบิดาที่รู้จักพระบุตร (มธ. 11:27) คำสารภาพของเปโตรไม่ใช่ของเขาเอง トラบเท่าที่ความคิดและจิตวิญญาณของเขาสามารถที่จะทราบความจริงได้ – นั่นคือ คำสารภาพของเขาไม่ได้มีแหล่งกำเนิดจากมนุษย์ มันเป็นมาโดยทางการเปิดเผยของพระบิดา คือบางสิ่งใหม่หมด

ข้อ 18: “ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้”

“ฝ่ายเราบอกท่านด้วยว่า...” พระเยซูตรัสในสิทธิ์ของพระองค์เองโดยสิทธิอำนาจของพระเจ้าในการเปิดเผยใหม่เกี่ยวกับคริสตจักรของพระองค์

“...ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็ตามไม่ได้” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “เปโตร” คือ เปโตรอส ซึ่งมีความหมายว่า หินเล็กๆก้อนหนึ่ง “ศิลา” มาจากคำว่า เปโตร และบ่งบอกถึงศิลาก้อนใหญ่ หรือรากฐานที่มั่นคง ดังนั้นเราจึงเห็นว่าคริสตจักรไม่ได้ถูกสร้างอยู่บนเปโตร มันถูกสร้างอยู่บนพระคริสต์ผู้ทรงเป็นศิลานั้น

ตรงนี้คำว่า *เอคเคลเซีย* ถูกใช้เป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ ในภาษากรีก *เอคเคลเซีย* หมายถึง “ผู้ที่ถูกเรียกออกมา” คริสตจักรที่แท้จริงนั้นประกอบด้วย “บรรดาผู้ที่ถูกเรียกออกมา” – นั่นคือ คนเหล่านั้นที่โดยความเชื่อได้ต้อนรับพระเยซู เป็นพระผู้ช่วยให้รอดและได้ถูกย้ายเข้ามาในอาณาจักรของพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้าแล้ว (คส. 1:13) เมื่อพระเยซูทรงประกาศว่า “บนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้” พระองค์ก็ทรงบอกเป็นนัยว่าพระองค์จะทรงทำอะไรกับคนทั้งปวงที่เช่นเดียวกับเปโตรได้แสดงออกถึงความเชื่อในพระคริสต์ คริสตจักรของพระองค์ประกอบด้วยคนทั้งปวงที่รับสารภาพด้วยใจว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า

เนื่องจากพระคำตอนนี้เรากำลังศึกษาอยู่มีคำว่า *เอคเคลเซีย* (คริสตจักร) เป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์ และคริสตจักรถูกกล่าวถึงว่าเป็นอนาคต (พระคริสต์ตรัสว่า “เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้”) ผมจึงไม่เห็นเหตุผลใดเลยสำหรับความสับสนซึ่งมีอยู่ในขณะนี้เกี่ยวกับวันเกิดของคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านั้นแก่เหล่าสาวกของพระองค์ คริสตจักรก็ยังมีได้มีตัวตนขึ้นมา

มันไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่จะกล่าวถึง “คริสตจักรภาคพันธสัญญาเดิม” ไม่มีสถาบันแบบนั้นอยู่ในยุคภาคพันธสัญญาเดิมเลย มีคนจำนวนมากที่ประกาศว่าชนชาติอิสราเอลเป็นคริสตจักรในยุคภาคพันธสัญญาเดิม โดยใช้บันทึกในกิจการ 7:38 เป็นข้อพิสูจน์ซึ่งเราอ่านเกี่ยวกับ “คริสตจักรในถิ่นทุรกันดาร” อย่างไรก็ตาม คำๆนี้ก็แค่หมายถึงชุมนุมชนหนึ่ง, หรือการรวมตัวกันของประชาชนในถิ่นทุรกันดาร ชนชาติอิสราเอลคือชุมนุมชนหนึ่ง, การรวมตัวกันของประชาชนที่ถูกเรียกออกมา แต่ชุมนุมชนนั้น (หรือการรวมตัวกันนั้น) ไม่ใช่คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ที่พระคริสต์ตรัสถึงตรงนี้ในมัทธิว 16:18

ความสับสนที่มีอยู่วันนี้ในอาณาจักรชาวคริสต์เกี่ยวกับคริสตจักรได้ถูกทำให้เกิดขึ้นโดยการแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างผิดๆ เราไม่สามารถเอาพระสัญญาเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับประชากรฝ่ายโลกของพระองค์นั้นคือชนชาติอิสราเอล มาใช้กับคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ในความพยายามที่จะยึดเหนี่ยวความสำเร็จจริงของพระสัญญาเหล่านั้นในยุคพระคุณนี้ได้ ชนชาติอิสราเอลและคริสตจักรไม่ใช่สิ่งเดียวกัน

มีภาพเล็งต่างๆอยู่มากมายในภาคพันธสัญญาเดิมซึ่งบ่งบอกว่าคริสตจักรจะถูกเรียกให้มีตัวตนขึ้นมา และบัดนี้เราก็เข้าใจภาพเล็งเหล่านั้นแล้ว เนื่องจากพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยข้อลึกลับแห่งคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่แล้ว พวกศาสนาดพยากรณ์ภาคพันธสัญญาเดิมได้เห็นการเสด็จมาครั้งแรกของพระคริสต์และการเสด็จมาครั้งที่สองอันเปี่ยมสง่าราศีของพระองค์ แต่พวกเขาก็ไม่ได้เห็นระหว่างการเสด็จมาสองครั้งนั้น นั่นคือยุคคริสตจักร ซึ่งเป็นยุคที่ได้กินเวลาเกือบสองพันปีแล้ว (ในปีของผู้เขียน นั่นคือ 19xx)

“...เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้...” ในคำประกาศนี้การเน้นย้ำอยู่ตรงที่คำสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของ “ของเรา” พระเยซูทรงประกาศว่าพระองค์จะทรงเรียกชนกลุ่มหนึ่งออกมาสำหรับพระองค์เอง การรวมตัวกันของคนกลุ่ม

นี้ได้เริ่มต้นขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์นั้น (มันไม่อาจเริ่มต้นได้จนกว่าหลังจากการสำเร็จครบถ้วนของพระราชกิจนั้นที่พระเยซู ได้เสด็จมากระทำแล้ว พระองค์ต้องทนทุกข์, ลี้นพระชนม์, เป็นขึ้นจากตาย และถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี พระวิญญาณ บริสุทธิ์ได้เสด็จมาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น และในวาระอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นคริสตจักรได้ถือกำเนิดขึ้น)

คริสตจักร

ถึงแม้ว่ากิตติคุณที่เรียบเรียงโดยมัทธวีนี้เป็น “หนังสืออาณาจักรนั้น” ผมก็รู้สึกว่ามันจะเป็นประโยชน์ที่เราจะสละ เวลาตรึงนี้เพื่อพิจารณาคุณให้ลึกซึ้งกว่าเดิมเกี่ยวกับความจริงเหล่านั้นแห่งคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่เพราะว่าในโมงยาม นี้พญามารกำลังพยายามสุดขีดที่จะบ่อนทำลายข้อเชื่อพื้นฐานต่างๆแห่งความเชื่อนั้นและบิดเบือนความจริงเกี่ยวกับคริสต จักร

ดังที่ได้ชี้ให้เห็นไปแล้ว คำว่า “คริสตจักร” มาจากคำกรีก *เอกเคลเซีย* ซึ่งมีความหมายว่า “ที่ถูกเรียกออกมา” ใน ด้านหลักคำสอน คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่คือกายหนึ่งอันประกอบด้วยผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วที่ถูกเรียกออก มาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า ถูกเรียกให้มาสู่ความเชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงถูกตรึงกางเขน, ถูกฝังไว้, และเป็นขึ้นใหม่ แล้ว ผ่านทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ คนๆหนึ่งได้บังเกิดโดยพระวิญญาณ, รับสภาพของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้น แล้วในมนุษย์ภายใน และพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จเข้ามาประทับอยู่ในตัวเขา เขากลายเป็นอวัยวะหนึ่งแห่งพระกายของ พระคริสต์ (ผู้เชื่อทุกคนถูกทำให้เป็นอวัยวะต่างๆของกันและกันและถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกันโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้า กับพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว) ดังนั้นเราจึงนั่งด้วยกันกับพระคริสต์ในสวรรคสถาน (อฟ. 2:6) เราถูกปิดซ่อนไว้กับพระ คริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3) *นี่คือคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่*

ผมขอกล่าวซ้ำว่าคริสตจักรไม่ได้มีตัวตนในระหว่างระบบภาคพันธสัญญาเดิมเลย ยุคคริสตจักร (ยุคแห่งพระคุณนี้) เคยเป็นข้อลึกลับหนึ่ง “ที่ถูกปิดซ่อนไว้ในพระเจ้า” เปาโลกล่าวเรื่องนี้อย่างชัดเจนในเอเฟซัส 3:1-5, 9, 10:

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ ถ้าแม่ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว และรู้ว่าพระองค์ ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆและโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็ เข้าใจถึงความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระคริสต์) *ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของ มนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสนดาพยากรณ์ของพระองค์โดยพระ วิญญาณ...และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกลับ* ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรง ปิดบังไว้ในพระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ บัดนี้ทรงประสงค์จะให้เทพผู้ครอบครองอาณาจักรและเทพ ผู้มีอำนาจในสวรรคสถานรู้จักพระปัญญาอันซบซ้อนของพระเจ้าโดยคริสตจักร”

พวกวิสุทธิชนแห่งสมัยภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้อยู่ในคริสตจักรที่พระเยซูตรัสถึงตรงนี้ในมัทธวี 16:18 พวกเขาถูก *ทำให้มีชีวิต*แล้วโดยพระวิญญาณของพระเจ้า แต่พวกเขาไม่ได้ถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วในสวรรค เหมือนอย่างผู้เชื่อทั้งหลายในวันนี้ ในสมัยของพวกอัครปีตา พระคริสต์ผู้ทรงลี้นพระชนม์เพื่อเราและทรงเป็นขึ้นใหม่แล้ว ยังไม่ได้ถูกสำแดง

คริสตจักรไม่ได้มีตัวตนอยู่ขณะที่พระเยซูยังทรงอยู่บนแผ่นดินโลกในตอนนั้น ในบทที่เราศึกษากันอยู่นี้พระเยซู

ตรัสถึงคริสตจักรในรูปแบบที่จะมาในอนาคต การกิจของพระคริสต์ในตอนนั้นมีมายัง “แกะหลงแห่งวงศ์วานอิสราเอล” ดังที่พระคริสต์ตรัสชัดเจนแล้วในมัทธิว 15:24: “พระองค์ตรัสตอบว่า “เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล””

เมื่อพระเยซูทรงส่งเหล่าสาวกของพระองค์ออกไป พระองค์ก็ตรัสแก่พวกเขาว่า “อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลดีกว่า” (มธ. 10:5, 6) แม้แต่พวกศัตรูของพระคริสต์ก็ตระหนักว่าพระองค์ได้เสด็จมาหาประชาชาติยิว ขณะที่พระองค์ทรงถูกตรึงอยู่บนกางเขน พวกเขา “เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า “**ผู้นี้คือเยชูษัตรีย์ของชนชาติยิว**”” (มธ. 27:37)

เปาโลกล่าวถึงความจริงข้อนี้เช่นกันในโรม 15:8: “บัดนี้ข้าพเจ้าขอบอกว่า พระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นผู้รับใช้สำหรับพวกที่เข้าสู่หนัดในเรื่องเกี่ยวกับความจริงของพระเจ้า เพื่อยืนยันถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษทั้งหลาย”

การเริ่มต้นของคริสตจักร

มีผู้เสนอแนะว่าคริสตจักรได้มีการเริ่มต้นของมันหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์เมื่อพระเยซูทรงระบายลมหายใจบนพวกสาวกและตรัสแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์เถิด” (ยอห์น 20:22) อย่างไรก็ตาม ดังที่ผมได้กล่าวไปแล้ว ผมเชื่อว่าคริสตจักรได้ถูกให้กำเนิดในวันฟื้นเทออสตนั้น เพราะว่าในวันนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาและสำแดงพระองค์เองในแผ่นดินโลก โดยทรงเป็นพยานว่าพระเยซูได้ทรงเป็นขึ้นจากตายแล้ว และได้เสด็จขึ้นไปหาพระบิดาแล้ว

ในกิจการ 1:3-9 เราเรียนรู้ว่าพระเยซูทรง “แสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์อย่างแน่นนอนที่สุดว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า “ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ เพราะว่ายอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

“เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนี้หรือ” พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ไม่ใช่ฐานะของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”

“เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังพินิจดู พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา”

ในลูกา 24:49 พระเยซูทรงบัญชาพวกสาวกไว้ว่า “...ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม **กว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน**” พวกเขาได้กระทำตามที่พระเยซูทรงบัญชา พวกเขาอยู่ต่อในกรุงเยรูซาเล็มเพื่อรอการเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เหตุการณ์เหล่านั้นในวันเพ็ญเทศกาลอีสเตอร์กลับคืนชีพไว้ในกิจการบทที่ 2:

“เมื่อวันเทศกาลเพ็ญเทศกาลอีสเตอร์มาถึง จำพวกสาวกจึงมารวมใจกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล้าสั่นก้องทั่วบ้านที่เขานั่งอยู่นั้น มีเปลวไฟสีฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาลิ้นทุกคน เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตั้งต้นพูดภาษาต่างๆตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด

“มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้ามาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขาจึงพากันมาและสับสนเพราะต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตนเอง คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า “ดูเถิด คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา เช่นชาวปารเธียและมิเตีย ชาวเอลามและคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และแคว้นยูเดียและแคว้นคัปปาโดเซีย ในแคว้นปอนทัสและเอเชีย ในแคว้นฟรีเจีย แคว้นปัมฟีเลียและประเทศอียิปต์ ในแคว้นเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซริน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว ชาวเกาละและชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านี้กล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษาของเราเอง” เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจและฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า “นี่อะไรกัน” แต่บางคนเฆะเย้ยว่า “คนเหล่านั้นเมาเหล้าองุ่นใหม่”

“ฝ่ายเปโตรได้ยืนขึ้นกับอัครสาวกสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า “ท่านชาวยูเดียและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าองุ่นเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า ‘พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็นในคราวนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเราบนทาสและทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์ เราจะสำแดงการมหัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดินเบื้องล่างเป็นเลือด ไฟและไอควัน ดวงอาทิตย์จะมืดไปและดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่นั้น คือวันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า และจะเป็นเช่นนี้คือผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’

“ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชวามานาซาเรธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้น ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนชั่วจับพระองค์ไปตรึงที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้

“เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า ‘ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้หวันไหว เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดิ์ ยิ่งกว่านี้เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสิพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์’

“ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์

แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบว่าคุณเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปฏิญาณว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบ้านเอเวอของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในรก ทั้งพระมั่งสละของพระองค์ก็ไม่เปื่อยเน่าไป

“พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้ เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว เหตุว่าท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’ เหตุฉะนั้นให้วงศวานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์”

“เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลกปลาดใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครสาวกอื่นๆว่า “ท่านพี่น้องทั้งหลาย เราจะทำอย่างไรดี” ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า “จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพราะว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์” เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยานและได้เตือนสติเขาว่า “จงเอาตัวรอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด”

“คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน” (กิจการ 2:1-41)

คำเทศนาของเปโตรในวันเพ็นเทคอสต์นั้นสามารถอ่านได้ในห้าหน้าที่ แต่มันก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่แท้จริงมากกว่าที่ผู้นำทางศาสนาบางคนทำได้ในชั่วชีวิต มันนำการฟ่องใจอันลึกซึ้งในเรื่องบาปมาให้และคนทั้งหลายถูกทำให้หวั่นไหวจนถึงเบื้องลึกแห่งตัวตนของพวกเขา เหล่านี้คือการกลับใจที่แท้จริง, คำกล่าวยอมรับพระคริสต์ที่แท้จริง นี่ไม่ใช่ปฏิกริยาแบบที่ เกิดเป็นช่วงๆเพราะเจอแรงกดดันสูงซึ่งถูกทำให้เกิดขึ้นโดยการโน้มน้าวใจฝูงชนในแง่จิตวิทยา ผู้คนที่ได้ยินพระวจนะตอนนั้นก็รับพระวจนะด้วยความยินดีและรับบัพติศมา

มีการร่วมสามัคคีธรรมแบบคริสเตียนแท้ในตอนนั้นเช่นกัน ด้วยว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับความรอด “ได้ตั้งมั่นคงอยู่ในคำสอนของจำพวกอัครสาวก และในการสามัคคีธรรม และร่วมใจกันในการหักขนมปัง และการอธิษฐาน เขามีความเกรงกลัวด้วยกันทุกคน และพวกอัครสาวกทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สิ่งของของเขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกันเป็นของกลาง เขาจึงได้ขายทรัพย์สมบัติและสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ เขาได้ร่วมใจกันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขาพร้อมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยจริงใจ ทุกวันเรื่อยไป” (กิจการ 2:42-46)

คำเทศนาที่เปโตรเทศนาวันนั้นมีเหตุจูงใจหนึ่งเดียว – การเปิดเผยพระเยซูคริสต์เจ้า คำเทศนาของเขามีพื้นฐานอยู่บนพระคัมภีร์ ซึ่งรวมถึงการยกข้อความแบบคำต่อคำจากโยเอล 2:28-32, เพลงสดุดี 16:8-11, และเพลงสดุดี 110:1

นอกเหนือจากข้อความที่เขาขอมมาจากข้อพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเหล่านั้นแล้ว เขายังอ้างอิงหลายตอนไปยังพระคัมภีร์ และคำเทศนาทั้งหมดของเขาก็ถูกเจือให้มีรสด้วยคำกล่าวต่างๆจากพระคัมภีร์ด้วย ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพระวิญาณามบริสุทธิ์ทรงสำแดงฤทธิ์เดชและการสถิตอยู่ของพระองค์ในสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้าถูกเทศนาในความบริสุทธิ์และความเรียบง่ายทั้งหมดของมัน

เราอาจสรุปย่อคำเทศนาของเปโตรโดยกล่าวว่าเขาถวายสง่าราศีพระเจ้า, ยกชูพระคริสต์, และให้เกียรติพระวิญาณามบริสุทธิ์ นักเทศน์คนใดที่จะปฏิบัติตามแบบอย่างนี้ก็คาดหวังผลลัพธ์ต่างๆที่ยิ่งใหญ่จากพระเจ้าได้ ความต้องการยิ่งใหญ่ที่สุดในธรรมศาสตร์ต่างๆวันนี้คือ ข้าราชการเพิ่มขึ้น, ข้อพระคัมภีร์มากขึ้น, สง่าราศีและคำสรรเสริญมากขึ้นถวายแด่พระคริสต์, การบงาบเชื่อฟังมากขึ้นต่อพระวิญาณามบริสุทธิ์ – และการให้เกียรติน้อยลงแก่โปรแกรมต่างๆและกลไกประจำวัน! พระเยซูตรัสว่า “และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา” (ยอห์น 12:32) พระองค์กำลังตรัสถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั้น แต่การตีความแบบรองลงมาของคำกล่าวนี้นี้ก็คือว่า หากเรายกชูพระคริสต์ พระองค์ก็จะทรงชักนำคนทั้งหลายมาสู่ความรอด

คริสตจักรถูกให้กำเนิดในวันเพ็นเทคอสต์นั้น ในห้องชั้นบนห้องหนึ่ง โดยมีคนอยู่ด้วยประมาณหนึ่งร้อยยี่สิบชีวิต หลังจากคำเทศนาของเปโตร สามพันคนถูกเพิ่มเข้ากับคริสตจักรและถูกรวมเป็นหนึ่งเดียวกันกับผู้เชื่อคนอื่นๆ

กิจการบทที่ 2 ปิดท้ายด้วยคำพูดเหล่านี้: “...ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรทวีขึ้นทุกๆวัน” (กิจการ 2:47) เสมียนของคริสตจักรไม่ได้เพิ่มเราเข้ากับคริสตจักร พิธีบัพติศมาด้วยน้ำไม่ได้เพิ่มเราเข้ากับคริสตจักร การงานที่ดีต่างๆไม่ได้เพิ่มเราเข้ากับคริสตจักร **พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเพิ่มเราเข้ากับคริสตจักรตอนที่เรารับความรอด**

เมื่อการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่เกิดขึ้น เราก็ถูกให้กำเนิดโดยพระวิญาณามถูกรวมเป็นหนึ่งเข้ากับพระกายของพระคริสต์ ถูกประทับตรา ถูกประทับภายในและถูกนำพาโดยพระวิญาณาม – และวันเปี่ยมสง่าราศีวันหนึ่งพระองค์จะทรงทำให้เราเป็นขึ้นจากตายในฝ่ายร่างกาย (กรูณาศึกษายอห์น 3:1-7; โรม 8:9, 11, 14, 16; 1 โครินธ์ 12:12, 13; และเอเฟซัส 4:30)

รากฐานของคริสตจักร

การสำแดงอันครบถ้วนเกี่ยวกับคริสตจักรไม่ได้ถูกให้ไว้ในมัทธิว 16 และมันไม่ได้ถูกให้ไว้ในวันเพ็นเทคอสต์นั้นเหมือนกัน หากเปโตรเป็น “ศิลา” ที่คริสตจักรถูกสร้างขึ้นบนนั้น เราก็คาดหวังได้อย่างแน่นอนว่าเมื่อเขาเทศนาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เขาก็คงจะอ้างอิงถึงตัวเองและอ้างอิงถึงคริสตจักรไปแล้ว; แต่ไม่มีการอ้างอิงเช่นนั้นในคำเทศนาของเปโตรวันนั้นเลย เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงพร้อมแล้วที่จะเปิดเผยข้อลึกลับเกี่ยวกับคริสตจักร พระองค์ก็ทรงมอบการเปิดเผยอันยิ่งใหญ่ไว้กับอัครสาวกเปาโลแทนที่จะเป็นเปโตร เปาโลถูกเรียกให้ปรนนิบัติแก่พวกคนต่างชาติ เหมือนกับที่เขาประกาศอย่างชัดเจนในโรม 11:13, 14: “แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครสาวกมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าทีของข้าพเจ้า เพื่อด้วยวิธีใดก็ตามข้าพเจ้าจะได้เข้าใจพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าให้เขาเอาอย่าง เพื่อให้เขารอดได้บ้าง”

ผ่านทางจดหมายฝากเหล่านั้นที่อัครสาวกเปาโลให้ไว้แก่เรา เรามีการเปิดเผยอันครบถ้วนเกี่ยวกับคริสตจักร คือ

การเปิดเผยที่เปาโลกล่าวถึงในเอเฟซัส 3:1-12:

“เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจองจำเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ ถ้าแม่ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆและโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็เข้าใจถึงความรู้ของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระคริสต์) ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสนาดาพยากรณ์ของพระองค์โดยพระวิญญาณ คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์

“ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมิได้ และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่ อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสารพัดทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ บัดนี้ทรงประสงค์จะให้เทพผู้ครอบครองอาณาจักรและเทพผู้มีอำนาจในสวรรค์สถานรู้จักพระปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าโดยคริสตจักร ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ในพระองค์นั้น เราจึงมีใจกล้า และมีโอกาสที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความมั่นใจเพราะความเชื่อในพระองค์”

เนื่องจากข้อลึกลับเกี่ยวกับคริสตจักรได้ถูกเปิดเผยแก่อัครสาวกเปาโลแล้วแทนที่จะเป็นเปโตร เราจึงต้องตอบคำถามที่ว่าพระเยซูทรงหมายความว่าอะไรกันแน่เมื่อพระองค์ตรัสว่า “ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้” พระองค์ไม่ได้ทรงหมายความว่าแน่นอนว่าเปโตรคือ ผู้ที่คริสตจักรจะถูกสร้างขึ้นบนเขา

ดังที่ได้ชี้ให้เห็นไปแล้ว คำกรีกที่ใช้แทน “เปโตร” คือ *เปโตรอส* ซึ่งหมายถึงหินเล็กๆก้อนหนึ่ง, ส่วนหนึ่งของศิลาก้อนหนึ่ง, หรือกรวดก้อนหนึ่ง เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสถึง “ศิลา” ที่พระองค์จะทรงสร้างคริสตจักรของพระองค์ไว้บนนั้น พระองค์ก็ไม่ได้ทรงใช้คำว่า *เปโตรอส* พระองค์ทรงใช้คำว่า *เปตรา* ซึ่งหมายถึง *ศิลาก้อนหนึ่ง* มันคือ *เปตรา* (ศิลาก้อนใหญ่นั้น) ที่ *เปโตรอส* (หินเล็กก้อนนั้น) ถูกสกัดออกมา *เปตรา* คือศิลาคือคริสตจักรถูกสร้างขึ้นบนนั้น และ *ศิลานั้นคือพระเยซูคริสต์เจ้าเอง*

คำว่า *เปตรา* ถูกใช้โดยพระเยซูเป็นครั้งแรกในคำเทศนาบนภูเขา นั้น ตอนที่พระองค์ตรัสถึงชายผู้มีสติปัญญาผู้สร้างเรือนของตนบน *เปตรา*, *ศิลาก้อนหนึ่ง* (มธ. 7:24, 25) เมื่อฝนมาและพายุพัดโหมกระหน่ำเรือนหลังนั้น เรือนนั้นก็ไม่พังเพราะมันถูกสร้างบน *เปตรา* *ศิลานั้น* ที่คริสตจักรถูกสร้างอยู่บนนั้นคือ “*พระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่*” ตามที่เปโตรสารภาพในข้อ 16 ของบทที่เราศึกษากันอยู่นี้

จากนั้นเราอาจถามว่าทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในการบันทึกข้อความนี้ผ่านทางมัทธิว ถึงทรงใช้ทั้ง *เปโตรอส* และ *เปตรา* เนื่องจากความคล้ายคลึงกันของสองคำนี้ได้ก่อให้เกิดความสับสนมากมายและคำสอนเทียมเท็จ การใช้ทั้ง *เปโตรอส* และ *เปตรา* นำความจริงอันประเสริฐออกมาที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นรากฐานที่คริสตจักรถูกสร้างอยู่บนนั้น และผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนกำลังสร้าง *บนรากฐานนั้น* เปาโลชี้ให้เห็นเรื่องนี้ใน 1 โครินธ์ 3:9-11:

“เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไรนาของพระเจ้า และเป็นตึกของพระเจ้า โดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากลงแล้วเหมือนนายช่างผู้ชำนาญ และอีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น ขอทุกคนจงระวังให้คิดว่าเขาจะก่อขึ้นมาอย่างไร *เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์*”

ในจดหมายฝากฉบับแรกของเขา เปโตรให้ความกระจ่างเยอะมากเกี่ยวกับศิลาที่นั้นและหินก้อนเล็กเหล่านั้น:

“...หากว่าท่านได้ชิมดูแล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าประกอบด้วยพระกรุณา จงมาหาพระองค์ เหมือนมาถึงศิลาอันมีชีวิตอยู่ ซึ่งมนุษย์ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับแล้ว แต่ว่าพระเจ้าทรงเลือกไว้ และทรงค่าอันประเสริฐ และท่านทั้งหลายก็เสมือน *ก้อนหินที่มีชีวิต* ที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เป็นบุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์ เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘*ดูเถิด เราวางศิลาก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลามุมเอกที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้รับความอภัย*’ เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงมีค่าอันประเสริฐสำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น ‘*ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว*’” (1 ปต. 2:3-7)

ในข้อพระคำเหล่านี้ เปโตรเองกล่าวชัดเจนว่าพระคริสต์ทรงเป็นศิลาที่คริสตจักรถูกสร้างอยู่บนนั้น เปโตรซึ่งเหมือนกับผู้เชื่อแท้คนอื่นๆทุกคนเป็นเพียง *ก้อนหินที่มีชีวิต* ก้อนหนึ่งที่ถูกก่อขึ้นบนพระคริสต์ผู้ทรงเป็นศิลานั้น

ใครเป็นสมาชิกของคริสตจักร?

เปาโลตอบคำถามนี้ใน 1 โครินธ์ 12:12-31 เขาบอกเราอย่างชัดเจนว่าใครเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ และเกิดอะไรขึ้นเมื่อคนๆหนึ่งกลายเป็นสมาชิกคนหนึ่ง (อวัยวะอันหนึ่ง) ของกายนี้:

“ถึงกายนี้เป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด *พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น* เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้น ชาบชานอยู่ เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ

“ถ้าเท้าจะพูดว่า ‘*เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น*’ เท้าจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ และถ้าหูจะพูดว่า ‘*เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น*’ หูจะไม่เป็นอวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์ ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะแต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน และตางจะว่าแก้มือว่า ‘*ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า*’ ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะว่าแก่เท้าว่า ‘*ข้าพเจ้าไม่ต้องการพวกเจ้า*’ ก็ไม่ได้

“แต่ยิ่งกว่านี้อวัยวะของร่างกายที่เราเห็นว่าอ่อนแอ เราก็ขาดเสียไม่ได้ และอวัยวะของร่างกายที่เราถือว่ามีเกียรติ น้อย เราก็กายให้มีเกียรติยิ่งขึ้น และอวัยวะที่ไม่น่าดูนั้น เราก็กายให้ดูยิ่งขึ้น เพราะว่าอวัยวะที่ไม่น่าดูแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมากขึ้น เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความหวังใจซึ่งกันและกัน ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอย

เจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย

“บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครสาวก สองผู้พยากรณ์ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มีการอัครรรย ของประทานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง การพูดภาษาต่างๆ ทุกคนเป็นอัครสาวกหรือ ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนกระทำการอัครรรยหรือ ทุกคนได้รับของประทานให้รักษาโรคหรือ ทุกคนพูดภาษาต่างๆหรือ ทุกคนแปลได้หรือ แต่ท่านทั้งหลายจงกระตือรือร้นอย่างจริงจังบรรดาของประทานอันดีที่สุดนั้น และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางที่ยอดเยียมกว่าแก่ท่านทั้งหลาย”

ในพระคำตอนนี้ เปาโลสอนอย่างชัดเจนว่าผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นสมาชิกทั้งหลายของคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้เชื่อทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าในพระกายของพระคริสต์ในชั่ววินาทีนั้นของการบังเกิดใหม่ ไม่มีเหตุผลตามพระคัมภีร์ที่จะเสนอแนะว่าคนๆหนึ่งสามารถเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าได้โดยไม่ต้องอาศัยบัพติศมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยว่า “พวกเราทุกคนได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน” (ข้อ 13)

พระวจนะของพระเจ้าสอนอย่างชัดเจนว่า “มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง” (อฟ. 4:5, 6)

ในโรม 8:9 เปาโลประกาศว่า “ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็**ไม่เป็นของพระองค์**” ต่อมาในบทเดียวกันนั้นเราอ่านว่า “ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็น**บุตรของพระเจ้า**” (โรม 8:14)

ในเอเฟซัส 4:30 เราได้รับคำบัญชาว่า “อย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียดพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด”

ในความสว่างแห่งความจริงที่ถูกเปิดเผยแห่งพระวจนะของพระเจ้า มันเป็นเรื่องโง่เขลาที่จะคิดเอาเองว่าใครๆก็สามารถกลายเป็นสมาชิกของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ นั่นคือพระกายของพระคริสต์ได้ โดยไม่ต้องมีพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำ**และพระวิญญาณ** ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้ ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือ**จิตวิญญาณ**” (ยอห์น 3:5, 6)

ในข้อพระคำที่เพิ่งถูกยกมาจาก 1 โครินธ์ บทที่ 12 เปาโลเปรียบเทียบคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่กับร่างกายมนุษย์ ตรงที่ว่ามืออยู่ร่างกายเดียวแต่หลายอวัยวะ แม้ว่าอวัยวะบางส่วนอาจดูเหมือนมีความสำคัญมากกว่าส่วนอื่นๆ ในการวิเคราะห์ขั้นสุดทำยอวัยวะแต่ละส่วนและทุกส่วนก็มีความสำคัญ โดยให้ความสมดุลอันสมบูรณ์แบบ และเมื่ออวัยวะหนึ่งทุกข์ ทั้งร่างกายก็ทุกข์ไปด้วย เปาโลใช้ภาพประกอบนี้เพื่อแสดงให้เห็นว่าคริสตจักรของพระเจ้าไม่ได้ถูกแบ่งแยกเป็นส่วนๆ แต่เป็น**กายเดียว**

ผมขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับผู้คนจากทุกนิยามที่เชื่อในการประสูติจากหญิงพรหมจารี, การชำระโทษบาปด้วยพระ

โลหิต, การคล้อยตามถ้อยคำของพระคัมภีร์, และความจริงข้ออื่น ๆ ที่เป็นหลักสำคัญแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน เราอาจไม่เห็นพ้องตรงกันทุกเรื่องในรายละเอียดทั้งหมดของหลักคำสอน แต่หากเราเห็นพ้องตรงกันในเรื่องที่สำคัญๆ เราก็สามารถไม่เห็นพ้องตรงกันได้ในเรื่องที่ไม่สำคัญและยังทำงานและอธิษฐานด้วยกันได้เพื่อนำดวงวิญญาณทั้งหลาย *ทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว* ไม่ว่าจะอยู่ภายใต้ ล้วนเป็นสมาชิกของคริสตจักรเท่านั้น นั่นคือพระกายของพระคริสต์

ประวัติศาสตร์ของสมัยแรกๆของคริสตจักรบนแผ่นดินโลก

ในพระคัมภีร์ส่วนใหญ่ หนังสือกิจการถูกเรียกว่า “กิจการของพวกอัครสาวก” อันที่จริงมันเป็นบันทึกเกี่ยวกับกิจการต่างๆของ*พระวิญญาณบริสุทธิ์*ในสมัยแรกๆของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ ในกิจการ 2 เปโตรเปิดประตูแห่งโอกาสคริสเตียนแก่ชนชาติอิสราเอลในวันเพ็นเทคอสต์นั้น และข่าวสารของสิบบทแรกของหนังสือกิจการก็ถูกส่งตรงถึงพวกยิวเป็นหลัก ในกิจการ บทที่ 10 เราอ่านเกี่ยวกับการใช้ “ลูกกุญแจเหล่านั้นของอาณาจักรนั้น” (มธ. 16:19) เป็นครั้งที่สองของเปโตร ซึ่งในบทนี้ข่าวประเสริฐถูกประกาศแก่คนต่างชาติและเราพบบันทึกเรื่องคำเทศนาอันยิ่งใหญ่ของเปโตรในคราวนั้น (อ่าน กิจการ 10:34-43)

ในบทที่ 11 ของกิจการ คริสตจักรผ่านออกมาจากขอบเขตของศาสนายิวและขยายออกไปสู่ผู้คนของทุกชนชาติ และในกิจการ บทที่ 13 คริสตจักรต้อนรับพวกคนต่างชาติเป็นสมาชิก

ในกิจการ 15:13-18 เราพบพิมพ์เขียวที่ชัดเจนที่สุดแห่งแผนการของพระเจ้าสำหรับทุกยุคสมัยซึ่งถูกพบที่ไหนดก็ได้ในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม หากคุณอ่านข้อพระคำเหล่านี้อย่างตั้งใจ คุณก็จะพบเป็นประการแรกว่า พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกคนต่างชาติและเอาหมู่ชนหนึ่งออกมาจากพวกเขาเพื่อพระนามของพระองค์ ส่วนนี้แห่งแผนการของพระองค์ได้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องมาเกือบสองพันปีแล้ว (ในปี 19xx ของผู้เขียน) นั่นไม่ได้หมายความว่าพวกยิวไม่ได้กำลังได้รับความรอดในระหว่างยุคสมัยนี้เลย แต่ในคริสตจักรของพระเจ้าไม่มีทั้งยิวและคนต่างชาติ *ทุกคนเป็นหนึ่งในเดียวกันในพระคริสต์*: “จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไท จะไม่เป็นชายหรือหญิง *เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์*” (กท. 3:28)

อย่างไรก็ตาม หลักๆแล้วคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ประกอบด้วยคนต่างชาติทั้งหลาย และเมื่อเจ้าสาวต่างชาติของพระคริสต์ครบจำนวน คริสตจักรก็จะถูกเรียกออกไปจากแผ่นดินโลกนี้เพื่อพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ (1 ธส. 4:13-18) ยุคปัจจุบันนี้ถูกเรียกว่า ยุคคริสตจักร, ยุคแห่งพระคุณ หรือยุคสมัยคริสเตียน

มีคนเหล่านั้นที่ปิดตาของตนต่อความจริงเกี่ยวกับการแบ่งยุค ซึ่งเป็นการปิดตาของตนต่อความเข้าใจอันครบถ้วนในเรื่องพระวาระของพระเจ้า มันเป็นไปได้เด็ดขาดที่จะเข้าใจพระคัมภีร์หากเราไม่ตระหนักถึงความจริงเรื่องการแบ่งยุคและแยกแยะพระวาระอย่างถูกต้อง โดยเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์และสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณกับเรื่องฝ่ายวิญญาณ

เปาโล – ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า และถูกเจิมตั้งให้เป็นผู้รับใช้แก่คนต่างชาติ

ผมชี้ให้เห็นไปแล้วว่าเปาโลประกาศเกี่ยวกับตัวเขาเองว่า “ข้าพเจ้าเป็นอัครสาวกมายังพวกต่างชาติ” (โรม 11:13)

กล่าวในแง่หลักคำสอน คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ได้ถูกเปิดเผยอย่างครบถ้วนแก่อัครสาวกเปาโล*เพียงผู้เดียว* พระเจ้าทรงเรียกเขา และพระเจ้าทรงเจิมตั้งเขาให้เป็นภาชนะที่ถูกเลือกสรรอย่างเจาะจงเพื่อนำชาวประเสริฐไปประกาศแก่พวกคนต่างชาติ พระเจ้าทรงให้เกียรติเปาโลเพิ่มมากขึ้นอีกโดยการประทานจดหมายฝากภาคพันธสัญญาใหม่สิบสี่ฉบับแก่เขา

ในเอเฟซัส 3:1-12 (ซึ่งถูกยกมาก่อนหน้านี้อแล้ว) เราได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เปาโลเรื่องข้อลึกลับเกี่ยวกับพระกายของพระคริสต์ (คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่) ซึ่งเป็นข้อลึกลับที่ถูกปิดซ่อนไว้มาตลอดหลายยุคสมัยก่อนหน้านี้นี้แต่ได้ถูกเปิดเผยแก่เปาโลแล้ว – และผ่านทางเปาโล ข้อลึกลับนี้ได้ถูกเปิดเผยแก่ทุกคนที่จะเชื่อชาวประเสริฐ

เปาโลมีความมั่นใจว่าสติปัญญาของเขาเกี่ยวกับคริสตจักรได้มาถึงเขา*โดยการเปิดเผย, โดยตรงจากพระเจ้า* – ไม่ใช่จากอัครสาวกคนอื่นๆหรือจากแหล่งที่มาของมนุษย์คนใด ถึงแม้ว่าเขาถือว่าตัวเองเป็นคนที่ยกน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งปวง พระเจ้าก็ประทานสิทธิพิเศษแก่เขาในการเปิดเผยถึงความไพบูรณ์อันหาที่สุดมิได้ของพระคริสต์และข้อลึกลับนั้นซึ่งได้ถูกปิดซ่อนไว้มาตั้งแต่แรกสร้างโลก พระเจ้าได้ประทานการเปิดเผยหนึ่งแก่เปาโลซึ่งมิได้ประทานให้แก่มนุษย์คนอื่นใดในเวลาใดเลย

ไม่มีทั้งยิวและคนต่างชาติในคริสตจักร

ในระบบของพันธสัญญาเดิม พระเจ้าได้ทรงเรียกและทรงเลือกชนชาติอิสราเอลให้เป็นประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ ในทำนองเดียวกัน ชาวประเสริฐได้ถูกประกาศแก่พวกยิวก่อน ตามที่โรม 1:16 กล่าวไว้ เปาโลกล่าวว่า

“ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องชาวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าชาวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด *พวกยิวก่อน* และพวกกรีกด้วย” แต่บัดนี้ ทั้งยิวและต่างชาติก็เป็นของกายเดียวในพระคริสต์ นี้ถูกเห็นอย่างชัดเจนในเอเฟซัส 2:11-22:

“เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวกที่รับพิธีเข้าสู่หน้ดซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มีได้เข้าสู่หน้ด จงระลึกว่า ครึ่งนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้นั้น ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์

“เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำ*ให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน* และทรงริ้อ*กำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง* และได้ทรงกำจัดการซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่าง ๆ นั้น เพื่อจะกระทำ*ให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียว*ในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำ*ให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า ในกายเดียว*โดยทางเขนซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้ *เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญูณองค์เดียวกัน*

“เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนรากแห่งพวกอัครสาวกและพวกศาสดาพยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้าง*ต่อกันสนิท* และเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และในพระองค์นั้น ท่านทั้งหลายที่กำลังจะถูก*ก่อขึ้นด้วยกัน*ให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยทางพระวิญญูณด้วย”

คริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์

ในเอเฟซัส 1:22, 23 เปาโลอธิบายว่าคริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์และว่าพระเจ้า “ได้ทรงปราบสังสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และได้ทรงตั้งพระองค์ (พระคริสต์) ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่ง**คริสตจักร** ซึ่งเป็น**พระกายของพระองค์** คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน”

ในโคโลสี 1:23, 24 เปาโลพูดถึง “ข้าพเจ้าประเสริฐซึ่งท่านได้ยินแล้ว และที่ได้ประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการนั้น บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับความทุกข์ยากเพื่อท่าน ส่วนการทรมานทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้า**เพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร**”

ลูกของพระเจ้าทุกคนที่ได้บังเกิดใหม่แล้ว, ได้รับการชำระล้างในพระโลหิตและถูกไถ่แล้วเป็นอวัยวะหนึ่งของพระกายของพระคริสต์ (1 คร. 12:27) “พวกเรารู้เป็นหลายคนยังเป็น**กายอันเดียวในพระคริสต์** และเป็นอวัยวะแก่กันและกันฉันนั้น” (โรม 12:5)

เอเฟซัส 5:22-33 เป็นข้อพระคำที่ให้ความกระจ่างแจ้งมากที่สุดตอนหนึ่งในพระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับว่าคริสตจักรคืออะไรและความสัมพันธ์ของมันที่มีต่อเราและต่อพระคริสต์คืออะไร:

“ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตนเหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าสามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือน**พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น** เหตุฉะนั้นคริสตจักรยอมฟังพระคริสต์ฉันใด ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉันนั้น ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่างที่เราที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักรเพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแด่พระองค์เอง ไม่มีจุดด่างพร้อย ริวรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ

“เช่นนั้นแหละ สามีจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอม เหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร **เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์** ‘เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ ข้อนี้เป็นข้อลึกลับที่สำคัญมาก แต่ข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจงต่างก็รักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง และภรรยาก็จงยำเกรงสามีของตน”

ในพระคำที่แสนมหัศจรรย์ตอนนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปรียบเทียบพระคริสต์และคริสตจักรของพระองค์กับสามีและภรรยา ในข้อ 23 และ 24 เราถูกบอกว่าสามีเป็นศีรษะของภรรยา **เหมือนกับที่พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร** และคริสตจักรยอมอยู่ใต้บังคับต่อพระคริสต์ฉันใด ภรรยาก็ควรยอมอยู่ใต้บังคับต่อสามีของเธอฉันนั้น

ในข้อ 30 เปาโลกล่าวอย่างชัดเจนว่าผู้เชื่อทั้งหลายเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระคริสต์ **แห่งเนื้อหนังของพระองค์และแห่งกระดูกของพระองค์** พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้บังเกิดมาผู้เชื่อทั้งหลายเข้าในพระกายของพระคริสต์ และด้วยเหตุนี้เราจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของ**พระกายที่ไม่ปรากฏแก่ตา**อันประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วนับ

ตั้งแต่วันฟื้นเทออสต์นั้น

คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่เป็นเจ้าสาวของพระคริสต์

ตามที่พระคัมภีร์กล่าว *คริสตจักรเป็นเจ้าสาวของพระคริสต์* และสักวันหนึ่งอันเปี่ยมสง่าราศีจะมีงานวิวาห์ใน *ท้องฟ้า* พระเจ้าทรงเปิดเผยความจริงแสนมหัศจรรย์นี้แล้วแก่ยอห์นผู้เป็นที่รักบนเกาะปัทมอส:

“ขอให้เราทั้งหลายรำลึกถึงยินดีและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ *เพราะว่าถึงเวลามงคลสมรสของพระเมษโปดกแล้ว และเมเหลิสของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว* และทรงโปรดให้เธอสวมผ้าป่านเนื้อละเอียด สะอาดและขาว เพราะผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นเป็นความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน” และทูตสวรรค์องค์นั้นสั่งข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิดว่า ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในการมงคลสมรสของพระเมษโปดก” และท่านบอกข้าพเจ้าว่า “ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระดำรัสแท้ของพระเจ้า” (วิว. 19:7-9)

เราอ่านในวิวรณ์ 21:9: “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบ อันเต็มด้วยภัยพิบัติสุดท้าย ทั้งเจ็ดประการนั้น ได้มาพูดกับข้าพเจ้าว่า “เชิญมานี้เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูเจ้าสาวที่เป็นเมเหลิสของพระเมษโปดก”

ขอเชิญคุณมองอีกทีไปที่คำพยานของเปาโลเกี่ยวกับพระคริสต์และความสัมพันธ์ของพระองค์ที่มีต่อคริสตจักร:

“ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน *เหมือนอย่างที่เราที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร* เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแด่พระองค์เอง *ไม่มีจุดด่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ*” (อฟ. 5:25-27)

ใช่แล้วครับ วันหนึ่งพระคริสต์จะทรงมอบคริสตจักรแด่พระองค์เอง – คริสตจักรที่เปี่ยมสง่าราศีซึ่งปราศจาก “จุดด่างพร้อยหรือริ้วรอย” ใดๆ, สมบูรณ์แบบไร้ตำหนิ! นั่นจะเป็นวันที่คริสตจักร (เจ้าสาว) และพระคริสต์ (เจ้าบ่าว) จะแต่งงานกัน และจะมีงานเลี้ยงสมรสที่ยิ่งใหญ่ในท้องฟ้า จากนั้นเจ้าสาวจะกลับมายังแผ่นดินโลกนี้พร้อมกับพระคริสต์เพื่อครอบครองร่วมกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศี – ปีเหล่านั้นแห่งยุคพันปี แน่หนอนว่าหากเราอมรับพระคัมภีร์ เราก็ไม่ต้องใช้จินตนาการของเรามากมายนักเพื่อที่จะเห็นความจริงของคำกล่าวนี้

งานรับใช้ของคริสตจักรบนแผ่นดินโลกวันนี้

สมาชิกคริสตจักรจำนวนมากมีความสับสนเกี่ยวกับภารกิจของคริสตจักรบนแผ่นดินโลก งานรับใช้ของคริสตจักรเป็นของประทานอย่างหนึ่งจากองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดผู้ที่เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้วนั่นคือพระเยซูคริสต์ ข้อพระคำต่อไปนี้จะสนับสนุนความจริงข้อนี้ และจะชี้ให้เห็นงานรับใช้ของคริสตจักรในวันและโมฆยามนี้:

“มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนมีความหวังใจอันเดียวที่เนื่องในการที่ทรงเรียกท่านมีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง แต่พระเจ้าคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุกคนตามขนาดที่พระคริสต์ทรงประทานให้ เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า ‘ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และประทานของประทานแก่มนุษย์’ (ที่กล่าวว่าพระองค์เสด็จขึ้นขึ้นไปนั้น จะหมายความอย่างอื่นประการใดเล่า นอกจากว่า

พระองค์ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย พระองค์ผู้เสด็จขึ้นไปนั้น ก็คือพระองค์ผู้เสด็จขึ้นไปสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ)

“พระองค์จึงให้บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นศาสตาศาพยากรณ์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์ เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้พร้อมรอบ เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุดังความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ได้เต็มถึงขนาดความโอบอ้อมของพระคริสต์ เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไปถูกขัดไป ชัดมาและหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง แต่ให้เราพูดความจริงด้วยใจรักเพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศิระคือพระคริสต์ คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ติดต่อกันและผูกพันกันโดยที่ทุกๆข้อต่อได้ช่วยชูกำลังตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ร่างกายนั้นจึงได้จำเริญเติบโตขึ้นเองด้วยความรัก” (อฟ. 4:4-16)

ในข้อพระคำเหล่านี้เราเห็นว่าพระเยซู ในฐานะเป็นศิระของคริสตจักร ได้ประทานของประทานต่างๆแก่คนทั้งหลาย ในข้อ 11 เราพบคำกล่าวที่เจาะจงเกี่ยวกับตำแหน่งที่แตกต่างกัน (หรืองานรับใช้ต่างๆ) ซึ่งพระเยซูได้ประทานให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายจนกว่าจะถึงเวลานั้นเมื่อคริสตจักรจะครบสมบูรณ์และจะถูกรับขึ้นไปจากแผ่นดินโลกเพื่อพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ

ใน 1 โครินธ์ 12:27, 28 เราพบถ้อยคำต่างๆที่คล้ายกันซึ่งสัมพันธ์กับตำแหน่งและงานรับใช้ต่างๆในคริสตจักร:

“บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครสาวก สองผู้พยากรณ์ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มีการอัครรรย ของประทานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง การพูดภาษาต่างๆ”

กรุณาหมายเหตุว่าในข้อพระคำเหล่านี้ ไม่มีมีการกล่าวถึงตำแหน่งมหาปุโรหิตเลย ตำแหน่งปุโรหิตไม่จำเป็นต้องมีในคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่เพราะว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเรา: “...เรามีมหาปุโรหิตผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า...” (ฮบ. 4:14) บัดนี้พระองค์ประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า “บัดนี้ทรงปรากฏจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย” (ฮบ. 9:24) มันเป็นความจริงที่ว่าเคยมีพวกปุโรหิตในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม คือปุโรหิตทั้งหลายที่ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า; “แท้จริงส่วนปุโรหิตเหล่านั้นก็ได้ทรงตั้งขึ้นไว้หลายคน เพราะว่าการตายได้ขัดขวางไม่ให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งเรื่อยไป” (ฮบ. 7:23) เมื่อปุโรหิตคนใดเสียชีวิต ตำแหน่งปุโรหิตของเขาก็สิ้นสุดลงและปุโรหิตคนใหม่จึงจำเป็นต้องถูกแต่งตั้งขึ้นมา แต่พระเยซู ผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเรา ทรงเป็น “ปุโรหิตเป็นนิรันดร์” (ฮบ. 5:6) และ “เหตุที่พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์จึงไม่แปรปรวน” (ฮบ. 7:24)

ในฮีบรู 10:11-14 เราอ่านว่า: “ฝ่ายปุโรหิตทุกคนก็ยืนปฏิบัติอยู่ทุกวันๆและนำเอาเครื่องบูชาอย่างเดียวกันมาถวายเนื่องๆ เครื่องบูชาเหล่านั้นจะยกเอาความบาปไปเสียไม่ได้เลย ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงหนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิรันดร์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าตั้งแต่นี้ไปพระองค์คอยอยู่จนถึงบรรดาศัตรูของพระองค์จะถูกปราบลงเป็นที่รองพระบาทของพระองค์เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำ

ให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์”

พระคริสต์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเดียว ซึ่งถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์ พระองค์ได้ทรงถวายพระโลหิตที่มีค่าประเสริฐและไร้บาปของพระองค์เอง อันเป็นการซื้อการไถ่ให้ผู้เชื่อและให้คริสตจักร พระเจ้าทรงยอมรับการถวายบูชาของพระบุตรของพระองค์ ดังนั้นพระเยซูคริสต์เจ้าจึง “เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น ... ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่วนิรันดร์แก่เรา” (ฮบ. 9:12) ไม่มีการเรียกร้องเครื่องบูชาไถ่บาปใดๆในอนาคตเพราะว่าพระเยซูทรงทำให้ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า, ความชอบธรรมของพระเจ้า, และพระราชบัญญัติของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับบาปสำเร็จแล้ว ด้วยเหตุนี้มหาบุรุษของเราจึงไม่ทรงปรากฏพร้อมกับเลือดและเครื่องสัตวบูชาต่างๆเหมือนอย่างพวกปุโรหิตสมัยภาคพันธสัญญาเดิมได้กระทำ ด้วยของถวายเดียวที่สมบูรณ์แบบของพระองค์ พระองค์ได้ทรงชำระหนี้บาปแล้วเป็นนิรันดร์ และวันนี้พระองค์ทรงเป็น “ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา” (1 ยอห์น 2:1), “คนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์” (1 ทธ. 2:5) ในคริสตจักรวันนี้พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งงานรับใช้หลายอย่าง แต่พระองค์ไม่เคยกล่าวถึงมหาบุรุษิตเลย

1 เปโตร 2:9 บอกเราว่าผู้เชื่อทุกคนเป็นปุโรหิตคนหนึ่ง: “...ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” หากท่านจะอ่านข้อพระคำเหล่านั้นที่มาก่อนและตามหลังพระคำข้อนี้ คุณก็จะพบว่าถ้อยคำเหล่านั้นถูกกล่าวเกี่ยวกับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว เราพบความจริงประการเดียวกันนี้ในวิวรณ์ 1:5, 6 ที่ยอห์นบอกเราว่าพระเยซู “ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์ และทรงตั้งเราไว้ให้เป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าพระบิดาของพระองค์...”

ภายใต้ระบบภาคพันธสัญญาเดิม ปุโรหิตได้เปิดเผยมนุษย์แก่พระเจ้า แต่ในยุคแห่งพระคุณนี้ผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐเปิดเผยความรักของพระเจ้าแก่มนุษย์ ใน 1 โครินธ์ 1:21 เราอ่านว่า “เพราะตามเรื่องที่เป็นพระสติปัญญาของพระเจ้าแล้ว โลกจะรู้จักพระเจ้าโดยปัญญาไม่ได้ พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะช่วยคนที่เชื่อให้รอดโดยการเทศนาที่โง่เขลา นั้น”

ผู้รับใช้ของพระเจ้าจะต้องประกาศข่าวประเสริฐ – และนียบตามพระคัมภีร์ของข่าวประเสริฐถูกพบใน 1 โครินธ์ 15:1-4:

“ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไรประโยชน์ เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น”

ใช่แล้วครับ มีความแตกต่างมหาศาลระหว่างงานรับใช้ด้านข่าวประเสริฐของยุคคริสตจักรนี้และตำแหน่งปุโรหิตภาคพันธสัญญาเดิม ตำแหน่งปุโรหิตบนแผ่นดินโลกได้เป็นพยานว่ามนุษย์ถูกตัดขาดจากพระเจ้า แต่งานรับใช้ในยุคแห่ง

พระคุณนี้เป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงเข้ามาร่วมสนทนากับมนุษย์แล้วโดยการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ผ่านทางฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กรณาศึกษา ยอห์น 5:24; 6:44; และ 1 เปโตร 1:23)

ภายใต้ยุคสมัยแห่งพระคุณนี้ ไม่มีความแตกต่างในเรื่องชนชั้นเพราะว่า ดังที่ผมชี้ให้เห็นไปแล้ว ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นปุโรหิตฝ่ายวิญญาณคนหนึ่ง:

“และท่านทั้งหลายก็เสมือนศิลาที่มีชีวิต ที่กำลังก่อสร้างเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เป็นปุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์” (1 ปต. 2:5)

“นิเวศฝ่ายวิญญาณ” นี้ไม่ใช่วิหารหลังหนึ่งซึ่งถูกทำขึ้นโดยมีมนุษย์ เหมือนกับวิหารของซาโลมอน ซึ่งเป็นที่ๆ ความชั่วร้ายได้ตัดขาดมนุษย์จากที่บริสุทธิ์ที่สุด ผู้เชื่อแต่ละคนเป็นส่วนหนึ่งของอาคารนี้ นั่นคือ นิเวศฝ่ายวิญญาณหลังหนึ่ง ผู้เชื่อทุกคนเป็นปุโรหิตบริสุทธิ์คนหนึ่ง – แต่เราไม่ถวายเลือดของนกเขาหรือลูกแกะ เราถวาย “สักการบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์” หนทางเดียวที่เราจะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าหรือหวังว่าจะพบกับพระองค์ในสันติสุขได้คือ ในพระคริสต์ (อฟ. 1:16)

ตำแหน่งปุโรหิต (บาทหลวง) ของมนุษย์ทั้งหลายบนแผ่นดินโลกวันนี้ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ มันขัดแย้งกับคำสอนของภาคพันธสัญญาใหม่อย่างชัดเจน และความพยายามใดที่จะแต่งตั้งปุโรหิตทั้งหลายในคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ก็ถูกตำหนิในพระคัมภีร์: “เพราะถ้าพระองค์ (พระเยซู) ทรงอยู่ในโลก พระองค์ก็จะได้ทรงเป็นปุโรหิต เพราะว่ามีปุโรหิตที่ถวายของกำนัลตามพระราชบัญญัติอยู่แล้ว” (ฮบ. 8:4) หากพระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลกวันนี้ พระองค์ก็คงจะไม่เป็นปุโรหิตคนหนึ่ง ยิ่งไปกว่านั้น พระองค์ก็คงจะยอมรับตำแหน่งปุโรหิตในอิสราเอลเท่านั้น และถึงกระนั้นพระองค์ก็คงจะยอมรับมันในตระกูลเลวีและครอบครัวของอาโรนเท่านั้น!

อิสราเอลไม่ใช่คริสตจักร และคริสตจักรไม่ใช่การสานต่อของอิสราเอล บรรดาคนที่พูดภาษาอังกฤษไม่ใช่สิบตระกูลที่หลงหายไปนั้นของอิสราเอล การเอาพระสัญญาต่างๆที่พระเจ้าทรงกระทำไว้กับอิสราเอลและให้พวกมันแก่คริสตจักรถือว่าเป็นการปล้นฝ่ายวิญญาณชัดๆ มันเป็นความจริงที่ว่าชนชาติอิสราเอลถูกปิดตาไว้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงโยนพวกเขาทิ้งไปเป็นนิรันดร์ (โรม บทที่ 11) เวลานั้นจะมาถึงเมื่อประชาชาติหนึ่งจะได้รับความรอดในวันเดียว (อสย. 66:8) และพระเจ้าจะทรงหันกลับมาหาอิสราเอลชนชาติที่ถูกเลือกของพระองค์อีก เคยมีตำแหน่งปุโรหิตในอิสราเอล แต่ไม่เคยมีตำแหน่งปุโรหิตในคริสตจักรเลยนอกจากตำแหน่งปุโรหิตฝ่ายวิญญาณอันประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว

เนื่องจากตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์อยู่ในสวรรค์เท่านั้น (และเพื่อคนเหล่านั้นเท่านั้นที่ถูกเป็นตัวแทนว่านั่งอยู่ “ในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์” – อฟ. 2:6) การยอมรับตำแหน่งปุโรหิตบนแผ่นดินโลกโดยคริสตจักรจึงจะเพิกถอนและปิดกั้นตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์ การยอมรับตำแหน่งปุโรหิตบนแผ่นดินโลกของคริสตจักรก็จะเอาคริสตจักรไปอยู่ใต้พระราชบัญญัติและออกไปจากพระคุณ ตำแหน่งปุโรหิตในคริสตจักรวันนี้จะขัดแย้งกับพระคัมภีร์และจะปฏิเสธว่าพระโลหิตของพระเยซูคริสต์นั้นเพียงพอที่จะชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น (อ่าน 1 ยอห์น 1:7) ตำแหน่งปุโรหิตในคริสตจักรก็จะปฏิเสธว่าเราครบบริบูรณ์ในพระเยซู ผู้ทรงถูกประกาศว่าเป็น “ศิระแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ” (คส. 2:10)

ในคริสตจักร ผู้เชื่อทุกคนในฐานะปุโรหิตหลวงคนหนึ่งได้รับเชิญให้เข้ามาในที่บริสุทธิ์ที่สุดด้วยใจกล้า:

“เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปใน**ที่บริสุทธิ์ที่สุด**โดยพระโลหิตของพระเยซูตามทางใหม่ และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยมานั้น คือเนื้อหนังของพระองค์ และครั้งเรามี มหาปุโรหิตสำหรับครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูกประพรมชำระพ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย และมีกายล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์ ให้เรายึดมั่นในความเชื่อที่เราทั้งหลายรับไว้เวลานั้น โดยไม่หวั่นไหว (เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงประทานพระสัญญา นั้นทรงสัตย์ซื่อ)” (ฮบ. 10:19-23)

ในยุคพระคุณอันแสนวิเศษนี้ มันเป็นความโหดเวลาที่ไรจิตสำนึกและไม่อาจหาข้อแก้ตัวได้ที่มนุษย์คนใดจะถูกตั้งให้เป็นปุโรหิตคนหนึ่งที่เป็นตัวแทนของพระเจ้าบนแผ่นดินโลก: “ด้วยเหตุว่า **มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียว**ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือ**พระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์**” (1 ทธ. 2:5)

เราได้รับคำสั่งสอนให้สารภาพบาปทั้งหลายของเราต่อพระเยซู (1 ยอห์น 1:9; 2:1, 2) พระองค์ทรงเป็นผู้เสนอคำวิงวอนของเราและพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่ยกโทษบาปทั้งหลายของเราได้ ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าเพื่อเราได้นอกจากจะ**อธิษฐาน**เมื่อเราเพื่อที่เราจะเป็นคริสเตียนที่เข้มแข็งขึ้นโดยมีการอุทิศตัวมากขึ้นต่อพระเจ้า เราต้อง**สารภาพบาปทั้งหลายของเราเอง** และการสารภาพนั้นต้องถูกกระทำในพระนามของ**พระเยซู** เพราะเห็นแก่เกียรติและสง่าราศีของพระองค์

ในคริสตจักรที่แท้จริงไม่มีการแบ่งแยกระหว่างสงฆ์และฆราวาส เปโตรเตือนสติผู้รับใช้ทั้งหลายดังต่อไปนี้: “จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อมและไม่ไขเหมือนเป็น**เจ้านายที่ข่มขู่**ผู้สืบทอดของพระเจ้า แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น” (1 ปต. 5:2, 3) ไม่มีสมาชิกคนใดของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ควรทำให้เกิดการแบ่งแยกใดๆซึ่งจะบ่งบอกถึงความเหนือกว่าในตำแหน่งของเขาเมื่อเทียบกับสมาชิกคนอื่นๆในที่ประชุมของเขา ไม่มี “ผู้ที่เหนือกว่า” และ “ผู้ที่ด้อยกว่า” ในคริสตจักร **เราทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน**ในพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้เชื่อแต่ละคนเป็นปุโรหิตหลวง และผู้เชื่อทุกคนได้รับเชิญให้เข้ามาในที่บริสุทธิ์ที่สุดด้วยใจกล้าผ่านทาง “**ทางใหม่ที่มีชีวิต**” ซึ่งถูกเปิดแล้วโดยพระโลหิตที่ไหลออกของพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระเจ้า, มหาปุโรหิตของเราทั้งหลายเอง

ท่ามกลางของประทานเหล่านั้นที่ถูกนำเสนอว่าประทานให้แก่คริสตจักรโดยพระเยซูเจ้า **พวกผู้ปกครองและเจ้าอธิการ** ไม่ถูกกล่าวถึงเลย (ดู เอเฟซัส 4:7-11) คนเหล่านี้ถูกแต่งตั้งโดยคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลายซึ่งเป็นที่พวกเขาได้รับใช้

“เมื่อท่านทั้งสองได้**เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร** และได้**อธิษฐานและถืออดอาหาร**ฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถือนั้น” (กิจการ 14:23)

เปาโลให้คำสั่งต่างๆแก่ที่ตัสเกี่ยวกับเรื่องนี้: “เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงละท่านไว้ที่เกาะครีต ก็เพื่อท่านจะได้แก้ไขสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย และ**ตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมือง**ตามที่ข้าพเจ้าได้กำชับท่านแล้ว” (ทต. 1:5)

จากนั้นใน 1 ปต. 5:1, 2 เราอ่านว่า: “ข้าพเจ้าจึงตักเตือน**บรรดาผู้ปกครองในพวกท่านทั้งหลาย** ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกัน และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับสง่าราศีอันจะมาปรากฏภายหลังด้วย จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ

ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม”

จากข้อพระคำเหล่านี้เราเห็นว่างานรับใช้ของผู้ปกครองหรือเจ้าอธิการคือ *เลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้าและเอาใจใส่ดูแลพวกเขา* เหล่าผู้ปกครองและเจ้าอธิการจะต้องไม่เป็นผู้เผด็จการ พวกเขาจะต้องเฝ้าระวังปกป้องคริสตจักร

ศิษยาภิบาล

ศิษยาภิบาลตามพระคัมภีร์ที่แท้จริงได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า, ได้รับการแต่งตั้งโดยพระเจ้า และถูกส่งมาโดยพระเจ้าในฐานะเป็นผู้เลี้ยงของพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้เลี้ยงใหญ่: “และเมื่อพระผู้เลี้ยงใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่ร่วงโรยไม่ได้เลย” (1 ปต. 5:4)

ในความหมายที่แท้จริงของคำนี้ “ศิษยาภิบาล” บอกเป็นนัยถึงผู้เลี้ยงแกะตามที่ถูกให้ภาพประกอบไว้ในเยเรมีย์ 3:15: “และเราจะให้ผู้เลี้ยงแกะคนที่พอใจเราแก่เจ้า ผู้ซึ่งจะเลี้ยงเจ้าด้วยความรู้และความเข้าใจ”

หน้าที่ของศิษยาภิบาลคือ เลี้ยงดูฝูงแกะ – ไม่ใช่ด้วยขนมปังและเนื้อที่เป็นอาหารจริงๆที่ทำให้เนื้อหนังอิม แต่ด้วยความรู้และความเข้าใจที่มากโดยทางการเทศนาพระวจนะที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าเท่านั้น วิบัติจึงมีแก่ผู้รับใช้ที่ละเลยการทรงเรียกอันสูงส่งนี้!

เพื่อที่ศิษยาภิบาลจะเลี้ยงดูฝูงแกะได้นั้น เขาต้องได้รับการเลี้ยงดูก่อนเป็นอันดับแรก พวกเขาสามารถได้แต่งตั้งพวกเขาช่วยให้ดูแลเรื่องรองลงมาทั้งหลายของคริสตจักรเพื่อที่ผู้รับใช้เหล่านั้นจะได้ปฏิบัติอย่างต่อเนืองให้แก่การอธิษฐานและการปรนนิบัติด้านพระวจนะ (กรณศึกษากิจการ 6:1-7)

ไม่มีโรงเรียนศาสนศาสตร์แห่งใดที่มีอยู่ที่สามารถ “ผลิต” ศิษยาภิบาลที่แท้จริงได้ ตามที่พระคัมภีร์กล่าว ศิษยาภิบาลที่แท้จริงทั้งหลายได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า และพวกเขาเรียนรู้อยู่แทบพระบาทของพระเยซูตรงหน้าพระคัมภีร์ที่เปิดออก ผมหวังว่าจะไม่มีใครเข้าใจผมผิดในเรื่องนี้ *แน่นอนว่าผมเชื่อในโรงเรียนทั้งหลาย* ผมเชื่อว่าผู้รับใช้คนหนึ่งควรเตรียมตัวสำหรับงานรับใช้ หากกล่าวในแง่ของการศึกษา แต่*ความเข้าใจฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า* เปาโลสอนทิโมธีคนหนุ่มให้*ศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตัวเองให้เป็นที่พอพระทัยพระเจ้า* “เป็นคนงานที่ไม่ต้องลະอาย” แต่คำสั่งนั้นยังรวมถึง “*แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง*” อีกด้วย (2 ทธ. 2:15) การเป็นผู้ที่ “พอพระทัยพระเจ้า” ไม่จำเป็นต้องหมายความว่าได้รับการอนุมัติจากนิกายใด แต่*สติปัญญาและความรู้ที่จำเป็นจะต้องมีเพื่อการแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้องจะต้องมาจากพระเจ้า*

ผมเชื่อว่าศิษยาภิบาลบางคนออกไปเร็วเกินไป โดยปราศจากการเตรียมตัวอย่างเหมาะสม แต่ผมก็เชื่อเช่นกันว่าคนบางคนที่กำลังศึกษาเพื่องานรับใช้ก็อยู่นานเกินไปในสถาบันการศึกษาต่างๆและล้มเหลวที่จะไปถึงทุ่งนาในเวลาที่กำหนด มีเวลาที่จะเตรียมตัว และมีเวลาที่จะไป ใน 2 ซามูเอล 5:18-25 ดาวิดได้ทำให้พวกคนฟิลิสเตียพ่ายแพ้ไปในการสู้รบเพราะว่าเขาเชื่อฟังพระเจ้าและรองนกว่าจะถึงเวลาที่กำหนดเพื่อที่จะขึ้นไปต่อสู้อัศชู พร้อมกับกองทัพของเขา เขาได้รอคอยในหมุดต้นหมอนจนกระทั่งเขาได้ยิน “เสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่ยอดหมุดต้นหมอน” จากนั้น เพราะมั่นใจว่าพระเจ้าเสด็จไปข้างหน้าเขา เขาจึงออกไปตามท้องพระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาเขาและได้ชัยชนะอันยิ่งใหญ่ บุรุษของพระเจ้าต้องเตรียมตัว – แต่เขาควรฟัง “เสียงบอกให้ไป” ด้วยเพื่อที่เขาจะได้ทราบว่าการศึกษาค้นคว้าของเขาเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าเมื่อไหร่

ตอนที่ให้คำสั่งสอนแก่พวกผู้นำในคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เปาโลเตือนสติว่า: “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้**บำรุงเลี้ยงคริสตจักร**ของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วย**พระโลหิตของพระองค์เอง**” (กิจการ 20:28)

ในกิตติคุณของยอห์น บทที่ 21 พระเยซูได้ประทานบทเรียนหนึ่งที่ยอดเยี่ยมในเรื่องของการรับใช้ ในพระคำต่อนั้นเราพบว่าหลังจากที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนแล้ว เปโตรตัดสินใจที่จะกลับไปหาอวนจับปลาของตนและออกไปหาปลา สาวกคนอื่นๆบางคนไปกับเขาด้วย พวกเขาทำงานกับอวนของตนตลอดทั้งคืนแต่ไม่ได้ปลาสักตัวเดียว เมื่อถึงรุ่งเช้า พระเยซูทรงยืนอยู่บนชายฝั่งและทรงร้องเรียกพวกเขาว่า “ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า” พวกเขาทูลตอบว่า “ไม่มี” จากนั้นพระเยซูตรัสแก่พวกเขาว่า “จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง” พวกเขาเชื่อฟังพระองค์ “เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้” (ข้อ 6)

เมื่อพวกสาวกนำเรือของตนเข้าฝั่ง พวกเขาได้เห็นปลาอยู่เหนือกองไฟ และพวกเขาก็เห็นขนมปังด้วย จากนั้น “พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า **“เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด”**” และในพวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า “ท่านคือผู้ใด” เพราะเขารู้ดีว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” (ข้อ 12) ดังนั้นพระเยซูจึงทรงแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกพวกเขาก็ทรงสามารถเลี้ยงดูพวกเขาได้เช่นกัน พระองค์ได้ทรงเรียกชายเหล่านี้ให้เป็นผู้นำวิญญาน, **“ผู้หาคนตั้งหาปลา”** (มธ. 4:19) และมันเป็นเรื่องที่ไม่เป็นประโยชน์อย่างแน่นอนที่พวกเขาจะใช้เวลาของตนหาปลาตลอดทั้งคืนโดยจับปลาไม่ได้สักตัวเดียว

ดังนั้นเมื่อพวกเขาได้รับประทานแล้ว พระเยซูทรงถามเปโตรว่า “ท่านรักเราหรือ?” เปโตรทูลตอบว่า “ใช่ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์รักพระองค์” จากนั้นพระเยซูทรงถามเขาเป็นครั้งที่สองและครั้งที่สามว่า “ท่านรักเราหรือ?” และแต่ละครั้งเปโตรก็ให้คำตอบว่าใช่ ในระหว่างการให้บทเรียนนี้ พระเยซูตรัสแก่เปโตรว่า **“จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด...จงเลี้ยงแกะของเราเถิด”** (ข้อ 15-17) กิจวัตรที่สำคัญที่สุดของศิษยาภิบาลคือ การเลี้ยงดูลูกแกะและแกะทั้งหลายแห่งฝูงแกะของพระเจ้า

พระเจ้ากำลังประทานเกียรติอันยิ่งใหญ่แก่ผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงเรียกให้เป็นศิษยาภิบาลหรือผู้ดูแลฝูงแกะของพระเจ้า แต่**ความรับผิดชอบ**ของการทรงเรียกนั้นก็ยิ่งใหญ่พอๆกับ**เกียรติยศ**นั้นที่มันมีให้ ความเวทนาจะมีแก่ศิษยาภิบาลที่ยอมให้ฝูงแกะของตนหิวโหยและขาดการปกป้อง ต้องเจอกับภัยอันตรายต่างๆของฝูงสุนัขป่าและเหล่าสุนัขล่าเนื้อแห่งนรกที่หาช่องที่จะทำลายพวกลูกแกะและแกะเมื่อมีโอกาสแม้เพียงนิดเดียว!

เมื่อพระเจ้าทรงเรียกชายคนใดให้เป็นศิษยาภิบาลดูแลคริสตจักรแห่งหนึ่ง พระองค์ก็ไม่ทรงทิ้งชายคนนั้นไว้โดยไม่ได้รับการดูแลและเอาใจใส่ **“ทำนองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น”** (1 คร. 9:14) เปาโลได้เขียนถึงคริสตจักรที่เมืองฟิลิปปีว่า **“และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์”** (ฟป. 4:19) พระเยซูเองทรงสัญญาไว้ว่า **“แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน”** (มธ. 6:33) พระเจ้าไม่เคยเรียกนักเทศน์คนใดที่พระองค์จะไม่ทรงดูแลหากนักเทศน์คนนั้นให้พระคริสต์เป็นอันดับแรกในสิ่งสารพัด

พระเจ้าได้ประทาน**บรรดาผู้ประกาศข่าวประเสริฐ**ให้แก่คริสตจักรแล้วเช่นกัน ผู้ประกาศข่าวประเสริฐแตกต่างจากศิษยาภิบาลตรงที่ว่าเขาประกาศข่าวประเสริฐเพื่อปลุกเร้าผู้คนและเปิดประตูแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่คนเหล่านั้นที่จะยอมฟังและเข้าไปในนั้น เขาเชื่อเชิญผู้หิวโหยให้เข้ามาและรับประทานขนมปังแห่งชีวิต เขาเชิญชวนผู้กระหายให้มาและดื่มจากน้ำแห่งชีวิต แต่ไม่เหมือนกับศิษยาภิบาล เมื่อการประชุมนมัสการชุดหนึ่งสิ้นสุดลง ผู้ประกาศข่าวประเสริฐก็ออกเดินทางต่อไปเพื่อช่วยเหลือศิษยาภิบาลอีกคนหนึ่งในคริสตจักรอีกแห่ง

คริสตจักรก็มี**อาจารย์**ต่างๆเช่นกันผู้สอนหลักคำสอนต่างๆและความจริงต่างๆที่เชื่อมโยงกันแห่งพระวาทะของพระเจ้า ความรับผิดชอบของพวกเขาคือ การเสริมสร้างผู้เชื่อทั้งหลายในความเชื่อนั้น โดยชี้นำพวกเขาไปสู่การยอมจำนนอย่างสิ้นสุจริตใจและชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

เหล่า**ผู้ช่วย**ในคริสตจักรได้รับการแต่งตั้งให้ดูแลเรื่องที่รองลงมา (หรือกิจธุระ) ต่างๆของคริสตจักร อันเป็นการให้เวลามากขึ้นแก่ศิษยาภิบาลสำหรับการอธิษฐาน, การศึกษาค้นคว้า, และการรับใช้ด้านพระวาทะ (กิจการ 6:3, 4)

คริสตจักรยังส่ง**มิชชันนารี**ทั้งหลายออกไปยังที่สุดปลายของแผ่นดินโลกเช่นกัน ตามคำบัญชาของพระเจ้า

คริสตจักรควรรวมกันเพื่อนมัสการในวันไหน?

มันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในแผนการของพระองค์ที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะมาชุมนุมกันเป็นกลุ่มและนมัสการร่วมกัน พระวาทะของพระองค์ได้สั่งเราไว้ดังนี้:

“และให้เราพิจารณาดูกันและกัน เพื่อเป็นเหตุให้มีความรักและกระทำการดี ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้นอย่าให้หยุดเหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น แต่จงเตือนสติกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว” (ฮบ. 10:24, 25) ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องเตือนสติและหนุนใจซึ่งกันและกัน และเรายังถูกบอกเช่นกันให้แบกรับภาระของกันและกัน “ท่านจึงจะทำให้พระราชาบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ” (กท. 6:2)

ในกิจการ 20:7 เราอ่านว่า “ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา ... ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน”

เปาโลเขียนถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ว่า “แล้วเรื่องการถวายทรัพย์เพื่อช่วยวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้สั่งคริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้ท่านจงกระทำเหมือนกันด้วย **ทุกวันต้นสัปดาห์**ให้พวกท่านทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ท่านจำเริญ เพื่อจะไม่ต้องถวายทรัพย์เมื่อข้าพเจ้ามา” (1 คร. 16:1, 2)

มีข้อพระคำอีกหลายตอนในภาคพันธสัญญาใหม่ที่สนับสนุนข้อเท็จจริงที่ว่ามันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าและเป็นที่ยกย่องแต่พระเจ้าที่วิสุทธิชนทั้งหลายจะพบปะกันเป็นกลุ่มๆและนมัสการพระเยซูคริสต์เจ้าในวัน**ต้นสัปดาห์**แน่นอนว่าเราควรมนมัสการพระเจ้า**ทุกวัน** แต่**วันอาทิตย์** ซึ่งเป็น**วันต้นสัปดาห์** เป็นวันพิเศษสำหรับการ**นมัสการ, การมีสามัคคีธรรม, การร่วมสนิท และการถวายทรัพย์**ให้แก่งานขององค์พระผู้เป็นเจ้า

คำถามนี้ถูกถามบ่อยๆว่า “หากคริสเตียนทั้งหลายประชุมกันในวัน**อาทิตย์** เหตุใดเปาโลและอัครสาวกคนอื่นๆที่เหลือจึงเข้าไปในธรรมศาลาทั้งหลายเพื่อเทศนาในวัน**สะบาโต**ของยิว (วันเสาร์)?” เราต้องจดจำไว้ว่าพวกอัครสาวกกำลังเทศนาในช่วงระยะเวลาเปลี่ยนผ่าน, ช่วงเริ่มต้นของยุคคริสตจักร, เมื่อศาสนายูดาห์กำลังเลือนหายไปและความเชื่อแบบคริสเตียนกำลังเข้ามาแทนที่ พวกยิวมาประชุมกัน**ในธรรมศาลาในวันสะบาโต** ดังนั้น**วันสะบาโตจึงเป็นเวลาที่เหมาะสม**

และธรรมศาลาจึงเป็นสถานที่ที่เหมาะสมสำหรับพวกอัครสาวกที่จะประกาศข่าวสารแห่งพระคุณของพระเจ้าแก่พวกยิวเหล่านั้น

พวกยิวที่ไม่เชื่อเหล่านั้นมีสการในวันสะบาโต และพวกอัครสาวกก็ฉวยโอกาสอันยอดเยี่ยมนั้นเพื่อประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกเขา แต่คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ได้ร่วมประชุมกันในวันต้นสัปดาห์ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่พระคัมภีร์กล่าวอย่างชัดเจน *ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่การถือวันต่างๆ, เทศกาลเลี้ยงต่างๆ, และพิธีกรรมต่างๆ* แต่วันอาทิตย์ ซึ่งเป็นวันต้นสัปดาห์ คือวันที่พระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตาย (มธ. 28:1-6; มก. 16:1-8; ลก. 24:1-12; ยน. 20:1-20) และผมก็เชื่ออย่างสุดใจว่าวันอาทิตย์เป็นวันที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้สำหรับคริสตจักรของพระองค์ที่จะมาร่วมประชุมกันเพื่อบรมสการพระองค์

ในคำเทศนาสั้นๆนี้เกี่ยวกับคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ ผมยังไม่ได้เริ่มต้นที่จะกล่าวถึงทุกระยะของหัวข้อนั้นเลย ผมแค่ให้โครงร่างเปล่าๆแก่คุณเท่านั้น เราได้เห็นแล้วว่าคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ไม่ใช่สิ่งปลูกสร้างหลังหนึ่งอันประกอบด้วยอิฐ, ปูน, และหน้าต่างที่มีกระจกสี คริสตจักรเป็น*สิ่งมีชีวิต*ที่มีพระเยซูเป็นศีรษะและรากฐาน คริสตจักร*ท้องถิ่น* (ที่ประชุมท้องถิ่น) ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า และผมเชื่อว่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนควรเป็นส่วนหนึ่งของที่ประชุมท้องถิ่นซึ่งเป็นทีุ่ศิษยาภิบาลเทศนาพระวจนะที่แท้จริงของพระเจ้า แต่*คริสตจักรที่แท้จริงนั้นไม่ปรากฏแก่ตา*

เราได้หมายเหตุแล้วเช่นกันว่าในคริสตจักรที่แท้จริง พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งเหล่าศิษยาภิบาล, ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และอาจารย์เพื่อเทศนาและสั่งสอนพระวจนะ, เพื่อบำรุงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าและนำพวกเขาไปในวิถีต่างๆแห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้องและความประพฤติแบบคริสเตียน แต่คริสตจักรไม่มี*บุโรหิต (บาทหลวง)* เหมือนอย่างที่ชนชาติอิสราเอลเคยมีภายใต้พระราชบัญญัติ ตำแหน่งบุโรหิตเดียวเท่านั้นที่พระเจ้าทรงยอมรับในยุคคริสตจักรนี้คือตำแหน่งบุโรหิตหลวงของผู้เชื่อทั้งหลาย

เราได้เรียนรู้แล้วว่าภารกิจของคริสตจักรบนแผ่นดินโลกวันนี้ไม่ใช่เพื่อทำให้คนทั้งโลกกลับใจเชื่อและนำอาณาจักรนั้นเข้ามา แต่เพื่อนำข่าวสารแห่งความรอดไปประกาศแก่มนุษย์ทุกคน ดังนั้นโดยทางการประกาศข่าวประเสริฐ พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงกำลังทรงเรียกเจ้าสาวต่างชาติคนหนึ่งออกมาสำหรับพระเยซูคริสต์เจ้า

คริสตจักรได้มีตัวตนอยู่เรื่อยมาตั้งแต่วันเพ็นเทคอสต์นั้น คือเกือบสองพันปีแล้ว (ในปี 19xx ของผู้เขียน) และจะดำรงอยู่ต่อไปบนแผ่นดินโลกจนกว่าเจ้าสาวนั้นจะครบจำนวน จากนั้นคริสตจักรจะถูกขับออกไปจากแผ่นดินโลกนี้ – ถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ คริสเตียนทั้งหลายจะได้รับบำเหน็จสำหรับการทำหน้าที่คนต้นเรือนของตน และจะขึ้นชมยินดีในงานเลี้ยงสมรสของพระเมษโปดก จากนั้นพวกเราผู้เป็นคริสตจักรและเจ้าสาวของพระคริสต์ก็จะกลับมายังแผ่นดินโลกนี้เพื่อครอบครองกับพระคริสต์เป็นเวลาหนึ่งพันปี

เราอาจหมายเหตุตรงนี้ว่าคริสตจักรจะไม่เข้าไปหรือต้องเจอกับส่วนหนึ่งส่วนใดของยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งเลย คือเวลานั้นเมื่อปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์จะขึ้นเรืองอำนาจบนแผ่นดินโลก เมื่อเสียงแตรนั้นดังขึ้น “คนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน หลังจากนั้นเราทั้งหลาย (ผู้เชื่อทั้งหลาย) ซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ *อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์*” (1 ธส. 4:16, 17)

แล้วจะเกิดอะไรขึ้นกับคริสตจักรหลังจากยุคพันปี? คริสตจักรถูกเรียกว่าไข่มุกที่มีราคามาก, เจ้าสาวของพระคริสต์, หมู่ชนพิเศษ, ประชาชาติที่บริสุทธิ์ของพระเจ้า คริสตจักรเป็นถ้วยรางวัลอันเปี่ยมสง่าราศีที่สุดแห่งพระคุณของพระเจ้า เปาโลได้พรรณนาถึงอนาคตของคริสตจักรไว้ในถ้อยคำเหล่านี้:

“แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เราใช้ชีวิตอยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณ) และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เรานั่งในสวรรคสถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์ **เพื่อว่าในยุคต่อไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์**” (อฟ. 2:4-7)

บนเกาะปัทมอส ยอห์นได้เห็นสิ่งที่เปาโลพรรณนาไว้ในข้อพระคำเหล่านี้ และยอห์นเป็นพยานรับรองความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ว่าคริสตจักร, เจ้าสาวของพระคริสต์, จะถูกจัดแสดงในนครขาวดุจมุกดานั้นเพื่อสำแดงพระคุณมหัศจรรย์อันเหลือล้นของพระเจ้า ยอห์นได้เขียนเกี่ยวกับวิวิธธรรมนั้นที่ประทานให้แก่เขา:

“ข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะท้องฟ้าเดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไปหมดสิ้นแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว ข้าพเจ้า คือยอห์น ได้เห็นเมืองบริสุทธิ์ คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เลื่อนลอยลงมาจากพระเจ้าและจากสวรรค์ กรุงนี้ได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนอย่างเจ้าสาวแต่งตัวไว้สำหรับสามี...ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบ อันเต็มด้วยภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ดประการนั้น ได้มาพบกับข้าพเจ้าว่า **“เชิญมานี้เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูเจ้าสาวที่เป็นมเหสีของพระเมษโปดก**” ท่านได้นำข้าพเจ้าโดยพระวิญญูญาณขึ้นไปบนภูเขาสูงใหญ่ และได้สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นเมืองใหญ่นั้น คือกรุงเยรูซาเล็มอันบริสุทธิ์ ซึ่งกำลังลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า เมืองนั้นประกอบด้วยสง่าราศีของพระเจ้า ใสสว่างดุจพลอยมณีอันหาค่ามิได้ เช่นเดียวกับพลอยหยกอันสุกใสเหมือนแก้วผลึก เมืองนั้นมีการ่างสูงใหญ่ มีประตูสิบสองประตู และที่ประตูมีทูตสวรรค์สิบสององค์ และที่ประตูนั้นจารึกเป็นชื่อตระกูลของชนชาติอิสราเอลสิบสองตระกูล...ประตูทั้งสิบสองประตูนั้นเป็นไข่มุกสิบสองเม็ด ประตูละเม็ด และถนนในเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ ใสราวกับแก้ว

“ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหารในเมืองนั้นเลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด และพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหารในเมืองนั้น เมืองนั้นไม่ต้องการแสงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เพราะสง่าราศีของพระเจ้าเป็นแสงสว่างของเมืองนั้น และพระเมษโปดกทรงเป็นความสว่างของเมืองนั้น บรรดาประชาชาติที่รอดแล้วจะเดินไปในท่ามกลางแสงสว่างของเมืองนั้น และบรรดากษัตริย์ในแผ่นดินโลกจะนำสง่าราศีและเกียรติของตนเข้ามาในเมืองนั้น ประตูเมืองทุกประตูจะไม่ปิดเลยในเวลากลางวัน ด้วยว่าจะไม่มีเวลากลางคืนในเมืองนั้นเลย และคนทั้งหลายจะนำสง่าราศีและเกียรติของบรรดาประชาชาติเข้ามาในเมืองนั้น สิ่งใดที่เป็นมลทิน หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำการที่น่าสะอิดสะเอียน หรือพูดมุสาจะเข้าไปในเมืองไม่ได้เลย เว้นแต่เฉพาะคนที่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกเท่านั้นจึงจะเข้าไปได้” (วิว. 21:1, 2, 9-12 และ 21-27)

มันเป็นเรื่องแสนวิเศษที่ได้เป็นคริสเตียนคนหนึ่งแม้กระทั่งในยุคและสมัยปัจจุบันนี้ มันเป็นเรื่องแสนวิเศษเหนือคำบรรยายที่ได้มีสันติสุขและความชื่นบานแห่งสวรรค์ที่ไม่มีสิ่งใดบนแผ่นดินโลกนี้สามารถนำมาให้ได้ แต่สำหรับผู้เชื่อแท้ สิ่งดี

ที่สุดนั้นยังไม่ถึง เมื่อเราจะรับร่างกายที่ถูกทำให้มีสง่าราศีเหมือนกับพระกายของพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว และเราจะอยู่กับพระองค์ไปตลอดยุคเหล่านั้นอันไม่รู้สิ้นสุดแห่งนิรันดร์กาล เราจะครอบครองนครขาวดุจมุกดานั้น คือสถานที่ที่พระเยซูได้เสด็จไปเพื่อจัดเตรียมไว้สำหรับเราทั้งหลาย (กรูมาอ่านยอห์น 14:1-6)

คุณเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วไหม? หรือคุณเป็นเพียงสมาชิกคนหนึ่งของคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่ง? หากคุณไม่ทราบจนหมดข้อสงสัยว่าคุณได้บังเกิดใหม่แล้ว และได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าและถูกปกคลุมโดยพระโลหิตของพระเยซู ถูกเชื่อมเป็นหนึ่งเดียวเข้ากับพระกายของพระคริสต์แล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ *ผมก็ขอรับรองให้คุณให้มอบหัวใจของคุณแด่พระเยซูเดี๋ยวนี้* จึงต้อนรับพระองค์ด้วยความเชื่อและเตรียมพร้อมที่จะประสบกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดอันเปี่ยมสง่าราศีซึ่งถูกจัดเตรียมไว้สำหรับเหล่าสมาชิกของคริสตจักรที่แท้จริง

ข้อ 19: “เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน ท่านจะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกมัดในสวรรค์ และท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อยในสวรรค์”

“เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน” คำกล่าวนี้ถูกเข้าใจผิด, ถูกตีความผิด และถูกนำไปใช้แบบผิดๆอย่างน่าเกลียด หลักคำสอนบางอย่างที่น่าสะอิดสะเอียนมากที่สุดที่มีอยู่วันนี้ได้ถูกสร้างขึ้นบนคำตรัสของพระคริสต์ที่ตรัสแก่เปโตรในพระคำข้อนี้ อย่างไรก็ตาม หากเรามองเข้าไปในพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจที่เปิดออก โดยเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์ และสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณกับเรื่องฝ่ายวิญญาณ เราก็จะเข้าใจว่าพระเยซูทรงหมายความว่าอะไรเมื่อพระองค์ทรงให้คำสัญญานี้ เมื่อใดที่เราหันไปจากพระวจนะและเปิดรับ*แนวคิดต่างๆของมนุษย์* เรา ก็จะลงเอยในความสับสน

พระเยซูทรงทราบว่าอีกไม่กี่วันนับจากนั้นพระองค์จะทรงถูกจับกุม, ถูกปรับโทษและถูกตรึงกางเขน – และเท่าที่เกี่ยวข้อกับการสถิตอยู่ด้วยฝ่ายร่างกายของพระองค์ พระองค์จะทรงหายไปจากแผ่นดินโลกเป็นเวลานาน มันจึงเป็นเรื่องจำเป็นที่องค์กษัตริย์, ก่อนเสด็จไปจากแผ่นดินโลกนี้, จะทรงเปิดเผยว่าใครจะเข้าไปในอาณาจักรนั้น – และพวกเขาต้องเข้าไปภายใต้เงื่อนไขใดบ้าง

เราต้องจดจำไว้ว่าพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ยังไม่ได้ถูกเขียนในขณะนั้น พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้ถูกเขียนแล้ว แต่ไม่มีหนังสือสักเล่มของภาคพันธสัญญาใหม่ได้ถูกเขียนขึ้นก่อนที่พระเยซูทรงถูกตรึงกางเขน, ถูกฝังไว้, ทรงเป็นขึ้นใหม่ และเสด็จกลับขึ้นไปหาพระบิดา มันเป็นเรื่องจำเป็นที่พระองค์จะต้องเหลือเหล่าตัวแทนไว้บนแผ่นดินโลก และในวโรกาสที่พิเศษนี้พระองค์ได้ทรงเลือก*เปโตร*ให้กล่าวแทนพระองค์เกี่ยวกับอาณาจักรนั้น ไม่มีข้อสงสัยเลยว่าพระเยซูตรัสโดยตรงแก่เปโตร เพราะว่าพระองค์ตรัสกับเขาแบบเดียวๆ โดยทรงใช้*คำสรรพนามเอกพจน์* – “เราจะมอบ...ไว้แก่ท่าน... ท่านจะผูกมัดสิ่งใด...ท่านจะปล่อยสิ่งใด”

นอกจากนี้ หากเราศึกษาพระวจนะอย่างตั้งใจและสืบย้อนความเคลื่อนไหวต่างๆของเปโตรหลังจากที่พระเยซูเสด็จกลับขึ้นไปหาพระบิดาแล้ว เราก็จะพบว่า*เปโตรเพียงผู้เดียว*ได้เปิดประตูสู่อาณาจักรแห่งสวรรค์แก่คนหลายกลุ่ม *ประการแรก* ในวันเพ็นเทคอสต์นั้น เปโตรได้เปิดประตูแห่งอาณาจักรนั้นแก่ชนชาติอิสราเอลเมื่อเขากล่าวว่า “ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์” (กิจการ 2:39) สาวกคนอื่นๆก็เทศนาในวันเพ็นเทคอสต์เช่นกัน แต่เป

โตรเป็นโฆษกตัวหลัก

ครั้งที่สองที่เปโตรใช้ลูกกุญแจเหล่านั้นคือตอนที่ในบ้านของโครเนลิอัส เขาเปิดประตูแห่งอาณาจักรนั้นแก่โลกคนต่างชาติด้านกว้างใหญ่ไพศาล (คุณสามารถอ่านเรื่องราวทั้งหมดได้ในกิจการบทที่ 10) โครเนลิอัสเป็น “คนยำเกรงพระเจ้า” เป็นชายที่ขอบอริชฐาน เขายำเกรงและนมัสการพระเจ้าตามความสว่างและความเข้าใจทั้งหมดที่เขามี แต่กิจการ 11:14 บอกเราอย่างชัดเจนว่าเขายังไม่ได้บังเกิดใหม่ ทูตสวรรค์ของพระเจ้าบัญชาโครเนลิอัสให้ส่งคนไปยังเมืองยัฟฟาซึ่งเป็นที่ๆ พวกเขาจะต้องเรียกหาซีโมนเปโตร

ขณะเดียวกัน ในเมืองยัฟฟา เปโตรก็กำลังอริชฐานอยู่ และพระเจ้าได้ประทานนิมิตยิ่งใหญ่แก่เขาซึ่งจะเตรียมใจของเขาให้พร้อมสำหรับภารกิจที่ไปยังบ้านของโครเนลิอัส ซึ่งเป็นคนต่างชาติคนหนึ่ง เปโตรได้เห็นผ้าผืนใหญ่ในนิมิตนั้น “ผูกติดกันทั้งสี่มุม...ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่ในท้องฟ้า” เปโตรหวืออยู่ในตอนนั้น แต่เมื่อพระเจ้าทรงบอกเขาให้ “ฆ่าและกิน” เปโตรก็ตอบกลับไปว่าเขาไม่เคยรับประทานสิ่งใดที่อาจถูกประกาศได้ว่าต้องห้ามหรือมลทินเลย จากนั้นเสียงจากสวรรค์ก็ตำหนิเปโตรว่า: “ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว *อย่าว่าเป็นของต้องห้าม*” มันถูกทำแบบนี้ถึงสามครั้ง และขณะที่เปโตรยังสงสัยอยู่ว่านิมิตนั้นหมายความว่าอะไร คนเหล่านั้นจากบ้านของโครเนลิอัสได้มาถึง และพระวิญญูณบริสุทธิทรงสั่งเปโตรให้ไปกับพวกเขา เหตุฉะนั้นโดยนิมิตนั้นพระเจ้าจึงทรงสำแดงให้เปโตรเห็นว่าพวกคนต่างชาติที่ “เป็นมลทิน” ไม่ได้เป็นมลทินอีกต่อไปแล้ว ด้วยว่าพระเจ้าได้ประทานพระโลหิตที่ชำระให้สะอาดของพระเมษโปดกแล้ว – พระโลหิตที่จะชำระคนต่างชาติและพวกยิวให้สะอาด เปโตรไปยังบ้านของโครเนลิอัสในทันทีและประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ได้มาชุมนุมกันอยู่ที่นั่น พวกเขาได้รับพระวจนะ, พระวิญญูณบริสุทธิเสด็จมาบนพวกเขา, และพวกเขาได้รับความรอด:

“ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หนัด (พวกยิว) ซึ่งเชื่อถือนั้นแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญูณบริสุทธิได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆและยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า “ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญูณบริสุทธิเหมือนเรา โดยมีให้เขาได้รับบัพติศมาด้วยน้ำได้” เปโตรจึงสั่งให้เขาได้รับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรยับยั้งอยู่กับเขาอีกสองสามวัน” (กิจการ 10:45-48)

เมื่อคุณศึกษาพระคัมภีร์ คุณก็จะเห็นว่าไม่มีการใช้ลูกกุญแจแห่งอาณาจักรนั้นอีกเลย บัดนี้ประตูเหล่านั้นเปิดออกต้อนรับคนทั้งปวงแล้ว และทุกคนที่มีใจปรารถนาก็สามารถเข้าไปได้

“...ท่านจะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จักถูกมัดในสวรรค์ และท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อยในสวรรค์” นักศาสนาบางคนได้พยายามที่จะวางเปโตรไว้บนหิ้งบูชา โดยประกาศว่าเขามีสิทธิอำนาจและอำนาจซึ่งได้ถูกส่งต่อมายังมนุษย์ทั้งหลายวันนี้ แต่เปโตรเองไม่ได้กล่าวอ้างว่าตนมีสิทธิอำนาจเช่นนั้นเลย (กรณาศึกษากิจการ 15:7-11) เขาไม่ได้กล่าวอ้างว่าตัวเองเป็นอะไรมากไปกว่า “อัครสาวกคนหนึ่งของพระเยซูคริสต์” (1 ปต. 1:1) และผู้ปกครองหนึ่งในทางตำแหน่ง (1 ปต. 5:1)

ส่วนทำนุนี้ของข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการยกโทษบาปหรือการช่วยจิตวิญญาณให้รอด ยิ่งไปกว่านั้น อำนาจของ “การผูกมัด” และ “การปล่อย” ก็ไม่ได้ถูกยกให้แก่เปโตรแต่เพียงผู้เดียว แต่อัครสาวกคนอื่นๆที่

เหลือก็มีเช่นกัน (มธ. 18:1-18) ที่ว่ามันไม่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจของปลายทางชั่ววันจันทร์ของจิตวิญญาณก็ถูกพิสูจน์ ในวิวรณ์ 1:18 ซึ่งพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้วและได้รับสง่าราศีแล้วทรงประกาศว่า “และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ ดุเถิด เรากียังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน และเราถือลูกกุญแจแห่งนรกและแห่งความตาย”

ลูกกุญแจแห่งความตายและนรกถูกถือไว้โดยพระเยซูคริสต์เจ้าแต่เพียงผู้เดียว จงจดจำถ้อยคำของพระองค์ใน ยอห์น 10:9: “เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด...” ทุกคนที่พยายามเข้าไปในสวรรค์โดยทางอื่นนอกจาก โดยทางประตูนั้น “เป็นขโมยและโจร” (ยอห์น 10:1) ในยอห์น 14:6 พระเยซูทรงประกาศเช่นกันว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา”

หลักคำสอนที่ว่าเปโตรสามารถยกโทษบาปได้ – หรือว่าเขาสามารถปฏิเสธที่จะยกโทษบาปได้ – เป็นคำสอนผิด ล้วนๆ! เมื่อพระเยซูตรัสแก่เปโตรว่า “เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน” พระองค์ก็ทรง หมายความว่าพระองค์จะทรงทำให้เปโตรเป็นเครื่องมือเพื่อเปิดประตูแห่งความเชื่อแก่คนทั้งโลก – แก่พวกยิวและพวกคน ต่างชาติเหมือนกัน แต่อำนาจที่จะ “ผูกมัด” และ “ปล่อย” ก็ถูกมอบให้แก่อัครสาวกคนอื่นๆที่เหลือพร้อมกับเปโตรเช่น กัน

“...ท่านจะผูกมัดสิ่งใด...ท่านจะปล่อยสิ่งใด...” ไม่ได้หมายถึงคน มันกล่าวว่า “สิ่งใด” ไม่ใช่ “คนใด” ด้วยเหตุนี้ มันจึงหมายถึงสิ่งต่างๆและไม่ได้หมายถึงจิตวิญญาณทั้งหลายที่มีชีวิตอยู่ มันเกี่ยวข้องกับพิธีการและพิธีกรรมต่างๆในคริสต จักร สำนวน “ผูกมัด” และ “ปล่อย” ถูกใช้โดยพวกยิวค่อนข้างบ่อยในสมัยก่อน ความหมายก็คือ ห้าม และ อนุญาต การ “ผูกมัด” หมายถึง ห้ามไม่ว่ามันเป็นสิ่งใดก็ตาม การ “ปล่อย” หมายถึงอนุญาตไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม ธรรมเนียม ต่างๆของพวกยิวมีอยู่มากมาย และธรรมเนียมเหล่านั้นจะต้องถูกห้ามในคริสตจักร ในการประทานอำนาจที่จะผูกมัดหรือ ปล่อยแก่อัครสาวกเหล่านั้น พระเยซูทรงหมายความว่า พวกเขาจะห้ามสิ่งใดก็ตามในคริสตจักรบนแผ่นดินโลก ตามแต่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำพวกเขา สิ่งนั้นก็จะได้รับเกียรติโดยสิทธิอำนาจของพระเจ้าในสวรรค์ ในทำนองเดียวกัน สิ่งใด ก็ตามที่พวกเขาโดยการทรงนำของพระวิญญาณอนุญาตหรือบัญชาในคริสตจักรบนแผ่นดินโลก สิ่งนั้นก็จะได้รับสิทธิอำนาจ และการอนุญาตของพระเจ้าในสวรรค์

ผมขอย้ำอีกครั้ง – คริสตจักรในตอนนั้นไม่ได้มีจดหมายฝากฉบับต่างๆเหมือนกับที่พวกเราในวันนี้ พวกเขาไม่ได้มี ความจริงทั้งหมดอย่างที่เรามีวันนี้ ในยอห์น 16:12-15 พระเยซูทรงอธิบายแก่พวกเขาว่า “เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอก ท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้ เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่าน ทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และ พระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรง เอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระ วิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย” พระเยซูได้ประทานอำนาจนี้แก่พวกอัครสาวกที่จะ “ผูกมัด” หรือที่จะ “ปล่อย” แต่มันไม่ได้ถูกส่งต่อมายังผู้รับใช้หรืออาจารย์คนอื่นใดหลังจากอัครสาวกเหล่านั้นเลย

ขณะที่พวกอัครสาวกจัดระเบียบที่ประชุมท้องถิ่นต่างๆในหลายชุมชนเหล่านั้นที่พวกเขานำข่าวดีแห่งความรอดไป ประกาศ พวกเขา ก็จะต้องได้รับการชี้แนะโดยคำสอนต่างๆของพระคริสต์เป็นอันดับแรก และจากนั้นโดยพระวิญญาณ

บริสุทธิ์ และเมื่อคนใดได้รับการชี้แนะโดยถ้อยคำของพระเยซูและการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาก็จะไม่ตั้งกฎหรือข้อบังคับต่างๆตามแนวคิดต่างๆของมนุษย์ มีธรรมเนียมต่างๆและคำสอนต่างๆ – ทั้งที่เป็นเรื่องใหญ่และเรื่องเล็ก – ในหลายนิกายวันนี้ และธรรมเนียมและคำสอนบางอย่างเหล่านี้เป็นอันตรายต่อพระวิญญาณ ส่วนธรรมเนียมและคำสอนอื่นๆแม้ว่าไม่เป็นอันตรายต่อพระวิญญาณ พวกมันก็ดูตั้งพระราชกิจขององค์พระผู้เป็นเจ้าในคริสตจักรและชุมชนอย่างมหาศาล

พวกอัครสาวกที่จัดระเบียบที่ประชุมท้องถิ่นแห่งแรกๆเป็นบุคคลพวกเดียวที่ชี้แนะเหล่าผู้เชื่อใหม่ในเรื่องต่างๆเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาควรหรือไม่ควรกระทำในคริสตจักรเพื่อที่จะถวายเกียรติแด่พระเยซูคริสต์เจ้า เราเห็นแบบอย่างของเรื่องนี้ในกิจการ 15:20 ที่เหล่าผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาติได้รับคำบัญชาว่า “ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มลทินเนื่องด้วยรูปเคารพจากการล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด”

กฎและข้อบังคับต่างๆที่ถูกกำหนดโดยพวกอัครสาวกในหนังสือกิจการและในจดหมายฝากฉบับต่างๆรวมกันเป็นกฎและข้อบังคับเดียวเท่านั้นซึ่งมีผลผูกมัดต่อคริสเตียนทั้งหลาย เหล่านี้เป็นพิธีกรรมและพิธีการเดียวเท่านั้นที่จะต้องถูกถือปฏิบัติในความเป็นระเบียบของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ เพราะการใช้ข้อพระคัมภีร์อย่างมัทธิว 16:19, 18:18 และยอห์น 20:23 อย่างผิดๆ คำสอนผิดๆหลายเรื่องจึงผุดขึ้นมาหลังจากการเสียชีวิตของอัครสาวกเหล่านั้นเพียงไม่นาน ในบางศาสนาแม้กระทั่งวันนี้ มีการสอนว่ามนุษย์สามารถยกโทษบาปได้ และว่าสิทธิอำนาจนั้นที่ประทานให้แก่เปโตรได้ถูกส่งต่อมายังมนุษย์ทั้งหลายวันนี้ มันเป็นความจริงด้านข่าวประเสริฐที่ว่าผู้รับใช้, ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ, และครูสอนพระคัมภีร์ที่ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าสามารถสอนเงื่อนไขต่างๆของการยกโทษได้ แต่ที่ไม่มีมนุษย์คนใดมีอำนาจที่ได้รับการคลางแคลงที่จะวินิจฉัยสภาพฝ่ายวิญญาณของใจคนๆหนึ่งได้ ไม่มีมนุษย์คนใดบนแผ่นดินโลกวันนี้มีอำนาจที่จะตัดสินชี้ขาดได้ว่าคนๆหนึ่งรอดแล้วหรือไม่รอด และไม่มีมนุษย์คนใดมีสิทธิอำนาจที่จะยกโทษบาปได้ **พระเยซูเท่านั้นทรงยกโทษบาปได้**

ข้อ 20: “แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้นั้น”

“แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์...” ความหมายตรงนี้ก็คือนี่คือว่าพระเยซูทรงบัญชาพวกสาวกหรือกำชับพวกเขาในลักษณะที่เคร่งครัดมากๆ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องๆหนึ่งที่มีความสำคัญสุดๆ พระองค์ยังไม่พร้อมที่จะปลุกเร้าพวกยิวให้อาฆาตแค้นพระองค์และทำให้ชีวิตของพระองค์ตกอยู่ในอันตรายโดยการอนุญาตให้พวกสาวกประกาศในขณะนั้นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริงของพระเจ้า, พระผู้ช่วยให้รอดของคนบาปทั้งหลาย, พระเจ้าในกายเนื้อหนัง ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงบัญชาพวกเขา “มิให้บอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้นั้น”

พระคริสต์ทรงบอกล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

ข้อ 21: “ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุง

เยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกบุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่”

“ตั้งแต่นั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์...” ในพระคำข้อนี้พระเยซูทรงกล่าวถึงกลโกธาเป็นครั้งแรก ในที่นี้พระองค์ตรัสเป็นนัยครั้งแรกแก่เหล่าสาวกว่าพระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนอันหนึ่งของโรม พระองค์ทรงระมัดระวังตัวมากๆที่จะทำให้พวกเขาเชื่อเป็นอันดับแรกว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ผู้ที่ทรงถูกสัญญาไว้แก่อิสราเอล และเมื่อเปโตรรับสารภาพว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” พระเยซูก็ทรงทราบว่ายายเหล่านี้บัดนี้ตระหนักแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริง จากนั้นพระองค์ทรงเริ่มต้เตรียมใจและความคิดของพวกเขาสำหรับเหตุการณ์ต่างๆที่จะเกิดขึ้นตามมาในไม่ช้า

คุณเห็นแล้วว่าหากพระเยซูทรงเปิดเผยแก่สาวกแต่ละคนเกี่ยวกับการถูกข่มเหงและการถูกตรึงกางเขนที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงเรียกพวกเขาให้มาเป็นสาวก มันก็น่าสงสัยจริงๆว่าจะมีใครบ้างในพวกเขาที่ยอมติดตามพระองค์ พวกเขา กำลังรอคอยพระเมสสิยาห์, กษัตริย์ผู้ทรงอำนาจ, ผู้นำที่เปี่ยมชัยชนะ, และมันจำเป็นที่พวกเขาต้องเชื่อจริงๆว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าอย่างแท้จริงก่อนที่พระองค์จะสามารถสอนพวกเขาเกี่ยวกับอุปนิสัยที่เหมาะสม, ภารกิจ, และงานรับใช้ของพระเมสสิยาห์ได้ ในที่นี้พระองค์ทรงเริ่มต้นคำสั่งสอนต่างๆของพระองค์ แต่ทรงย่ำคำสั่งสอนเหล่านั้นซ้ำแล้วซ้ำอีกขณะที่งานรับใช้ของพระองค์ดำเนินต่อไป (กรูมาสังเกตมัทธิว 17:9-23; 20:18, 19; 26:2, 12, 31; และยอห์น 12:23)

นี่เป็นการเริ่มต้นช่วงใหม่ของงานรับใช้ของพระเยซูบนแผ่นดินโลก คือช่วงหนึ่งที่กินเวลาประมาณหกถึงเก้าเดือนก่อนพระองค์ทรงถูกจับกุม, ถูกปรับโทษและถูกตรึงกางเขน นี่เป็นคำสอนใหม่แก่พวกสาวก – แต่เราอย่าคิดเอาเองว่าพระเยซูเองไม่ทรงทราบเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ที่ใกล้เข้ามาของพระองค์จนถึงเวลานี้ พระเยซูทรงทราบตอนที่พระองค์เสด็จจากพระทรวงของพระบิดามาว่าพระองค์จะเสด็จเข้ามาในโลกนี้เพราะเหตุใด (จงศึกษายอห์น 2:19; 3:14; มัทธิว 9:15; 10:38; และ 12:40)

พระเยซูทรงเริ่มต้นอธิบายแก่พวกสาวกว่า “พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม...” จงสังเกตคำที่ถูกใช้ตรงนี้ พระเยซู “ต้อง” เสด็จไป – นั่นคือ มันเป็นความจำเป็นของพระเจ้าที่พระองค์ต้องเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น เพื่อที่จะทำการกิจของพระองค์และทำงานที่พระบิดาได้ประทานแก่พระองค์เพื่อกระทำให้สำเร็จ (อ่านมัทธิว 26:54 และ ลูคา 24:26)

ในเวลานั้น พระเยซูทรงอยู่ห่างจากกรุงเยรูซาเล็มมากที่สุดเท่าที่ทรงกระทำได้โดยยังทรงอยู่ในปาเลสไตน์เหมือนเดิม ที่กรุงเยรูซาเล็มการต่อต้านพระองค์มีความรุนแรงสุดๆ คนเหล่านั้นที่ได้โจมตีพระองค์อย่างดุเดือดมากที่สุดในแคว้นกาลิลีมาจากกรุงเยรูซาเล็ม (มาระโก 3:22; มธ. 15:1) พระองค์ไม่ได้ทรงร่วมเทศกาลปัสกาก่อนหน้านั้นอย่างเปิดเผย เพราะว่าพวกยิวที่กรุงเยรูซาเล็มมุ่งมั่นที่จะฆ่าพระองค์ (ยอห์น 7:1) แต่ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปความคิดที่จะเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มและเผชิญหน้ากับทุกสิ่งทุกอย่างที่รอคอยพระองค์อยู่ที่นั่นเป็นความคิดที่โดดเด่นในพระทัยของพระองค์ สิ่งที่พระองค์จะต้องทำให้สำเร็จลุล่วงในกรุงเยรูซาเล็มและสิ่งที่จะบังเกิดแก่พระองค์ที่นั่นไม่อาจเกิดขึ้นได้นอกจากในกรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น

ลูกาบอกเราว่า “พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และทรงดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม...ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสีบางคนมาทูลพระองค์ว่า “ท่านจงไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮโรดใคร่จะประหารชีวิตของท่านเสีย” พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า “จงไปบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า ‘ดูเถิด เราขับผีออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ’ แต่ว่าจำเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรืนนี้ เพราะว่าศาสดาพยากรณ์จะถูกฆ่า่นอกกรุงเยรูซาเล็มก็ห้ามมิได้” (ลูกา 13:22, 31-33)

“...และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์...” พวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์เป็นศัตรูที่ร้ายและเป็นอันตรายมากที่สุดขององค์พระผู้เป็นเจ้า คนสามกลุ่มนั้นรวมกันเป็นสภาซานเฮดริน ซึ่งเป็นคณะผู้ปกครองของพวกยิว

“...จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่” คุณนึกภาพออกไหมว่าคำประกาศเรื่องการสิ้นพระชนม์ที่จะเกิดขึ้นของพระองค์ส่งผลต่อพวกสาวกของพระเยซูอย่างไร? พวกเขาไม่ออกว่าพระองค์, องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, พระเมสสิยาห์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้, จะถูกประหารเสีย พวกเขาหัวเสียเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์มากเสียจนผมสงสัยว่าพวกเขาได้ยินคำประกาศในตอนท้ายของพระองค์หรือไม่ว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นอีก!

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์จะทรง “ถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่ในวันที่สาม” ได้ถูกกล่าวแก่พวกศัตรูของพระองค์แล้วอย่างคลุมเครือ (ยอห์น 2:19; มธ. 12:40) แต่จนถึงบัดนี้พระองค์ยังไม่ได้กล่าวมันแบบตรงๆแก่พวกสาวกเลย พระองค์ประทานข้อเท็จจริงนี้แก่พวกเขาในถ้อยคำที่ชัดเจนและเรียบง่าย และพระองค์ตรัสซ้ำคำกล่าวนั้นในอีกสองคราวต่อมา (มธ. 17:23; 20:19)

ในมัทธิว 17:9 พระเยซูทรงประกาศข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระองค์โดยไม่ได้ตรัสถึงสามวันนั้น ในมาระโก 8:31, 32 เราอ่านว่า: “พระองค์จึงทรงเริ่มกล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์จะปฏิเสธพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่ คำเหล่านี้พระองค์ตรัสอย่างเปิดเผย” ซึ่งตรงข้ามกับคำตรัสที่คลุมเครือก่อนหน้านี้

พวกสาวกเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายในวันสุดท้าย (อ่าน ยอห์น 11:24) แต่พวกเขาไม่เข้าใจความหมายของสิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสตรงนี้ เพราะว่าพระองค์จะทรงกระทำกิจของพระเมสสิยาห์ซึ่งจะต้องถูกกระทำบนแผ่นดินโลกได้อย่างไร? พวกเขาเห็นว่าคนอื่นๆได้ถูกชุบให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว พระเยซูเองได้ทรงชุบบุตรสาวของโยริส (มธ. 9:18-26) และบุตรชายของหญิงม่ายคนนั้นแห่งนาอิน (ลูกา 7:11-17) ให้เป็นขึ้นจากตายแล้ว แต่พวกสาวกไม่อาจเข้าใจได้ว่าพระเยซูผู้ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขา, พระเมสสิยาห์ของพวกเขา, จะทรงสิ้นพระชนม์, ถูกวางในอุโมงค์ฝังศพ, และจากนั้นไม่นาน – หลังจากผ่านไปสามวัน – จะเสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้นโดยมีชีวิตอยู่ บางทีพวกเขาอาจคิดว่าพระองค์กำลังตรัสในเชิงอุปมาก็ได้ ที่ว่าพวกเขาไม่เชื่อว่าพระองค์จะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นฝ่ายร่างกายก็ถูกพิสูจน์โดยข้อเท็จจริงที่ว่าหลังจากพระเยซูทรงถูกตรึงกางเขนแล้วและถูกวางพระศพในอุโมงค์ของโยเซฟ เบโตรและสาวกคนอื่นๆที่เหลือก็กลับไปหาอวนจับปลาของตนและออกไปหาปลา ซึ่งบอกเป็นนัยว่าความหวังอันสูงยิ่งของพวกเขาในเรื่องอาณาจักรนั้นได้พังทลายเสียแล้ว หากพวกเขาเชื่อว่าพระเยซูจะทรงกลับมาจากความตาย พวกเขาก็คงอยู่รอที่อุโมงค์นั้นเพื่อให้สามวันที่กำหนดไว้ นั้นผ่านไปแล้ว

ลูกา 24:13-35 บอกเราว่าพระคริสต์ผู้ทรงเป็นขึ้นแล้ว ทรงมีรูปลักษณะที่ผู้คนจำไม่ได้ตอนที่พระองค์ร่วมเดินไปกับชายสองคนนั้นที่กำลังเดินทางไปยังบ้านเอมมาอูส พระองค์ทรงดำเนินและพูดคุยกับพวกเขาระหว่างทาง โดยตรัสถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์เอง – “แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้ พระองค์ตรัสกับเขาว่า “เมื่อเดินมานี้ด้วยหน้าผากแคระว่า ท่านได้ต่อบกกันถึงเรื่องอะไร” คนหนึ่ง...จึงทูลถามพระองค์ว่า “ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างดาวในกรุงเยรูซาเล็มหรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็นไปในวันนี้...” “เหตุการณ์เรื่องพระเยซูชาวนาซาเร็ธ ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการงานและในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย และพวกปุโรหิตใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของเรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้ปรับโทษถึงตาย และตรึงพระองค์ที่กางเขน แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะ เป็นพระองค์ผู้หนึ่งที่ไล่ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น และยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเราที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลาเช้ามืด แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอกว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่”

เมื่อพวกเขาไปถึงบ้านเอมมาอูส ชายสองคนนั้นก็เชิญพระเยซูให้มาทานมื้อเย็นด้วยกันกับพวกเขาและ “เมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขาตาของเขาก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา” ต่อมาในวันเดียวกันนั้น พระเยซูทรงบอกพวกสาวกของพระองค์ว่า “นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชาบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ” (ข้อ 44)

พระเยซูได้ตรัสแก่เปโตรแล้ว (ในข้อ 18 ของมัทธิว บทที่ 16) ว่า “บนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้” แต่การเริ่มต้นของการสร้างคริสตจักรนั้นไม่อาจเป็นไปได้จนกว่าพระราชกิจในการไถ่ของพระเยซูคริสต์เจ้าจะสำเร็จ

ข้อ 22: “ฝ่ายเปโตรเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย”

“...ฝ่ายเปโตรเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์” สาวกคนเดียวกันนี้ ซึ่งเมื่อไม่นานนี้ได้กล่าวคำสารภาพที่ถูกเปิดเผยโดยพระเจ้าว่า “พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” บัดนี้เขาได้กลายเป็นกระบอกเสียงให้แก่ปฏิปักษ์นั้น, ศัตรูตัวฉกาจของพระเมษโปดกของพระเจ้าเสียแล้ว เปโตรกล่าวตรงนี้เพราแรงกระตุ้นของเนื้อหนัง มันเป็นมนุษยธรรมตามที่กล่าว ไม่ใช่มนุษยฝ้ายวิญญาน เปโตรเป็นยิวคนหนึ่ง และพร้อมกับเหล่าเพื่อนสาวกของเขาเขาเชื่ออย่างแข็งแรงว่าพระเยซูจะทรงทำลายเหล่าศัตรูของพวกเขา, สถาปนาอาณาจักรอันเปี่ยมสง่าราศี และเชื่อว่าพวกสาวกจะครอบครองกับพระองค์และมีตำแหน่งใหญ่โตมาก ๆ ในอาณาจักรนั้น

ความหมายโดยนัยตรงนี้ก็คือน่าที่เปโตรตั้งตัวพระเยซูมาต่างหากเพื่อที่จะกล่าวคำคำนิพนธ์พระองค์แบบเป็นส่วนตัวและเป็นการลับ อาจเป็นไปได้ว่าเขาไม่อยากจะทำให้พระเยซูชายหน้าต่อหน้าเหล่าสาวกคนอื่น ๆ ดังนั้นเขาจึงพาพระองค์ไปต่างหาก “และเริ่มทูลท้วงพระองค์” คำว่า “ทูลท้วง” ตรงนี้สื่อความหมายถึงการกระทำผิด – นั่นคือ เปโตรไม่เห็นด้วยกับสิ่งที่พระเยซูเพิ่งตรัสไปนั้น เขาไม่ได้ซาบซึ้งกับ “ต้อง” ในข้อ 21 ว่าบอกเป็นนัยถึงความจำเป็นอย่างยิ่งยวดของพระเจ้าในเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูในกรุงเยรูซาเล็ม เปโตรกำลังกล่าวว่า “นั่นไม่ใช่เรื่องจำเป็นเลย ไม่มีเหตุผลที่จะต้องทำเช่นนั้นเลย”

เปโตรเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่ตามคำพยากรณ์ทั้งหมดเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ในภาคพันธสัญญาเดิม เขาก็เข้าใจเช่นกันว่าพระเมสสิยาห์จะทรงเป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่องค์หนึ่งและจะทรงสถาปนาสงาราศีของอิสราเอลขึ้นใหม่ในอาณาจักรนั้นบนแผ่นดินโลก แน่แน่นอนว่าในความคิดของเปโตร “พระคริสต์, พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” จะไม่ทรงถูกประหารให้ตายในเยรูซาเล็มนครบริสุทธิ

“พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย” นี่เท่ากับเป็นการกล่าวว่า “ขอพระเจ้าทรงห้ามเถิด!” กล่าวตรงตัวก็คือ เปโตรกำลังกล่าวว่า “พระเจ้าจะทรงมีความเมตตาต่อพระองค์ พระเจ้าจะไม่ทรงยอมให้เรื่องนี้เกิดขึ้นกับพระองค์เด็ดขาด!” เปโตรมีความแน่ใจเหลือเกินว่าเรื่องดังกล่าวไม่ควรเกิดขึ้นและ – อย่างน้อยก็ชั่วขณะหนึ่ง – เขาเชื่ออย่างสุดใจว่าพระเยซูจะปฏิบัติตามคำทักท้วงของเขาและไม่เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มและทำให้พระองค์เองต้องเจอกับเหล่าศัตรูของพระองค์

ข้อ 23: “พระองค์จึงหันพระพักตร์ตรัสกับเปโตรว่า “ซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์”

“ซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา” นี้แสดงออกถึงความรังเกียจและความสยดสยองแบบเดียวกับที่พระเยซูตรัสโดยตรงแก่ซาตานตอนที่อยู่บนภูเขาแห่งการทดลองนั้นพระองค์ทรงบัญชาว่า “เจ้าซาตาน จงไปเสียให้พ้น” (มธ. 4:10) เปโตรรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา แต่เขาก็หุนหันพลันแล่น เขามีความร้อนรน แต่มันเป็นความร้อนรนที่ปราศจากความรู้ ในการปฏิเสธที่จะยอมรับข้อเท็จจริงเรื่องกลโกธา เขากำลังสวมบทบาทของผู้ทดลองนั้น โดยกล่าวซ้ำการทดลองนั้นที่ซาตานเคยใช้ในความพยายามของมันที่จะทำให้พระเยซูข้ามกลโกธาไป (กรุณาอ่านมัทธิว 4:3-11)

“เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา” ความหมายตรงนี้ก็คือนั่นคือ เปโตรเป็นหินสะดุด, อุปสรรค, บางสิ่งซึ่งจะฉุดรั้งพระเยซูไม่ให้เดินหน้าต่อเพื่อทำพระราชกิจที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะกระทำนั้นให้สำเร็จ ซาตานรู้ว่าเหตุใดพระเยซูทรงอยู่บนแผ่นดินโลกในตอนนั้น และมันทำทุกสิ่งในอำนาจชั่วร้ายของมันที่จะขัดขวางและยับยั้งภารกิจนั้น มันรู้ว่าการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนกางเขนนั่น, วิถีทางแห่งความอับอายและการเชื่อฟังจนถึงความมรณา, จะนำไปสู่ความพ่ายแพ้ของมัน มันรู้ว่าเมื่อพระเยซูตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” อำนาจของซาตานเหนือความตายจะถูกทำลายและความพ่ายแพ้ของมันจะเป็นเรื่องแน่นอน ด้วยเหตุนี้ พญามารจึงใช้ความพยายามอันแยบยลมากมายในการใช้อัครสาวกเปโตรเพื่อที่จะขัดขวางองค์พระผู้เป็นเจ้าในการดำเนินของพระองค์ไปยังกลโกธา

“เจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “เจ้าไม่ได้กำลังคิดถึง, ใส่ใจต่อ, หรือมีใจฝักใฝ่สิ่งต่างๆของพระเจ้า แต่สิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของมนุษย์” เปโตรถูกชักจูงให้หลงไปโดยทัศนคติแบบมนุษย์เกี่ยวกับวิธีที่พระเมสสิยาห์จะทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ขึ้นมา เขาไม่รู้เลยเกี่ยวกับความหมายอันถ่องแท้ของถ้อยคำที่เขาได้กล่าวออกไปอย่างหุนหันเช่นนั้น

ข้อ 24: “ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา”

ถ้อยคำเหล่านี้ได้ถูกกล่าวแก่พวกสาวกของพระเยซู – คนทั้งหลายที่ได้รับความรอดแล้ว ไม่ใช่ผู้ไม่เชื่อทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้มันจึงปรากฏชัดเจนว่าเราไม่ได้ถูกขอร้องให้ปฏิเสธตัวเองและรับกางเขนอันหนึ่งเพื่อที่จะบังเกิดใหม่ เราบังเกิด

ใหม่โดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้า เราบังเกิดใหม่ผ่านทางเมล็ดพืชที่ไม่รู้เปื่อยเน่า นั่นคือพระวจนะของพระเจ้า (1 ปต. 1:23) “การยอมสละทิ้ง... การปฏิเสธตัวเอง... การรับกางเขนไปแบก” – สิ่งเหล่านี้จะไม่ช่วยให้รอด ความรอดเป็นของประทานของพระเจ้า ซึ่งประทานให้โดยไม่คิดค่า แต่คนใดที่บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงจะปฏิเสธตัวเองและรับกางเขนของตนแบกหากเขาปรารถนาที่จะติดตามพระเยซู

ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ พระเยซูทรงรวมความจริงต่างๆที่ยิ่งใหญ่เข้าไว้ด้วยกันอย่างย่อเกี่ยวกับการเชื่อมโยงฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ในจดหมายฝากเหล่านี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำออกมาอย่างเต็มที่คือสิ่งที่พระเยซูตรัสตรึงนี้เพียงไม่กี่คำ ในกิตติคุณของยอห์นเราอ่านว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื่อยเน่าไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื่อยเน่าไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ซังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้วันรันดร ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเรา ก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น” (ยอห์น 12:24-26)

มีความแตกต่างมหาศาลระหว่างพระเยซูคริสต์เจ้าและผู้เชื่อ – ยกตัวอย่างเช่น *พระเยซูผู้เดียว* ทรงสามารถตีกล้วยขมนั้นได้ คือกล้วยที่พระองค์ทรงเห็นในสวนนั้นเมื่อพระองค์ทรงร้องออกมาว่า “ถ้าเป็นไปได้ขอให้กล้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด” – และจากนั้นก็ทรงเสริมว่า “แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์” (มธ. 26:39) พระองค์ผู้เดียวทรงสามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดนั้นของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ พระองค์ผู้เดียวทรงสามารถเดินไปในเส้นทางนั้นที่เป็นเส้นทางของเราแล้ววันนี้เพราะว่าพระองค์ทรงดำเนินในเส้นทางนั้นแล้วเพื่อเรา อีสยาห์ 26:3 ประกาศว่า “ใจแน่วแน่ในพระองค์นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์...” ในยุคแห่งพระคุณนี้ผู้เชื่อจะต้องให้สายตาของตนจับจ้องอยู่ที่พระเยซู, ดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์, และยอมให้พระองค์ทรงนำเราในวิถีทั้งหลายแห่งความชอบธรรมเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์

ในโยชูวา บทที่ 3 เราพบบันทึกเรื่องราวที่น่าสนใจเกี่ยวกับประชากรของพระเจ้าที่ข้ามแม่น้ำจอร์แดน ที่บัพันธสัญญานำทางไป และประชากรเหล่านั้นเดินตาม โดยรักษาระยะห่างสองพันศอกระหว่างที่บัพันธสัญญานำกับประชากร ดังนั้นที่บัพันธจึงเปิดทางข้ามแม่น้ำจอร์แดน และประชากรที่ตามที่บัพันธนั้นก็เดินข้ามแม่น้ำจอร์แดนเท้าเปล่าเข้าไปในเมืองเยรีโค นี่นำเสนอภาพเลื่องดังงามสำหรับเรา: *พระเยซูทรงเปิดทางนั้น* และเราจะต้องเดินตามพระองค์ไป: “ด้วยว่าท่านทั้งหลาย ทรงถูกเรียกไว้สำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทนทุกข์ทรมานเพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์” (1 ปต. 2:21) หากเราตามไปเมื่อพระองค์ทรงนำ วันหนึ่งเราจะเป็นเหมือนพระองค์:

“จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า เหตุที่โลกไม่รู้จักเราทั้งหลาย ก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์เป็นอยู่นั้น และทุกคนที่มีความหวังเช่นนี้ในพระองค์ ก็ย่อมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่เราบริสุทธิ์” (1 ยอห์น 3:1-3)

ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามผมมิให้พิพากษาผู้ใดเลย แต่พระเยซูทรงประกาศว่า “เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้ เพราะผลของเขา” (มธ. 7:20) เมื่อคุณมองไปยังคริสเตียนแต่ปากทั้งหลายในชุมชนของคุณ, ในคริสตจักรของคุณ, และในสถานที่ๆคุณทำงาน คุณรู้จักกี่คนที่*ปฏิเสธตัวพวกเขาเอง*ที่จะปรนนิบัติพระเจ้า? มีการปฏิเสธตัวเองน้อยมากในโลกวันนี้ ผู้เชื่อจำนวนมากไม่ติดตามพระเยซูที่ละก้าว พวกเขาไม่ดำเนินในเส้นทางที่พระองค์ทรงทำเครื่องหมายไว้แล้วเพื่อเรา ใช่แล้วครับ มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่จะเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่และยังไม่เดินตามพระเยซูที่ละก้าวอยู่เหมือนเดิม มีผู้เชื่อแบบนั้นอยู่เป็นจำนวนมากวันนี้ ดวงวิญญาณของพวกเขาได้รับความรอดแล้ว, วิญญาณของพวกเขาจะอาศัยอยู่ชั่ววันรื้อนครองดงามนั้น – แต่พวกเขาจะไม่มีบาปหนึ่งใดเลยเพราะว่าพวกเขาเป็นคนเห็นแก่ตัว, สนใจแต่ตัวเอง และไม่ห่วงใยเกี่ยวกับสิ่งต่างๆของพระคริสต์ พวกเขาจะได้รับความรอด “*เหมือนดังรอดจากไฟ*” (1 คร. 3:15)

การปฏิเสธตนเอง เหมือนกับที่พระเยซูตรัสตรงนี้ หมายถึงการบอกปิดตนเองในลักษณะเดียวกันกับที่พวกยิวบอกปิด (หรือปฏิเสธ) พระเยซูผู้ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ในกิจการ 3:14 เปโตรกล่าวแก่พวกยิวว่า “แต่ท่านทั้งหลายได้*ปฏิเสธ*พระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยฆาตรกรให้ท่านทั้งหลาย”

เมื่อผู้เชื่อคนใดปฏิเสธตนเอง เขาก็จะไม่ยอมให้อัตตาและความปรารถนาต่างๆอันเห็นแก่ตัวมาปกครองเขาหรือบงการจุดมุ่งหมายต่างๆของเขาในชีวิต ผู้เชื่อคนใดที่ปฏิเสธตนเองก็มุ่งมั่นในใจและความคิดของตนที่จะไม่ดำเนินชีวิตตามใจชอบและความปรารถนาต่างๆของตัวเอง แต่มุ่งมั่นที่จะถูกควบคุมอย่างสมบูรณ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่ว่าสิ่งใดก็ตามที่เขากระทำหรือกระทำนั้นจะถูกกล่าวหรือถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า อัครสาวกเปาโลสั่งสอนเราดังนี้ใน 1 โครินธ์ 10:31:

*“เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะ**รับประทาน** จะ**ดื่ม** หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า”*

คริสเตียนที่เต็มใจปฏิเสธตนเองต้องตั้งใจแน่วแน่ที่จะไม่ดำเนินชีวิตตามสิ่งต่างๆของชีวิตนี้ อย่างเช่น ความเพลิดเพลิน, ชื่อเสียง, และทรัพย์สินเงินทอง เราถูกบัญชาว่า “อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น เพราะว่าสารพัดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเยอหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดจากพระบิดา แต่เกิดจากโลก และโลกกับสิ่งยั่วยวนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้านั้นก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ยอห์น 2:15-17)

บางครั้งมันก็จำเป็นที่คริสเตียนต้องปฏิเสธตนเองเพื่อเห็นแก่พี่น้องที่อ่อนแอกว่าในพระคริสต์ อาจมีสิ่งต่างๆที่คุณหรือผมอาจมีส่วนร่วมได้ – ไม่ใช่ความชั่วร้าย, ราคะตัณหา, หรือความอธรรม แต่หลายสิ่งในสังคมของเรา – และการมีส่วนร่วมของเราต้องไม่ส่งผลต่อชีวิตคริสเตียนของเราเอง แต่หากว่าการมีส่วนร่วมของเราในสิ่งเหล่านั้นดูเหมือนเป็นสิ่งที่ผิดในสายตาของพี่น้องคนใดที่อ่อนแอกว่า เราก็จะนำความเสียหายมาสู่ชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขาและทำให้ความเชื่อที่อ่อนแอของเขากลายเป็นอ่อนแอยิ่งกว่าเดิมเสียอีก เปาโลระมัดระวังตัวและเอาใจใส่คริสเตียนทั้งหลายที่อ่อนแอกว่าเหลือเกินจนเขาประกาศว่า “เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องต้องหลงผิดไป” (1 คร. 8:13) เปาโลทราบว่ามันไม่เป็นบาปที่เขาจะรับประทานเนื้อสัตว์ที่ได้ถูกถวายบูชาแก่รูปเคารพทั้งหลายแล้ว แต่ผู้เชื่อใหม่บางคนรู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่ผิดที่จะรับประทานเนื้อสัตว์แบบนั้น

ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงยอมปฏิเสธตนเองแทนที่จะทำให้คริสเตียนที่อ่อนแอกว่าคนใดต้องสะดุดผู้ซึ่งไม่มีความรู้ที่เปาโลมี การทำบาปต่อพี่น้องที่อ่อนแอกว่าคนใดโดยการทำให้จิตใจวิจฉัยผิดและชอบของเขาคือการทำบาปต่อพระคริสต์ (1 คร. 8:12)

เปาโลอธิบายว่า “เพราะในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว ถ้าเรามีชีวิตอยู่ก็มีชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเราตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม เราก็เป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึงได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงเป็นขึ้นมาและทรงพระชนม์อีก เพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น...แต่ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ดำเนินตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้คนนั้นพินาศเพราะอาหารที่ท่านกินเลย ฉะนั้นอย่าให้การติของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้” (โรม 14:7-9, 15, 16)

“รับกางเขนของตน” จะต้องไม่ถูกเข้าใจผิดว่าหมายความว่าเราควรเลือกกางเขนมาอันหนึ่ง หรือหากางเขนอันหนึ่งที่เราเลือกเองให้เจอและจากนั้นก็เอากางเขนนั่นไป จงสังเกตว่าพระเยซูตรัสว่า “กางเขนของตม” นั่นคือ กางเขนของคนๆนั้น ไม่ใช่กางเขนอันเดียวกับที่พระเยซูทรงแบกตอนที่พระองค์เสด็จขึ้นบนเนินเขานั้นเพื่อที่จะถูกตรึงกางเขน คุณเชื่อใจได้เลยว่าเมื่อผู้เชื่อคนใดฝึกปฏิบัติการปฏิเสธตนเองและยอมจำนนอย่างเต็มเปี่ยมต่อการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ กางเขนสำหรับผู้เชื่อคนนั้นก็จะเป็นปรากฏ! ขอให้เรารับกางเขนนั่นด้วยความเต็มใจ และตามพระเยซูไป

ข้อ 25: “เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด”

กรุณาสังเกตว่าข้อ 25, 26 และ 27 ขึ้นต้นด้วยคำบุพบท “เพราะ” ข้อเท็จจริงที่ว่าพระคำแต่ละข้อขึ้นต้นด้วย “เพราะ” ชี้ไปยังสิ่งที่มาก่อนหน้าพร้อมกับความจริงประการหนึ่งหรือเหตุจูงใจประการหนึ่ง ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงผ่านจากชีวิตฝ่ายร่างกายไปยังชีวิตฝ่ายวิญญาณ - จากสิ่งที่อยู่เพียงชั่วคราวไปยังสิ่งที่อยู่เป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงผ่านจากหลักการที่สำคัญต่อชีวิตของร่างกาย (ชีวิตแบบธรรมชาติ) ไปยังหลักการที่เป็นอมตะ (สิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตฝ่ายวิญญาณ) ด้วยเหตุนี้เราจึงเข้าใจว่าพระเยซูกำลังตรัสตรงนี้ว่า “ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะช่วยชีวิตฝ่ายร่างกายซึ่งอยู่เพียงชั่วคราวและเป็นฝ่ายเนื้อหนังให้รอด จะสูญเสียชีวิตนิรันดร์ฝ่ายวิญญาณของตน”

ในกาลาเทีย 6:8 เปาโลอธิบายว่าหากเราหว่านไปยังเนื้อหนัง ความเปื่อยเน่าก็เป็นผลลัพธ์; แต่หากเราหว่านไปยังพระวิญญาณ ชีวิตนิรันดร์ก็เป็นผลลัพธ์ “เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็เป็ศัตรูต่อพระเจ้า” และด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถอยู่ได้บังคับต่ออาณาจักรนั้น (หรือพระราชบัญญัติ) ของพระเจ้าได้ (โรม 8:7) ด้วยเหตุนี้ หากผู้ใดมีจิตใจที่จะช่วยชีวิตที่อยู่ชั่วคราวของตนให้รอดและดำเนินตามความปรารถนาต่างๆและใจชอบต่างๆแห่งเนื้อหนัง เขาก็จะสูญเสียชีวิตฝ่ายวิญญาณของตนอย่างแน่นอนเพราะว่าเขาไม่สามารถปรนนิบัตินายสองคนได้ (มธ. 6:24)

“...ผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด” ในมาระโก 8:35 เราอ่านว่า “...ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด”

ข้อ 26: “เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ่งทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา”

การ “*ได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก*” หมายถึงการถือครอง (เป็นเจ้าของ) โลกพร้อมกับความมั่งมี, เกียรติยศ, ความเพลิดเพลิน, สิทธิพิเศษต่างๆทั้งสิ้นของมัน – ทั้งหมดที่โลกจะให้หรือให้ได้ ในทางกลับกัน การสูญเสียจิตวิญญาณของตน หมายถึงการถูกโยนทิ้งในบึงไฟ, การถูกปิดกั้นจากนครชาวดูจุมกูดานั้น, การอาศัยอยู่ในที่มีตภายนอกโดยถูกตัดขาดจากพระเจ้าตลอดกาล

“...แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้มันจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้มันจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา” สองสิ่งถูกบอกเป็นนัยโดยพระเยซูเจ้าในสองคำถามนี้: (1) คนเหล่านั้นที่ให้ทรัพย์สินเงินทองและตำแหน่งมีความสำคัญมากกว่าการปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าจะสูญเสียจิตวิญญาณของตน (2) หากผู้ใดสูญเสียจิตวิญญาณของตนก็ไม่มีสิ่งใดที่สามารถถูกให้เพื่อที่จะแลกเปลี่ยนกับจิตวิญญาณที่ถูกสูญเสียไปแล้วนั้นได้ ไม่มีการไถ่หรือการอภัยโทษในรก ไม่มีโอกาสที่ผู้ใดจะรับความรอดเมื่อเขาตายไปแล้วได้

คนมากมายวันนี้กำลังพยายามถือครองทรัพย์สินและความมั่งคั่งของโลกนี้มากขึ้นเรื่อยๆ พวกเขาไม่เต็มใจที่จะสละทิ้งความทะเยอทะยานส่วนตัวเพื่อที่จะรับใช้พระเยซู พวกเขาไม่เต็มใจที่จะวางใจพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่จะนำพาพวกเขาในวิถีต่างๆแห่งความชอบธรรมและฝากสิ่งต่างๆที่เป็นวัตถุไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้า

อย่าเข้าใจผิดผิดนะครับ – ความมั่งมีไม่ทำให้จิตวิญญาณตกนรก แต่หากบุคคลใดแต่งงานกับทรัพย์สินสิ่งของ หากทรัพย์สินสิ่งของกลายเป็นพระของเขาไปแล้ว ทรัพย์สินสิ่งของนั้นก็กลายเป็นหินสะดุด, เครื่องกีดขวาง, ระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า สุภาพิต 11:28 กล่าวว่า “บุคคลผู้วางใจในความมั่งคั่งของตนจะล้มละลาย ...” เปาโลบอกทิโมธีว่า “ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลองและติดบ่วงแร้ว และในต้นทหาหลายอย่างอันโหดเหี้ยมและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องจมลงถึงความพินาศเสื่อมสูญไป ด้วยว่าการรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทั้งสิ้น ขณะที่บางคนโลกสิ่งเหล่านี้จึงได้หลงไปจากความเชื่อนั้น และทีมแห่งตัวของเขาเองให้ทะเลาะด้วยความทุกขใจเป็นอันมาก” (1 ทธ. 6:9, 10)

พระเจ้าทรงอวยพรคริสเตียนบางคนด้วยสิ่งของต่างๆที่เป็นวัตถุ และสิ่งของที่เป็นวัตถุเหล่านั้นก็ถูกใช้เพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าในการส่งเสริมการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ แต่คริสเตียนเช่นนั้นไม่ได้ทำให้เงินทองเป็นรูปเคารพของตน การถือครองสิ่งของต่างๆที่เป็นวัตถุจะไม่ทำให้จิตวิญญาณตกนรกหากสิ่งเหล่านั้นถูกรักษาให้อยู่ในมุมมองที่เหมาะสม เมื่อทรัพย์สินสิ่งของฝ่ายโลกกลายเป็นความลุ่มหลงและมีส่วนทำให้ขาดความเชื่อในพระเจ้า ทรัพย์สินเงินทองนั้นก็กลายเป็นสิ่งที่ทำอันตรายถึงตาย ความไม่เชื่อคือบาปที่ทำให้จิตวิญญาณตกนรก: “ผู้ที่เชื่อใน (พระเยซู) ก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่ได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 3:18)

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “สูญเสีย” หมายถึง ถูกริบ คำกริยานี้ถูกเอามาจากคำนามที่แปลเป็น “การขาดทุน” ซึ่งตรงข้ามกับ “การได้กำไร” เราพบคำนี้ใน 1 โครินธ์ 3:15 ที่เปาโลพูดถึงการเสียบ่าเหน็จ และในฟิลิปปี 3:8 ที่เปาโลเป็นพยานรับรองว่า “...ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์”

ดังนั้น หากมนุษย์คนใดได้ทั้งโลกพร้อมกับทรัพย์สินสมบัติทั้งสิ้นของมันแต่ไม่มีความเชื่อในพระเยซู เมื่อคนๆนั้นมาถึง

จุดจบของชีวิต เขาก็ต้องจ่ายเงินค่าปรับ เพราะการรับใช้โลกและการเพิกเฉยพระคริสต์ – และค่าปรับที่ถูกจ่ายนั้นจะเป็นการปรับโทษดวงวิญญาณของเขา!

เมื่อเห็นข้อเท็จจริงนี้ของพระเจ้าแล้ว “ผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา” มนุษย์จะเอาสิ่งใดไปซื้อจิตวิญญาณที่ตนสูญเสียไปแล้วกลับคืนมาเล่า? หมดทั้งโลกก็คงจะไม่พอ จิตวิญญาณดวงเดียวในสายพระเนตรของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็มีค่ามากกว่าความมั่งคั่งของหมดสิ้นทั้งโลก คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “แลก” บ่งบอกถึงสิ่งที่มาแทนที่สิ่งอื่น พระเยซูทรงจ่ายค่าไถ่ของเราแล้ว พระองค์ทรงทนทุกข์และสิ้นพระชนม์แล้วเพื่อที่เราจะได้มีชีวิตนิรันดร์ พระองค์ “ได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น” เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม...” (1 ปต. 2:24) พระองค์ทรงเข้าไปแทนที่ของเราแล้ว และหากเราไม่ให้ความเชื่อของเราอยู่ในพระเยซูและในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ “เครื่องบูชาไถ่บาปก็จะมีเหลืออยู่เลย” (ฮบ. 10:26) ไม่มีผู้ใดอื่นแล้วที่สามารถไถ่จิตวิญญาณได้ เปโตรประกาศว่า “ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า” (กิจการ 4:12)

หากมนุษย์คนใดจะได้สิ้นทั้งโลก เขาก็ไม่อาจซื้ออิสราเอลของจิตวิญญาณสักดวงในนรกได้! พระวณะของพระเจ้าประกาศว่า “คนผู้วางใจในทรัพย์สมบัติของตน และอวดอ้างความมั่งคั่งอันอุดมของตน แม้ที่เดียวไม่มีคนใดไถ่พี่น้องของตนได้ หรือถวาค่าชีวิตของเขาแต่พระเจ้า” (เพลงสดุดี 49:6, 7) ชีวิตที่พระเยซูทรงดำเนิน, ความทุกข์ที่พระองค์ทรงสู้ทน, การเสียสละที่พระองค์ได้ทรงกระทำผ่านทางพระโลหิตที่พระองค์ทรงยอมหลั่ง – สิ่งเหล่านี้มีค่าในสายพระเนตรของพระเจ้ามากกว่าทับทิม, เพชร, ทองคำ, และเงิน, ความมั่งคั่งหลายพันล้านที่โลกอาจมีเสนอให้ได้

มันเป็นเรื่องน่าประหลาดใหม่ที่พระโลหิตของพระเยซูถูกเรียกว่า “มีค่าประเสริฐ” (อันมีราคามาก)? หากปราศจากการหลั่งโลหิต ก็ไม่มีการยกบาป, ไม่มีการไถ่ (ฮบ. 9:22) สิ่งของทั้งหมดบนแผ่นดินโลกที่มารวมกันไม่สามารถไถ่ดวงวิญญาณได้สักดวงเดียว:

“ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติดันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่มีเสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตอันมีราคามากของพระคริสต์” ดังเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดต่างพริ้วๆ แท้จริงพระเจ้าได้ทรงดำริพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย” (1 ปต. 1:18-20)

“แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น” (1 ยอห์น 1:7)

ข้อ 27: “เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามการกระทำของตน”

“เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมา...” พระเยซูไม่ได้กำลังใช้คำพูดเปรียบเปรยตรงนี้ เหตุการณ์อันยิ่งใหญ่ขนาดนั้นจะเกิดขึ้นจริงๆ สักวันหนึ่งบุตรมนุษย์จะเสด็จมาเหมือนกับที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ พระองค์ตรัสว่าพระองค์จะเสด็จไปและจัดเตรียมสถานที่แห่งหนึ่งไว้สำหรับคนของพระองค์เอง และตรัสว่าพระองค์จะเสด็จกลับมา (อ่านยอห์น 14:1-3) ในกิจการ 1:11 เราได้การรับประกันว่า “พระเยซูของคัมภีร์... จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็น” พระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น

พระเยซูจะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ แต่การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์จะไม่ใช้ในฐานะทารกน้อยในรางหญ้า พระองค์จะเสด็จมา “ด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์” – สง่าราศีที่พระบุตรเคยมีกับพระบิดา “ก่อนที่โลกนี้มีมา” (ยอห์น 17:5) พระเยซูได้ทรงสละทิ้งสง่าราศีของพระองค์ด้วยความเต็มใจและเสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อทำภารกิจหนึ่งเดียว – เพื่อชำระหนี้บาปโดยการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกางเขนนั้น พระองค์ “ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ และทรงรับสภาพอย่างผู้รับใช้ ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน” (ฟป. 2:7, 8) แต่เมื่อพระองค์เสด็จมาอีกที พระองค์จะเสด็จมาในสง่าราศี ไม่ใช่ในความอับอายขายหน้า

พระองค์จะไม่เพียงเสด็จมาในสง่าราศีเท่านั้น พระองค์จะเสด็จมา “พร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์” (กรูมาสังเกตม์ทิว 13:41; 24:31; และ 25:31) ลูกา 9:26 กล่าวถึงการเสด็จมาของพระคริสต์ “ด้วยสง่าราศีของตนเอง และของพระบิดาและของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ” อันบอกเป็นนัยว่าสง่าราศีที่ล้อมรอบของพลโยธาทูตสวรรค์จะเพิ่มสง่าราศีของบุตรมนุษย์ให้ยิ่งใหญ่มากขึ้นไปอีก นั่นจะเป็นภาพที่น่าชมจริงๆ – เมื่อเราเห็นสง่าราศีของพระบิดา, สง่าราศีของพระบุตร, และสง่าราศีของทูตสวรรค์เหล่านั้น!

“...เมื่อนั้นพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่ทุกคนตามการกระทำของตน” คำกล่าวนี้บ่งบอกว่าพระเยซูจะทรงเป็นผู้พิพากษาในขั้นสุดท้าย ดังที่ถูกลำเสนอในมัทธิว 7:21-23, มัทธิว 25:31-34, และยอห์น 5:22 แต่พระองค์จะไม่ทรงพิพากษาเหมือนมนุษย์พิพากษา พระองค์จะทรงพิพากษาในความชอบธรรม (วิว. 19:11) และพระองค์จะประทานบำเหน็จแก่คนทั้งหลายตาม “การงานต่างๆ” ของพวกเขา – นั่นคือ ตามการกระทำต่างๆ, วิธีปฏิบัติต่างๆ, และการดำเนินชีวิตของพวกเขา คนที่ชอบธรรมก็ประกอบการทำงานต่างๆแห่งความชอบธรรม คนที่ไม่ชอบธรรมก็ประกอบการทำงานต่างๆแห่งความไม่ชอบธรรม น้ำจิตไม่สามารถไหลออกมาจากบ่อน้ำพุที่มีรสขมได้ และน้ำรสขมไม่สามารถไหลออกมาจากบ่อน้ำพุที่มีรสจืดได้เช่นกัน (ยากอบ 3:11, 12)

องค์ตุลาการผู้ชอบธรรมจะ “ประทานบำเหน็จแก่ทุกคน” – ไขแล้วครับ ทั้งวิสุทธิชนและคนบาป – ตามการงาน (หรือการทำหน้าที่คนต้นเรือน) ของคนๆนั้น เปาโลกล่าวว่า: “เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคน (ผู้เชื่อทั้งหลาย) จะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว” (2 คร. 5:10)

ใน 1 โครินธ์ 3:11-15 เปาโลอธิบายเกี่ยวกับบำเหน็จต่างๆสำหรับเหล่าวิสุทธิชน: “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์ แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้ง หรือฟาง การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ”

พระเยซูจะเสด็จมาในการรับขึ้นไปนั้น ก่อนยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้น และในขณะนั้นจะทรงเรียกเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ขึ้นไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ และพวกเขาจะถูกพิพากษา เมื่อถึงตอนปลายของยุคแห่งความทุกข์ลำบากนั้นพระองค์จะเสด็จมาในวิวรรณ์นั้น พระบาทของพระองค์จะยืนอยู่บนภูเขามะกอกเทศ (เศย. 14:4) และเมื่อถึง

ตอนนั้นพระองค์จะทรงสถาปนาอาณาจักรยุคพันปี หลังจากยุคพันปี คนบาปทั้งหลายจะถูกพิพากษาที่การพิพากษาที่ พระที่นั่งใหญ่สีขาวตามระดับความชั่วของพวกเขา:

“ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น...ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือ หนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ ทะเลก็ส่ง คืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตาม การกระทำของตนหมดทุกคน” (วิว. 20:11-13)

ข้อ 28: “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้รู้สความตาย จนกว่า จะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน”

ผู้รับใช้และอาจารย์บางท่านได้บอกเป็นนัยว่าพระเยซูกำลังตรัสตรงนี้ถึงการถูกทำลายของกรุงเยรูซาเล็มในปี ค.ศ. 70 เมื่อที่ตัสชาวโรมผู้นั้นและกองทัพของเขามาทำให้นครนั้นราบเป็นหน้ากลอง คนอื่นๆก็บอกเป็นนัยว่าพระเยซูกำลังตรัส ตรงนี้ถึงคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ ส่วนตัวแล้วผมไม่สามารถยอมรับการตีความทั้งสองแบบนี้ได้ เมื่อกรุงเยรูซาเล็มถูก ทำลายโดยพวกโรมในตอนนั้น พระเยซูก็ได้ปรากฏ ผมไม่สามารถยอมรับคำสอนที่ว่าพระองค์กำลังตรัสถึงคริสตจักรได้เพ ราะว่าคริสตจักรไม่ใช่อาณาจักรนั้น คริสตจักรเป็นพระกายของพระคริสต์, เจ้าสาวของพระองค์, แต่อาณาจักรนั้นจะมาตั้ง อยู่บนแผ่นดินโลกนี้

จงสังเกตว่าพระเยซูตรัสว่า “ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคน (ไม่ใช่ทุกคน แต่บางคน) ที่ยังจะไม่รู้รู้สความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน” ผมเชื่อว่าคำกล่าวนี้หมายถึงเปโตร, ยากอบ, และยอห์น และประสบการณ์ของพวกเขาบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นเมื่อสาวกสามคนนั้นได้เห็นสง่าราศีของพระเยซูขณะที่ โมเสสและเอลียาห์ลงมาเพื่อสนทนากับพระองค์ (มัทธิว 17:1-8) เปโตรพูดถึงเรื่องนี้ใน 2 เปโตร 1:16: “เพราะว่าเมื่อเรา ได้สำแดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และการที่พระองค์จะเสด็จมานั้น เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขาคิดแต่งไว้ด้วยความเฉลียวฉลาด แต่เราได้เห็นอนุภาพของพระองค์ด้วยตาของเราเอง” เรา จะกล่าวถึงเรื่องนี้อีกในบทถัดไปของเราเมื่อเราอภิปรายข้อพระคำเหล่านั้นซึ่งบันทึกเหตุการณ์การจำแลงพระกายของพระ เยชู

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับบทอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ที่เราเพิ่งศึกษากันไป! ผมอยากชี้ให้เห็นและทบทวนสองหรือสาม ประเด็นที่ผมรู้สึกขอบคุณพระเจ้ามากเป็นสองเท่า และซึ่งเราได้ศึกษาไปแล้วในบทนี้:

1. คำเตือนให้ระวังคำสอนผิด (ข้อ 6-12) คำสอนผิดเป็นสิ่งที่ล่อลวง, เจ้าเล่ห์และเต็มไปด้วยอุบาย มันทำงาน อย่างลับๆ – แต่อย่างสัมฤทธิ์ผล เราต้องระมัดระวังตัวมากๆเกี่ยวกับสิ่งที่เรายอมรับและเชื่อว่าเป็นความจริงจากคนเหล่านั้ นที่อ้างตัวว่าเป็นนักเทศน์และครูสอนพระวจนะ พระวจนะของพระเจ้าควรเป็นมาตรฐานที่เราใช้วัดและเปรียบเทียบทุก สิ่งที่ถูกสอนต่อหน้าเรา หลักคำสอนเทียมเท็จถูกทำให้เป็นเหมือนข่าวประเสริฐที่แท้จริงอย่างมากเท่าที่พญามารจะ สามารถทำให้มันเป็นไปได้ ซาตานอยากให้เราอ่านรับหลักคำสอนนั้นที่ว่ามี “สิ่งดีๆอยู่เล็กน้อยในทุกศาสนา” มันอยากให้ เรายอมรับ “สิ่งดีๆ” ในศาสนาทั้งหมด ซึ่งเป็นการวางยาพิษความคิดและทำให้ดวงวิญญาณตกนรก! มีทางเดียว, ความ

จริงเดียว, ชีวิตเดียว, พระนามเดียว, ประตูดเดียว, ทางเข้าเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอ้อมและทางเข้าด้านข้างเข้าสู่สวรรค์ เราต้องตื่นตัวและระแวดระวังตลอดเวลาเกรงว่าเราจะสนับสนุนเหล่าศัตรูของพระเยซู “การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงซาตานเองก็ยังไม่ยอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้ เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ทำที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา” (2 คร. 11:14, 15)

2. **ความสำคัญสุดๆของการตรวจสอบทัศนคติต่างๆที่เฉพาะเจาะจงเกี่ยวกับพระคริสต์** (ข้อ 13, 15) “คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งเป็นบุตรมนุษย์คือผู้ใด?...แล้ว**พวกท่าน**เล่าว่าเราเป็นผู้ใด?” เราต้องยอมรับสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้าเปิดเผยเกี่ยวกับพระคริสต์ ไม่ใช่สิ่งที่มนุษย์อาจสอนเกี่ยวกับพระองค์นอกเสียจากว่าคำสอนนั้นได้รับการสนับสนุนโดย “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้”

3. **คำสอนเรื่องการมาของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่** (ข้อ 18) พระเยซูทรงสัญญาว่าจะสร้างคริสตจักรของพระองค์ – และพระองค์ก็ทรงรักษาคำสัญญาของพระองค์ คริสตจักรได้ถือกำเนิดในวันเพ็นเทคอสต์นั้น และถึงแม้ว่าคริสตจักรจะทนทุกข์มากมาย, ร้องไห้หนัก, สูญหนการชมเชยอย่างหนักและบางครั้งก็ดูเหมือนอ่อนแอและเกือบพ่ายแพ้ เรา ก็ได้รับคำมั่นว่าถึงแม้ว่าเหล่าผู้ปกครองที่มั่งมีและใหญ่โตอาจตั้งตัวต่อสู้กับคริสตจักร **ประตูนรกก็จะไม่มีทางชนะมันได้** เลย!

บทที่ 17

- 17:1 ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง
- 17:2 แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง
- 17:3 ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์
- 17:4 ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี่ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำพลับพลาสามหลังที่นี่ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง”
- 17:5 เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด”
- 17:6 ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ซบหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก
- 17:7 พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า “จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย”
- 17:8 เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว
- 17:9 ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสกำชับเหล่าสาวกว่า “นิมิตซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อย่าบอกเล่าแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย”
- 17:10 เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า “เหตุไฉนพวกธรรมจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน”
- 17:11 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม
- 17:12 แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และเขาหารู้จักท่านไม่ แต่เขาใครทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขาเช่นเดียวกัน”
- 17:13 แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา
- 17:14 ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงต่อพระองค์ และทูลว่า
- 17:15 “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า มีความทุกข์เวทนามาก เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ
- 17:16 ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้”
- 17:17 พระเยซูตรัสตอบว่า “โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิวี่ชั่ว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด”
- 17:18 พระเยซูจึงตรัสสั่งให้คนนั้น มั่นก็ออกจากเขา เด็กก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้นเอง
- 17:19 ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า “เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้”
- 17:20 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อ ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น’ มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย
- 17:21 แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร”

17:22 ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้อยู่ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย

17:23 และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่” พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก

17:24 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า

“อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ”

17:25 เปโตรตอบว่า “เสีย” เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูทรงถามเขาไว้ แล้วตรัสว่า “ซีโมนเอ๋ย ท่านคิดเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโอรสของพระองค์เองหรือจากผู้อื่น”

17:26 เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “เก็บจากผู้อื่น” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าเช่นนั้นโอรสก็ไม่ต้องเสีย

17:27 แต่เพื่อมิให้เราทั้งหลายทำให้เขาสะดุด ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปจ่ายให้แก่เขาสำหรับเรากับท่านเถิด”

การจำแลงพระกาย – ภาพของอาณาจักรอนาคตนั้น

มาระโกและลูกาที่บันทึกเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในบทนี้ของมัทธิวเช่นกัน เราควรพิจารณามันที่อื่น ๆ เหล่านี้ในการเชื่อมโยงกับบันทึกของมัทธิวเรื่องการจำแลงพระกาย ใน *มาระโก 9:2-10* เราอ่านว่า:

“ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา และฉลองพระองค์ก็ส่องประกายขาวดุจหิมะ จะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้เขาอย่างนั้นก็ได้ แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น และเฝ้าสนทนากับพระเยซู ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็เพราะไม่รู้จะว่าอย่างไร ด้วยเขาทั้งหลายกำลังกลัวนัก

“แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้ และมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด” ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา เมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกมิให้นำสิ่งที่ได้เห็นนั้นไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้ แต่ซักถามกันว่า ที่ตรัสว่าจะเป็นการขึ้นมาจากความตายนั้น จะหมายความว่าอย่างไร”

ใน *ลูกา 9:28-36* เราพบเหตุการณ์เดียวกันนี้ถูกบันทึกไว้:

“ต่อมาภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นประมาณแปดวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ ดูเถิด มีชายสองคนสนทนากับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์ ผู้มาปรากฏด้วยสง่าราศี และกล่าวถึงการมรณาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นก็วังเหงาหาวนอน แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์ ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า “พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง” เปโตรไม่เข้าใจว่าตัวได้พูดอะไร

“เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมาคลุมเขาไว้ และเมื่อเข้าอยู่ในเมฆนั้นเขาก็กลัว มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆ

นั่นว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด” เมื่อพระสุรเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้นเขามิได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด”

เพราะความสำคัญของการจำแลงพระกาย ผมจึงให้บันทึกเรื่องราวของเหตุการณ์นั้นจากกิตติคุณทั้งสามเล่ม ข้อพระคำเหล่านี้เต็มไปด้วยคำสอนต่างๆที่มีค่าประเสริฐ, เป็นแง่บวก, เปี่ยมด้วยฤทธิ์เดชเหลือเกินจนผมสิ้นไปถึงวิญญานเมื่อผมคิดถึงการพยายามที่จะให้อรรถาธิบายเรื่องการจำแลงพระกายของพระเยซูคริสต์เจ้า ผมรู้ว่ามีคนจะเป็นไปไม่ได้อย่างสิ้นเชิงที่จะกล่าวถึงทุกแง่มุมหรือบทเรียนทั้งหมดที่มาจากข้อพระคำเหล่านี้ ในบันทึกเรื่องราวแต่ละเรื่องที่ถูกยกมานี้เราพบประเด็นพิเศษต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการจำแลงพระกาย, ประเด็นต่างๆซึ่งถูกทำให้โดดเด่นอย่างสอดคล้องกันเต็มที่ในความหมายและขอบเขตของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น

กิตติคุณของยอห์น ไม่ได้ให้บันทึกเรื่องการจำแลงพระกายของพระเยซู ยอห์นเป็นหนังสือความรอด และมันถูกเขียนอย่างเฉพาะเจาะจงเพื่อที่เราจะเชื่อในพระเยซูและบังเกิดใหม่ กิตติคุณของยอห์นเป็นเครื่องมือเพื่อเปิดเผยพระคริสต์, พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และผู้ที่กำเนิดความรอดนิรันดร์ ด้วยเหตุนี้เนื้อหาส่วนใหญ่ของกิตติคุณเล่มนั้นจึงกล่าวถึงการเชื่อ, การต้อนรับ, การวางใจ, และการบำรุงเลี้ยงชีวิตด้วยพระวจนะที่มีชีวิต ในยอห์น 20:30, 31 ผู้เขียนของกิตติคุณเล่มนั้นอธิบายว่า: “พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นๆอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือม้วนนี้ แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์”

จากนั้นในยอห์น 21:25 เราอ่านว่า: “อีกหลายสิ่งซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่า แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน”

กิตติคุณของลูกานำเสนอพระเยซูเจ้าในฐานะ**บุตรมนุษย์** และข้อมูลที่ลูกาให้เกี่ยวกับการจำแลงพระกายก็สอดคล้องเต็มที่กับข่าวสารแห่งกิตติคุณของลูกา

มาระโก นำเสนอพระเยซูในฐานะ**ผู้รับใช้** ขณะที่**มัทธิว**เป็นหนังสือ**อาณาจักร** และ**พระวิญญานบริสุทธิ์**, ผู้ทรงเล่าเรื่องเหตุการณ์นั้น, ก็ทรงรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างสอดคล้องกับจุดประสงค์ของกิตติคุณแต่ละเล่มเหล่านี้

ข้อ 1: “*ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง*”

“*ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว...*” ผมแน่ใจว่ามีคนจะถูกสังเกตเห็นว่ามัทธิวและมาระโกกล่าวว่า “หกวัน” และลูกากล่าวว่า “แปดวัน” นี่อาจดูเหมือนเป็นความคลาดเคลื่อนในข้อพระคัมภีร์ แต่ตามที่ *People’s Commentary* กล่าวไว้ “หลังจากผ่านไปประมาณแปดวัน” ของลูการวมวันต้นและวันปลายของเวลานั้นที่ถูกบันทึกไว้เข้าไปด้วย ขณะที่มัทธิวและมาระโกไม่รวมสองวันดังกล่าว” เนื่องจากนี่เป็นการศึกษาแบบทีละข้อในมัทธิว เราจะใช้ “หกวัน” ของมัทธิว – นั่นคือ หกวันหลังจากการสนทนานั้นที่ถูกบันทึกไว้ในตอนท้ายของบทที่ 16

“...พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ...” สาวกสามคนนี้ได้รับเกียรติมากกว่าหนึ่งพันเปโตร, ยากอบ, และยอห์นคือผู้ที่ได้เข้าไปในสวนเกตเสมณีกับพระเยซู (มาระโก 14:33) ดูเหมือนพวกเขาจะมีสามัคคีธรรมที่สนิทสนมกับพระเยซูมากกว่าสาวกคนอื่นๆ พวกเขาได้รับเลือกให้ไปเป็นเพื่อนกับองค์พระผู้เป็นเจ้าครั้งนี้

“*ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง*” ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่หมายถึงที่เปลี่ยว ซึ่งอยู่ห่างไกลจากสาวกคนอื่นๆที่เหลือ

“*ภูเขาสูง*” ที่ว่านี่ไม่ถูกเอ่ยชื่อ อาจารย์สอนพระคัมภีร์หลายท่านได้เสนอชื่อต่างๆของภูเขาสูงนี้ แต่นั่นก็ไม่ใช่ประเด็นสำคัญในพระคำตอนนี้ หากชื่อของภูเขาสูงนี้เป็นเรื่องสำคัญ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็คงใส่ชื่อของมันไว้ในบันทึกเรื่องราวของพระองค์แล้ว สิ่งสำคัญไม่ใช่ชื่อของภูเขาสูงนี้หรือทำเลที่ตั้งของมัน แต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่นั่น

บันทึกเรื่องราวของลูกาบอกเราว่าพระเยซูทรงพาเปโตร, ยากอบ, และยอห์น “*ขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน*” จากข้อพระคัมภีร์เหล่านี้เราทราบที่พระเยซูทรงอธิษฐานบ่อย บางครั้งพระองค์ทรงอธิษฐานตลอดทั้งคืน พระองค์ทรงอธิษฐานหลายคราวก่อนทรงตัดสินพระทัยในเรื่องใหญ่ๆ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง – แต่พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน แต่หากพระเยซูทรงต้องอธิษฐาน *เราทั้งหลายก็ต้องอธิษฐานมากยิ่งขึ้นกว่าสักเท่าใด* พระองค์ทรงวางแบบอย่างนี้ไว้เพื่อเรา

ข้อ 2: “*แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวม่วงดุจแสงสว่าง*”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “*เปลี่ยนไป*” มีความหมายว่า “*เปลี่ยนรูปลักษณะหรือรูปแบบ*” ไม่ใช่แก่นแท้, บุคคล, หรือสิ่งนั้น กล่าวตรงตัวก็คือ รูปแบบของพระเยซูถูกเปลี่ยนแปลง – “*เปลี่ยนแปลงพระกายต่อหน้าพวกเขา*” พวกเขาเห็นมันเกิดขึ้นและพวกเขาเป็นพยานว่ามันได้เกิดขึ้นจริงๆ รูปลักษณะภายนอกของพระองค์ถูกเปลี่ยนแปลงต่อหน้าต่อตาพวกเขา พระองค์ไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลงในตัวตนที่อยู่ภายในลึกที่สุดของพระองค์ – นั่นคือ พระองค์ยังทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนังอยู่เหมือนเดิม พระองค์ยังทรงเป็นมนุษย์เหมือนเดิมและพระองค์ยังทรงเป็นพระเจ้าเหมือนเดิม แต่*รูปลักษณะ* ภายนอกของพระองค์ถูกเปลี่ยนแปลงไป *ถูกเปลี่ยนแปลงพระกายต่อหน้าต่อตาพวกเขา*

“*พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์*” มัทธิวคนเดียวพรรณนาถึงพระพักตร์ที่ถูกเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะของพระเยซูในถ้อยคำเหล่านี้ มาระโกไม่ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะของพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า และลูกาบอกเราว่า “*ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป*” เราถูกเตือนความจำว่าตอนที่*โมเสส*ลงมาจากภูเขานั้นหลังจากได้รับพระราชบัญญัติ ใบหน้าของเขาก็ส่องแสงเจิดจ้าเหลือเกินจนประชาชนเหล่านี้นักกลัวที่จะเข้ามาใกล้เขา (อพย. 34:29, 30) ในฮีบรู 1:3 เปาโลพูดถึงพระเยซูว่า*ทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า* ข้อพระคำของเราในมัทธิวมายังถึงความเจิดจรัสหรือการฉายแสงในลักษณะเดียวกับที่ดวงอาทิตย์ฉายแสงตอนเที่ยงวัน และดวงอาทิตย์ฉายแสงเจิดจ้ามากที่สุด

“*...ฉลองพระองค์ก็ขาวม่วงดุจแสงสว่าง*” พระพักตร์ของพระเยซูไม่เพียงถูกเปลี่ยนแปลงรูปลักษณะจนเทียบเท่ากับแสงสว่างจ้าของดวงอาทิตย์เที่ยงวันเท่านั้น เสื้อผ้าของพระองค์ก็ถูกเปลี่ยนแปลงเช่นกัน มาระโกบอกเราว่า “*ฉลองพระองค์ก็ส่องประกายขาวดุจหิมะ จะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ได้*” ลูกาพรรณนาเสื้อผ้าของพระองค์ว่า “*ขาวเป็นมันระยับ*” “*ช่างฟอกผ้า*” แบบที่ถูกใช้ในคำพรรณนาในมาระโก หมายถึงคนที่ฟอกขาวผ้าเพื่อทำให้มีสีขาวและที่ทำความสะอาดเสื้อผ้าที่เปรอะเปื้อน ในสมัยนั้น โดยเฉพาะท่ามกลางพวกกรีก ช่างฟอกผ้ามีอาชีพที่โดดเด่น ดังนั้นเสื้อผ้า (ฉลองพระองค์) ของพระเยซูจึงกลายเป็นมีสีขาวมากกว่าช่างฟอกผ้าคนใดบนโลกจะทำให้ขาวได้

นี่ไม่ใช่ความสว่างแบบของโลกที่ส่องสว่างภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย นี่เป็นความสว่างแห่งสง่าราศีของพระเจ้า,

สงสารที่แห่งสวรรค์, ซึ่งได้ฉายออกมาจากภายในพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงถูกเปลี่ยนแปลงรูปลักษณ์ ไม่น่าแปลกใจเลยว่าพวกสาวกเหล่านี้่อัจฉริยะใจและกลัว (ข้อ 6)

ข้อ 3: “*ดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์*”

โมเสสและเอลียาห์ปรากฏตัวกับพระเยซูบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นและพูดคุยกับพระองค์ ลูกาบอกเราว่าพวกเขาคุยกันเรื่องอะไร: พวกเขา “*กล่าวถึงการมรณาของพระองค์*” ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม”

มันมีนัยสำคัญมากที่สุดที่ว่าโมเสสและเอลียาห์ปรากฏตัวกับพระเยซูที่นี่ โมเสสเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่ไม่เหมือนใคร, ผู้รับใช้ที่โดดเด่นคนหนึ่งของพระเจ้า โมเสสคือผู้ที่พระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัติให้ และการสถาปนาพระราชบัญญัติก็เป็นภาพเล็งถึงพระเมสสิยาห์ วันสำคัญต่างๆภายใต้พระราชบัญญัติล้วนเป็นภาพเล็ง และทั้งหมดนั้นชี้ไปยังพระเมสสิยาห์ของพระเจ้าผู้จะเสด็จมาเพื่อรับเอาบาปของโลกนี้ไปเสีย ด้วยเหตุนี้มันจึงเหมาะสมที่โมเสสจะอยู่ในเหตุการณ์ตอนนี้ด้วยตอนที่ภาพเล็งและคำพยากรณ์เหล่านั้นจวนจะถูกทำให้สำเร็จจริงในพระองค์ผู้ที่สิ่งเหล่านั้นเป็นภาพเล็งถึง เมื่อพิธีกรรมต่างๆที่เคยมีอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติจะถูกทำให้สำเร็จจริงและถูกเอาไปเสีย

เอลียาห์เป็นตัวเอกของเหล่าศาสดาพยากรณ์ เขาไม่ใช่ศาสดาพยากรณ์ธรรมดาๆคนหนึ่ง เขาพิเศษเหนือธรรมดาในหลายๆด้าน และเขาถูกพาไปยังสวรรค์โดยไม่เห็นความตาย (กรณาอ่าน 2 พงศ์กษัตริย์ 2:1-11) พระเจ้าทรงให้เกียรติเอลียาห์ในหลายคราว และในข้อพระคัมภีร์ที่เราศึกษากันอยู่นี้พระองค์ทรงให้เกียรติศาสดาพยากรณ์ผู้นั้นโดยทรงอนุญาตให้เขาเป็นต้นแบบของผู้เบิกทางของพระเมสสิยาห์ (มลค. 4:5; มธ. 11:14; ลก. 1:17)

ลูกา 9:31 บอกเราว่าโมเสสและเอลียาห์ได้ปรากฏ “*ด้วยสงสาร*” นั่นคือ พวกเขาลงมาบนภูเขานั้นในลักษณะเดียวกับที่พวกเขาอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมพร้อมกับสงสารที่พวกเขามีอยู่ที่นั่น พวกเขาได้นำสงสารของตนลงมาบนยอดเขานั้นขณะที่พวกเขาพูดคุยกับพระเยซูเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ที่จะมาถึงของพระองค์ ผมเชื่อว่านี่เป็นการประชุมฟื้นฟูพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยจัดขึ้นบนแผ่นดินโลก!

แน่นอนว่า สำหรับวิญญาณเหล่านั้นในเมืองบรมสุขเกษม การสิ้นพระชนม์ของพระเมสสิยาห์ของพระเจ้าเป็นเรื่องที่น่าสนใจมากๆ พวกเขาได้รับความรอดโดยความเชื่อในพระเมสสิยาห์ที่จะเสด็จมานั้น ผู้ที่รอดแล้วทุกคนตั้งแต่อาดัมจนถึงกลโกธาได้รับความรอดโดยการตั้งตาคอยพระโลหิตที่ไหลออกของพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า ของถวายและพิธีกรรมทั้งหมดภายใต้พระราชบัญญัติชี้ไปยังพระเมสสิยาห์ผู้ถูกฆ่าตายและพระโลหิตที่ไหลออกนั้น เราได้รับความรอดวันนี้โดยการมองย้อนกลับไปยังกลโกธา – นั่นคือ เรามีความเชื่อในพระเมสสิยาห์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่น ในทางกลับกัน เหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมมองล่วงหน้าไปยังกลโกธา และมีความเชื่อในพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมานั้น

หากพญามารสามารถยับยั้งพระเยซูไม่ให้ไปถึงกลโกธาและสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่นได้ พญามารก็จะอ้างสิทธิ์ในดวงวิญญาณทุกดวงและทำให้ผู้ชาย, ผู้หญิงและเด็กทุกคนที่เกิดเข้ามาในโลกนี้ตกนรกได้! พระโลหิตของพระเยซูที่ถูกทำให้หลั่งออกบนกลโกธาได้ดวงวิญญาณนั้น – ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม, ในยุคพระคุณปัจจุบันนี้, และดวงวิญญาณทุกดวงที่จะถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า เนื่องจากโมเสสเป็นผู้ที่พระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัติให้ และเนื่องจากเอลียาห์เป็นบุคคลสำคัญของพวกศาสดาพยากรณ์ มันจึงเหมาะสมและสมควรที่ชายสองคนนี้จะมาพบกับพระเยซูบนยอดภูเขานั้นเพื่อหารือเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ที่กลโกธา

ลูกา 9:32 บอกเราว่าเปโตรและสาวกอีกสองคนนั้น “ง่วงเหงาหาวนอน” เป็นไปได้ว่าพวกเขาหลับเกือบตลอด ชั่วโมงเรียนพระคัมภีร์อันยิ่งใหญ่ นั่น แต่หากพวกเขาหลับจริง พวกเขาก็ตื่นขึ้นมาทันเวลากล่าวคำถวายสาธุการนั้น, ทันเวลาที่จะเห็นการจำแลงพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้าและผู้มาเยือนสองคนนั้นจากสวรรค์

ข้อ 4: “ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า “พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี้ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำพลับพลาสามหลังที่นี้ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง”

เมื่อเปโตรตื่นขึ้นมาและสง่าราศีของการจำแลงพระกายนั้นปรากฏแก่สายตาของเขา เขาก็เต็มเปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดีและความงุนงงอย่างไม่ต้องสงสัย มารโก 9:6 บอกเราว่าพวกสาวกเหล่านั้น “กำลังกลัวนัก” สำหรับเปโตรแล้ว ภาพที่ปรากฏตรงหน้าเขาก็ทำให้เขาตื่นเต้นมากกว่าความคิดที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาเผชิญกับความตายในกรุงเยรูซาเล็ม และเขาร้องออกมาว่า “พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี้ก็ดี!” จากนั้นเขาก็ให้ข้อเสนอแนะทันทีซึ่งหากปฏิบัติตามแล้ว จะยืดระยะเวลาการมาเยือนของโมเสสและเอลียาห์ออกไปอีกและประวิงเวลาการเดินทางเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งเป็นที่ๆพระเยซูจะทรงถูกจับกุม, ถูกไต่สวน, และถูกตัดสินให้รับโทษประหารชีวิต

เปโตรเสนอแนะว่า “ให้พวกข้าพระองค์สร้างพลับพลาสามหลัง...” ในสมัยนั้นพลับพลาหลังหนึ่งเป็นเพียงที่อาศัยอยู่ชั่วคราว, เต็นท์หลังหนึ่ง (นี่ไม่ได้หมายถึงพลับพลาที่ที่ถูกใช้เป็นสถานที่นมัสการในถิ่นทุรกันดารขณะที่ชนชาติอิสราเอลเดินทางจากอียิปต์ไปยังคานาอัน) พลับพลาทั้งหลายอย่างที่เปโตรหมายถึงถูกก่อสร้างจากหนังแพะหรือวัสดุคล้ายๆกันซึ่งถูกกางออกเหนือเสาหลายต้น เหมือนกับที่เราจะกางเต็นท์ให้ลูกๆของเราเล่น หรือเต็นท์แบบที่เราจะกางเวลาไปทริปตั้งแคมป์ บางครั้งพลับพลาต่างๆก็ทำจากกิ่งไม้ ซึ่งคล้ายกับซุ้มพุ่มไม้ ไม่ว่าพลับพลาเหล่านั้นจะทำด้วยอะไร พวกมันก็เป็นเพียงที่อาศัยชั่วคราว แต่ในความคิดของเปโตร แม้แต่ที่อาศัยชั่วคราวก็จะยืดระยะเวลาชั้นเรียนพระคัมภีร์แบบสวรรค์นี้ให้ยาวนานออกไปอีกเล็กน้อย พวกเขาจะสร้างพลับพลาหลังหนึ่งให้พระเยซู, หลังหนึ่งให้โมเสส, และหลังหนึ่งให้เอลียาห์ ดังนั้นพวกเขาจะได้อยู่ต่อบนภูเขานั้นและอาศัยอยู่ในบรรยากาศแห่งสง่าราศี, ความชื่นชมยินดี, ความสุข และคำสรรเสริญ

ข้อ 5: “เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดูเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด””

พระเยซูมิได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะอาศัยอยู่บนยอดภูเขาและหลีกเลี่ยงจากปัญหาต่างๆในหุบเขาเบื้องล่าง พระองค์ได้เสด็จมาในฐานะผู้รับใช้คนหนึ่ง พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทนทุกข์และสิ้นพระชนม์, เพื่อประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่เพื่อที่คนอื่นจะจะได้มีชีวิต และขณะที่เปโตรกำลังพูดอยู่นั้น พระเจ้าทรงส่งเมฆสุกใสก้อนหนึ่งมาซึ่งปกคลุมยอดเขานั้นกับผู้มาเยือนสองคนนั้นจากสวรรค์ จากนั้นเสียงหนึ่งดังออกมาจากเมฆก้อนนั้น:

“ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด” เมฆก้อนหนึ่งในยุคภาคพันธสัญญาเดิมเป็นสัญลักษณ์แสดงถึงการสถิตอยู่ด้วยของพระเจ้า พระเจ้าได้เสด็จนำหน้าพวกคนอิสราเอล “ในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และตอนกลางคืนด้วยเสาเพลิง ให้เขามีแสงสว่างเพื่อจะได้เดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน เสาเมฆในเวลากลางวันและเสาเพลิงในเวลากลางคืน พระองค์มิได้ให้คลาดจากเบื้องหน้าพลไพร่เลย” (อพย. 13:21, 22)

พระเจ้าทรงปรากฏแก่โมเสสบนภูเขาซีนายในเมฆสุกใสก้อนหนึ่ง: “แล้วโมเสสขึ้นไปบนภูเขา เมฆก็คลุมเขาไว้

สง่าราศีของพระเยโฮวาห์มาอยู่บนภูเขาซีนาย เมฆนั้นปกคลุมภูเขาอยู่หกวัน ครั้นวันที่เจ็ดพระองค์ทรงเรียกโมเสสจากหมู่เมฆ สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่ตาชนชาติอิสราเอลเหมือนเปลวไฟใหม้อยู่บนยอดภูเขาโมเสสเข้าไปในหมู่เมฆนั้น และขึ้นไปบนภูเขา โมเสสอยู่บนภูเขานั้นสี่สิบวันสี่สิบคืน” (อพย. 24:15-18)

เมฆแห่งสง่าราศีเขคินาห์เต็มอยู่ในพระวิหารของซาโลมอน: “และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ที่สุด เมฆมาเต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ปุโรหิตจึงยืนปรนนิบัติอยู่ไม่ได้เพราะเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์” (1 พงศ์กษัตริย์ 8:10, 11)

เปโตร, ยากอบ, และยอห์นทราบว่าเมฆนั้นหมายถึงอะไรตอนที่ยอดเขานั้นถูกปกคลุม จากนั้นเสียงๆหนึ่งจากเมฆก่อนนั้นได้ให้คำพยากรณ์ว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยมากกับพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์

“จงฟังท่านเถิด” ถ้อยคำของพระเยซูเป็นถ้อยคำเดียวเท่านั้นที่มนุษย์ต้องการวันนี้ พระวาระของพระองค์นำมาซึ่งชีวิต, ความสว่าง, และความเปี่ยมสุขชั่ววันรันดร์ ไม่มีเหตุผลอันใดที่โมเสสและเอลียาห์จะอยู่ต่อไปบนแผ่นดินโลก พวกเขาได้ทำงานรับใช้ของตนเสร็จสิ้นแล้ว และพระเจ้าทรงเรียกเขาทั้งสองกลับไปยังเมืองบรมสุขเกษมทันที พระองค์ทรงอยากให้เราทุกคนได้ตระหนักว่ามันเป็นหน้าที่ของพวกเขาที่จะฟังถ้อยคำของพระเยซูและไม่ใช้ผู้อื่น ประสบการณ์บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นทำให้ความเชื่อของพวกเขาแข็งแกร่งขึ้น อีกไม่กี่วันนับจากนี้พระเยซูจะทรงสิ้นพระชนม์บนกลโกธาและชายเหล่านี้ต้องมีใจกล้าในการประกาศพระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้าโดยปราศจากความกลัว

ข้อ 6: “ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ชบหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก”

ผมอยากจริงๆว่าเราจะเริ่มนึกภาพออกมาใหม่กว่าสาวกเหล่านี้ได้ประสบกับอะไร? พวกเขาคุ้นเคยกับการอยู่ต่อหน้าพระเยซู พวกเขาได้รับรู้และยอมรับพระองค์ว่าเป็นพระเมสสิยาห์ที่ทรงถูกสัญญาไว้แล้ว แต่พวกเขาใจเสียกับความคิดเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ที่ใกล้เข้ามา และพวกเขาไม่สามารถที่จะเข้าใจข้อเท็จจริงเรื่องการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์หลังจากผ่านไปสามวันในอุโมงค์ฝังศพนั้นได้ บัดนี้ด้วยความ “ง่วงเหงาหาวนอน” อยู่ดีๆพวกเขาก็เผชิญหน้ากับพระคริสต์ผู้ทรงถูกเปลี่ยนแปลงรูปปลั๊กซ์มและการกลับมาของโมเสสและเอลียาห์จากสง่าราศี! ก่อนที่พวกเขาจะหายอัศจรรย์ใจกับสิ่งที่พวกเขาได้เห็นและได้ยินนั้น ฟ้าสวรรค์ก็เปิดออกและสง่าราศีของพระเจ้าในเมฆสูงใสก่อนหนึ่งก็ถูกทำให้ประจักษ์บนยอดภูเขานั้น จากนั้นพระสุรเสียงของพระเจ้าก็ตรัสจากเมฆก่อนนั้น โดยรับรู้พระเยซูในฐานะพระบุตรผู้เป็นที่รักของพระองค์และแสดงให้เห็นความพอพระทัยของพระองค์ในพระบุตรนั้น และบัญชาสาวกเหล่านั้นให้ฟังสิ่งใดก็ตามที่พระบุตรจะตรัส

และหนึ่งในเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกเห็นตรงนี้โดยเปโตร, ยากอบ, และยอห์น ก็น่าจะเพียงพอแล้วที่จะทำให้พวกเขาอัศจรรย์ใจเหลือจะกล่าว และเมื่อพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสจากเมฆก่อนนั้น พวกเขาก็ชบหน้ากราบลง “กลัวยิ่งนัก” พวกเขาทราบว่าพวกเขาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้า – เหล่าคนบาปที่ยืนอยู่ในสถานบริสุทธิ์ที่สุด

ข้อ 7: “พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า “จงลุกขึ้นเถิด อย่กลัวเลย””

“พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขา” องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีความกรุณาต่อชายเหล่านี้จริงๆ! พระองค์ทรงเข้าพระทัยว่าพวกเขากลัว พระองค์ทรงทราบเช่นกันว่าไม่มีอะไรจะต้องกลัว พระองค์ทรงแต่ต้องพวกเขา – สัมผัสแห่งการให้ความมั่นใจและความรัก อาจเหมือนกับที่ทูตสวรรค์ผู้หนึ่งแต่ต้องดาเนียลเพื่อปลอบประโลมและเสริมกำลังศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง

(ดนล. 8:18; 10:18)

“จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย” เมื่อสาวกสามคนนั้นเงยหน้าและมองดูพระเยซู พวกเขาเห็นว่าเมฆสุกใสก้อนนั้นจากไปแล้ว และโมเสสและเอลียาห์ก็ถูกพาตัวไปจากฉากเหตุการณ์นั้นแล้ว

ข้อ 8: “เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว”

พระเยซูผู้เดียว! พระเยซูทรงยืนอยู่เพียงลำพัง พระองค์ทรงยืนอยู่เพียงลำพังในแผนงานของพระเจ้าตั้งแต่นิรันดรกาลจนถึงนิรันดรกาล พระบุตรของพระเจ้า, พระเจ้าในกายเนื้อหนัง, ผู้ทรงถูกให้กำเนิดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์, ประสูติจากมารีย์หญิงพรหมจารี, พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้และทรงพิชิตโลก, เนื้อหนัง, พญามาร, ความตาย, นรก, และหลุมศพแล้ว วันนี้พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาเพื่อทำการทูลขอเผื่อทุกคนที่เชื่อในพระนามของพระองค์ *พระเยซูผู้เดียว* – คนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ พระเยซูเพื่อการไถ่, พระเยซูเพื่อชัยชนะ, พระเยซูเพื่อบำเหน็จ

ฉากเหตุการณ์อันเปี่ยมสง่าราศีบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นเป็นแบบแผนของการเสด็จกลับมาของพระเยซูยังแผ่นดินโลกนี้อย่างแน่นอน ในแบบที่ปรากฏแก่ตาและถูกห้อมล้อมโดยเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ มั่นนาคเสนอภาพอันสมบูรณ์แบบของอาณาจักรที่จะมานั้น: ในจุดศูนย์กลาง, *พระคริสต์ในสง่าราศี*, พระพักตร์ของพระองค์จงดวงอาทิตย์; เหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่ซึ่งถูกรับขึ้นไปในการรับขึ้นนั้น (ซึ่งตรงนี้ถูกเป็นตัวแทนโดยเอลียาห์) และเหล่าวิสุทธิชนที่ถูกทำให้ฟื้นคืนชีพ (ซึ่งถูกเป็นตัวแทนโดยโมเสส) ในวันนั้นเราจะเห็น*พระเยซูผู้เดียว* เพราะพระองค์จะทรงเป็นจุดศูนย์กลางของสรรพสิ่งทั้งปวง

ในคำพยากรณ์เหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิม เราอ่านเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซู อันที่จริงในภาคพันธสัญญาเดิมมีกล่าวถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์มากกว่าการเสด็จมาครั้งแรกของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ การจำแลงพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงเป็นการยืนยันคำพยากรณ์เหล่านี้, เป็นการรับประกันของพระเจ้าว่าทุกคำพยากรณ์ในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเยซูยังแผ่นดินโลกนี้จะสำเร็จจริงครบถ้วน

ในพระคำข้อสุดท้ายของบทที่ 16 พระเยซูตรัสว่า “ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้รสความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน” การจำแลงพระกายควรทำให้การตีความแปลกๆเกี่ยวกับถ้อยคำเหล่านี้เงียบเสียงเป็นนิมิต บางคนที่ยืนอยู่ที่นี่ในวันนั้น*ไม่ได้*ชิมความตายจนกระทั่งพวกเขาได้เห็นพระเยซูเสด็จมาในอาณาจักรของพระองค์ เปโตร, ยากอบ, และยอห์นได้เห็นแบบแผน, พิมพ์เขียว, ของเหตุการณ์นั้นซึ่งยังไม่ได้เกิดขึ้น แต่จะเกิดขึ้นจริงตามที่ถูกประกาศไว้ในพระวจนะของพระเจ้า

แน่นอนว่าอัครสาวกเปโตรทราบดีเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้เห็นที่ภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น เพราะว่าหลายปีต่อมาเขาได้เขียนถึงเหตุการณ์นั้นโดยอธิบายว่า “เพราะว่าเมื่อเราได้สำแดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และการที่พระองค์จะเสด็จมานั้น เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขาคิดแต่งไว้ด้วยความเฉลียวฉลาด แต่เราได้เห็น**อำนาจของพระองค์ด้วยตาของเราเอง** เพราะว่าคราวเมื่อพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศีจากพระเจ้าพระบิดา เมื่อพระสุรเสียงจากสง่าราศีอันยิ่งใหญ่ได้มาถึงพระองค์ ตรัสแก่พระองค์ว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก” *และเราก็ดำเนินพระสุรเสียงนี้มาจากสวรรค์ ในครั้งที่เราได้อยู่กับพระองค์ที่ภูเขาอันบริสุทธิ์*

นั้น” (2 ปต. 1:16-18)

ผมเห็นว่าเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลที่ว่า การจำแลงพระกายนั้นอาจเกิดขึ้นตอนกลางคืน หลายสิ่งบ่งชี้ว่าเป็นเช่นนั้น พวกสาวกวงแหวนหวอนอน และพวกเขานอนหลับเกือบตลอดทั้งเหตุการณ์อันเปี่ยมสง่าราศีนั้น นอกจากนี้ ลูกา 9:37 บอกเราว่าพระเยซูได้เสด็จกลับมาหาพวกสาวกคนอื่นๆ ของพระองค์วันรุ่งขึ้น และการส่องแสงของพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า, ความสว่างจ้าแห่งเสื้อผ้าของพระองค์และฉากเหตุการณ์ทั้งหมดก็ควรจะประจักษ์ชัดในเวลากลางคืนมากยิ่งขึ้นกว่าที่มันจะเป็นหากเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในตอนเที่ยงวัน

ช่วงเวลาของวันที่การจำแลงพระกายเกิดขึ้นนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญ แต่ผมเห็นว่ามันสมเหตุสมผลว่าเหตุการณ์นี้ได้เกิดขึ้นตอนกลางคืน พระเยซูจะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้ในโมงยามที่มีมิติที่สุดแห่งประวัติศาสตร์มนุษย์ และผมสงสัยจริงๆ ว่าเราใกล้ถึงเวลานั้นแล้วหรือไม่! เรากำลังมีชีวิตอยู่ในโมงยามที่มีมิติที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติเลยทีเดียว! ได้ และมันจะมีมากกว่าเดิมได้ขนาดไหนก่อนที่จะรุ่งสาง, ก่อนที่ดาวประจำรุ่งจะขึ้น, ไม่มีทางที่จะเราได้เลย อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ต่างๆ ของยุคสมัยปัจจุบันนี้ก็ทำให้ผมเชื่อว่าการเสด็จมาของพระเยซูต้องมาใกล้มากแล้ว

ข้อ 9: “ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า “นิมิตซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อย่าบอกเล่าแก่ผู้ใด จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย”

ตรงนี้พระเยซูตรัสคำคำสั่งต่างๆ ของพระองค์เมื่อหนึ่งสัปดาห์ก่อนหน้านั้น ในมัทธิว 16:20 พระองค์ได้ทรงสั่งพวกเขา “มิให้บอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้นั้น” แต่หลังจากฉากเหตุการณ์นั้นที่เปโตร, ยากอบ, และยอห์นเพิ่งได้เห็นบนยอดภูเขานั้น มันก็เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่พวกเขาจะอยากเล่าให้พวกสาวกคนอื่นๆ ฟังเกี่ยวกับการยืนยันความเชื่อของพวกเขาที่ใหม่และมหัศจรรย์ที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริง ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงทรงกำชับพวกเขาว่า พวกเขาต้องไม่บอกเล่านิมิตซึ่งพวกเขาได้เห็นนั้นแก่ผู้ใด “จนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย” มาระโกบอกเราว่าสาวกสามคนนั้น “เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้ แต่ซักถามกันว่า ที่ตรัสว่าจะฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะหมายความว่าอย่างไร” (มาระโก 9:10) พวกเขาเชื่อเรื่องการเป็นขึ้นจากตายของคนตาย แต่พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ว่าพระเยซูจะทรงถูกประหารชีวิต, ถูกฝังไว้, และจากนั้นก็ฟื้นคืนพระชนม์อีกเมื่อสิ้นสามวัน

เหตุใดพระเยซูจึงทรงบัญชาเปโตร, ยากอบ, และยอห์นมิให้บอกเล่าแก่ผู้ใดเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้เห็นบนภูเขานั้น? หากพวกเขาบอกเล่าคำพยากรณ์เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาได้เห็นบนภูเขานั้น ผู้ชนมหาศาลพร้อมกับความคิดผิดๆ ของตนเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ก็คงจะมารวมตัวกันและทำให้เกิดวิกฤตครั้งใหญ่ คุณจะจำได้ว่าหลังจากการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้น ผู้ชนเหล่านั้นก็พยายามที่จะตั้งพระเยซูให้เป็นกษัตริย์โดยใช้กำลัง แต่ “พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาอีกแต่ลำพัง” (ยอห์น 6:14, 15) เมื่อการฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระเยซูได้ทำให้ความคิดเรื่องอาณาจักรฝ่ายโลกในขณะนั้นสิ้นสุดลงแล้ว และเมื่อความคิดของผู้เชื่อเหล่านั้นมีการรับรู้ที่ถูกต้องและเหมาะสมเกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงถูกยกชูขึ้นของพวกเขา เรื่องการจำแลงพระกายนั้นก็ถูกบอกเล่าต่อได้

ข้อ 10: “เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า “เหตุใดพวกธรรมาจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน”

“เหล่าสาวก” ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้เป็น เปโตร, ยากอบ, และยอห์น เห็นได้ชัดว่าประสบการณ์ของพวกเขาบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นได้ชวนให้นึกถึงคำพยากรณ์ของมาลาคีย์ 4:5: “ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้พยากรณ์มายังเจ้าก่อน

วันแห่งพระเยซูฮาว์ คือวันที่ใหญ่ยิ่งและน่าสะพรึงกลัวมาถึง” ไม่มีความสงสัยในหัวของพวกเขาเลยว่าพระเยซูทรงเป็นพระเมสสิยาห์ ดังนั้นเหตุใดพวกธรรมาจารย์และพวกผู้นำทางศาสนาจึงกล่าวว่า*เอลียาห์*ต้องมาก่อน? พวกธรรมาจารย์สอนว่า*เอลียาห์*จะมาก่อนพระเมสสิยาห์และจัดเตรียมทางให้พระองค์ นี่เป็นการตีความของพวกเขาเกี่ยวกับคำพยากรณ์ของมาลาคี ดังนั้นเปโตร, ยากอบ, และยอห์นจึงถามพระเยซูว่า*ทำไม*พวกธรรมาจารย์จึงประกาศว่า*เอลียาห์*ต้องมาก่อนพระเมสสิยาห์

ข้อ 11: “พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “*เอลียาห์*ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม””

พระเยซูจึงทรงรับประกันพวกเขาว่าไม่มีอะไรผิดปกติกับคำพยากรณ์ของมาลาคี และคำพยากรณ์นั้นยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริง *เอลียาห์*จะมาเหมือนกับที่มีพยากรณ์ไว้ และจะ “ทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม” มาลาคี 4:6 ประกาศว่า “ท่านผู้นั้นจะกระทำให้จิตใจของพ่อหันไปหาลูก และจิตใจของลูกหันไปหาพ่อ” ก่อนวันที่ใหญ่ยิ่งและน่าสะพรึงกลัวมาถึง คำพยากรณ์นี้ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว*ในวิญญาน*ในยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา *เอลียาห์*จะกลับมาอีกทีจริงๆ แต่นั่นเกี่ยวข้องกับเวลานั้นเมื่อพระเยซูจะเสด็จมาในวิวรรณ์ ในการรับขึ้นไปนั้นพระเยซูจะเสด็จมารับคริสตจักร แต่ในวิวรรณ์พระองค์จะทรงถูกเปิดเผยแก่ชนชาติอิสราเอล มันจะเป็นตอนที่พระองค์เสด็จมาในฤทธานุภาพและสง่าราศีใหญ่ยิ่งเพื่อสถาปนาอาณาจักรนั้นที่*เอลียาห์*จะมาก่อนพระองค์และ “ทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม”

ข้อ 12: “แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า *เอลียาห์*นั้นได้มาแล้ว และเขาหา*รู้จัก*ท่านไม่ แต่เขาใครทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขาเช่นเดียวกัน””

“*เอลียาห์*นั้นได้มาแล้ว” พระเยซูกำลังตรัสตรงนี้ถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาที่มาแล้ว*ในจิตวิญญาน*ของ*เอลียาห์* เราอ่านในมัทธิว 11:14 ว่า “ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับในเรื่องนี้ ก็ยอห์นนี้แหละเป็น*เอลียาห์*ซึ่งจะมานั้น” ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา, ผู้เบิกทางของพระเยซู, ได้มาแล้ว*ในจิตวิญญาน*ของ*เอลียาห์*, แต่*เอลียาห์*เองจะกลับมาเมื่อสิ้นยุค

“และพวกเขาหา*รู้จัก*ท่านไม่” คำสรรพนาม “พวกเขา” ไม่ได้เจาะจง โดยกล่าวถึงพวกยิวโดยรวม ซึ่งรวมถึงพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี พวกเขาไม่ตระหนักถึงจิตวิญญานของ*เอลียาห์*ในยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา และพวกเขาได้กระทำแก่เขา “ตามที่พวกเขาใคร่กระทำ” – ซึ่งหมายถึงสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาประสงค์หรือเลือกที่จะทำ แน่แน่นอนว่านี่หมายถึงวิธีที่ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาได้รับการปฏิบัติโดยประชาชนทั่วไป – และโดยเฮโรดเป็นพิเศษ ยอห์นไม่ได้เป็น*เอลียาห์*ที่มาปรากฏด้วยตัวเอง แต่เขาเป็น*เอลียาห์* “*ในวิญญานและฤทธิ์เดช*” (ลูกา 1:17) เขาเป็น*เอลียาห์*ในอุปนิสัยและอิทธิพลที่ปฏิรูป (มธ. 3:1-6)

“ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขาเช่นเดียวกัน” บุตรมนุษย์, พระเยซูคริสต์เจ้า, จะทรงทนทุกข์ด้วยน้ำมือของประชาชน – ไม่จำเป็นว่าต้องเป็นคนเหล่านั้นที่ได้ปฏิบัติอย่างหยาบช้ำต่อยอห์นและทำให้เขาต้องเสียชีวิต แต่เป็นคนชั่วอายุเดียวกัน พระเยซูได้เสด็จมายังพวกของพระองค์เอง “และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่” (ยอห์น 1:11) ในคำแสดงความเศร้าโศกของพระองค์เพราะกรุงเยรูซาเล็มนครบริสุทธินั้น พระองค์ตรัสว่า:

“โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ที่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้า*ไม่ยอม*เลยหนอ!” (มธ. 23:37)

ข้อ 13: “แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาเล็งถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา”

แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่าพระเยซูกำลังตรัสถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาที่ได้มาแล้วใน*วิญญานและฤทธิ์เดช*ของเอเลียห์ ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นเสียงนั้นที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว... ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป” (มธ. 3:1-3) คำพยากรณ์เรื่องการมาของเอเลียห์จะถูกทำให้สำเร็จจริงในยุคสุดท้าย การเอาคริสตจักรออกไปจากแผ่นดินโลกจะถูกตามมาโดยระยะสุดท้ายของการสิ้นสุดของยุคสมัยนี้ และในระหว่างยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งเอเลียห์จะปรากฏตัวเป็นๆในฐานะเป็นหนึ่งในพยานสองคนนั้นที่ถูกกล่าวถึงในวิวรณ์ 11:3-12 เขาจะปรากฏตัวในแผ่นดินปาเลสไตน์, แผ่นดินของอิสราเอล, และงานรับใช้ของเขาจะถูกจำกัดอยู่ที่แผ่นดินของอิสราเอล ข้อความของเขาในเวลานั้นจะเป็นข้อความของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเสียส่วนใหญ่ เขาจะเรียกประชาชนชาตินั้นให้กลับใจใหม่และจะร้องประกาศว่าพระมหากษัตริย์จะเสด็จมาแล้ว เขาจะประกาศข้อความนั้นซึ่งจะถูกรับโดยชนชาติอิสราเอลที่เหลืออยู่และเขาจะทำภารกิจนั้นที่ถูกพยากรณ์ไว้ในมาลาคีย์ 4:5, 6 จนสำเร็จจุลวง

เหล่าสาวกที่ขาดฤทธิ์เดช พระคริสต์ผู้ทรงเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช

ข้อ 14-16: “*ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงต่อพระองค์ และทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า มีความทุกข์เวทนามาก เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้”*

“*ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว...*” เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในวันที่ต่อจากการจำแลงพระกายนั้น ฝูงชนที่ถูกพูดถึงในที่นี้จะประกอบด้วยผู้คนที่ได้เข้าร่วมในงานรับใช้ของพระเยซู ซึ่งพวกเขาหลายคนเป็นสาวกที่แท้จริงที่ติดตามพระองค์ในความจริงใจและความจริง อย่างไรก็ตาม เราก็ทราบว่ามีพวกผู้ไม่เชื่ออยู่ด้วยเช่นกัน เพราะมาระโก 9:14 บอกเราว่าพวกธรรมาจารย์ก็อยู่ที่นั่น “กำลังซักไซ้ไล่เลียงเขาอยู่” – นั่นคือ ซักไซ้ไล่เลียงพวกสาวกคนอื่นๆที่เหลือ มาระโกบอกเราว่าพระเยซูทรงตำหนิพวกธรรมาจารย์เหล่านั้นที่ถามคำถามต่างๆกับพวกสาวกของพระองค์ตอนที่พระองค์ไม่อยู่: “พระองค์จึงตรัสถามพวกธรรมาจารย์ว่า “ท่านซักไซ้ไล่เลียงกับเขาด้วยข้อความอันใด?” (มาระโก 9:16) แต่เพราะรู้สึกผิดในใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขาเอง พวกเขาจึงไม่ได้ตอบพระองค์

“*ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว*” – นั่นคือ เมื่อพวกเขาลงมาถึงหุบเขาที่ฝูงชนนั้นกำลังรอคอยอยู่ – “*มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงต่อพระองค์...*” เปโตรได้อยากที่จะสร้างพลับพลาสามหลังบนยอดภูเขานั้นและอยู่ต่อที่นั่น แต่พระเยซูผู้ทรงสัมฤทธิ์เดช ทรงทราบว่ามีผู้คนอยู่ในหุบเขานั้นที่ต้องการความช่วยเหลือของพระองค์ ประสบการณ์ต่างๆบนยอดเขาเป็นสิ่งยิ่งใหญ่ มันเป็นเรื่องแสนวิเศษที่ได้เข้าร่วมการประชุมอธิษฐานอันยิ่งใหญ่, การประชุมให้คำพยานอันเปี่ยมด้วยพระวิญญาน, หรือชั้นเรียนพระคัมภีร์ที่ยอดเยี่ยม ประสบการณ์เหล่านั้นเป็นอาหารและพลังกำลังแก่จิตใจของผู้เชื่อ แต่หากเราอาศัยอยู่บนยอดเขาตลอดเวลา ผู้คนที่อยู่ในหุบเขาก็คงจะตายเพราะการที่พวกเขาต้องการพระคริสต์ พวกเขาก็คงจะไม่มีวันได้รู้จักหนทางแห่งความชื่นบาน, สันติสุข, และชีวิตนิรันดร์ มันไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้าที่เราจะอยู่ต่อบนยอดเขาและอาศัยอยู่ในความมหัศจรรย์แบบสวรรค์ขณะที่ฝูงชนทั้งหลายตายไปในหุบเขาที่อยู่

เบื้องล่าง

“พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นคนบ้า มีความทุกข์เวทนามาก...”

มาระโกบอกเราว่าบุตรชายของชายผู้นี้มี “ผีใบ้” เข้าสิงอยู่ (มาระโก 9:17) กล่าวอีกนัยหนึ่ง เขาเป็นคนใบ้, ไม่สามารถพูดได้นอกจากตอนที่ผีทำให้เขาซึก – และแน่นอนว่ามันเป็นพวกผีที่พูดในตอนนั้น โดยร้องเสียงดัง ลูกาให้ความกระจ่างแก่เราเพิ่มเติมโดยบอกเราว่าเด็กชายคนนี้เป็นลูกคนเดียวของผู้เป็นพ่อ (ลูกา 9:38)

มันจึงไม่น่าประหลาดใจที่บิดาผู้นี้มาหาพระเยซู โดยคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์และอ้อนวอนพระองค์ให้มีความเมตตาต่อบุตรชายของเขา ชายที่คุกเข่าผู้นี้สื่อถึงใจที่ถ่อมและยำเกรง – โดยไม่จำเป็นต้องหมายถึงใจที่นัมัสการ แต่เป็นใจที่นบนอบเชื่อฟังแบบถ่อมใจ เพื่อเห็นแก่การช่วยบุตรชายของเขาให้รอดพ้น

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “คนบ้า” ไม่ปรากฏที่อื่นอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ อาการเหล่านั้นที่ถูกพรรณนาถึงในมาระโก 9:18 และในลูกา 9:39 บ่งบอกว่าเด็กชายผู้นี้เป็นโรคลมบ้าหมู เขาถูกวิญญาณชั่วตนหนึ่ง, ผีตนหนึ่ง, สิ่งเช่นกันเขาทนทุกข์ทรมานอย่างหนัก โดยถูกทำให้เจ็บปวดอย่างมหาศาล ลูกาบอกเราว่าวิญญาณนั้น (ผีตนนั้น) “ไม่มีใครออกจากเขาเลย” (ลูกา 9:39) ซึ่งบอกเป็นนัยว่าผีนั้นไม่ค่อยออกจากเด็กชายผู้นั้น หรือว่ามันออกไปจากเขาเพียงช่วงเวลาสั้นมากๆ

“...เพราะเคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ” พ่อดีๆคนไหนก็คงเห็นใจชายผู้นี้ เขาช่วยอะไรไม่ได้เลยในการต่อสู้วิญญาณชั่วที่เข้าสิงลูกชายของเขา และตลอดหลายปีเขาได้เห็นเด็กนั้นตกลงไปในไฟและบางครั้งก็ตกลงไปในน้ำเมื่อวิญญาณนั้นทรมานเด็กนั้น มันจึงไม่แปลกที่เขาพาลูกมาหาพระเยซู พระองค์ทรงเป็นความหวังสุดท้ายหนึ่งเดียวของเขา

ขณะที่พระเยซูได้อยู่บนยอดเขานั้นกับเปโตร, ยากอบ, และยอห์น ชายผู้นี้ได้พาบุตรของตนมาหาพวกสาวกที่ยังอยู่กับฝูงชน – แต่ “พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้” ในมัทธิว 10:1-8 เมื่อพระเยซูทรงส่งสิบสองคนนั้นออกไป พระองค์ได้ประทานฤทธิ์เดชแก่พวกเขาเพื่อขับเหล่าผีโสโครกออกและเพื่อรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างให้หาย พระองค์ได้ประทานฤทธิ์เดชแก่พวกเขาเพื่อทำให้คนตายฟื้นคืนชีพด้วยซ้ำ เห็นได้ชัดว่าพวกสาวกเคยขับผีออกในสมัยแรกๆระหว่างภารกิจของพวกเขาและการเที่ยวประกาศในแคว้นกาลิลี แล้วเหตุไฉนพวกเขาจึงไม่มีฤทธิ์เดชในเหตุการณ์ตอนนี้?

ข้อ 17: “พระเยซูตรัสตอบว่า “โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิวี่ชั่ว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด”

“โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิวี่ชั่ว!” ความเชื่อคือลูกกุญแจที่ไขเปิดแหล่งพลังงานของสวรรค์ ปราศจากความเชื่อ มันก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย (ฮบ. 11:6) ความเชื่อของสาวกเหล่านั้นอ่อนแอ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่สามารถขับผีนั้นออกจากเด็กชายที่ทนทุกข์ได้

“มีทิวี่ชั่ว” (วิปริต) หมายถึงสิ่งที่ถูกบิดเบือนหรือถูกหันไปจากทิศทางที่เหมาะสม การใช้คำๆนี้กับคนชั่วอายุหนึ่งหมายความว่าคนเหล่านั้นยึดถือหลักคำสอนต่างๆที่แตกต่างจากสิ่งที่พวกเขาควรยึดถือไว้ พวกเขา “วิปริต”, ถูกหันไปเสียจากความจริงและชั่วในการประพฤติประจำวันของตน ผมเชื่อว่าพระเยซูทรงใช้คำๆนี้กับพวกยิวโดยรวมและไม่ใช้กับพวกสาวกพวกเดียวเท่านั้น

“เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปถึงไหน” ถ้อยคำเหล่านี้ของพระเยซูไม่ใช่ถ้อยคำที่แสดงถึงความอดทนไม่ไหวหรือการบ่นมากเท่ากับที่พวกมันเป็นถ้อยคำแห่งการตักเตือนสำหรับคนเหล่านั้นที่

เรื่องข้าเหลือเกินที่จะเชื่อในพระองค์ในฐานะพระเมสสิยาห์ ทั้งๆที่พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์แล้ว พวกเขาก็น่าจะเชื่อเพียงเพราะพระวาทะของพระองค์ “บัดนี้ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นหลักฐานมั่นคงว่าสิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง” (ฮบ. 11:1) เมื่อเราเรียกร้องที่จะเห็นอะไรบางอย่าง นั่นก็ไม่ใช่ความเชื่อ ความเชื่อยอมเชื่อโดยปราศจากการมองเห็น ในหลายวาระองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตำหนิเหล่าสาวกของพระองค์เพราะความไม่เชื่อของพวกเขา

“จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด” หากเราดูในบันทึกของมาระโกเกี่ยวกับการอัศจรรย์นี้ เราก็จะเห็นว่าบิดาผู้นี้ทูลพระเยซูว่า “ถ้าพระองค์สามารถทำได้ ขอโปรดกรุณาและช่วยเราเถิด” พระเยซูก็ทรงตอบกลับไปว่า “ถ้าท่านเชื่อได้ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกสิ่ง” จากนั้นบิดาผู้นั้นก็ร้องออกมาทั้งน้ำตาว่า “ข้าพระองค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยังขาดความเชื่อนั้น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อเถิด” (มาระโก 9:22-24) การรักษาบุตรชายนี้ให้หายขึ้นอยู่กับความเชื่อ พระเยซูทรงมีฤทธิ์เดชที่จะรักษาให้หาย แต่ความเชื่อของบิดานั้นและความเชื่อของพวกสาวกก็จะทำให้การรักษาให้หายนั้นเป็นไปได้ พระเยซูทรงมีฤทธิ์เดชที่จะรักษาให้หายแต่พระองค์จะไม่ทรงแสดงฤทธิ์เดชนั้นออกมาจนกว่าบิดานั้นจะแสดงความเชื่อออกมา เมื่อชายผู้นั้นอธิษฐานว่า “ที่ข้าพระองค์ยังขาดความเชื่อนั้น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อเถิด” เขาก็กำลังทูลต่อพระเยซูว่า “หากความเชื่อของข้าพระองค์นั้นบกพร่องอยู่ พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่ช่วยข้าพระองค์ได้ ขอทรงโปรดประทานความเชื่อแบบที่ข้าพระองค์ต้องมีให้แก่ข้าพระองค์ด้วยเถิดเพื่อที่ลูกของข้าพระองค์จะได้รับการรักษาให้หาย”

ข้อ 18: “พระเยซูจึงตรัสล่ำทับผืนนั้น มันก็ออกจากเขา เด็กก็หายเป็นปกติตั้งแต่นั้นเอง”

คำที่แปลเป็น “ล่ำทับ” ตรงนี้หมายถึงตำหนิและสิ่ง พระเยซูทรงตำหนิผืนนั้น – แต่พระองค์ทรงสั่งมันเช่นกัน มาระโก 9:25 บอกเราว่าพระเยซู “ตรัสล่ำทับผืนโครกนั้นว่า ‘เจ้าผีบ้าหูหนวก เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย’”

เมื่อผืนนั้นออกจากเด็กชายแล้ว เด็กนั้นก็มีการชักกระตุกอย่างรุนแรง ผืนนั้น “จึงร้องอ้ออึงทำให้เด็กนั้นชักคืบเป็นอันมาก แล้วก็ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตาย จนมีหลายคนกล่าวว่า ‘เขาตายแล้ว’” แต่พระเยซูทรงจับมือพุงเด็กนั้น เด็กนั้นก็ยืนขึ้น” (มาระโก 9:26, 27) ลูกาเสริมว่า “พระเยซูตรัสล่ำทับผืนโครกนั้นและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า” (ลูกา 9:42, 43 บางส่วน)

ข้อ 19: “ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า ‘เหตุไฉนพวกข้าพระองค์จับผืนนั้นออกไม่ได้’”

หลังจากการรักษาให้หายอันน่ามหัศจรรย์นั้น พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ก็ไปพักในบ้านหลังหนึ่งที่อยู่ใกล้กับสถานที่ที่การอัศจรรย์นั้นถูกกระทำ (มาระโก 9:28) และพวกสาวกก็ทูลถามพระเยซูเป็นการส่วนตัวว่าทำไมพวกเขาถึงไม่สามารถจับผืนนั้นออกได้

ข้อ 20: “พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ‘เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อ ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น’ มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย’”

คำตอบที่พระเยซูประทานให้แก่เหล่าสาวกของพระองค์นั้นช่างตรงไปตรงมา, เรียบง่ายและเข้าใจได้จริงๆ:

“เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อ” พวกสาวกเหล่านั้นขาดความเชื่อตรงที่ว่าความคิดและหัวใจของพวกเขาไม่ได้ถูกยอม

จำนวนอย่างเต็มทีให้แก่เรื่องฝ่ายวิญญาณ พวกเขาจึงพึ่งพาเนื้อหนังมากเกินไปอยู่เหมือนเดิมและไม่เพียงพอในองค์พระผู้เป็นเจ้า

“ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น’ มันก็จะเลื่อน และไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับท่านเลย” ในมัทธิว 13:32 พระเยซูทรงอธิบายว่าเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเป็นเมล็ดพืชที่มีขนาดเล็กที่สุดในหมู่เมล็ดพืชทั้งปวง ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเชื่อว่าพระเยซูกำลังตรัสในสาระสำคัญว่า “หากพวกท่านผู้เป็นสาวกมีความเชื่อที่มีขนาดเล็กที่สุดหรืออ่อนแอที่สุด หากความเชื่อปริมาณน้อยนั้นเป็นของแท้ พวกท่านก็สามารถกระทำได้ทุกสิ่ง” พวกสาวกได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชเพื่อขับพวกผีออก แต่ความเชื่อของพวกเขานั้นอ่อนแอเหลือเกินจนพวกเขาไม่สามารถขับผีออกได้ ความไม่เชื่อได้ขโมยความสามารถของพวกเขาไปจากพวกเขาแล้ว

เหล่าผู้รับใช้วันนี้มีฤทธิ์เดชเดียวกับที่พวกคนของพระเจ้ามีในอดีต เมื่อพวกเขาเทศนาและการฟื้นฟูอันเปี่ยมด้วยฤทธิ์ได้ปะทุขึ้น ผู้รับใช้ทั้งหลายมีฤทธิ์เดชของพระเจ้า – แต่ในหลายคราวความสามารถของพวกเขาถูกลดทอนเพราะความไม่เชื่อ พวกเขาเก่งในเรื่องที่สำคัญน้อยกว่าแทนที่จะเก่งในสิ่งต่างๆฝ่ายวิญญาณ

เราเต็มใจน้อยเหลือเกินที่จะเชื่อพระเจ้า! ความไม่เชื่อเป็นรากเหง้าของการไร้ความสามารถทั้งปวงในส่วนของคริสเตียนทั้งหลายที่จะกระทำสิ่งต่างๆเพื่อพระคริสต์ หากเราเชื่อ ทุกสิ่งก็เป็นไปได้ นั่นเป็นถ้อยคำของพระเยซู และเราไม่กล้าตัดสินใจว่าถ้อยคำเหล่านั้นไม่จริง หากพวกสาวกล้มเหลวเพราะความอ่อนแอแห่งความเชื่อของพวกเขา ผู้เชื่อทั้งหลายก็ล้มเหลววันนี้ด้วยเหตุผลเดียวกัน ไม่มีอะไรบกพร่องในฤทธิ์เดชของพระเจ้าเลย ความบกพร่องอยู่ในความไม่เชื่อของเราเอง

โปรดอย่าเข้าใจผิด ผิดไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยว่าสาวกเหล่านั้นเป็นตัวแทนของคริสตจักรแท้ นั่นคงจะไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ แต่ในที่นี้เราพบบทเรียนหนึ่งสำหรับคริสตจักร หลักการเหล่านั้นที่แฝงอยู่ในเหตุการณ์นี้มีการประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้งสำหรับเรา ผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้อาศัยอยู่ท่ามกลางโลกที่ชั่ว, วิปริต, และชั่วร้าย ทั้งโลกทอดตัวอยู่ในटकของมารร้ายนั้น พญามารเป็นพระของยุคนี้ และชั้นบรรยากาศที่อยู่เหนือเราก็เต็มไปด้วยพวกภูติผีจริงๆ ชัยชนะเด็ดขาดและฤทธิ์เดชเหนือโลก, เนื้อหนัง, และพญามารได้ถูกมอบให้แก่ผู้เชื่อแท้แล้วโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ – แต่ยังมีคริสเตียนอยู่เป็นจำนวนมากที่ช่วยเหลือใครไม่ได้และไร้ซึ่งฤทธิ์เดชยามเผชิญหน้ากับสภาวะต่างๆของโลก เมื่อเรามองไปรอบตัวเรา เราก็เห็นความอ่อนแอในอาณาจักรฝ่ายวิญญาณ แทนที่จะแสดงออกถึงความเชื่ออันเข้มแข็งในพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ของเราและแสดงออกถึงฤทธิ์เดชเพื่อเอาชนะความชั่วร้ายและทำให้ความชอบธรรมก้าวหน้าไป หลายครั้งเรายอมให้ความเชื่อของเราเริ่มอ่อนแอและเราแทบไม่ทำอะไรเลยเพื่ออุดมการณ์ของพระคริสต์ ฤทธิ์เดชมีอยู่ที่นั่น แต่ความเชื่อของเรานั้นอ่อนแอเกินกว่าจะใช้ฤทธิ์เดชนั้น ความไม่เชื่อมอบอำนาจให้แก่โลกและพญามาร ขณะที่ความเชื่อที่แท้จริงในพระเจ้าสามารถทำให้ “กำแพงเมืองเยรีโค” พังทลายลงได้

ในมาระโก 11:23, 24 พระเยซูตรัสว่า: “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า ‘จงลอยไปลงทะเล’ และได้ลงสยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น”

ความเชื่อสามารถเคลื่อนภูเขาหลายลูกได้จริงๆ – ภูเขาทุกชนิด; แต่มีหนทางเดียวเท่านั้นที่ผู้เชื่อจะมีความเชื่อชนิดนี้ได้

ข้อ 21: “แต่ผีชนิดนี้จะไม่ยอมออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร”

พระเยซูทรงหมายความว่าอะไรตรงนี้? พระองค์ทรงหมายความว่าเราจะต้องเว้นเสียจากอาหารและเราควรอธิษฐานวันละยี่สิบสี่ชั่วโมงหรือ? ไม่ใช่ นี่ไม่ใช่ความหมายตรงนี้ การอดอาหาร, ในความหมายฝ่ายวิญญาณ, หมายถึงการไม่มองที่ตัวเอง มันหมายถึงการปฏิเสธตนเอง การอธิษฐานคือการติดสนิทกับพระเจ้า และเมื่อเรากำลังอธิษฐานและติดสนิทกับพระองค์ เราก็ไม่ได้กำลังคิดถึงตัวเราเองหรือการสนองความปรารถนาต่างๆอันเห็นแก่ตัว การอธิษฐานในจิตวิญญาณหมายถึงไม่เพียงการติดสนิทกับพระเจ้าเท่านั้น แต่เป็นการพึ่งพาพระองค์อย่างสิ้นสุดใจโดยไม่ไว้วางใจในเนื้อหนังด้วย หากเราใช้เวลาของเราไปกับการคิดเกี่ยวกับการสนองตัณหาตัวเอง เราก็จะไม่มีฤทธิ์เดชกับพระเจ้า แต่หากเราให้พระเจ้ามาเป็นอันดับหนึ่งและกระทำทุกสิ่งที่เรากระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ จะไม่มีสิ่งใดที่เป็นไปไม่ได้สำหรับเราเลย

พระเยซูตรัสล่วงหน้าอีกครั้งถึงการสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

ข้อ 22 และ 23: “ครั้งพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้อยู่ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่” พวกเขาพากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก”

ในมาระโก 9:30-32 เราอ่านบันทึกเรื่องราวนี้ที่มีพิริวได้บันทึกไว้ในข้อพระคำเหล่านั้นที่เพิ่งถูกยกมา:

“พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่น ดำเนินไปในแคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้ ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร่ำสอนสาวกของพระองค์ว่า “บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย และเขาจะประหารท่านเสีย เมื่อประหารแล้ว ในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นมาใหม่” แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่ ครั้นจะทูลถามพระองค์ก็เกรงใจ”

“ครั้งพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี...” พระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ออกไปจากสถานที่แห่งนั้นที่เด็กถูกผีสิงได้รับการรักษาให้หายใกล้ภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น และมาระโกบอกเราว่าพวกเขา “ดำเนินไปในแคว้นกาลิลี” พวกเขาดูเหมือนจะรวมตัวกันเป็นกลุ่มๆหนึ่ง โดยกลับมาจากกลุ่มต่างๆหลายกลุ่มมายังจุดๆหนึ่งที่ถูกกำหนดไว้ในแคว้นกาลิลี “แต่พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้” พระเยซูไม่ยอมให้ฝูงชนทราบแน่ชัดว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น ข้อพระคำเหล่านั้นที่เพิ่งถูกยกมาจากมาระโกบอกเป็นนัยว่าพระเยซูทรงอยากผ่านเลยไปโดยที่ไม่ถูกสังเกตเห็น “ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร่ำสอนสาวกของพระองค์” พระองค์กำลังสั่งสอนเหล่าสาวกของพระองค์เป็นการลับเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ที่ใกล้เข้ามาของพระองค์ นอกจากนี้ อาจเป็นไปได้ว่าพระองค์ทรงพยายามหลีกเลี่ยงฝูงชนที่บ้าคลั่งที่หลังจากการเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนนั้นแล้ว ได้พยายามที่จะตั้งพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ตามความเชื่อผิดๆของพวกเขาเอง (ยอห์น 6:15)

“บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศให้อยู่ในเงื้อมมือของคนทั้งหลาย” นี่เป็นครั้งแรกที่พระเยซูตรัสอย่างเฉพาะเจาะจงว่าพระองค์จะทรงถูกมอบไว้ในมือของคนทั้งหลาย ในมัทธิว 16:21 พระองค์ทรงเปิดเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า

พระองค์จะเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มและทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ แต่พระองค์มิได้ตรัสว่าพระองค์จะทรงถูกมอบไว้ในมือของ*คนทั้งหลาย*

“...และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย” พวกสาวกไม่อาจจินตนาการได้ว่าพระอาจารย์ของพวกเขาจะทนทุกข์ด้วยน้ำมือของเหล่าคนอธรรมและในที่สุดก็ถูกประหารชีวิต ส่วนแรกของคำประกาศนั้นมีพลังมากและเหลือเชื่อเหลือเกินจนเห็นได้ชัดว่าเฉพาะส่วนนั้นของมันได้ทะลุทะลวงเข้าสู่ความคิดของพวกเขา หากพวกเขาได้ยินส่วนที่สองของคำประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาก็ได้ยินมันเป็นเพียงการกลับมาคิดที่หลัง เหมือนกับที่พระองค์ทรงบอกพวกเขาอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ที่ใกล้เข้ามาของพระองค์ พระองค์ก็ทรงบอกพวกเขาเช่นกันว่า “*ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่*”

“พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก” อย่างน้อยพวกเขาก็เข้าใจถ้อยคำของพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าพระองค์จะต้องสิ้นพระชนม์ ถึงแม้ว่ามีหลายสิ่งที่เกี่ยวข้องที่พวกเขาไม่เข้าใจ แต่คำกล่าวของพระองค์ที่ว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นจากตายในเวลาแค่สามวันก็ไม่ได้ทำให้พวกเขาชื่นใจและทำให้พวกเขาหายหดหู่เลย พวกเขา “พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก” และทั้งมาระโกและลูกาบอกเราว่าพวกสาวกไม่ได้เข้าใจคำตรัสนั้นและกลัวที่จะถามพระเยซูเพิ่มเติมเกี่ยวกับเรื่องนี้ –ซึ่งน่าจะมาพร้อมกับความรู้สึกนั้นที่ขัดขวางผู้คนไม่ให้หาข้อมูลเพิ่มเติมซึ่งคงมีแต่จะเพิ่มความตึงเครียดให้พวกเขา

การอัศจรรย์เรื่องเงินค่าบำรุงพระวิหาร

ข้อ 24: “เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า “อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ”

เงินครึ่งเซเชลเพื่อบำรุงพระวิหารเป็นค่าใช้จ่ายทางศาสนา ไม่ใช่ภาษีที่เรียกเก็บเป็นรายปี เดิมทีมันมีพื้นฐานอยู่บนพระราชบัญญัติ (อพย. 30:11-16) และผู้ชายทุกคนที่มีอายุสี่สิบปีขึ้นไปไม่ว่ารวยหรือจน จะต้องถวายครึ่งเซเชล เงินนี้มีไว้เพื่อบำรุงพระวิหาร โดยอาศัยเหตุผลนี้โยอาซจึงได้เรียกร้องให้มีกรเรียไรเงินพิเศษเพื่อซ่อมแซมพระวิหาร (2 พศต. 24:6) เนหะมีย์และเหล่าผู้ติดตามของเขาได้ตั้งให้เป็น “กฎ” – ไม่ใช่ตามที่ถูกกำหนดโดยพระราชบัญญัติของโมเสส แต่เป็นการตกลงโดยสมัครใจที่จะจ่ายเงินเป็นรายปี คือ *หนึ่งส่วนสาม*ของเซเชลสำหรับงานปรนนิบัติของพระวิหาร (นหม. 10:32, 33) ส่วนหนึ่งของเงินนี้ใช้จัดหาสัตว์บูชาต่างๆสำหรับพระวิหารให้แก่คนเหล่านั้นที่ยากจนเกินกว่าจะซื้อสัตว์ต่างๆมาถวายบูชาได้

ประวัติศาสตร์เก่าแก่ของพระคัมภีร์บอกเราว่าพวกยิวในปาเลสไตน์เคยถูกคาดหวังให้ถวายเงินค่าบำรุงพระวิหารก่อนเทศกาลปัสกา คนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่นอกปาเลสไตน์ได้รับอนุญาตจนกว่าจะถึงวันเพ็นเทคอสต์ – หรือจนกว่าจะถึงเทศกาลอยู่เพ็งด้วยซ้ำ; และเคยมีหีบพิเศษใบหนึ่งในพระวิหารสำหรับใส่เงินค่าบำรุงที่ครบกำหนดชำระในปีก่อนหน้า หากเงินเหล่านั้นไม่ได้ถูกชำระ ณ เวลานั้น

“...พวกคนเก็บค่าบำรุงพระวิหาร” จึงถูกแต่งตั้งขึ้น เพื่อที่จะแยกพวกเขาออกจากพวกคนเก็บภาษีที่ถูกส่งออกไปโดยรัฐบาลเพื่อเก็บภาษีให้แก่รัฐบาล โจเซฟัสนักประวัติศาสตร์บอกเราว่าในดินแดนต่างประเทศเงินนั้นถูกเรียกเก็บโดยพวกยิวที่เป็นชนชั้นนำและถูกเก็บไว้ในเมืองที่มีป้อมปราการจนกว่ามันจะถูกจัดส่งอย่างปลอดภัยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

พวกคนเก็บเงินครึ่งเซเชลนั้นไม่ได้เข้าหาพระเยซู พวกเขาพูดกับเปโตรและคำถามที่พวกเขาถามเขาก็มีเจตนาลวง

ให้ติดกับ: “อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ?” คำถามนั้นบอกเป็นนัยว่า “อาจารย์ของพวกท่านชำระเงินค่าบำรุงพระวิหารอย่างแน่นอน!” มัทธิวคนเดียวบันทึกเหตุการณ์เรื่องการชำระเงินค่าบำรุงพระวิหารนี้ “เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว” มาระโกบอกเราด้วยว่าพวกเขามาถึงเมืองคาเปอร์นาอุม (มาระโก 9:33) ซึ่งดูเหมือนเป็นการมาเยือนครั้งสุดท้ายขององค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งเมืองนั้นซึ่งเป็นที่พำนักของพระองค์มาเป็นเวลานานแล้ว (มธ. 4:13)

ข้อ 25: “เปโตรตอบว่า “เสีย” เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูทรงกั้มเขาไว้ แล้วตรัสว่า “ซีโมนเอ๋ย ท่านคิดเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโอรสของพระองค์เองหรือจากผู้อื่น”

เปโตรรีบร้อนเหลือเกินที่จะทำให้พวกเขาหายสงสัยและแก้ต่างให้พระเยซูเจ้าจนเขาตอบทันทีว่า “เสีย” เขาจะถามพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนี้ก่อนเขาให้คำตอบแก่คนเหล่านี้ก็ทำได้ หรือเขาอาจบอกคนเก็บเงินค่าบำรุงพระวิหารให้ไปหาพระเยซูก็ได้ แต่ความหุนหันพลันแล่นของเขาและความปรารถนาของเขาที่จะปกป้องพระอาจารย์ของเขาก็ทำให้เขาตอบไปว่า “เสีย” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปโตรกำลังกล่าวว่า “อาจารย์ของข้าเสียเงินค่าบำรุงพระวิหารอย่างแน่นอน! ใครหน้าไหนจะบังอาจคิดว่าพระองค์ไม่เสียเล่า?”

“เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูทรงกั้มเขาไว้...” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเปโตรเข้ามาในเรือนหลังนั้นทันที โดยตั้งใจว่าจะทูลพระเยซูว่าเกิดอะไรขึ้นและเขาได้พูดอะไรกับคนเหล่านั้นที่เก็บเงินค่าบำรุงพระวิหาร แต่ “พระเยซูทรงกั้มเขาไว้” – นั่นคือ พระเยซูทรงทราบแน่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้นข้างนอกนั้น และพระองค์ตรัสก่อน ก่อนที่เปโตรจะได้กล่าวอะไร

“ซีโมนเอ๋ย ท่านคิดเห็นอย่างไร?” พระเยซูกำลังปล่อยให้เปโตรเป็นผู้ตัดสินในกรณีนี้ “กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโอรสของพระองค์เองหรือจากผู้อื่น” คำตอบนั้นชัดเจนอยู่แล้ว ครอบครัวยกษัตริย์เป็นอิสระจากภาษีหรือเงินค่าบำรุงเสมอ เหล่าไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินของกษัตริย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนต่างด้าว (คนต่างชาติ) ภายใต้การปกครองของเขาก็เสียภาษี แต่เชื้อพระวงศ์ไม่ต้องเสียภาษีใดๆทั้งสิ้น พระเยซูควรเสียเงินค่าไถ่เพื่อพระองค์เองแก่พระเจ้าไหม? พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงเป็นโอรสของกษัตริย์ควรมายู่ภายใต้การปกครองของประชาชนธรรมดาและเสียเงินค่าบำรุงพระวิหารแก่พระบิดาของพระองค์ไหม? เปโตรเป็นผู้เชื่อคนหนึ่ง, เป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ทั้งเขาและพระเยซูจึงไม่อยู่ภายใต้หน้าที่ที่จะเสียเงินค่าบำรุงพระวิหาร แต่เปโตรไม่ได้เห็นเรื่องนี้ในแง่มนั้น

ข้อ 26: “เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า “เก็บจากผู้อื่น” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าเช่นนั้นโอรสก็ไม่ต้องเสีย”

“ผู้อื่น” ตรงนี้ไม่ได้หมายถึงพวกคนต่างชาติแต่หมายถึงประชาชนที่ไม่ได้เป็นสมาชิกของราชวงศ์ เปโตรทราบว่าภาษีหรือเงินค่าบำรุงจะไม่ถูกเรียกเก็บจากเหล่าสมาชิกของราชวงศ์

“ถ้าเช่นนั้นโอรสก็ไม่ต้องเสีย” พระเยซูทรงทราบว่าเงินที่พูดถึงนี้ถูกเอาไปใช้สำหรับงานปรณิบัติของพระวิหาร, งานรับใช้ต่อพระเจ้า; และเนื่องจากพระองค์ทรงเป็นพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมาของพระเจ้า, เป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนึ่ง, ซึ่งเงินนั้นถูกเรียกเก็บเพื่อพระองค์, พระราชบัญญัติจึงไม่อาจเรียกร้องให้พระองค์หรือลูกๆของพระองค์เสียเงินค่าบำรุงพระวิหารได้

ข้อ 27: “แต่เพื่อมิให้เราทั้งหลายทำให้เขาสะดุด ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาก็ให้เปิดปาก

มัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปจ่ายให้แก่เขาสำหรับเรากับท่านเถิด”

“...เพื่อมิให้เราทั้งหลายทำให้เขาสะดุด...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูกำลังตรัสว่า “ถึงแม้ว่าท่านและเราไม่ได้ถูกผูกมัดให้ต้องเสียเงินค่าบำรุงพระวิหาร พวกเราก็ไม่ยอมให้พวกคนเก็บเงินค่าบำรุงพระวิหารคิดว่าพวกเราดูหมิ่นงานรับใช้ของพระวิหาร” นี่คงจะช่วยให้เกิดการต่อต้านโดยไม่จำเป็นอย่างไม่ต้องสงสัย ด้วยเหตุนี้พวกเขาจะเสียเงินค่าบำรุงพระวิหารไม่ว่าพวกเขาจะถูกผูกมัดโดยธรรมเนียมหรือพระราชบัญญัติให้ทำเช่นนั้นหรือไม่

“ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล...” เมืองคาเปอร์นาอุมตั้งอยู่บนชายฝั่งทะเลกาลิลี ดังนั้นเปโตรจึงไม่ต้องไปไกล “...ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมา...” นี่เป็นครั้งแรกในภาคพันธสัญญาใหม่ที่เบ็ดถูกกล่าวหาว่าถูกใช้ในการเชื่อมโยงกับการตกปลา ตอนที่ผมไปเยือนพื้นที่แห่งนั้น ผู้คนที่อาศัยอยู่ที่นั่นบอกมิชชันนารีที่น่าทึ่งของกลุ่มของเราว่า ปลาไม่อาจถูกตกได้ด้วยเบ็ดในน้ำเหล่านั้น พวกมันต้องถูกจับด้วยอวน เหตุผลที่ต้องทำแบบนี้ เขาบอกเรา ก็คือว่ามีอาหารธรรมชาติอยู่มากเหลือเกินในทะเลกาลิลีจนเหยื่อที่อยู่บนเบ็ดไม่อาจดึงดูดปลาเหล่านั้นได้เลย กระนั้นเปโตรก็ไม่ได้ตั้งคำถามคำสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ให้ลงไปทะเลและหย่อนเบ็ดอันหนึ่ง หลังจากการอัศจรรย์มากมายที่เขาได้เห็น เฉพาะพระพักตร์พระเยซู เขาก็เห็นว่าไม่ใช่เรื่องแปลกที่เขาควรปฏิบัติตามคำสั่งเช่นนั้น

“เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมา ก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง” ไม่จำเป็นต้องมีความพยายามที่จะหาเหตุผลมาอธิบายการอัศจรรย์นี้เลย ผมไม่เชื่อว่าการตกปลาของเปโตรมีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับการที่เขาจับปลาตัวหนึ่งในแบบที่พระเยซูตรัสว่าเขาจะจับได้ นี่เป็นการอัศจรรย์อย่างหนึ่ง และผมไม่เห็นว่ามันจะยากตรงไหนเลยที่จะเชื่อว่ามันได้เกิดขึ้นในแบบที่พระเยซูตรัสว่ามันจะเกิดขึ้นจริงๆ

“...จงเอาเงินนั้นไปจ่ายให้แก่เขาสำหรับเรากับท่านเถิด” พระเยซูไม่เคยกระทำการอัศจรรย์ใดเพื่อผลประโยชน์, ความสะดวกสบาย, หรือผลกำไรส่วนตัวของพระองค์เองเลย การอัศจรรย์นี้ถูกกระทำเพื่อให้พระนามของพระองค์ได้รับความผิดต่อหน้าพวกนักศาสนาที่เก็บเงินค่าบำรุงพระวิหารนั้น บางทีมีทิวทัศน์เหตุการณ์นี้เพื่อแสดงให้พวกยิวเห็นว่า ในด้านหนึ่งพระเยซูทรงรู้สึกว่าคุณพระองค์เองสมควรได้รับความเคารพที่พระเมสสิยาห์ทรงสมควรได้รับ แต่ในอีกด้านหนึ่ง พระองค์ทรงระมัดระวังที่จะรักษาพระราชบัญญัติในทุกแง่มุมเพื่อที่จะไม่มีใครกล่าวหาพระองค์ได้ว่าละเมิดพระราชบัญญัติในด้านใดเลย เงินแผ่นนั้นที่เปโตรเจอในปากของปลาตัวนั้นคงจะเป็นเงินหนึ่งเซเซล ซึ่งเพียงพอที่จะจ่ายเงินค่าบำรุงพระวิหารสำหรับพระเยซูและตัวเขาเอง

บทที่ 18

18:1 ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์”

18:2 พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้ยืนท่ามกลางเขา

18:3 แล้วตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย

18:4 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็กๆคนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์

18:5 ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆเช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา

18:6 แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโม้ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า

18:7 วิบัติแก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น

18:8 ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด้วนยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์

18:9 ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก

18:10 จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์ทูตสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์

18:11 เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด

18:12 ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาเที่ยวหาตัวที่หายนั้นหรือ

18:13 เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเขาพบแกะตัวนั้น เขาจะชื่นชมยินดียิ่งกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่มีได้หลงหายนั้น

18:14 อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย

18:15 หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา

18:16 แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้

18:17 ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี

18:18 เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อยในสวรรค์

18:19 เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้

18:20 ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆในนามของเรา เราจะไม่อยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น”

- 18:21 ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ”
- 18:22 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด
- 18:23 เหตุฉะนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน
- 18:24 เมื่อตั้งต้นทำการนั้น เขาพาคนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า
- 18:25 เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขายตัวกับทั้งภรรยาและลูก และบรรดาสิ่งของที่เขามีอยู่นั้นเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้
- 18:26 ผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการท่านว่า ‘ข้าแต่ท่าน ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น’
- 18:27 เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป
- 18:28 แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาเรียน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า ‘จงใช้หนี้ให้ข้า’
- 18:29 เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ้อนวอนว่า ‘ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น’
- 18:30 แต่เขาไม่ยอม จึงนำผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นไปขังคุกไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น
- 18:31 ฝ่ายพวกเพื่อนผู้รับใช้เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกเขา
- 18:32 แล้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้รับใช้ขึ้นมาสั่งว่า ‘โอ เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ้อนวอนเรา
- 18:33 เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ’
- 18:34 แล้วเจ้านายของเขาก็กริ้วจึงมอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่าจะใช้หนี้หมด
- 18:35 พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง”

บทเรียนในการถ่อมใจ:

พลเมืองของอาณาจักรของพระเมสสิยาห์ต้องเป็นเหมือนเด็ก

ข้อ 1: “ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า “ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์”

“ในเวลานั้น...” เวลานั้นคงเป็นตอนที่พระเยซูทรงอยู่ในเรือนหลังนั้นที่เมืองคาเปอร์นาอุม โดยน่าจะเป็นตอนที่เปโตรไปตกปลาเพื่อที่จะได้เงินค่าบำรุงพระวิหารนั้น

“...เหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซู...” มาระโก 9:33 บอกเราว่าเมื่อพวกสาวกเข้ามาในเรือนหลังนั้นที่พระเยซูประทับอยู่ พระองค์ก็ตรัสถามพวกเขาว่า “เมื่อมาตามทางนั้น ท่านทั้งหลายได้โต้แย้งกันด้วยข้อความอันใด” นั่นคือ ขณะที่พวกเขาเดินทางมายังเมืองคาเปอร์นาอุม ลูกา 9:46, 47 กล่าวว่า “แล้วเหล่าสาวกก็เกิดเถียงกัน” และพระเยซูทรงหยั่งรู้ความ

คิดในใจของพวกเขา ด้วยเหตุนี้มันจึงไม่จำเป็นจริงๆว่าพวกเขา*ถาม*คำถามนั้นที่พวกเขาได้มาเพื่อที่จะถาม เพราะว่าพระเยซูทรงทราบอยู่แล้วว่าพวกเขาถกเถียงกันเรื่องคำถามนั้นท่ามกลางพวกเขาเองและพระองค์ทรงทราบความคิดในใจของพวกเขา

“ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์?” พระเยซูกำลังเข้าไปใกล้ตอนจบของงานรับใช้ของพระองค์ในแคว้นกาลิลีแล้ว ในพระคำข้อแรกของบทถัดไป พระองค์เสด็จไปจากแคว้นกาลิลีและเสด็จกลับไปยังแคว้นยูเดีย พวกเขาซึ่งเชื่อแน่แล้วว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ที่แท้จริง, พระคริสต์ของพระเจ้า, ตามที่เปโตรได้ประกาศในบทที่ 16 ข้อ 16, บัดนี้ก็เริ่มสงสัยแล้วเกี่ยวกับ, และถกเถียงกัน, เรื่องที่ว่าคนใดในพวกเขาควรดำรงตำแหน่งสูงสุดในอาณาจักรของพระองค์ เราต้องจำไว้ว่าพวกเขายังเชื่ออยู่เหมือนเดิมว่ามันจะเป็นอาณาจักร*ฝ่ายโลก* พวกเขายังไม่เข้าใจว่ามันจะเป็นอาณาจักร*ฝ่ายวิญญาณ* เนื่องจากพวกเขาคาดหวังอาณาจักรที่คงอยู่ชั่วคราว พวกเขาจึงคาดหวังเป็นธรรมดาว่าจะมีตำแหน่งต่างๆและเจ้าหน้าที่ต่างๆ ซึ่งมีทั้งระดับสูงและระดับต่ำ ดูเหมือนว่าพวกเขาคาดหวังว่าจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็น*เจ้าหน้าที่ต่างๆ*ในอาณาจักรนั้น

“เป็นใหญ่ที่สุด” ตรงนี้มีความหมายตรงตัวว่าผู้หนึ่งที่เป็นใหญ่กว่าคนอื่นๆทั้งหมด แม้ว่าจะดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกท่ามกลางคนกลุ่มนี้ที่ถูกเลือกสรร ความอิจฉาริษยาก็กำลังไหลหวัของมันขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด ถึงแม้ว่าพระเยซูทรงอธิบายแก่พวกเขาเมื่อไม่นานนี้ว่าการติดตามพระองค์เป็นไปไม่ได้เลยนอกจากในการปฏิเสธตนเอง (บทที่ 16, ข้อ 24) พวกเขาก็กำลังยกชูตัวเองให้ขึ้นสู่ระดับที่สูงกว่าพี่น้องคริสเตียนของตน เราไม่ถูกบอกว่าเป็นใครก็ตามที่ท่ามกลางพวกเขา เราทราบว่ายอห์นถูกกล่าวถึงว่าเป็นสาวก “ที่พระเยซูทรงรัก” (ยอห์น 13:23; 21:20) และพระคริสต์ได้ตรัสโดยตรงและอย่างเฉพาะเจาะจงแล้วแก่เปโตรเกี่ยวกับการสร้างคริสตจักร (มธ. 16:18) แต่เราไม่ถูกบอกว่ามันเกิดจากเหตุการณ์เหล่านี้หรือไม่ที่พวกเขาถูกนำไปสงสัยว่าใครในท่ามกลางพวกเขาควรมีตำแหน่งสูงสุดในอาณาจักรนั้น ต่อมาเมื่อเราศึกษาบทที่ 20 เราจะพบว่า*ยากอบ*และ*ยอห์น* โดยมีมารดาของพวกเขาเป็นโอรส ได้ขอร้องให้พวกเขาได้ตำแหน่งสูงสุดสองตำแหน่งในอาณาจักรนั้น ช่างเป็นเรื่องน่าเศร้าเมื่อความคิดของมนุษย์มุ่งแสวงหายศลาบรรดาศักดิ์และเกียรติยศเพื่อตัวพวกเขาเอง แทนที่จะถวายเกียรติพระเยซูคริสต์เจ้า นี่ดูเหมือนจะกลายเป็นจุดพลิกผันในความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของกลุ่มสาวกและเป็นจุดเริ่มต้นของความตึงเครียดที่คงอยู่กับพวกเขาจนกระทั่งการตรึงกางเขน

ข้อ 2: “พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา”

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงเรียกเด็กคนนั้นให้มาหาพระองค์บอกเราว่าเด็กคนนั้นมีอายุมากพอที่จะเดินได้ กระนั้นตามที่มารโก 9:36 กล่าว เด็กนั้นก็ตัวเล็กพอที่พระเยซูจะอุ้มในอ้อมแขนของพระองค์ได้ ลูกา 9:47 กล่าวว่าพระเยซูทรงอุ้มเด็กคนนั้นและทรงให้เขา “ยืนอยู่ใกล้พระองค์” จากข้อพระคำเหล่านี้เราจึงทราบว่านี่ไม่ใช่เด็กทารกคนหนึ่งและไม่ใช่เด็กคนหนึ่งที่เราจะถือว่ามียุถึงเกณฑ์รู้ตัวด้วย เพื่อที่จะนำเสนอบทเรียนที่มีตัวอย่างประกอบซึ่งพระเยซูกำลังจะสอนนั้น นี่คงจะเป็นเด็กคนหนึ่งที่อยู่ในวัยไร้เดียงสาอยู่

กรุณาหมายเหตุตรงกันว่า*พระเยซูทรงเรียก*และ*เด็กคนนั้นก็มาหาพระองค์* เขามาโดยไม่ต้องถูกขอร้องหรือขู่เชิญ เราเห็นบางส่วนของบทเรียนนี้ในความเชื่อฟังทันทีนี้ คนบาปต้องมาหาพระเยซูด้วยความเต็มใจ องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงบังคับคนบาปทั้งหลายให้ได้รับความรอด พระองค์ทรงเชื่อเชิญ, พระองค์ทรงเรียก – แต่คนบาปต้องมาอย่างเต็มใจ

ข้อ 3: “แล้วตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย”

“เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า...” ตรงนี้เราพบพระเยซูทรงใช้ “เราบอกความจริง” อีกหน ซึ่งบอกเป็นนัยว่าบางสิ่งที่สำคัญสุดๆกำลังจะถูกกล่าว

“...ถ้าพวกท่านไม่กลับใจ...” การกลับใจคือ การหันกลับ, การหันจากวิถีของการกระทำหนึ่งไปสู่อีกวิถีหนึ่ง ดังนั้นพวกสาวกจึงต้องหันจากความอิจฉาริษยาและความเยอหยิ่งอันเห็นแก่ตัวของตน และ “เป็นเหมือนเด็กเล็กๆ” – อ้าแขนรับอุปนิสัย, ความไว้วางใจ, และความเชื่อของเด็กเล็กๆคนหนึ่ง มิฉะนั้นพวกเขาก็คงไม่สามารถแม้แต่จะเข้าในอาณาจักรนั้นและพวกเขาจะไม่ได้ครอบครองหรือปกครองที่นั่นอย่างแน่นอน

เด็กเล็กๆไม่เข้าใจข้อบกพร่อง เราทราบพวกเขาอารมณ์เสียบ่อย และมันไม่ใช่เรื่องผิดธรรมดาที่เด็กเล็กๆจะแสดงความหึงหวง, ความอิจฉา, หรือความเห็นแก่ตัว แต่พระเยซูกำลังตรัสตรงนี้เกี่ยวกับอุปนิสัยของเด็กเล็กๆโดยรวมเด็กนั้นไว้วางใจ พวกลูกชายของผมโตเป็นหนุ่มกันหมดแล้วตอนนี้ แต่ผมจำได้ดีเลยตอนที่พวกเขายังเป็นเด็ก พวกเขามีความมั่นใจแบบไม่สิ้นกลอนในตัวผมผู้เป็นพ่อของพวกเขา ตอนที่พวกเขายังเล็กพวกเขาเชื่อว่าผมเป็นชายที่ยิ่งใหญ่ที่สุด, แข็งแรงที่สุด, ฉลาดที่สุดบนแผ่นดินโลก พวกเขาเคยคิดว่าไม่มีสิ่งใดที่ผมทำไม่ได้ และเมื่อผมให้คำสัญญาใดพวกเขาก็คาดหวังอย่างเต็มเปี่ยมว่าผมจะรักษาคำสัญญานั้น พวกเขามีความเชื่ออันสมบูรณ์แบบในความสามารถของผมที่จะปกป้องและเลี้ยงดูพวกเขาได้

ผู้เชื่อทั้งหลายควรมีความเชื่อและความไว้วางใจที่สมบูรณ์แบบในพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ พระสัญญาต่างๆของพระองค์นั้นแน่นอน, การปกป้องและการเลี้ยงดูของพระองค์เป็นสิ่งที่รับประกันได้ เราไม่ต้องตั้งคำถามสิ่งใดเลยที่พระองค์ตรัสในพระวจนะของพระองค์หรือสิ่งใดที่พระองค์ทรงนำเข้ามาในชีวิตของเรา สิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเรานั้นก็เพื่อประโยชน์สุขของเราและสง่าราศีของพระองค์ เราได้รับคำมั่นว่า “**ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า**, คือแก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (โรม 8:28)

เด็กเล็กๆถือครองคุณธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด – **ความซื่อตรง** เด็กคนนั้นที่พระเยซูทรงให้อยู่ท่ามกลางพวกสาวกของพระองค์ยังอายุน้อยและปลอดภัยหรรษาทั้งหลาย

ลักษณะเฉพาะตัวที่โดดเด่นอีกประการหนึ่งของเด็กเล็กๆก็คือ **การยกโทษให้** เด็กเล็กๆหายโกรธ, หายเศร้า, หายไร้ความสุขได้รวดเร็วจริงๆ! แค่มองที่หลังจากเริ่มโมโหหรือไม่พอใจ เด็กคนนั้นก็มีความสุขอีกครั้ง ซึ่งดูเหมือนความโกรธและความเศร้าไม่เคยเกิดขึ้นเลย เพื่อนเล่นอาจไม่เห็นพ้องตรงกันจนถึงจุดที่ใช้ความรุนแรง เพียงเพื่อที่จะเล่นด้วยกันอย่างขี้บอานอีกครั้งอย่างสมัคสมานสามัคคีในอีกนาทีเดียวหรือประมาณนั้น เด็กเล็กๆไม่อ้าขาดแค้นหรือเก็บงำความประสงค์ร้ายเอาไว้ ผู้เชื่อทั้งหลายต้องมีจิตใจที่ยกโทษให้ ปราศจากความประสงค์ร้ายและความขุ่นเคืองต่อเพื่อนคริสเตียนด้วยกัน พระเยซูกำลังสอนตรงนี้ว่าเราจะต้องเป็นเด็กในความถ่อมใจของความคิด เราจะต้องเป็น**เหมือนเด็ก** ไม่ใช่**ทำตัวแบบเด็กๆ** ในการประพฤติของเราต่อผู้อื่น

“...ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย” จะมีสิ่งใดถูกอธิบายให้ชัดเจนมากกว่านี้ได้อีกหรือ? ในถ้อยคำที่เรียบง่าย, ตรงไปตรงมาและโดยแบบอย่างที่ไม่มีการเข้าใจผิดไปได้ พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกที่ทะเลาะทะเลาะกันว่าทัศนคติ

ในบันทึกของมาระโก เราอ่านว่า “ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆเช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็มีเรา แต่รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา” (มาระโก 9:37) กิตติคุณของลูกากกล่าวเช่นนี้: “ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆ คนนี้ในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่” (ลูกา 9:48)

มัทธิวกกล่าวว่า “เด็กเล็กๆเช่นนี้” มาระโกกล่าวว่า “เด็กเล็กๆเช่นนี้” ลูกากกล่าวว่า “เด็กเล็กๆคนนี้” อย่างไรก็ตามสำนวนเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องหมายถึงเด็กคนหนึ่งจริงๆ แต่หมายถึงผู้เชื่อที่เป็นเหมือนเด็ก – ผู้ที่ถ่อมใจ, วางใจในพระเยซูเพื่อรับความรอด

บ่อยครั้งเหลือเกินที่ความถ่อมใจมักถูกเข้าใจผิดว่าเป็นความอ่อนแอ คุณทราบดีพอๆกับผมว่ามีคริสเตียนที่รอดดีอยู่เป็นจำนวนมาก – ผู้เชื่อทั้งหลายที่ถึงแม้ว่าเชื่อในพระคริสต์เพื่อรับความรอด ก็ไม่เคยเรียนรู้ความถ่อมใจในการรับใช้เลย ดูเหมือนพวกเขาจะยกความดีความชอบให้ตัวเองสำหรับพรสวรรค์ต่างๆของพวกเขา และพวกเขามีแนวโน้มที่จะมองข้ามหรือเมินเฉยผู้เชื่อที่ถ่อมใจ, ต่ำต้อยที่ปรนนิบัติในความเชื่ออันซื่อตรง

ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก... **มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา?**” (เพลงสดุดี 8:1, 4) ถูกต้องอย่างแท้จริง! มนุษย์ไม่มีสิ่งใดที่พระเจ้าไม่ได้ประทานให้เลย ด้วยเหตุนี้คริสเตียนที่ได้รับการอวยพรด้วยพรสวรรค์, ความเฉลียวฉลาดแบบสุดๆ, หรือชีวิตที่สะดวกสบายพร้อมกับทรัพย์สินเงินทองฝ่ายโลก, ก็ไม่มีสิทธิ์อันใดเลยที่จะดูถูกหรือทำให้ “เด็กเล็กๆ” ของพระเจ้าคนใดคนหนึ่งต้องหลงผิดไป คือ ผู้เชื่อที่ซื่อตรง, ถ่อมใจที่ตระหนักว่าตนไม่มีค่าอันใดและพึ่งพิงอย่างสุดใจและอย่างเชื่อฟังในพระเยซู

ตอนที่พระเยซูประทานบทเรียนที่มีตัวอย่างประกอบนี้แก่พวกเขา พวกเขาที่กำลังอยู่ในอารมณ์อิจฉาริษยาท่ามกลางพวกเขาเอง โดยแสดงออกไม่ใช้จิตวิญญาณที่ถ่อมใจ แต่เป็นความทะเยอทะยานอันเห็นแก่ตัว ทัศนคติของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากสิ่งที่พระเยซูทรงตั้งพระทัยให้มันเป็น องค์พระผู้เป็นเจ้าเองทรงกรุณาและอ่อนโยนเสมอต่อคนที่ถูกทอดทิ้ง – คนขอทาน, คนโรคเรื้อน, คนที่สังคมไม่ยอมรับและคนที่ซิมเศร่า พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างแก่เหล่าสาวกของพระองค์และพระองค์กำลังสอนพวกเขาว่าพวกเขาต้องเดินตามรอยพระบาทของพระองค์

มีบทเรียนอย่างหนึ่งตรงนี้เช่นกันเกี่ยวกับ “ผู้เล็กน้อยทั้งหลาย” ของพระเยซูผู้มีฐานะต่ำต้อยในชีวิต มีอยู่หลายระดับของความเฉลียวฉลาดและบุคลิกภาพท่ามกลางลูกๆของพระเจ้า รวมถึงระดับที่แตกต่างกันมากมายของสถานะทางการเงินและทางสังคมเช่นกัน ไม่ว่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วจะมีสถานะต่ำต้อยสักเพียงใด ผู้เชื่อคนนั้นก็สมควรถูกทำให้หลงผิด, ถูกทอดทิ้ง, หรือถูกปฏิเสธการร่วมสามัคคีธรรมเพราะสถานะทางสังคมของเขา มันเป็นเรื่องง่ายที่จะถูกดึงดูดเข้าไปหาคนที่น่าดึงดูด แต่ผู้เชื่อเหล่านั้นที่ไม่ได้นำดึงดูดในทางส่วนตัวหรือทางสังคมจะต้องได้รับการต้อนรับอย่างเต็มใจและอย่างชื่นบานในฐานะลูกๆของพระคริสต์หากพวกเขาได้รับความรอดแล้วโดยพระคุณของพระเจ้า

ยากอบสอนเกี่ยวกับเรื่องนี้ในจดหมายฝากที่มีชื่อของเขา ในยากอบ 2:1-5 เราอ่านว่า:

“พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า การเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงส่งาราศีนั้น อย่าให้เป็นด้วยการเลือกหน้าคน เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำและแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายอย่างดีเข้ามาในที่ประชุมของท่าน

และมีคนคนหนึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าซอมซ่อเข้ามาด้วย และท่านสนใจคนที่สวมใส่เครื่องแต่งกายอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า “เชียวท่านนั่งที่นี้ที่อันดีเกิด” และท่านก็พูดกับคนจนนั้นว่า “แกจงยืนอยู่ที่นั่น” หรือ “จงนั่งแท่นที่รองเท้าของเราเกิด” พวกท่านเองมิได้ลำเอียง และกลายเป็นผู้วินิจฉัยด้วยใจชั่วหรือ พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเกิด พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคน**มั่งมีในความเชื่อ** และให้เป็นทายาทแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รักพระองค์มิใช่หรือ”

จงสังเกตว่าเราจะต้องรับ “ผู้เล็กน้อย” เหล่านี้เสมอ **ในพระนามของพระเยซู** โดยการทำให้เช่นนั้น พระคำข้อนี้ของเราก็อธิบายว่า เรา**รับพระเยซู** มาระโกและลูกาเสริมว่าผู้ใดก็ตามที่รับพระเยซูที่รับพระองค์ผู้ทรงส่งพระเยซูมาเช่นกัน เราควรนับว่าเป็นเกียรติยศจริงๆ ที่ยอมรับและรับ “ผู้เล็กน้อยทั้งหลาย” ของพระเจ้า!

ข้อ 6: “แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เราให้หลงผิด ถ้าเอาหินไม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า”

การรับผู้ต่ำต้อยคนใดคนหนึ่งของพระคริสต์ก็เท่ากับต้อนรับพระเยซูเจ้าเอง ในทางกลับกัน การกระทำผิด, ระบาย, หรือลวนลามต่อผู้ต่ำต้อยก็เท่ากับเป็นการนำความไม่พอพระทัยและการพิพากษาของพระเจ้ามาสู่บุคคลผู้นั้นที่มีความผิดในเรื่องดังกล่าว คนเหล่านั้นที่เชื่อในพระเยซู ไม่ว่าจะเล็กน้อย, ต้อยค่า, หรือต่ำต้อยสักเพียงใด, ก็อยู่ภายใต้การดูแลเป็นพิเศษของพระองค์ และวิบัติจึงมีแก่ผู้ใดก็ตามที่ทำให้พวกเขาต้องสะดุด

พระเยซูตรัสว่า “ผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เรา...” นี่พิสูจน์ว่าการอ้างอิงนี้ไม่ได้หมายถึงพวกเด็กทารกที่อายุน้อยเกินกว่าที่จะรู้จักผิดชอบชั่วดี นี่เป็นการอ้างอิงถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วซึ่งเป็นเหมือนเด็ก เด็กๆ บางครั้งก็กลายเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วจริงๆ แต่ต้องหลังจากที่พวกเขาอายุมากพอที่จะเข้าใจและเลือกให้ตัวเองได้เท่านั้น เด็กทารกไม่สามารถเลือกให้ตัวเองได้ และพระคุณของพระเจาก็ดูแลพวกเขาจนกระทั่งพวกเขามีอายุถึงเกณฑ์รู้จักผิดชอบชั่วดี

“ถ้าเอาหินไม่ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า” นี่เป็นถ้อยคำที่รุนแรงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเยซูผู้ทรงถ่อมพระทัย และมีพระทัยอ่อนโยน แต่จำไว้ว่านี่คือพระเยซู **องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศี** ผู้ซึ่งวันหนึ่งจะทรงพิพากษา “คนเป็นและคนตาย” (2 ทธ. 4:1) เมื่อพระองค์ทรงพิพากษา **พระองค์จะทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม** พระองค์ทรงชอบธรรมและพระองค์ไม่สามารถพิพากษาอย่างมิชอบได้

หากเราขยายถ้อยคำของพระเยซูตรงนี้จนถึงความหมายอันครบถ้วนของพวกมัน พระองค์ก็กำลังประกาศจริงๆ ว่าคนเหล่านั้นที่กระทำผิด, ย่ำยีหรือปฏิบัติโดยมิชอบกับเด็กที่ถ่อมใจของพระเจาก็ไม่สมควรมีชีวิตอยู่ พระองค์ทรงบอกเราว่าบุคคลเช่นนั้นควรให้คนเอาหินไม่ผูกคอของเขา และเขาควรถูกห้ามไปถ่วงเสียที่ทะเล นั่นคือ พาเขาออกไปจากชายฝั่ง, โยนเขาลงจากเรือ, และปล่อยให้เขาจมลงสู่ก้นทะเลลึกโดยไม่มีโอกาสที่จะได้รับความช่วยเหลือหรือมีชีวิตรอดเลย!

“หินไม่” เป็นหัวข้อที่น่าสนใจในตัวมันเองตรงนี้ ในมัทธิว 24:41 พระเยซูตรัสถึง “หญิงสองคนไม่แบ่งอยู่ที่โรงโม่” หินไม่ในข้อนั้นจะมีขนาดเล็ก และใช้มือหมุนได้ แต่คำกรีกที่สื่อถึง “หินไม่” ในพระคำข้อที่เราศึกษาอยู่บ่งบอกถึงหินไม่ขนาดใหญ่ซึ่งจะต้องใช้สัตว์ตัวหนึ่งช่วยหมุน – ลาตัวหนึ่งหรือสัตว์อื่นที่แบกหามได้ พร้อมกับภาระหนักขนาดนั้นห้อยอยู่รอบคอ เขาคงจะตายแน่นอนหากเขาถูกโยนลงไปทะเล

ข้อ 7: “**วิบัติแก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น**”

ผู้เชื่อที่แท้จริงจะไม่พบการปลอบประโลมใจเลยในโลก คนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า, บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์, ก็ไม่ใช่พลเมืองของโลกนี้อีกต่อไปแล้ว แต่เป็นพลเมืองแห่งสวรรค์ “เรารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า” (ฟป. 3:20) ดังนั้น ตามที่ 1 เปโตร 2:11 ประกาศ เราจึงเป็น “คนต่างด้าวและเป็นผู้สัญจร” บนแผ่นดินโลก

ในยอห์น 15:19 พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “**ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน**”

“...ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด...” เราทราบสาเหตุให้หลงผิดต่างๆจะมาสู่เรา องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงถูกข่มเหงและถูกกระทำผิด – แต่พระองค์ทรงมีชัยต่อโลกแล้ว พระองค์ทรงพิชิตแล้วเพื่อที่เราจะได้พิชิต เราอาจยกภาพประกอบตรงนี้โดยการเปรียบเทียบวลีนี้กับถ้อยคำของคุณหมอยุคปัจจุบันที่กล่าวว่า “โรคนี้อันตรายอยู่แล้ว ไม่มีทางที่จะกำมันให้อยู่นอกชุมชนได้ แต่มันไม่ใช่ผลพวงที่จำเป็นที่ผู้คนต้องตาย คนเหล่านั้นที่ยอมตระหนักถึงโรคนี้อันตรายและใช้มาตรการต่างๆเพื่อป้องกันไว้ก่อน เช่น การฉีดวัคซีน, การปลูกฝี, จะไม่ถูกทำลายโดยโรคนี้อันตรายถึงแม้ว่ามันมากก็ตาม”

นี่ก็เป็นจริงเช่นกันกับผู้เชื่อในโลกอันน่าเศร้าและไม่เป็นมิตรนี้ เหตุให้หลงผิดต่างๆจะเกิดขึ้นกับเรา แต่คริสเตียนที่ใช้มาตรการป้องกันไว้ก่อนต่างๆสามารถเอาชนะได้: “**ไม่มีเหตุการณ์ใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้**” (1 คร. 10:13)

โลกจะเอาหินสะดุดมากมายวางไว้ในเส้นทางของผู้เชื่อ แต่พระเยซูทรงเดินในเส้นทางนี้แล้วก่อนเรา และพระองค์ทรงมีชัยต่อโลก, เนื้อหนัง, พญามาร, ความตาย, นรก, และหลุมศพแล้วเพื่อที่เราจะได้มีชัยชนะในพระองค์

“...**แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น!**” คนทั้งหลายที่ดำเนินชีวิตที่ถ่อมใจและบริสุทธิ์ก็มีแนวโน้มน้อยที่สุดที่จะทำให้คนอื่นสะดุด วิบัติของพระเจ้าจึงเป็นมรดกที่แน่นอนของคนที่ยอหยิ่งและโอหัง, เห็นแก่ตัวและทะเยอทะยาน, ที่ก่อให้เกิดเหตุหลงผิดต่างๆแก่ลูกทั้งหลายของพระเจ้า

ข้อ 8: “**ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด้วนยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์**”

จงสังเกตการใช้คำสรรพนามบุรุษที่สอง: “**ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด...**” นี่หมายถึงการยึดติดต่างๆฝ่ายโลก – ธุรกิจ, การเมือง, มิตรภาพกับชาวโลก, การว่าจ้างแบบใดก็ตามที่คนเราต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับโลกและบาป มันไม่สำคัญว่าสิ่งนั้นจะเป็นที่รักหรือทำกำไรมากสักเพียงใด การที่คนๆหนึ่งเสียสิ่งอื่นทั้งหมดไปก็ดีกว่าที่เขาจะสูญเสียจิตวิญญาณอันเป็นนิรันดร์ของตน – ไม่ว่าผู้ชายหรือผู้หญิง!

ในคำอธิบายแบบง่ายๆ หากผู้ใดไม่สามารถใช้สองมือของตนเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้, หากเขาต้องใช้มือคู่นั้นเพื่อนำการพิพากษามาสู่ตัวเขาเองหรือเพื่อนมนุษย์ของเขา เขาก็ควรมีมือเดียวดีกว่ามีสองมือ หากผู้ใดไม่สามารถเดินไปใน

ที่ๆพระเจ้าทรงนำได้, หากเท้าของเขานำเขาออกไปนอกน้ำพระทัยของพระเจ้าอยู่เสมอไปในที่ๆการเดินทางของเขาไม่สามารถถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้ เขาก็ควรมีเท้าข้างเดียวดีกว่า!

ข้อ 9: “ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก”

พระเยซูเจ้าตรัสซ้ำข้อพระคำตอนที่เราได้ศึกษาไปก่อนหน้านี้แล้ว ในคำเทศนาบนภูเขา (มธ. 5:29, 30) ความจริงอันยิ่งใหญ่ทั้งหลายต้องถูกทวนซ้ำและถูกสอนบ่อยๆ พระเยซูไม่ทรงขอโทษที่ตรัสซ้ำ

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรากำลังสอนตรงนี้ว่าการทดลองต่างๆมีอันตรายขนาดไหน ดวงตาอาจเป็นส่วนรับรู้ที่มีค่ามากที่สุดของมนุษย์ การมองเห็นเป็นสิ่งที่เราควรให้คุณค่าอย่างสูง แต่หากผู้ใดพบว่าในตัวเขาเองมีสิ่งที่จะทำให้เขาสะดุดในบาป – ถึงแม้ว่ามันจะเป็นการมองเห็นอันมีค่ามากก็ตาม – การเป็นเหมือนคนขาเป๋และคนขาด้วนก็ดีกว่าการมีอวัยวะทั้งหมดของตนและต้องตกนรกหมกไหม้ เหมือนกับที่พระเยซูทรงถามในมัทธิว 16:26 ว่า “เพราะถ้าผู้ใดจะได้อะไรของโลกทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา”

สิ่งที่คนต้องห่วงมากที่สุดควรจะเป็นการเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ และหากเรื่องนี้ทำให้เขาต้องเสียมือหรือเท้าหรือดวงตาข้างหนึ่ง มันก็จะเป็นผลดีและประโยชน์ชั่วนิรันดร์แก่เขาที่เขาจะยอมพลอยสิ่งเหล่านี้ไปและมีสิ่งที่ดีอยู่ชั่วนิรันดร์ – ความรอดโดยความเชื่อในพระโลหิตที่หลั่งออกของพระเยซู วิสุทธิชนผู้เป็นที่รักของพระเจ้า, ถึงแม้ว่าเขาอาจเป็นคนขาเป๋, ขนขาด้วน, ตาบอดข้างหนึ่งบนแผ่นดินโลกนี้, ก็ดีกว่าคนบาปคนหนึ่งที่มีร่างกายครบสมบูรณ์เต็มร้อยแต่ไม่เคยมารู้จักพระเจ้าช่วยให้รอดเลย การมีสองมือสองเท้าและสองตาจะไม่เป็นประโยชน์อันใดเลยหากคนๆนั้นถูกโยนลงไปในบึงไฟและกำมะถันชั่วนิรันดร์

พระเจ้าทรงอยากได้จิตใจ, วิญญาณ, และร่างกายของเรา! ตอนที่เขียนถึงเหล่าผู้เชื่อชาวเมืองเธสะโลนิกา เปาโลกล่าวว่า “...และขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา” (1 ธส. 5:23) และในโรม 12:1 เราอ่านว่า “พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่านทั้งหลาย”

คำเตือนที่จริงจังของพระเยซูเกี่ยวกับนรก

ผมขอประกาศว่าคำเทศนาที่เรียบง่ายที่สุด, เข้าใจได้มากที่สุด – แต่ก็**ท่วมท้น**จิตใจมากที่สุดด้วย – เท่าที่เคยถูกเทศนามาเกี่ยวกับนรกถูกพบในกิตติคุณของมาระโก และมันถูกเทศนาโดยพระเยซูคริสต์เจ้า ผมขอให้มันแก่คุณโดยไม่ออกความเห็นใดๆ กรุณาอ่านมันอย่างตั้งใจ:

“แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งซึ่งเชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโม้ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียในทะเลก็ดีกว่า และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่ามีสองมือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ ในที่นั่นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย

“ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลงในนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ ในที่นั่นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลยถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก ในที่นั่นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย” (มาระโก 9:42-48)

ข้อ 10: “จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์ทูตสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์”

“...อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง...” ผมเชื่อว่าข้อพระคัมภีร์ส่วนใหญ่มีการตีความแบบหลักและแบบรอง ตรงนี้พระเยซูกำลังตรัสถึงทารกทั้งหลายในพระคริสต์เป็นหลัก (1 ปต. 2:1-3) คือ “ผู้เล็กน้อยทั้งหลาย” ที่ยังอายุน้อยในความเชื่อนั้น แต่ผมก็เชื่อเช่นกันว่าพระองค์กำลังตรัสถึงผู้เล็กน้อยทั้งหลายในชีวิตธรรมดา เช่นเดียวกับในชีวิตฝ่ายวิญญาณ ผมเชื่อว่าเด็กที่ไร้เดียงสาทุกคนก่อนที่เขาถึงวัยที่รู้จักผิดชอบชั่วดี มีทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์องค์หนึ่ง และในเวลาที่เกิดอันตรายทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์นั้นก็ปกป้องเด็กเล็กคนนั้น ผมเชื่อว่าหากเด็กคนหนึ่งตายไปก่อนที่เขาถึงวัยที่รู้จักผิดชอบชั่วดี พระคุณของพระเจาก็ดูแลเด็กคนนั้นในการไถ่ ไม่มีเด็กเล็กคนไหนที่ตายไปก่อนที่เขาโตพอที่จะรับความรอดที่**พินาค**ไป เปาโลกล่าวว่า “...แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นก็**บริสุทธิ์**” (1 คร. 7:14) เด็กที่**บริสุทธิ์** ไม่ว่าจะยังเล็กอยู่หรือโตแล้ว ก็เป็นเด็กที่**ได้**รับ**ความรอด**

“...อย่าดูหมิ่น...” บางคนดูหมิ่นคริสเตียนทั้งหลายและดูถูกความเชื่อแบบคริสเตียนเพราะคริสเตียนส่วนใหญ่ดูเหมือนเป็นคนที่มีฐานะต่ำต้อย และมักไม่มีการศึกษาสูงเสมอไป พวกเขาเป็นคริสเตียนที่ถ่อมใจและพวกเขาดำรงตำแหน่งที่ต่ำต้อยเช่นกัน แต่คนเหล่านั้นที่มีฐานะต่ำต้อยและอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ด้อยค่าจะต้องไม่ถูกดูหมิ่นหรือดูถูกเป็นอันขาด

เปาโลเขียนไปหาคริสเตียนเหล่านั้นในเมืองโครินธ์ว่า “พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มี**น้อยคน**ที่โลกนิยมว่ามี**ปัญญา** มี**น้อยคน**ที่มี**อำนาจ** มี**น้อยคน**ที่มี**ตระกูลสูง** แต่พระเจ้าได้ทรง**เลือกสิ่ง**ที่โลกถือว่า**โง่เขลา** เพื่อจะทำให้คนมี**ปัญญา**อับอาย และพระเจ้าได้ทรง**เลือกสิ่ง**ที่โลกถือว่า**อ่อนแอ** เพื่อทำให้คนที่**แข็งแรง**อับอาย พระเจ้าได้ทรง**เลือกสิ่ง**ที่โลกถือว่า**ต่ำต้อย** และ**สิ่ง**ที่ถูก**ดูหมิ่น** ทั้งทรง**เลือกสิ่ง**เหล่านั้นซึ่งยังมิได้เกิดเป็น**ตัวจริง**ด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็น**ตัวจริง**อยู่แล้วเพื่อมิให้**เนื้อหนัง**ใดๆ**อวดต่อพระพักตร์พระองค์**ได้ โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็น**ปัญญา** ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า *‘ให้ผู้**อวด** **อวด**องค์**พระผู้เป็นเจ้า**’*” (1 คร. 1:26-31)

ความถ่อมใจเป็นคุณลักษณะที่น่ารักมากที่สุดอย่างหนึ่งของคุณลักษณะทั้งปวงของมนุษย์ แต่ความถ่อมใจถูกมองโดยคนมากมายที่เย่อหยิ่งและเป็นคนชั่วว่าเป็นเพียงความสามัญธรรมตา มนุษย์ธรรมดาไม่สามารถมองเห็นว่าความถ่อมใจที่แท้จริงมาจากองค์**พระผู้เป็นเจ้า**

“...บนสวรรค์**ทูตสวรรค์**ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์” ไม่ว่าผู้เชื่ออาจดูต่ำต้อยขนาดไหนในสายตาของชาวโลก ผู้เชื่อคนนั้นก็**มี**ทูตสวรรค์ทั้งหลายคอยดูแลเขาอยู่ – เหล่า**ทูตสวรรค์**ที่ถูกส่งมาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ฮีบรู 1:14 บอกเราว่าเหล่า**ทูตสวรรค์**เป็น “**วิญญาณผู้ปรนนิบัติ** ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วย**เหลือบรรดาผู้ที่จะได้รับความรอดเป็นมรดก**” นี่ใช้ได้กับผู้เชื่อแท้ทุกคน เหล่า**ทูตสวรรค์**ไม่เคยถูกกล่าวว่าเป็น “เหล่า

ทนายทนายของพระเจ้า” แต่ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นทนายทนายของพระเจ้าและทนายทนายร่วมกับพระคริสต์ (โรม 8:17) และพระเจ้าทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ออกไปในฐานะเป็นวิญญาณผู้ปรนนิบัติสำหรับเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์, คนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วของพระองค์ โดยส่วนตัวผมเชื่อว่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนมีทูตสวรรค์ผู้พิทักษ์ เพลงสดุดี 34:7 ประกาศว่า “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ตั้งค่ายล้อมบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และช่วยเขาทั้งหลายให้รอด”

ในกิจการ บทที่ 12 กษัตริย์เฮโรดได้จับกุมเปโตรและขังเขาไว้ในคุก ขณะที่เปโตรซึ่งถูกจองจำด้วยโซ่ตรวนสองเส้นนอนอยู่ระหว่างทหารสองคนที่กำลังเฝ้าเขาอยู่ ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาหาเขา, ปลอ่ยเขาออกจากโซ่ตรวนของเขา, และนำเปโตรออกไปจากทหารยามที่หลับอยู่และออกจากคุกนั้น เปโตรไม่รู้ตัวอย่างถ่องแท้ว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น – เขาคิดว่าตนกำลังฝันอยู่ หรือกำลังเห็นนิมิต เมื่อพวกเขาออกมาอยู่ที่ถนนแล้ว ทูตสวรรค์นั้นก็จากไปและเปโตรจึงได้สติอย่างสมบูรณ์และตระหนักว่าทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ช่วยเขาให้รอดพ้นจากมือของเฮโรด จากนั้นเขาก็ไปยังบ้านของมาระโกซึ่งขณะนั้นมีการประชุมอธิษฐานอยู่ และเมื่อหญิงสาวคนหนึ่งที่มาดูว่าใครเคาะประตูบอกวิสุทธิชนเหล่านั้นที่อยู่ข้างในบ้านว่าเปโตรอยู่ที่ประตู พวกเขาก็ไม่ยอมเชื่อเธอ พวกเขาบอกว่า “เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเปโตร” (อ่านเรื่องราวนี้ได้ในกิจการ 12:1-17) เปโตรไม่ได้เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น แต่เมื่อเขารู้ตัวว่าเขาได้ถูกนำตัวออกมาจากคุกและอยู่ในท้องถนนของเมืองนั้นแล้ว เขาก็รู้ทันทีว่าทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้ช่วยเขาให้รอดพ้น

เราทั้งหลายมองไม่เห็นทูตสวรรค์วันนี้ แต่พวกเขาก็อยู่กับเรา คอยปรนนิบัติ “คนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดเป็นมรดก” ในเพลงสดุดี 91:11 เราอ่านว่า “ (พระเจ้า) จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ระแวดระวังท่านในทางทั้งปวงของท่าน” นี่เป็นข้อพระคัมภีร์ที่ซาตานยกมากล่าวแก่พระเยซูตอนที่มันทำทนายองค์พระผู้เป็นเจ้าให้โจนลงไปจากยอดหลังคาของพระวิหาร (มธ. 4:6)

พวกทูตสวรรค์ก็อยู่ด้วยเช่นกันในระหว่างการประชุมนมัสการของเรา เราทราบเรื่องนี้จากงานเขียนที่ได้รับการดลใจของเปาโลที่เขียนถึงคริสตจักรชาวเมืองโครินธ์ เขากล่าวว่า “ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรจะเอาสัญลักษณ์แห่งอำนาจนี้คลุมศีรษะ เพราะเห็นแก่พวกทูตสวรรค์” – นั่นคือ เพราะการอยู่ด้วยของพวกทูตสวรรค์ (1 คร. 11:10)

ในการพิพากษาครั้งใหญ่ เหล่าทูตสวรรค์จะเป็นตัวแทนของพระเจ้า โดยแยกคนชอบธรรมออกจากคนชั่ว: “บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความชั่วช้าไปจากอาณาจักรของท่าน และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง... พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น” (มธ. 13:41, 42; 24:31)

ในสวรรค์ เหล่าทูตสวรรค์ของผู้เชื่อทั้งหลายมีตำแหน่งอันเปี่ยมสง่าราศีในพระนิเวศของพระบิดา พวกเขามีความสุขกับศักดิ์ศรีอันสูงสุดและการนับหน้าถือตา และพวกเขาเฝ้าดูพระพักตร์ของพระบิดาในสวรรค์ของเราอยู่เสมอ พวกเขาเป็นผู้ปรนนิบัติที่มีเกียรติในราชสำนักแห่งสวรรค์

อย่างไรก็ตาม หนึ่งที่พวกทูตสวรรค์มีตำแหน่งที่สูงส่ง เราต้องหลีกเลี่ยงจินตนาการเพื่อฝันของเราเกี่ยวกับพวกเขา เราควรรู้สึกซาบซึ้งอย่างยิ่งเพราะพวกเขา, เราควรรักพวกเขาในฐานะเป็นเหล่าวิญญาณผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าและเพื่อนที่ได้รับการยกชูของเรา – แต่เราต้องไม่นมัสการเหล่าทูตสวรรค์เด็ดขาด (คส. 2:18; วว. 22:8, 9) เราจะต้องนมัสการ

พระเจ้า และพระเจ้าแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น

ขณะที่เรากำลังศึกษาในหัวข้อทูตสวรรค์กันอยู่ ผมอยากกล่าวเรื่องนี้อีกเรื่องเกี่ยวกับผู้เป็นวิญญาณเหล่านั้น: มีแนวคิดหรือความเชื่อแบบผิดๆท่ามกลางคริสเตียนจำนวนมากที่ว่าเมื่อผู้เชื่อตายไป เขา (หรือเธอ) จะกลายเป็นทูตสวรรค์หลายครั้งเมื่อเด็กทารกคนหนึ่งตายไป จะมีคนกล่าวว่าเด็กน้อยผู้นั้น “กลายเป็นทูตสวรรค์” ไปแล้ว นี่ไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์อย่างสิ้นเชิง ไม่มีสักคำเดียวในพระคัมภีร์ที่สนับสนุนความเชื่อเช่นนั้น ผู้เชื่อทั้งหลายไม่กลายเป็นเหล่าทูตสวรรค์ในชีวิตที่จะมานั้น ผู้เชื่อทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระเยซู ขอให้จริงนี้ถูกกล่าวอย่างชัดเจนมากๆในพระคัมภีร์ 1 ยอห์น 3:2 ประกาศว่า “ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์ (พระเยซู) เสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น!” เหล่าผู้ถูกไถ่ในสง่าราศีจะพิพากษาพวกทูตสวรรค์ (1 คร. 6:3) นี่บอกเป็นนัยว่าบรรดาผู้ที่ถูกไถ่แล้วเหนือกว่าพวกทูตสวรรค์ ในชีวิตนี้ มนุษย์ถูกสร้างให้ “ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว” (ฮบ. 2:7) แต่ในชีวิตที่จะมานั้น โดยทางชีวิตของเราในพระคริสต์ เราจะเหนือกว่าพวกทูตสวรรค์

บรรดาแกะหลง

องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงเสาะแสวงหา

ข้อ 11: “เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด”

ความหมายของพระคำข้อนี้ชัดเจนแบบไม่มีทางเข้าใจผิดไปได้ – นั่นคือ พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปให้รอด เราพบถ้อยคำคล้ายๆกันกับคำเหล่านี้ในลูกา 19:10 ที่พระเยซูทรงบอกตักเคียสคนเก็บภาษีผู้หนึ่งว่า “บุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด” แน่ใจว่ามันเป็นไปได้ทีเดียวที่คนที่หลงหายไปนั้นจะน่าดึงดูดในบุคลิกภาพ, เสื้อผ้า, นิสัยส่วนตัว, และแม้แต่ในรูปแบบการใช้ชีวิตของเขา (หรือของเธอ) เพราะว่าไม่มีใครได้ได้รับความรอดโดยการเป็นคนที่น่าดึงดูด, เฉลียวฉลาด, ขยันขันแข็ง, เทียงธรรมในด้านศีลธรรม, หรือคุณลักษณะอื่นใดแบบมนุษย์ มีเพียงประตูเดียวเท่านั้นที่นำไปสู่ความรอด และประตูนั้นคือพระเยซูคริสต์เจ้า กษัตริย์และชาวนาต้องได้รับความรอดผ่านทางความเชื่ออันจริงใจในพระคริสต์และพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์เหมือนกัน ไม่มีทางอื่นใดอีก ด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นไปได้ที่จะกล่าวถึงคนบาปคนหนึ่งว่าเขา ซึ่งเหมือนกับขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้น ขาดเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น – ของประทานแห่งความรอดของพระเจ้า

ในทางกลับกัน คนบาปคนหนึ่งอาจเป็น – และบ่อยครั้งก็เป็น – คนที่ไม่น่าดึงดูดเลย ผมหมายถึงคนเหล่านั้นที่ไม่เพียงมีตำแหน่งต้อยต่ำทางสังคมเท่านั้น แต่เป็นผู้ที่เตลิดไปไกลในบาปและความเสื่อมทรามมากเสียจนพวกเขาไม่น่ารักเลยจริงๆ แต่พระคำข้อที่เราศึกษากันอยู่นี้, ถ้อยคำของพระเมษโปดกที่น่ารักของพระเจ้า, ไม่มีการแบ่งแยกกระหว่าง “ผู้ซึ่งหลงหาย” พระองค์ไม่ทรงแยกพวกเขาออกเป็นชนชั้นที่แตกต่างกัน หากพวกเขาหลงหาย พวกเขา ก็ต้องการความรอด

ขณะที่เราศึกษาการใช้ของพระเยซู เราก็พบว่าหลายต่อหลายครั้งพระองค์ทรงปรณินิบัติคนเหล่านั้นที่ต่ำต้อย, ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้, ถูกทำให้ทรุดโทรมโดยทั้งสภาพฝ่ายร่างกายและโดยการใช้ชีวิตในบาป พระองค์ทรงรักษาชายคนหนึ่งทีนอนอยู่โดยไม่มีใครสังเกตเห็นมานานสามสิบแปดปีข้างสระเบเธสดา – น่าสงสาร, ต้องการความเมตตา แต่ไม่ได้รับ

เลข (ยอห์น 5:1-15)

พระองค์ทรงแต่งตั้งและรักษาคนโรคเรื้อนเหล่านั้นให้หาย – พวกคนที่สังคมไม่ยอมรับ, คนที่เพื่อนมนุษย์ด้วยกันกลัวและดูหมิ่น, ถูกตัดออกจากสังคมและถูกขับไล่ให้ใช้ชีวิตแบบคนที่สังคมรังเกียจ พวกเขามาหาพระเยซูและพระองค์ทรงรักษาพวกเขาให้หายสะอาด (มธ. 8:2, 3; ลูคา 17:12-14)

ที่บ่อน้ำของยาโคบพระองค์ทรงเปิดประตูแห่งความรอดแก่หญิงผู้หนึ่งที่ชีวิตของนางมีผลเป็นเยาะเย้ยเกิน เพราะบาปจนนางเป็นที่รังเกียจโดยหญิงคนอื่นๆในชุมชนของนาง พระเยซูได้ประทานน้ำที่มีชีวิตให้แก่นาง และเพราะคำพยานของนางการฟื้นฟูครั้งใหญ่ได้ปะทุขึ้นในแคว้นสะมาเรีย (ยอห์น 4:1-42)

พระองค์ทรงยกโทษหญิงแพศยาผู้นั้น, หญิงผู้นั้นที่ถูกจับโทษฐานเล่นชู้, ทรงทำให้พวกคนที่กล่าวโทษเธอแตกพ่ายไป, และทรงบอกเธอให้ไปและอย่าทำบาปอีกเลย (ยอห์น 8:1-11)

พระเยซูทรงสำแดงความกรุณาและความรักเมตตาแก่คนที่ต่ำต้อย, คนที่ไม่น่ารัก, คนที่ถูกเหยียดหยามและที่ถูกเหยียดให้ต่ำ แบบเดียวกับที่พระองค์ทรงแสดงแก่นิโคเดมัส ขุนนางผู้หนึ่งของพวกยิว (ยอห์น 3:1-16) พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด และพระองค์ทรงรักพวกเขาทุกคน ตั้งแต่ชนชั้นสูงที่สุดไปจนถึงคนบาปที่ต่ำต้อยที่สุด

พระเยซูกำลังตรัสแก่พวกสาวกของพระองค์ – ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงกำลังตรัสแก่ผู้เชื่อทั้งหลายในวันนี้เช่นกัน เราต้องไม่ดูถูกหรือดูหมิ่นคนบาปทั้งหลาย เราอาจพบว่านิสัยต่างๆและวิถีชีวิตของพวกเขาไม่น่าดึงดูด แต่เนื่องจากผู้เชื่อทั้งหลายคือคนบาปที่ได้รับความรอดโดยพระคุณ เราจึงต้องสามารถมองเห็นว่าตัวเราเองในอดีตก็ไม่น่ารักตอนที่พระเยซูได้ทรงรักเรา เปาโลเตือนความจำผู้เชื่อทั้งหลายในคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่าพวกเขาเองครั้งหนึ่งก็เคยดำเนิน “ตามวิถีของโลกนี้” จนกระทั่งพวกเขาถูกไถ่โดยพระคุณของพระเจ้า (อฟ. 2:1-10)

ไม่ว่าคนๆหนึ่งจะต่ำต้อย, ยากจนและขัดสนสักเพียงใด จิตวิญญาณของคนๆนั้นก็เป็นที่รักยิ่งต่อพระเจ้า – “เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู ด้วยว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจิตใจ” (1 ซมอ. 16:7) ใจนั้นอาจบาปหนาและ “รูปลักษณ์ภายนอก” ไม่น่ารัก แต่ในสายพระเนตรของพระเจ้า จิตวิญญาณนั้นมีค่ายิ่ง พระเยซูเจ้าทรงห่วงใยคนที่น่ารังเกียจมากที่สุด รวมถึงคนที่มีเกียรติและได้รับการนับหน้าถือตามากที่สุดท่ามกลางมนุษย์ หากพระองค์ทรงรักพวกเขา เราทั้งหลาย ผู้เป็นสาวกของพระองค์ ก็ควรรักพวกเขาเช่นกันมิใช่หรือ? ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามเรามีให้รักแต่คนเหล่านั้นที่มั่งมี, มีการศึกษา, น่าดึงดูด – และละเอียดที่จะนำข่าวประเสริฐไปประกาศแก่คนเหล่านั้นที่ดำเนินชีวิตในความยากจนและความสิ้นหวัง ซึ่งบางครั้งก็ขาดแม้แต่สิ่งจำเป็นต่างๆของชีวิตด้วยซ้ำ พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด และไม่ว่าคนบาปจะดำรงตำแหน่งใดในโลกนี้ เขาก็สามารถกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระเยซูคริสต์เจ้าได้ พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรม (โรม 5:6) พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยจนถึงที่สุด – ไขแล้วครบ กระทั่งจนถึงคนที่ต่ำช้า, เลวทราม, น่าสังเวชมากที่สุดบนพื้นพิภพนี้

ข้อ 12: “ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาเที่ยวหาตัวที่หายนั้นหรือ”

ลูกาก็บันทึกคำอุปมาเรื่องนี้เรื่องแกะที่หลงหายเช่นกัน (ซึ่งเป็นตัวแทนของคนทีหลงหาย – ไม่ใช่คนที่กลับสัตย์) แต่ในบันทึกเรื่องราวของเขามันเป็นคำอุปมาสามชั้น ผมอยากจะยกบันทึกของลูกามาไว้ตรงนี้ เพื่อที่ คุณจะได้อ่านมันในการ

เชื่อมโยง (และในการเปรียบเทียบ) กับถ้อยคำของพระเยซูตามที่ถูกบันทึกตรงนี้โดยมัทธีวได้ ในบทที่สิบห้าของกิตติคุณของลูกา ซึ่งเริ่มต้นที่ข้อ 3 เราอ่านว่า:

“พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า “ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ เมื่อพบแล้วเขาก็ยกขึ้นใส่ป่าแบกมาด้วยความเปรมปรีดี เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า ‘จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว’ เรบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่

“หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดเทียนกวาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า ‘จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว’ เช่นนั้นแหละ เรบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่

“พระองค์ตรัสว่า “ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็นส่วนของข้าพเจ้าเถิด’ บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนน้อยนั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดแล้วไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา เขาใคร่จะได้อิ่มท้องด้วยฝักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า ‘ลูกจ้างของบิดาเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิ่มและเหลืออีกส่วนเราจะมาตายเสียเพราะอดอาหาร จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า ‘บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และทำผิดต่อหน้าท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด’”

“แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า ‘บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ทำผิดต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป’ แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า ‘จงรีบไปเอาเสื้ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา จงเอาลูกวัวอ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเถิด เพราะว่าลูกของเราคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก’ เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี

“ฝ่ายบุตรคนใหญ่นั้นกำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงมโหรีและเต้นรำ เขาจึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน ผู้รับใช้จึงตอบเขาว่า ‘น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอ้วนพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ’ ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา แต่เขาบอกบิดาว่า ‘ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านก็ปีมาแล้ว และมีได้ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า แต่เมื่อลูกคนนี้ของท่าน ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหญิงโสเภณีมาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอ้วนพีเลี้ยงเขา’

“บิดาจึงตอบเขาว่า ‘ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้าแต่สมควรที่เราจะรื่นเริง

และยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก” (ลูกา 15:3-32)

ตั้งแต่ต้นบทที่สิบแปดนี้ของมัทธิว พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์เกี่ยวกับความจำเป็นในการปฏิเสธตนเองและความถ่อมใจในชีวิตคริสเตียน คริสเตียนต้องถอดทิ้งความเย่อหยิ่งและการคิดว่าตัวเองสำคัญหากเขาอยากมีมุมมองที่เหมาะสมเกี่ยวกับผู้เชื่อคนอื่นๆและคนที่ยังไม่รอด เขาต้องเรียนรู้การประเมินอันเหมาะสมของคุณค่ามนุษย์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคุณค่าต่างๆฝ่ายวิญญาณ หลังจากได้ประทานบทเรียนที่มีตัวอย่างประกอบเกี่ยวกับคุณธรรมเรื่องความถ่อมใจแล้วโดยการใช้เด็กเล็กๆคนหนึ่งเป็นภาพประกอบ บัดนี้พระเยซูทรงนำเสนอบทเรียนหนึ่งในเรื่องคุณค่าของดวงวิญญาณหนึ่งผ่านทางคำอุปมาเรื่องหนึ่ง

“ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง...” แน่แน่นอนว่าแกะตัวหนึ่ง หากมองในแง่มูลค่าทางการเงิน ก็คงจะมีค่าน้อยกว่าแกะเก้าสิบเก้าตัว เราอาจเชื่อว่าคนเลี้ยงแกะคงไม่ให้คุณค่ามากขนาดนั้นกับแกะตัวเดียวนั้นที่ได้หลงหายไปจากฝูง แต่คนเลี้ยงแกะคนนั้นทิ้งแกะเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้และเริ่มออกตามหาแกะตัวเดียวนั้นที่ได้หลงหายไป เขา “ขึ้นไปบนภูเขา” – ซึ่งนำเสนอการเดินทางที่ขรุขระ ยากลำบากและเต็มไปด้วยภัยอันตรายในการตามหาแกะหลงตัวนั้นของเขา แน่แน่นอนว่าพระเยซูได้ทรงเลือกทางเดินที่ยากลำบากเมื่อพระองค์ทรงทิ้งสง่าราศีแห่งสวรรค์และเสด็จเข้ามาในโลกที่ถูกแช่งสาปด้วยบาปเพื่อเสาะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด

ข้อ 13: “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเขาพบแกะตัวนั้น เขาจะชื่นชมยินดียิ่งกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่มีได้หลงหายนั้น”

ดูเหมือนว่าเรื่องสมเหตุสมผลที่จะกระทำก็คือ ที่คนเลี้ยงแกะผู้นี้จะชื่นชมยินดีเพราะว่าเขายังมีแกะเหลืออยู่เก้าสิบเก้าตัว ซึ่งเป็นการชดเชยแกะตัวเดียวที่หลงหายไปนั้น แต่ไม่ใช่เลย – เมื่อเขาพบแกะตัวนั้นที่หลงหายไป เขาก็ชื่นชมยินดีที่ได้พบแกะตัวเดียวนั้นมากกว่าที่ชื่นชมยินดีเพราะแกะเก้าสิบเก้าตัวนั้นที่ไม่ได้หลงหายไป

ข้อ 14: “อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย”

2 เปโตร 3:9 บอกเราว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” การประยุกต์ใช้ตรงนี้ชัดเจนมากๆ พระเยซูกำลังพยายามทำให้สาวกเหล่านี้เข้าใจถึงคุณค่าของจิตวิญญาณดวงหนึ่ง ลูกาเปรียบเทียบแรงยิ่งกว่าเสียอีก เขากล่าวว่า “จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่”

เมื่อเหรียญที่หายไปนั้นถูกหาเจอ และหญิงผู้นั้นชื่นชมยินดี ลูกาก็บันทึกว่า “เช่นนั้นแหละ เราบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่”

ในบันทึกของลูกาเรื่องบุตรชายผู้นั้นที่หลงหายไป เราถูกบอกว่าเมื่อบุตรผู้นั้นกลับมา และ “เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล” บิดาชาผู้นั้นก็วิ่งมาพบเขาและ “กอดคอจูบเขา” บิดาผู้นั้นได้ชะเง้อแลดู, อาลัยอาวรณ์, และรอคอยการกลับมาของบุตรนั้น และเมื่อเขากลับมาในที่สุดก็มีความชื่นชมยินดีใหญ่โต – การกินเลี้ยงและการรื่นเริง, การขอบพระคุณเพราะบุตรนั้นได้กลับมาแล้ว (บุตรคนโต, พี่ชายผู้นั้น, เล่นบทเป็นฟาริสีคนหนึ่งโดยการขุ่นเคืองที่ผู้คนชื่นชมยินดีเพราะการกลับมาของน้องชายผู้หลงหายไปของเขา)

ผมคงไม่ประหลาดใจหากเรามี “พี่ชาย” แบบนั้นบางคนอยู่กับเราวันนี้ บางครั้งคริสเตียนทั้งหลายก็ดูเหมือนจะโมโหและจ้องจับผิดเวลาที่คนบาปคนหนึ่งกลายเป็นลูกที่บังเกิดใหม่ของพระเจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากคนบาปคนนั้นเป็น “คนที่สังคมนักเกี้ยว” บางครั้งแทนที่จะประคับประคองผู้เชื่อใหม่ด้วยการอธิษฐานและการชี้แนะ บางคนดูเหมือนจะรอและเฝ้าดูจนกว่าจะถึงเวลานั้นเมื่อทารกในพระคริสต์ผู้นั้นจะสะดุดและล้มลง! นั่นคือจิตวิญญาณของฟาริสี ไม่ใช่จิตวิญญาณที่พระคริสต์ทรงอยากให้อุปการของพระองค์มี วิธีที่คุ้นกับผมในฐานะคริสเตียนรู้สึกต่อเหล่าผู้เชื่อด้วยกันก็เปิดเผยมากที่เดียวว่าเราอยู่ฝ่ายวิญญาณแคไหนและเรามีความเหมือนกับพระคริสต์มากเท่าใด

เราควรรับมือกับพี่น้องที่ได้กระทำผิดต่อเราอย่างไร

ข้อ 15: “หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา”

เมื่อพวกเขาได้แสดงออกถึงความอิจฉาริษยาและความทะเลาะถ้อยคำอันเห็นแก่ตัวอย่างชัดเจน พระเยซูก็ทรงสอนพวกเขาให้เป็นคนถ่อมใจและมีความกรุณาต่อกันและกันและต่อผู้เชื่อทุกคน พระองค์ทรงชี้ให้เห็นถึงความชั่วอันใหญ่โตของการทำให้คริสเตียนทั้งหลายที่ถ่อมใจและต่ำต้อยต้องสะดุด และพระองค์กำลังประทานข้อปฏิบัติต่างๆตรงนี้เกี่ยวกับว่าผู้เชื่อควรทำอะไรต่อผู้เชื่อด้วยกันที่ได้ทำบาปต่อเขา ในมัทธิว 5:23, 24 คำเตือนสตินั้นมีมายังผู้ที่กระทำผิด, ผู้ที่ได้กระทำผิดต่ออีกฝ่าย ในพระคำข้อนี้คำสั่งนี้มีมายังผู้ที่ถูกกระทำผิด, ผู้ที่อีกฝ่ายได้ทำบาปต่อเขา

“...หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน...” “พี่น้อง” ตรงนี้คือผู้เชื่ออีกคน – ไม่ใช่พี่น้องโดยสายเลือด แต่เป็นพี่น้องคนหนึ่งในพระคริสต์

“...จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น...” กรณีตรงนี้คือการกระทำผิดระหว่างบุคคล และจงสังเกตว่าผู้ที่ถูกกระทำผิดจะต้องไปหาผู้ที่กระทำผิด เราจะต้องไม่รอให้คนที่กระทำผิดต่อเรามาหาเรา เราจะต้องไปหาเขาให้เจอ เราจะต้องไม่ปล่อยให้ความขุ่นเคืองใจของการกระทำผิดนั้นวนเวียนอยู่ในทรวงอกของเราโดยการไม่พูด และเราต้องไม่ประกาศเรื่องนั้นให้คนอื่นทราบทั่วกันด้วย ในฐานะผู้เชื่อ เราจะต้องแสวงหาคนที่ได้ทำผิดต่อเราและบอกเขาถึงเรื่องความผิดนั้น ถึงแม้ว่าเขาไม่ตระหนักถึงมันก็ตาม – และในบางกรณีเขาอาจไม่รู้ตัวจริงๆ

“...ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา” หากเราเข้าหาพี่น้องของเราในทัศนคติแบบคริสเตียนที่ถูกต้อง คือด้วยใจกรุณาและพร้อมกับความปรารถนาอันจริงใจที่จะสะสางปัญหานั้น เขาก็อาจแก้ไขความผิดนั้นในทันที เมื่อเกิดขึ้นแบบนั้น เราก็เป็นฝ่ายได้อย่างแน่นอน เราไม่ได้ชนะการโต้เถียงในการที่เราแจ้งความผิดต่อพี่น้องของเรา แต่เราได้ชนะบางสิ่งซึ่งมีค่ายิ่งกว่านั้นมาก – เราได้พี่น้องคนนั้นกลับคืนมา ในขณะที่เราอาจเสียเขาไปก็ได้หากเรามัวแต่เงี้ยวและเก็บความขุ่นเคืองนั้นไว้ในใจของเรา

ข้อ 16: “แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้”

“แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน...” สมมติว่าพี่น้องคนนั้นที่ได้ละเมิดต่อเราเป็นคนใจแข็งและดื้อรั้น ซึ่งปฏิเสธแม้แต่การเข้าหาแบบมีใจกรุณาที่สุดจากคนที่เขาได้กระทำผิดด้วย แล้วต้องทำอย่างไร? หากเขาแสดงความเป็นศัตรูและไม่ยอมคืนดี เราควรเลิกล้มความตั้งใจและหันไปเสียจากเขาไหม? พระคุณประกาศว่า “ไม่” เราต้องไปถึงสองกิโลเมตรและพยายามอีก

หนหนึ่ง

“...จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้” จะต้องไม่มีการเป็นพยานเท็จตรงนี้เด็ดขาด ถ้าพี่น้องที่ทำผิดไม่ยอมสะสางปัญหาระหว่างเขากับผู้ที่เสียหายตามลำพัง พี่น้องที่เสียหายก็ควรไปคุยกับเขาอีกครั้งและพาผู้เชื่ออีกคนหรือสองคนไปกับตนด้วย และต่อหน้าพยานเหล่านั้นจะต้องคุยกันเกี่ยวกับเรื่องนั้นอีก เราเห็นการใช้งานได้จริงของการทำเช่นนี้ และหากเราเปิดไปดูพระราชบัญญัติ 19:15 เราก็อ่านว่า: “อย่าให้พยานปากเดียวยืนยันกล่าวโทษผู้หนึ่งผู้ใด ไม่ว่าในเรื่องความชั่วช้า หรือในเรื่องความผิดใดๆ ซึ่งเขาได้กระทำผิดไป แต่ต้องมีพยานสองหรือสามปาก คำพยานนั้นจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้”

ข้อ 17: “ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร แต่ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี”

หากต่อหน้าพยานสองหรือสามคน ก็ยังตกลงกันเรื่องนั้นไม่ได้และพี่น้องที่ทำผิดยังไม่ยอมแก้ไขสิ่งต่างๆอยู่เหมือนเดิม เราก็ได้รับคำสั่งให้พยายามอีกหนหนึ่ง – คือพยายามครั้งสุดท้าย – และ “ไปแจ้งความต่อคริสตจักร” ที่ประชุมทั้งหมดของเหล่าผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อต้องฟังความนั้น และพวกเขาต้องวิงวอนกับคนที่ได้กระทำผิดต่อพี่น้องของตน เขาจะต้องได้รับโอกาสอีกหนหนึ่งโดยการฟังคำตัดสินและคำแนะนำของกลุ่มผู้เชื่อในชุมชนของเขา แต่ว่าถ้านั้นก็ล้มเหลวเหมือนกันละ? คำตอบถูกให้ไว้แก่เราแล้ว:

“...แต่ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี” กล่าวอีกนัยหนึ่ง จงปล่อยเขาไปเสียเถิด ไม่มีบทลงโทษที่ถูกกำหนดไว้ตรงนี้ พี่น้องที่กระทำผิดนั้นจะถูกถือว่าเป็นเหมือนคนไม่เชื่อคนหนึ่ง – “คนต่างชาติและคนเก็บภาษี” นี้ไม่ได้เปิดช่องสำหรับการแก้แค้นส่วนตัวหรือการผูกใจเจ็บต่อคนๆนั้น และเรื่องราวทั้งหมดต้องถูกกระทำโดยปราศจากความเจ้าคิดเจ้าแค้น เราจะต้องไม่ร่วมสามัคคีธรรมหรือติดสนิทกับคนที่ต่อต้านนั้น แต่เราจะต้องไม่ปฏิบัติกับเขาอย่างหยาบซ่าเช่นกัน

ในการดำหนิการทำผิดศีลธรรมในคริสตจักรที่เมืองโคโรินธ์ อัครสาวกเปาโลเขียนไปหาคริสตจักรนั้นว่า: “แม้ว่าตัวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับพวกท่าน แต่ใจของข้าพเจ้าก็อยู่ด้วย ข้าพเจ้าได้ตัดสินลงโทษคนที่ได้กระทำผิดเช่นนั้นเสมือนว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อท่านทั้งหลายประชุมกันและใจของข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วย พร้อมทั้งฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พวกท่านจงมอบคนนั้นไว้ให้ซาตานทำลายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเยซูเจ้า” (1 คร. 5:3-5)

เปาโลเขียนถึงคริสเตียนเหล่านั้นที่กรุงโรมว่า: “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนท่าน ให้สังเกตดูคนเหล่านั้นที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันและทำให้คนอื่นหลงไป ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา จงเมินหน้าจากคนเหล่านั้น” (โรม 16:17)

เปาโลเขียนหาคริสตจักรที่เมืองเธสะโลนิกาว่า: “พี่น้องทั้งหลาย ท่านอย่าอ่อนใจที่จะกระทำการดีเลย ถ้าผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราในจดหมายฉบับนี้ จงจดจำคนนั้นไว้ อย่าสมาคมกับเขาเลย เพื่อเขาจะได้อาย” (2 ธส. 3:13, 14)

ข้อ 18: “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งใดซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อยในสวรรค์”

ในส่วนแรกของบทนี้พระเยซูตรัสแก่พวกสาวกเท่านั้น – แก่สิบสองคนนั้น; แต่ตรงนี้พระองค์ทรงหมายถึงทั้งคริสตจักรหรือกลุ่มผู้เชื่อ สิ่งใดก็ตามที่ผู้เชื่อทั้งหลายตัดสินใจเกี่ยวกับพี่น้องคนหนึ่งที่ไม่ยอมแก้ไขสิ่งผิดให้เป็นลูกกับพี่น้องอีกคนที่เขาได้กระทำผิด การตัดสินใจของคริสตจักรก็เป็นการตัดสินใจของพระเจ้า

คริสตจักรแท้ถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มันถูกประกาศอย่างชัดเจนว่าคนเหล่านั้นที่ “ผูกมัด” รวมกันเป็นที่ประชุมทั้งหมด ซึ่งมาชุมนุมกัน ณ เวลาที่เจาะจงในความพยายามที่จะทำให้พี่น้องสองคนคืนดีกัน หากความพยายามนี้ล้มเหลว ผู้เชื่อกลุ่มเดียวกันนั้นก็ต้องตัดสินใจในเรื่องดังกล่าว สิ่งใดก็ตามที่พวกเขาผูกมัดบนแผ่นดินโลกจะถูกผูกมัดในสวรรค์ – นั่นคือ พระเจ้าทรงรับรองสิ่งใดก็ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำที่ประชุมนั้นให้กระทำ

เราต้องจดจำไว้ว่านี่ไม่เกี่ยวข้องกับอะไรเลยกับการยกโทษบาปต่างๆ ไม่มีมนุษย์คนใดหรือกลุ่มคนใดบนแผ่นดินโลกไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ฝ่ายวิญญาณขนาดไหน ที่มีอำนาจที่จะยกโทษบาปทั้งหลายได้ พระเจ้าเท่านั้นทรงยกโทษบาปได้ แต่พระเจ้าทรงรับรองการกระทำต่างๆของคริสตจักรตามพระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระองค์

นี่เกี่ยวข้องกับ*คริสตจักรแท้*, คริสตจักรอันประกอบด้วยผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วซึ่งถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้า, คริสตจักรที่กระทำการในพระนามของพระเยซูและนำกฎและข้อบังคับต่างๆไปใช้อย่างถูกต้องสำหรับการรับมือกับผู้เชื่อทั้งหลายที่กระทำผิด ดังนั้นความรับผิดชอบที่ตกอยู่กับที่ประชุมของผู้เชื่อทั้งหลายจึงหนักอึ้งมากๆ และที่ประชุมนั้นต้องถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อคริสตจักรดำเนินการภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณพระเจ้ายกก็จะทรงรับรองสิ่งที่คริสตจักรตัดสินใจ

ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านประกาศว่าสิทธิอำนาจนี้ได้ถูกมอบให้แก่พวกอัครสาวกเท่านั้น แต่เนื่องจากพระเจ้าทรงมองผู้เชื่อทั้งปวงในลักษณะเดียวกัน มันจึงดูเหมือนสมเหตุสมผลที่ผู้เชื่อทั้งหมดในที่ประชุมท้องถิ่นน่าจะถูกรวมเข้าไว้ด้วย ไม่มี “ชนชั้นสูง” และ “ชนชั้นต่ำ” ในคริสตจักรที่แท้จริง มันเป็นความจริงที่ว่าศิษยาภิบาลเป็นผู้เลี้ยงรอง และผู้ช่วยทั้งหลายได้รับเลือกให้จัดการกิจธุระต่างๆของคริสตจักร แต่เมื่อพูดถึงกรณีของการลงวินัยในที่ประชุมนั้นๆ เช่น การรับมือกับผู้เชื่อคนหนึ่งที่ทำผิด ผมเชื่อว่าคนกลุ่มนั้นทั้งหมดถูกรวมเข้าไว้ด้วย

ข้อ 19: “เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้”

นี่เป็นสิ่งที่เชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดมากกับพระคำข้อก่อนหน้า ซึ่งการอนุมัติของพระเจ้าถูกรับประกันแก่คริสตจักรเมื่อมีการลงความเห็นเกี่ยวกับเรื่องหนึ่งต่อหน้าที่ประชุม พระเยซูทรงรับประกันเพิ่มเติมอีกตรงนี้เกี่ยวกับการอนุมัติของพระเจ้าที่มีต่อคริสตจักรของพระองค์:

“ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด...” คำกรีกตรงนี้ที่ถูกใช้แทนคำว่า “ร่วมใจกัน” เกี่ยวข้องกับเสียง เหมือนกับเสียงของเครื่องดนตรีที่เสียงต่างๆสอดคล้องกันและสอดประสานกันถึงแม้ว่าพวกมันไม่ใช่เสียงที่เหมือนกันก็ตาม การสอดประสานกันนี้จะต้องมีขึ้นระหว่างผู้เชื่อสองคนที่เห็นพ้องตรงกัน “เกี่ยวกับสิ่งใดก็ตามที่พวกเขาจะทูลขอ...” การสอดประสานดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำเท่านั้น และเมื่อมันเป็นเช่นนั้นเมื่อผู้เชื่อสองคนอธิษฐานในการสอดประสานกันอย่างสมบูรณ์แบบของจิตวิญญาณ พระบิดาผู้ทรงสถิตในสวรรค์ “ก็จะทรงกระทำให้” ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประทับตราแห่งการอนุมัติของพระองค์บนที่ประชุมต่างๆ ไม่ใช่แค่ในการลงวินัยต่างๆ

ที่เกี่ยวข้องกับพี่น้องคนหนึ่งที่หลงหายไปเท่านั้น แต่ในการอธิษฐานเพื่อเช่นกันเมื่อแค่ลูกสองคนของพระเจ้าเห็นพระองค์ตรงกันเกี่ยวกับหัวข้อของคำอธิษฐานนั้น ในยอห์น 15:7 พระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้รับสิ่งนั้น”

รูปแบบที่เรียบง่ายที่สุดของคริสตจักรท้องถิ่น

ข้อ 20: “ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น”

คริสตจักรได้รับคำสัญญาในบทที่ 16 ข้อ 18 ในขณะนั้นคริสตจักรยังไม่ได้มีตัวตนขึ้นมา แต่ในพระคำข้อนี้พระเยซูกำลังตรัสถึงเวลานั้นเมื่อพระองค์จะไม่ทรงอยู่ด้วยในพระกายแต่ทรงอยู่ด้วยในพระวิญญาณ พระองค์ตรัสเรื่องนี้อย่างชัดเจนในปาฐกถาอำลาของพระองค์ในกิตติคุณของยอห์น (กรณาศึกษาบทที่ 14 จนถึง 17 ในกิตติคุณของยอห์น) พระองค์ตรัสเช่นนี้ชัดเจนในถ้อยคำสุดท้ายของพระองค์ในมัทธิว เมื่อพระองค์ประทานพระมหาบัญชาให้แก่เหล่าสาวกของพระองค์:

“เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ *ดูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน*” (มธ. 28:19, 20)

“ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆในนามของเรา...” ตรงนี้พระเยซูตรัสแบบรวมๆ – ไม่ใช่ “สอง” แต่ “สองหรือสาม” ที่มาประชุมกันในพระนามของพระองค์

“...เราก็คืออยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น” จงสังเกตว่าฉันไม่ได้กล่าวว่า “เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น” แต่ “เราก็คืออยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น” ซึ่งเป็นการบอกข้อเท็จจริงอย่างหนึ่ง พระเยซูทรงเป็นศิระของคริสตจักรและการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์ก็เป็นศูนย์กลางของที่ประชุมนั้น พระองค์ทรงเป็นเหตุผลที่คริสตจักรมารวมประชุมกัน หากพระองค์ไม่ทรงสถิตอยู่ด้วย การมารวมประชุมกันของผู้เชื่อทั้งหลายก็คงไม่มีประโยชน์อันใด

จงสังเกตว่าพระสัญญาไม่ได้มีแก่ที่ประชุมขนาดใหญ่ แต่มีแก่กลุ่มคนจำนวนเล็กน้อยที่สุดที่มาชุมนุมกัน ในพระนามของพระองค์ พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วยในที่ๆผู้เชื่อหลายพันคนมาชุมนุมกัน ในพระนามของพระองค์ แต่พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วยเช่นกันในที่ๆมีคนเพียงสองหรือสามคนมาประชุมกันเพื่อนมัสการและถวายเกียรติพระองค์ พระองค์ไม่ได้เสด็จมาเพื่ออยู่กับพวกเขา พระองค์ทรงอยู่กับพวกเขาอยู่แล้วเพราะว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคน นั่นคือสิ่งที่พระเยซูทรงหมายถึงเมื่อพระองค์ทรงสัญญาว่า “เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน” (ยอห์น 14:16, 17)

ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องมารวมประชุมกันเป็นกายเดียว, มีความคิดอย่างเดียวกัน, และมีจิตใจที่สมัครสมานสามัคคี การมารวมประชุมกันจะต้องเป็นในพระนามของพระเยซู และจุดประสงค์หลักของการรวมประชุมกันนั้นคือ เพื่อถวายเกียรติพระนามของพระองค์, นมัสการพระองค์, ฟังพระวจนะของพระองค์, อธิษฐาน, และหนุนใจซึ่งกันและกัน

ในฮีบรู 10:25 ผู้เชื่อทั้งหลายถูกเตือนสติว่า “ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้นอย่าให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำ

นั่น แต่จงเตือนสติกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว” การมาร่วมประชุมกันในความเป็นหนึ่งเดียวกันของจิตวิญญาณและจุดประสงค์ก็หนุนใจคริสเตียนทั้งหลายในการดำเนินชีวิตคริสเตียนโดยรวมของพวกเขา สำนึกศีลธรรมแบบคริสเตียนเป็นพระพรที่ยิ่งใหญ่ที่สุดประการหนึ่งของพระเจ้าที่ประทานแก่ผู้คนของพระองค์ เราจะต้องหนุนใจซึ่งกันและกัน, กระตุ้นกันและกันให้เชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้า – และพระเยซูทรงอยู่ด้วยเพื่อช่วยเหลือเราในทุกสิ่งที่เรากระทำในพระนามของพระองค์และเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ หากเราที่เป็นผู้เชื่อทั้งหลายจะใส่ใจต่อข้อเท็จจริงนี้ของพระคัมภีร์เวลาที่เรามาประชุมกันในพระนิเวศของพระเจ้า ผมเชื่อว่าที่ประชุมส่วนใหญ่จะแตกต่างกันไปจากเดิมพอสมควรในทัศนคติและการกระทำต่างๆ หากเราจะใส่ใจต่อข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงอยู่ท่ามกลางที่ประชุมทุกแห่งเราก็จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติและสมัครสมานสามัคคีและไม่ยอมให้เรื่องเล็กน้อยต่างๆ มาก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทท่ามกลางพี่น้องทั้งหลายได้ แน่แน่นอนว่าหากพระเยซูทรงร้องไห้วันนี้เหมือนกับที่พระองค์ทรงร้องไห้เมื่อนานมาแล้วเพราะกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ก็คงจะร้องไห้เพราะลูกๆ ของพระองค์เพราะว่ามีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันและความสมัครสมานสามัคคีน้อยเหลือเกินท่ามกลางเราทั้งหลายและมีการทะเลาะวิวาทกันเยอะเหลือเกิน เหตุผลเดียวที่เกิดการทะเลาะวิวาทท่ามกลางพวกพี่น้องก็คือ การไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ และการมีอยู่ของความเห็นแก่ตัวและการแสวงหาตนเอง

มันควรทำให้เราถ่อมใจที่รู้ว่าพระเจ้าทรงตระหนักและยอมรับที่ประชุมขนาดเล็กเช่นนั้น หลายครั้งเรามีแนวโน้มที่จะมองคริสตจักรขนาดเล็กอย่างดูถูก บางครั้งเรากล่าวถึงผู้รับใช้คนหนึ่งว่า “เขาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรเล็กๆ แห่งหนึ่งในชนบท” หรือบางครั้งเราก็ก้าวว่า “เขาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรเล็กๆ แห่งหนึ่งในป่าในเขานิโอม” ซึ่งเป็นการดูถูกงานที่ผู้รับใช้นั้นกำลังทำอยู่ พระเจ้าไม่ทรงเห็นว่ามันักเทศน์ที่ “เล็กน้อย” หรือคริสตจักรที่ “เล็กน้อย” เลย พระองค์ทรงเห็นคริสตจักรแห่งหนึ่งเดียวนั้นซึ่งมีพระเยซูเป็นศิษยะ และผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนเป็นสมาชิกของกายเดียวนั้น โดยไม่สำคัญว่าที่ประชุมที่พวกเขาจะมาประชุมกันนั้นมีขนาดเท่าไร

พระพรของพระเจ้าที่มีแก่ “สองหรือสามคน” ที่มาประชุมกันในพระนามของพระเยซูน่าจะหนุนใจเราเช่นกันในการประชุมอธิษฐานประจำสัปดาห์ มีฤทธิ์เดชในการประชุมอธิษฐานร่วมกัน ถึงแม้ว่ามีผู้เชื่ออยู่เพียงสองหรือสามคนในที่ประชุมนั้นก็ตาม คริสเตียนทั้งหลายไม่มีข้อแก้ตัวที่จะท้อใจและเลิกการประชุมอธิษฐานร่วมกัน เรามักกล่าวว่า “มีคนมาร่วมประชุมอธิษฐานน้อยเหลือเกิน มันไม่คุ้มเลยที่จะมาประชุมกัน” พระเจ้าไม่จำเป็นต้องทำงานกับ “คนกลุ่มใหญ่” และบางครั้งผมก็สงสัยจริงๆ ว่าผู้สวดขี้อสองสองสามคนนั้นที่มาประชุมอธิษฐานในแต่ละสัปดาห์คือขุมพลังที่แท้จริงของที่ประชุมนั้นใช่หรือไม่! ผมดีใจที่พระเจ้าไม่ทรงเรียกร้องจำนวนหรือ “ความใหญ่โต” เพื่ออวยพรผู้คนของพระองค์

กฎคริสเตียนของการที่พี่น้องยกโทษให้พี่น้องในยุคแห่งพระคุณนี้

ข้อ 21: “ขณะนั้นเปโตรมาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์ เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ”

พระเยซูเพิ่งตรัสถึงวิธีแบบคริสเตียนอันเหมาะสมที่ผู้เชื่อจะกระทำเมื่อพี่น้องคนหนึ่งทำผิดต่อเขา โดยมีการอ้างอิงเป็นพิเศษถึงการกระทำผิดระหว่างบุคคล นีดูเหมือนเป็นคำถามที่เหมาะสมที่เปโตรควรจะถาม และเขาก็มาทูลถามพระเยซูว่า:

“หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง?”

สมมติว่าพี่น้องคนหนึ่งทำผิดเรื่องเดิมๆต่อเราซ้ำแล้วซ้ำอีก เราควรยกโทษให้เขาก็ครั้ง? เราถูกผูกมัดโดยหน้าที่ให้ปล่อยให้ เป็นแบบนี้ต่อไปอีกนานแค่ไหน?

“ถึงเจ็ดครั้งหรือ?” ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์บอกเราว่าเมื่อคนๆหนึ่งทำผิดต่ออีกคนหนึ่ง ผู้ที่เสียหายก็ต้องยกโทษ ให้ผู้กระทำผิดหนึ่งครั้ง, สองครั้ง, สามครั้ง – แต่ไม่เคยมีครั้งที่สี่ เปโตรน่าจะทราบเรื่องนี้และคิดว่าเจ็ดครั้งเป็นจำนวนครั้งที่ใจกว้างมากๆแล้วที่จะยกโทษให้ใครสักคนที่ได้กระทำผิดต่อเขา

ข้อ 22: “พระเยซูตรัสตอบเขาว่า “เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด”

พระเยซูทรงบอกเป็นนัยแก่เปโตรว่า “เจ็ดครั้งก็ยังไม่พอ จงคุณเข้าไปอีกเจ็ดสิบและทำให้เป็นเจ็ดสิบครั้งคุณด้วยเจ็ด – สี่ร้อยเก้าสิบครั้ง” นี้ไม่ได้บอกเป็นนัยว่าหากพี่น้องคนใดกระทำผิดต่อเรามากกว่าสี่ร้อยเก้าสิบครั้ง เราก็ไม่ต้องยกโทษให้ เขาตามจำนวนครั้งที่เพิ่มขึ้นมา จำนวนตรงนี้บอกเป็นนัยว่าไม่มีข้อจำกัดในการยกโทษคนๆหนึ่งเมื่อเขาได้กระทำผิดต่อเรา และกลับใจอย่างจริงใจจากการกระทำผิดนั้น ตามที่ลูกา 17:4 กล่าว หากผู้กระทำผิดไม่กลับใจ เราก็ไม่มีพันธะอันใดต่อ เขา

ข้อ 23: “เหตุฉะนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้ใช้ของ ท่าน”

ในทูลราชอาณาจักรจะต้องมีกษัตริย์องค์หนึ่งและรัฐบาลหนึ่ง – ศาสนาธรรม ต้องมีการพิพากษาคนเหล่านั้นที่อยู่ ภายใต้การปกครองของกษัตริย์องค์นั้น บรรดาผู้ใช้ส่วนตัวของกษัตริย์องค์หนึ่งถูกคาดหวังที่จะให้คำรายงานเป็นพิเศษ เกี่ยวกับว่าพวกเขาได้ใช้ทรัพย์สินของกษัตริย์และเงินของเขาอย่างไร ในคำอุปมาเรื่องนี้ คำกรีกที่ใช้เรียกผู้ใช้ มีความหมายตรงตัวว่าทาส มันเป็นเรื่องปกติธรรมดาเสมอในโลกตะวันออกที่จะเรียกบรรดาข้าราชการสำนักว่าพวกทาสของกษัตริย์ เหล่าทาสของกษัตริย์ต้องฟังปากกษัตริย์มากพอๆกับที่ทาสที่แท้จริง – นั่นคือ ทาสคนหนึ่งในความหมายที่แท้จริงของคำๆ นั้น – ต้องฟังพยานายของตน พวกเขาปรนนิบัติรับใช้กษัตริย์ด้วยความขยันขันแข็งมากกว่าทาสที่แท้จริงรับใช้นายที่เป็น เจ้าของตัวเองจริงๆ เนื่องจากพวกผู้ใช้ในคำอุปมาเรื่องนี้เป็นข้าราชการแห่งรัฐบาลของกษัตริย์เช่นกัน พวกเขาจึงได้รับ รายได้ต่างๆของกษัตริย์และดูแลการเบิกจ่ายเงินรายได้เหล่านั้น ดังนั้นมันจึงเป็นไปได้มากทีเดียวที่ผู้ใช้คนหนึ่งจะ ยกยอกเงินจำนวนมหาศาล พระเยซูเจ้าทรงเสนอกรณีที่รุนแรงมากๆตรงนี้ เพื่อที่จะยกภาพประกอบความแตกต่างอัน มหาศาลระหว่างสิ่งที่พระเจ้าทรงยกโทษเราและสิ่งที่เราถูกเรียกให้ยกโทษเพื่อนมนุษย์ของเรา

“กษัตริย์องค์หนึ่ง” ที่ว่านี้ปรารถนาที่จะ “คิดบัญชีกับผู้ใช้ของท่าน” ผมคิดว่านี่คงเหมือนกับการคิดบัญชีที่คน เราทำกันวันเนี่เวลาที่มีผู้ตรวจสอบบัญชีถูกจ้างมาทำบัญชีและตรวจสอบบันทึกการทำธุรกิจต่างๆของบริษัทขนาดใหญ่ หาก มีการยกยอกหรือการบันทึกบัญชีต่างๆที่เป็นเท็จ มันก็จะถูกค้นพบในกระบวนการตรวจสอบบัญชีนั้น

ข้อ 24: “เมื่อตั้งต้นทำการนั้น เขาพาคนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า”

เงินหนึ่งหมื่นตะลันต์เป็นเงินจำนวนมหาศาลสำหรับใครก็ตามที่เป็นหนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ใช้คนหนึ่ง มีคน ประมาณการไว้ว่าหนี้จำนวนเท่านี้เทียบเท่ากับเงินสองล้านเหรียญสหรัฐวันนี้ หมายเหตุสำคัญตรงนี้ก็คือนี่นี้ไม่อาจถูก ใช้คืนได้โดยผู้ใช้คนหนึ่ง มันเยอะมากเกินไป และเมื่อเรื่องนี้ถูกค้นพบ ผู้รับใช้คนนั้นก็ถูกนำตัวไปต่อหน้ากษัตริย์

คุณนึกภาพผู้ใช้ธรรมดาๆคนหนึ่งออกไปใหม่ที่ยืนอยู่ต่อหน้ากษัตริย์ของเขาพร้อมกับหนี้สองล้านเหรียญสหรัฐ

แขวนอยู่เหนือศีรษะของเขา? แต่เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว คุณนึกภาพพจน์ที่พระเยซูทรงชดใช้เพื่อคุณและเพื่อผมออกไหม? สองล้านเหรียญสหรัฐก็ยังไม่ถึงน้ำสักหยดในมหาสมุทรเมื่อเปรียบเทียบกับราคาแห่งบาปทั้งหลายของเราซึ่งถูกชดใช้แล้ว บนกลโกธาด้วยพระโลหิตแห่งชีวิตของพระบุตรของพระเจ้า!

ข้อ 25: “เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขายตัวกับทั้งภรรยาและลูก และบรรดาสิ่งของที่เขามีอยู่นั้นเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้”

“...เขาไม่มีเงินจะใช้หนี้...” ผู้รับใช้คนนี้มีเงิน ในสมัยนั้น เมื่อคนใดเป็นหนี้ที่เขาใช้คืนไม่ไหว ทรัพย์สิ่งของๆเขาก็ถูกริบและนำไปขาย โดยที่เงินที่ได้มาจากการขายนั้นต้องเอาไปใช้หนี้ ในตัวอย่างนี้ กษัตริย์ทรงสั่งให้ขายชายผู้นี้ พร้อมกับครอบครัวของเขาและทรัพย์สิ่งของๆเขา – แต่ปริมาณเงินที่ได้มาจากการขายก็น้อยมากเมื่อเทียบกับหนี้ก้อนโตที่ผู้รับใช้คนนี้เป็นหนี้กษัตริย์ของตน

ข้อ 26: “ผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการท่านว่า ‘ข้าแต่ท่าน ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น’”

ผู้รับใช้คนนี้ทราบดีว่าการกระทำของกษัตริย์ของเขายุติธรรมแล้ว กษัตริย์องค์นี้มีสิทธิ์เต็มที่ในทางกฎหมายที่จะขายตัวเขาและครอบครัวของเขาและทุกสิ่งที่เขาเป็นเจ้าของ พระเยซูเจ้าไม่ทรงเข้าข้างการกระทำของกษัตริย์ในคำอุปมานี้ พระองค์แค่ทรงใช้ธรรมเนียมปฏิบัตินี้เป็นส่วนหนึ่งของภาพประกอบเพื่อสอนบทเรียนเรื่องการยกโทษให้ในส่วนของพวกผู้รับใช้ของพระองค์ – และแน่นอนว่าผู้เชื่อทุกคน ผู้รับใช้คนนี้น่าสงสารเหลือคำบรรยาย เขาตกอยู่ในภาวะอันน่าเศร้าจริงๆ เขาใช้หนี้ไม่ไหว, ไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่ที่เป็นอย่างเขาเองอีกแล้ว – ไม่แม้แต่ความเป็นคนของเขาเอง เขาจะต้องถูกขายและทุกสิ่งที่เขาจะมีจะถูกเอาไปเสีย ถึงกระนั้น โดยคำสั่งของกษัตริย์ *ต้องมีการชำระหนี้*

“ผู้รับใช้ลูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการท่าน...” ชายน่าสงสารผู้นี้ใช้หนี้ไม่ไหว แต่เขาก็สามารถถ่อมตัวลงต่อหน้านายของเขาและอ่อนวอนขอความเมตตาได้ เขาไม่ได้ปฏิเสธเรื่องที่ดินเป็นหนี้ แต่เขาอ่อนวอนว่า “ข้าแต่ท่าน ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น”

ใครๆก็รู้ว่าคำสัญญาที่ชายคนนี้ให้แก่นายของเขาเป็นคำพูดลมๆแล้งๆที่พูดไปก็เปลืองแรงและเปลืองน้ำลายเปล่าๆ! ชายคนที่ไม่มีความซื่อสัตย์จะหาเงินมาสองล้านเหรียญสหรัฐเพื่อใช้หนี้ได้อย่างไร แม้กระทั่งต้องใช้เวลาชั่วชีวิตก็ตาม? ผู้คนที่เป็หนี้ก้อนโตก็ให้คำสัญญาใหญ่โตเช่นกัน – แต่พวกเขาที่มีรายได้เยอะถึงจะทำได้ตามคำมั่นสัญญาของตน ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงรับปากบรรดาเจ้าหนี้ของตนได้ว่าพวกเขาจะใช้หนี้คืนเต็มจำนวนหากพวกเขาเห็นเวลาพวกเขาโอกาสเดียวที่เป็นไปได้ที่ผู้รับใช้คนนี้ของกษัตริย์จะเอาชีวิตรอดและรักษาเสรีภาพของตัวเองและครอบครัวของเขาก็คืออ่อนวอน – ไม่ใช่ขอเวลา, ไม่ใช่ขอความอดทน, แต่ขอการยกโทษ

ข้อ 27: “เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป”

ผู้รับใช้คนนี้ได้รับมากกว่าที่เขาได้ขอไป เขาไม่ได้ขอให้หนี้มันถูกลบออกไป เขาได้ขอเวลาและความอดทนเท่านั้น แต่คำอธิษฐานขอความเมตตาและสัญญาณภายนอกที่บ่งบอกถึงความถ่อมใจของเขาก็ทำให้พระทัยของกษัตริย์องค์นี้เกิดความสงสาร และพระองค์ทรงสั่งให้ปล่อยตัวผู้รับใช้คนนั้นไปเสีย และ “โปรดยกหนี้” ผมสงสัยจริงๆว่ากษัตริย์ที่มีพระทัยกว้างขวางและกรุณาเช่นนั้นจะหาพบได้อีกไหมบนแผ่นดินโลกวันนี้!

ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส คนๆหนึ่งสามารถถูกขายได้เพราะการลักขโมยหรือการเป็นหนี้ (อพย. 22:3; ลนต. 25:39; 2 พงศ์กษัตริย์ 4:1) หากผู้รับใช้ที่ได้รับการยกโทษคนนี้เป็นคนจริงๆ หากเขามีความรู้สึกอยู่ข้างต่อเพื่อน มนุษย์ด้วยกัน เขาก็คงตระหนักว่าเจ้านายของเขาได้แสดงพระคุณและความกรุณาที่ไม่อาจลงแรงแลกหรือซื้อได้เลย ไม่มี การกระทำใดที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอันแสดงถึงความกรุณาสามารถถูกกระทำเพื่อเขาได้อีกแล้ว การปฏิบัติเช่นนั้นจากกษัตริย์ผู้ เปี่ยมด้วยความกรุณาของเขาน่าจะทำให้ผู้รับใช้คนนี้ตั้งปณิธานในใจของตนว่าต่อแต่นี้ไปในชีวิตของเขาเอง เขาจะเลียนแบบกษัตริย์องค์นี้ผู้ได้ทรงวางแบบอย่างไว้ตรงหน้าเขาแล้ว เขาจะเป็นคนถ่อมใจ, เขาจะยกโทษให้, เขาจะแสดงความ กรุณาและเมตตาต่อคนอื่น ๆ แต่เห็นได้ชัดว่าใจของเขาไม่ได้ถูกขับเคลื่อนไปในทิศทางนั้นเลย

ข้อ 28: “แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดনারิอัน จึงจับคน นั้นบีบคอบว่า ‘จงใช้หนี้ให้ข้า’”

“ผู้รับใช้ผู้นั้น...” ใช้แล้วครับ ชายคนเดียวกันนี้ผู้ซึ่งเมื่อตะกี้ยังกราบกรานคุกเข่าต่อพระพักตร์กษัตริย์ของเขา อ่อนนอบขอความเมตตาอยู่เลย บัดนี้ก็เป็นทราชาขยใจร้ายเสียแล้ว เขาไปจากเฉพะพระพักตร์กษัตริย์ผู้เปี่ยมกรุณาของเขา และ “พบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน” ไม่ใช่ผู้รับใช้ของเขา, ไม่ใช่ชายคนหนึ่งที่มีตำแหน่งด้อยกว่าเขา แต่เป็นคนหนึ่ง ที่อยู่ในฐานะเดียวกันกับเขา – เท่าเทียมกันกับเขา, เพื่อนผู้รับใช้ของเขาในการปรนนิบัติในราชสำนักของกษัตริย์

“...ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดনারิอัน...” หนี้ของเพื่อนผู้รับใช้คนนี้เป็นเพียงเงินไม่กี่เหรียญเมื่อเทียบกับหนี้ที่ กษัตริย์ได้ทรงโปรดยกให้เขา เราคงคาดหวังว่าผู้รับใช้ที่ไม่รู้จักสำนักบุญคุณผู้นี้คงจะถือว่าหนี้จำนวนเล็กน้อยนี้ถูกขดใช้ เรียบร้อยแล้วในทันที แต่ไม่เลย เขา – “จับคนนั้นบีบคอบ” เขาใช้ความรุนแรงกับเพื่อนผู้รับใช้ของตน และเริ่มเรียกร้องให้ เขาใช้หนี้

ข้อ 29: “เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ่อนนอบว่า ‘ขอโปรดอดทนต่อข้าพเจ้าเถิด แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ ทั้งสิ้น’”

“เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ่อนนอบ...” ใจของผู้รับใช้คนนี้แข็งกระด้างจริงๆ! ก่อนหน้านั้นไม่นาน ตัว เขาเองได้คุกเข่าต่อพระพักตร์กษัตริย์ อ่อนนอบขอความเมตตาอยู่เลย – และกษัตริย์ได้ทรงโปรดยกหนี้เขาแล้วซึ่งเป็นหนี้ ก้อนโตเหลือเกินจนเขาไม่มีทางใช้คืนได้ถึงแม้ว่าเขาจะทำงานขดใช้ทั้งชีวิตก็ตาม เพื่อนผู้รับใช้คนนี้ติดหนี้จำนวนเล็กน้อย เองและอาจขดใช้คืนเต็มจำนวนได้หากเขาได้รับเวลาที่จะทำเช่นนั้นได้ ถึงแม้ว่าผู้รับใช้คนนี้เป็นเจ้าหนี้ไม่ยอมยกหนี้ให้ ทั้งหมด อย่างน้อยเขาก็น่าจะยอมให้เวลาและความอดทนที่ลูกหนี้ได้ขอไป แต่ไม่เลย!

ข้อ 30: “แต่เขาไม่ยอม จึงนำผู้รับใช้ลูกหนี้นั้นไปขังคุกไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น”

“แต่เขาไม่ยอม...” จงสังเกตข้อเท็จจริงที่น่าสนใจที่ว่าถ้อยคำของคำอุปมาไม่ได้กล่าวว่า “เขาไม่สามารถ” แต่ เป็น “เขาไม่ยอม” เขาไม่ยอมแสดงความอดทนกับเพื่อนผู้รับใช้ของเขา, เขาไม่ยอมแสดงความเมตตาต่อเพื่อนและให้เวลา เพื่อนที่จะใช้หนี้ เขาเรียกร้องให้ใช้หนี้ทันที

“...จึงนำผู้รับใช้ลูกหนี้นั้นไปขังคุกไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น” จงสังเกตว่าชายผู้นี้ไม่ได้เรียกให้ข้าราชการคนหนึ่งของ กษัตริย์มาจับกุมเพื่อนผู้รับใช้ของเขา จากการใช้คำตรงนี้เราจะสรุปได้ว่าตัวเขาเองรับหน้าที่จับกุมและขังคุกลูกหนี้คนนั้น การกระทำนี้ไม่เพียงอยุติธรรมเท่านั้น เมื่อพิจารณาการยกหนี้ก้อนโตที่ผู้รับใช้คนนี้ได้รับ มันยังโง่เขลาอีกต่างหาก เพื่อน

ผู้ใช้คนนี้จะขอใช้หนี้ได้อย่างไรในเมื่อเขาถูกจองจำอยู่ในคุกของลูกหนี้?

ข้อ 31: “ฝ่ายพวกเพื่อนผู้ใช้เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลัดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกตน”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเหตุการณ์เรื่องที่กษัตริย์ทรงโปรดยกหนี้ก้อนโตของผู้ใช้คนนี้เป็นที่ทราบไปทั่วราชสำนักของกษัตริย์องค์นี้ ดังนั้นเมื่อผู้ใช้คนอื่นๆ เห็นความชั่วร้ายของผู้ใช้คนนั้นที่กระทำต่อชายคนที่ติดหนี้เขาเพียงเล็กน้อย “ก็พากันสลัดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกตน” พวกเขาตระหนักถึงการกระทำผิดของผู้ใช้คนนั้นที่ได้รับการยกหนี้มากมายเหลือเกิน และพวกเขาารู้สึกว่ากษัตริย์ควรทราบเกี่ยวกับเรื่องนี้ ผู้ใช้คนหนึ่งที่ได้รับการโปรดยกหนี้เป็นเงินสองล้านเหรียญสหรัฐ แต่ไม่ยอมให้เวลาแก่เพื่อนผู้ใช้ของตนที่จะขอใช้หนี้ซึ่งคงจะเท่ากับประมาณสิบเจ็ดเหรียญสหรัฐ เนื่องจากเขาได้รับการยกหนี้มากมายเหลือเกินแต่ก็ไม่ยอมยกหนี้จำนวนเล็กน้อยเหลือเกิน บรรดาเพื่อนผู้ใช้ของเขาจึงไปเข้าเฝ้ากษัตริย์และรายงานว่าเกิดอะไรขึ้น

ข้อ 32 และ 33: “แล้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้ใช้หนี้นั้นมาสั่งว่า ‘โอ เจ้าผู้ใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ่อนนวยเรา เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้ใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ’”

“แล้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้ใช้หนี้มา...” จงสังเกตว่าคนชั่วผู้นี้ไม่ได้ถูกตัดสินลงโทษจนกว่ากษัตริย์ได้ทรงฟังเขา ก่อน กษัตริย์ทรงไปตามเขามา, ทรงแจ้งเรื่องราวนั้นให้เขาทราบ, และทรงเตือนความจำเขาว่าพระองค์ได้ทรงกระทำอะไรเพื่อเขาแล้ว

“โอ เจ้าผู้ใช้ชั่ว!” นี่เป็นถ้อยคำที่แสดงความเดือดดาล ผู้ใช้คนนี้ได้กระทำความชั่วที่ต้องออกมาจากใจชั่วแน่นอน มันไม่ใช่การกระทำที่เกิดจากความหุนหันพลันแล่น แต่เกิดจากความตั้งใจและการตัดสินใจแน่วแน่ เขาจะใช้เวลาลูกหนี้ของเขาเพื่อใช้หนี้ก็ทำได้ แต่เขาก็ไม่ยอม

“เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด...” ไม่ใช่เกือบทั้งหมด แต่ทั้งหมดของหนี้ก้อนโตสุดๆนั้น และไม่ใช่เพราะผู้ใช้คนนั้นสมควรได้รับการยกหนี้ แต่เพราะความดีแห่งพระทัยของกษัตริย์เอง ซึ่งเกิดความกรุณา พระองค์จึงทรงโปรดยกหนี้

“เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้ใช้ด้วยกัน...มิใช่หรือ?” กษัตริย์ได้ทรงวางแบบอย่างไว้แล้ว พระองค์ได้ทรงโปรดยกหนี้มากขนาดนั้นอย่างเต็มพระทัยเหลือเกิน ผู้ใช้คนนี้ก็ควรยกหนี้เพื่อนผู้ใช้ของตนที่ติดหนี้เล็กน้อยเหลือเกินเมื่อเทียบกันแล้วมิใช่หรือ?

ผู้ใช้ชั่วคนนี้จะกล่าวอะไรได้? เขาไม่สามารถแก้ต่างหรือแก้ตัวได้เลย เขาไม่สามารถเสนอข้อโต้แย้งใดๆเพื่อเข้าข้างการกระทำของตนได้เลย เขาไม่สามารถร้องขอความเมตตาเป็นครั้งที่สองได้ด้วยซ้ำ ความเมตตาได้ถูกหยิบยื่นแก่เขาแล้วแต่เขาไม่ได้มีความเมตตาเป็นของตัวเอง เพราะว่าเขาไม่ได้แสดงความเมตตาต่อคนที่เป็หนี้เขาน้อยกว่าที่ตัวเขาเองได้รับการยกหนี้ตั้งมากมาย

ข้อ 34: “แล้วเจ้านายของเขาก็กริ้วจึงมอบผู้หนี้ไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทราบ จนกว่าจะใช้หนี้หมด”

“เจ้านายของเขาก็กริ้ว” ความเมตตากรุณาของกษัตริย์องค์นี้มีให้แก่ลูกหนี้ผู้น่าสงสารคนนั้นที่ถูกจำคุกโดยผู้ใช้ที่ได้รับการยกหนี้ก้อนโตคนนั้น มันเป็นความกริ้วที่ชอบธรรมซึ่งทำให้กษัตริย์องค์นี้มอบผู้ใช้ชั่วคนนี้ “ไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทราบ” (หรือเจ้าหน้าที่ยุติธรรม)

หากเรามองให้ลึกพอในคำตัดสินโทษนี้ที่ตกแก่ผู้รับใช้ออกตัญญูผู้นี้ เราก็เข้าใจว่าการลงโทษของเขาคงไม่มีวันสิ้นสุดเลย มันจะกินเวลาชั่ววันรันดร์ เพราะเหตุใดล่ะหรือ? เพราะว่าเขาถูกมอบไว้แก่พวกเจ้าหน้าที่ที่ทรمانแล้ว “จนกว่าจะใช้หนี้หมด” เขาไม่มีทางใช้หนี้จำนวนมหาศาลขนาดนั้นได้ถึงแม้ว่าเขาจะถูกปล่อยตัวไปให้ทำเต็มที่เพื่อใช้หนี้ก็ตาม และเนื่องจากเขาจะต้องอยู่ในคุกต่อไปจนกว่าจะใช้หนี้นั้นได้ มันจึงเป็นไปได้เลยที่เขาจะใช้หนี้ได้แม้แต่สักเหรียญเดียว ดังนั้นการทรมานของเขาจึงจะไม่รู้จบเลย

ข้อ 35: “พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง”

ในพระคำข้อนี้พระเยซูทรงสอนบทเรียนเรื่องการยกโทษอย่างแจ่มแจ้ง พระองค์เองทรงเป็น “กษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน” พระเยซูเจ้า, จอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย, จะทรงเรียกผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์เองมาสู่การคิดบัญชีที่ยุติธรรมและชอบธรรม พระองค์ได้ทรงยกโทษบาปทั้งหลายของเราแล้ว, การละเมิดอันเลวร้ายของเราที่กระทำต่อพระองค์ – หนี้มหาศาลเหลือเกินจนไม่มีทางที่เราจะชดใช้ได้ ไม่มีการกระทำผิดใดที่คนๆหนึ่งกระทำต่อเราจะเปรียบเทียบได้กับหนี้บาปที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงชดใช้เต็มจำนวนแล้ว เนื่องจากพระองค์ทรงชดใช้หนี้หนี้หมดแล้วและยกโทษเราแล้ว เราควรดำเนินตามรอยพระบาทของพระองค์และยกโทษการกระทำผิดต่างๆของเพื่อนผู้เชื่อของเราที่กระทำผิดต่อเรามีใช่หรือ?

พระเยซูได้ทรงวางแบบอย่างแห่งความกรุณาและการยกโทษให้แก่เราแล้วซึ่งเราไม่อาจมองข้ามหรือเมินเฉยได้เลย เราไม่มีสิทธิ์เลยที่จะคิดแค้นหรือขุ่นเคืองพี่น้องคริสเตียนคนใดเมื่อเราอ้างพระนามของพระเยซูและพระองค์ทรงยกโทษการละเมิดต่างๆของเราให้เราแล้ว เราทุกคนเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน เนื่องจากเราเป็นของพระองค์เพราะว่าพระองค์ได้ประทานให้มากมายเหลือเกินแล้ว เราจึงควร – **และเราต้อง** – ยกโทษให้กันและกัน

เมื่อเราเต็มใจยกโทษให้คนที่ทำผิดต่อเรา เราก็แสดงการขอบพระคุณของเราต่อพระเจ้า, การสำนึกบุญคุณของเรา เพราะการยกโทษให้ของพระองค์ที่มีต่อเรา เราจะยกโทษให้มากขนาดไหน? **เราจะต้องยกโทษให้ทั้งหมด** และจงสังเกตว่าการยกโทษให้ของเรานั้นต้องมาจากหัวใจ เราต้องยกโทษเหมือนกับที่พระเจ้าเพราะเห็นแก่พระคริสต์ทรงโปรดยกโทษเราแล้ว

อำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าไม่เคยอยู่ยุติธรรม พระเจ้าผู้ชอบธรรมจะทรงพิพากษาอย่างถูกต้องและอย่างชอบธรรม พระองค์ไม่สามารถพิพากษาโดยมิชอบได้ พระเจ้าทรงมอบให้แก่พวกเจ้าหน้าที่ที่ทรมานเฉพาะคนเหล่านั้นที่สมควรไปอยู่ที่นั่นเพราะการที่พวกเขาได้ปฏิเสธความรัก, ความเมตตา, และความรอดของพระเจ้า พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะยกโทษให้คนทั้งปวงที่จะมาในพระนามของพระเยซู แต่ทุกคนที่ไม่ยอมมาต้องทนทุกข์ชั่ววันรันดร์อยู่ในบึงไฟนั้น การเมินเฉยความรักของพระเจ้าเป็นบาปมากพอที่จะนำมาซึ่งการปรับโทษรุนแรงยิ่งที่สุด พระเยซูเจ้าของเราทรงกรุณา, อ่อนโยน, เมตตา, และอดกลั้นพระทัย พระองค์ทรงยกโทษให้เมื่อเราแสวงหาการยกโทษ – แต่พระเจ้าองค์เดียวกันนี้ผู้ทรงเป็นความรักก็ทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญเช่นกัน (ฮบ. 12:29)

ในเอเฟซัส 4:30-32 เราถูกเตือนสติว่า: “และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด จงให้ใจขมขื่น และใจขัดเคือง และใจโกรธ

และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดเสียดสี กับการคิดปองร้ายทุกอย่าง อยู่ห่างไกลจากท่านเถิด และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน **เพราะเห็นแก่พระคริสต์**”

เปาโลสั่งคริสเตียนเหล่านั้นในกรุงโรมว่าพวกเขาจะต้อง “รักกันฉันพี่น้อง ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว” (โรม 12:10)

เราแต่ละคนที่ออกพระนามของพระเยซูและที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงควรอธิษฐานทุกวันว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดทำให้ข้าพระองค์ถ่อมใจและประทานจิตใจที่ยกโทษแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด”

บทที่ 19

19:1 ต่อมาเมื่อพระเยซูคริสต์ถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียพัก
แม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

19:2 ผู้คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขาให้หายที่นั่น

19:3 พวกฟาริสีมาทูลองพระองค์ทูลถามว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระ
ราชบัญญัติหรือไม่”

19:4 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชาย
และหญิง’

19:5 และตรัสว่า ‘เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออัน
เดียวกัน’

19:6 เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พราก
จากกันเลย”

19:7 เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้”

19:8 พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อ
เดิมมิได้เป็นอย่างนั้น

19:9 ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นชู้กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิด
ประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยาก็ผิดประเวณีด้วย”

19:10 พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ถ้ากรณีของฝ่ายชายต้องเป็นเช่นนั้นกับภรรยาของเขา การสมรสก็ไม่ดีเลย”

19:11 พระองค์ทรงตอบเขาว่า “มิใช่ทุกคนจะรับประพฤติดังข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประพฤติดี

19:12 ด้วยว่าผู้ที่เป็นขันทีตั้งแต่กำเนิดจากกรรมมารดาก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นขันทีก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นขันที
เพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด”

19:13 ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และอธิษฐาน แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปราม
ไว้

19:14 ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ย่อมเป็นของ
คนเช่นเด็กเหล่านั้น”

19:15 เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั่น

19:16 คุณเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์”

19:17 พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า
แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าในชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้”

19:18 คนนั้นทูลถามพระองค์ว่า “คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง” พระเยซูตรัสว่า “อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าล่วงประเวณี
ฉ้อโกง อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ

19:19 จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”

19:20 คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า “ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง”

19:21 พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำงานครบถ้วน จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา”

19:22 เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นเขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

19:23 พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก

19:24 เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า”

19:25 เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”

19:26 พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกสาวกและตรัสกับเขาว่า “ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง”

19:27 แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง”

19:28 พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล

19:29 ทุกคนที่ได้สละบ้านหรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือบุตรหรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้ นั้นจะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก

19:30 แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”

พระเยซูเสด็จไปจากแคว้นกาลิลี

ข้อ 1: “ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น”

“ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว” – นั่นคือ เมื่อพระองค์ทรงเสร็จสิ้นการสั่งสอนของพระองค์เรื่องการยกโทษแล้ว พระองค์ก็ทรงรีบเร่งไปงานอื่นต่อที่จะต้องทำให้เสร็จ

“...พระองค์ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น” พระเยซูเสด็จไปจากแคว้นกาลิลีและทรงหันไปยังทิศใต้ เพื่อที่จะเสด็จเข้าไปในเขตแดนของแคว้นยูเดีย มัทธีวและมาระโกไม่ได้เอ่ยถึงสิ่งใดที่เกิดขึ้นระหว่างนั้น แต่เราทราบจากกิตติคุณของลูกาว่าเวลาผ่านไปช่วงหนึ่งระหว่างการออกเดินทางจากแคว้นกาลิลีและการไปถึงในกรุงเยรูซาเล็ม หลังจากทีลูกาเสร็จสิ้นการบันทึกเรื่องราวที่สอดคล้องกับมัทธีวและมาระโกเรื่องการรับใช้ของพระคริสต์ในแคว้นกาลิลีแล้ว ลูกาก็พรรณนาว่าพระเยซูทรงเดินทางจากแคว้นกาลิลีเข้าไปในแคว้นยูเดียผ่านแคว้นสะมาเรียโดยมุ่งหน้าไปยังกรุงเยรูซาเล็ม (ลูกา 9:51-56)

กิตติคุณของยอห์นสอดคล้องกับลูกา (ยอห์น 7:2-10) – นั่นคือ การเดินทางไปแบบลับๆของพระเยซูจากแคว้นกา

ลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลอยู่เพิงหกเดือนก่อนเทศกาลปัสกาสุดท้ายและการถูกตรึงกางเขนของพระองค์

จากนั้นลูกาก็บันทึกการคำตรัส, การอัศจรรย์, และการรับใช้ต่างๆของพระผู้ช่วยให้รอด (ลูกา 10:1-18:14) ซึ่งหลังจากนั้นเขาก็บันทึกเนื้อหาเหมือนกับมัทธิวและมาระโกอีก (จงสังเกตลูกา 18:15, มัทธิว 19:13, และมาระโก 10:13)

กิตติคุณของมัทธิวและมาระโกกล่าวถึงงานรับใช้ของพระเยซูในแคว้นกาลิลีและบริเวณโดยรอบ ยกเว้นเทศกาลปัสกาสุดท้ายนั้นและอีกสองสามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างการเดินทางไปยังที่นั่น ขณะที่ลูกาและยอห์นบันทึกหลายเหตุการณ์ที่เราไม่พบในมัทธิวและมาระโก นั่นเป็นเหตุที่ว่าทำไมเราถึงมีหนังสือกิตติคุณสี่เล่ม พวกมันสอดประสานกัน กระนั้นแต่ละเล่มก็มีสาระๆหนึ่งที่สำคัญมากๆ และหลายครั้งกิตติคุณเล่มหนึ่งก็เปิดเผยแก่เราสิ่งที่อีกเล่มไม่ได้เปิดเผย

ข้อ 2: “ฝูงชนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขาให้หายที่นั่น”

พระเยซูไม่เคยขาดฝูงชน มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าในบางโอกาสพระองค์ทรงเทศนาแก่คนๆเดียวเท่านั้น และในบางโอกาสพระองค์ก็ตรัสแก่คนกลุ่มเล็กๆมากมาย แต่มีฝูงชนที่รายล้อมพระองค์เกือบอยู่เสมอ และจากข้อพระคัมภีร์ต่างๆเราเรียนรู้ว่าขณะที่พวกผู้นำทางศาสนาต่อต้านพระองค์อย่างแข็งขัน “ฝ่ายประชาชนทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี” (มาระโก 12:37) และ “ฝูงชนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป” แม้แต่พวกศัตรูของพระองค์ก็ประกาศว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย” (ยอห์น 7:46)

“...แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขาให้หายที่นั่น” พระเยซูกำลังเสด็จเข้าไปใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้วตอนนี้และเหล่าศัตรูของพระองค์ก็คอยเฝ้าจับตาดูพระองค์อยู่ตลอด แต่พระองค์มิได้ยับยั้งการอัศจรรย์ต่างๆแห่งความเมตตาของพระองค์เพราะความอิจฉาริษยาและความเกลียดชังของคนเหล่านั้นที่ต่อต้านพระองค์และหาเหตุผล (หรือข้ออ้าง) ที่จะยุติงานรับใช้ของพระองค์ เมื่อใดก็ตามที่พระองค์ทรงพบผู้คนที่ต้องการให้ช่วยพระองค์ก็ทรงช่วย โดยมุ่งหน้าต่อไปยังกลโกธา แต่ในขณะเดียวกันก็ทรงกระทำพระราชกิจที่พระเจ้าได้ทรงส่งพระองค์มากระทำด้วย

พระเยซูประทานข้อปฏิบัติเกี่ยวกับการหย่าร้าง

เนื่องจากการหย่าร้างเป็นหัวข้อที่สำคัญเหลือเกิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยของเรา ผมจึงรู้สึกว่ามันจะเป็นการฉลาดและมีประโยชน์สำหรับเราที่จะให้ข้อพระคัมภีร์อื่นๆตรงนี้ที่เกี่ยวข้องกับการหย่าร้างและการแต่งงานใหม่ จากนั้นเราจะพูดถึงข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ทั้งหมดด้วยกันขณะที่เราศึกษาบทที่เราศึกษากันอยู่ตอนนี้แบบทีละข้อ:

มาระโก 10:1-12: “ฝ่ายพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จจากที่นั่น เข้าในเขตแดนแคว้นยูเดีย ไปตามทางแม่น้ำจอร์แดนปากข้างโน้น และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์ทรงเคยสอนนั้น พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า “ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่”

“พระองค์ตรัสถามเขาว่า “โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร” เขาทูลตอบว่า “โมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าภรรยาแล้วก็หย่าให้” พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า “โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะเหตุใจพวกเจ้าแข็งกระด้าง แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก ‘พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พราดจากกันเลย”

“เมื่อเข้าไปในเรือนแล้วเหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตน แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณี”

กรุณาสังเกตุ *ลูกา 16:18* เช่นกัน: “ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ได้รับหญิงที่สามีได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย”

เปาโลให้คำสั่งต่อไปนี้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายที่เมืองโครินธ์: “ส่วนคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสั่ง มิใช่ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภรรยาทิ้งสามี แต่ถ้านางทิ้งสามีไปอย่าให้นางไปมีสามีใหม่ หรือไม่ก็ให้นางกลับมาคืนดีกับสามีเก่า และขออย่าให้สามีหย่าร้างภรรยาเลย ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนอื่นๆนอกจากพวกนี้ (องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัส) ว่า ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อและนางพอใจที่จะอยู่กับสามี สามีก็ไม่ควรหย่านาง ถ้าหญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อและสามีพอใจที่จะอยู่กับนาง นางก็ไม่ควรหย่าสามีนั้นเลย ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางภรรยา และภรรยาที่ไม่เชื่อก็ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางสามี มิฉะนั้นลูกของท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นก็บริสุทธิ์ แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะแยกไป ก็จงให้เขาไปเถิด เรื่องเช่นนี้ไม่จำเป็นที่พี่น้องชายหญิงจะผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้อยู่อย่างสงบ” (1 คร. 7:10-15)

เราได้ศึกษาถ้อยคำของพระเยซูในคำเทศนาบนภูเขาแล้ว แต่ผมขอยกพวกมันตรงนี้อีกครั้ง จงอ่านถ้อยคำเหล่านี้อย่างตั้งใจ:

“ยังมีคากล่าวไว้ว่า ‘ผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรยานั้น’ ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นชู้ ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย” (มธ. 5:31, 32)

ข้อ 3: “พวกฟาริสีมาทูลถามพระองค์ทูลถามว่า ‘ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดๆก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่’”

นี่เป็นสิ่งที่เราอาจเรียกว่าเป็นคำถาม “ที่ยากนัก” เมื่อใดก็ตามที่พวกฟาริสีถามคำถามพระเยซู คำถามต่างๆของพวกเขา ก็ถูกออกแบบมาเพื่อหลอกให้พระองค์ติดกับ, เพื่อหลอกให้พระองค์ตรัสอะไรบางอย่างที่พวกเขาจะใช้ทำลายความน่าเชื่อถือของพระองค์ได้และทำให้ผู้คนมีความเห็นเป็นอคติต่อพระองค์ ในคำถามที่พวกเขาถามพระองค์ในพระคำข้อนี้ พวกเขาคาดหวังอย่างเต็มที่ว่าพระองค์จะติดกับในการอภิปรายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติ

“ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดๆก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่” มันเป็นเจตนาของพวกฟาริสีที่จะนำพระเยซูไปในหนึ่งในสองทิศทางตรงนี้ พระองค์จะทรงตอบคำถามของพวกเขาในลักษณะที่รุนแรงเกินไปหรือไม่พระองค์ก็จะตรัสอะไรบางอย่างที่จะถูกตีความได้ว่าขัดแย้งกับพระราชบัญญัติของโมเสส ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งได้รับกวนพวกเขาเช่นกัน ได้วิพากษ์วิจารณ์ษัตริย์เฮโรดที่แต่งงานกับภรยาน้องชายของตน และคำวิพากษ์วิจารณ์นั้นได้ทำให้เฮโรดขุ่นเคืองและทำให้ยอห์นต้องหัวขาด ชายชาวนาซาเร็ฟผู้นี้จะกล่าวอะไรบางอย่างที่จะถือได้ว่าวิพากษ์วิจารณ์เฮโรด อันเป็นการทำให้เฮโรดโกรธเคืองเขาเหมือนกันหรือไม่? หรือเขาจะกล่าวพอที่จะเห็นแย้งกับพระราชบัญญัติของโมเสส?

เราเห็นการต่อต้านนี้ทำงานในมัทธิว 12:2-42 เมื่อพวกเขาพยายามครั้งแล้วครั้งเล่าที่จะหาหลักฐานมาเล่นงาน

พระเยซู พวกเขาพยายามอีกครั้งในมัทธิว 15:1-9 และอีกครั้งในบทที่ 16:1-4 คราวนี้พวกเขาเริ่มโจมตีพระองค์อีกครั้ง พระเยซูได้ตรัสสุดย่นของพระองค์อย่างชัดเจนแล้วเกี่ยวกับเรื่องการหย่าร้างตอนที่พระองค์เทศนาคำเทศนาบนภูเขา (ดู มัทธิว 5:31, 32) “พวกงูร้าย” ทางศาสนาเหล่านี้ไม่ได้กำลังแสวงหาคำสั่งสอนฝ่ายวิญญาณ อันที่จริง พวกเขาพร้อมที่จะโต้แย้งกับพระเยซูไม่ว่าพระองค์ตรัสอะไรก็ตาม พวกเขา กำลังแสวงหาสิ่งเดียวเท่านั้น – บางสิ่ง, *อะไรก็ได้*, ที่จะใช้เล่นงานพระองค์ได้

พวกฟาริสีเหล่านี้ไม่เพียงรู้ว่าพระเยซูจะตรัสอะไรเกี่ยวกับการหย่าร้างเท่านั้น พวกเขายังทราบด้วยว่าพระราชบัญญัติของโมเสสกล่าวอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้ – หรืออย่างน้อยพวกเขาก็*น่าจะรู้อยู่แล้ว* เพราะพวกเขาโอ้อวดความรู้ของตนเกี่ยวกับพระราชบัญญัติโดยรวม และพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการหย่าร้างก็ถูกกล่าวอย่างชัดเจนมากอยู่แล้วในพระราชบัญญัติ 24:1-4:

“เมื่อชายคนใดคนหนึ่งมีภรรยาแต่งงานอยู่กินด้วยกันกับนาง และต่อมานางไม่เป็นที่ชอบในสายตาของสามีเพราะเขาพบสิ่งมลทินในตัวนาง ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าใสมือนาง แล้วไล่ออกจากเรือนไป และนางก็ออกจากเรือนไปเสีย และถ้านางไปเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง และสามีคนหลังนี้ซึ่งนางจึงทำหนังสือหย่าใสมือนางแล้วไล่นางออกจากเรือน หรือสามีคนหลังนี้ได้นางเป็นภรรยาถึงแก่ความตาย สามีคนเดิมที่ได้ไล่นางไปนั้นจะรับนางหลังจากที่นางเป็นมลทินแล้วกลับมาเป็นภรรยาอีกไม่ได้ เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายอย่ากระทำให้แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นมิบาป”

เมื่อพระคริสต์ทรงรับใช้อยู่บนแผ่นดินโลก มีอยู่สองสำนักปรากฏขึ้นที่เสนอความคิดเกี่ยวกับการหย่าร้าง กลุ่มหนึ่งสอนว่าผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนได้เพราะการกระทำผิดใดก็ตามหรือเพราะความไม่ชอบใจใดๆที่เขาอาจมีต่อเธอ แม้หากว่าเขาเบื่อหน่ายเธอแล้ว หรือเห็นหญิงอื่นที่เขาคิดว่าสวยกว่าและน่าปรารถนามากกว่า เขาก็หย่าภรรยาของเขาได้ เพราะชอบหญิงอีกคนนั้น กลุ่มที่สองประกาศว่าการหย่าร้างเป็นสิ่งที่ผิดพระราชบัญญัติอย่างชัดเจนยกเว้นกรณีของการล่วงประเวณี ดังนั้นไม่ว่าพระเยซูจะตรัสอะไร เหล่าศัตรูของพระองค์ก็จะเห็นต่างกับพระองค์อยู่ดี พวกเขาไม่ได้ถามพระองค์ว่าผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนได้เพราะเหตุอันใด แต่ถามว่าผู้ชายจะหย่าภรรยา “*เพราะเหตุใดๆก็ตาม*” ได้หรือไม่ คำถามนี้ถูกสร้างมาแบบหลวมๆ และแน่นอนว่ายิ่งการใช้คำในคำถามมีลักษณะหลวมๆมากเท่าไร คำถามนั้นก็ยิ่งมีแนวโน้มที่จะทำให้คนที่ถูกถามติดกับได้มากเท่านั้น

ข้อ 4: “*พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม ‘ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง’”*

“*พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า...?*” ในการตอบคำถามพระเยซูมิได้ทรงอ้างอิงถึงสองสำนักนั้นที่เสนอความคิดซึ่งแพร่หลายในสมัยนั้นเลย พระองค์แค่ตั้งความสนใจของพวกเขามายังสิทธิอำนาจของงานเขียนของโมเสสเท่านั้น

“*พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม...*” – ตรงนี้ย้อนกลับไปยังแผนการดั้งเดิมของพระเจ้าเกี่ยวกับการแต่งงาน ตอนที่พระองค์ได้ทรงสร้างอาดัมและจากนั้นก็ทรงเอากระดูกซี่โครงอันหนึ่งจากซี่ข้างของอาดัมออกมาและสร้างเอวา (ปฐมก. 1:27; 2:21-24)

“*...ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง*” ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างผู้ชายคนเดียว และจากนั้น

พระองค์ได้ทรงสร้างผู้หญิงคนเดียวเพื่อชายคนเดียวนั้น พระองค์จะทรงสร้างผู้หญิงขึ้นมาหลายคนและให้อาตัมเลือกผู้หญิงคนหนึ่งหรือมากกว่านั้นไว้เป็นภรรยาของตนก็ทำได้ – แต่พระองค์ก็มีได้ทำเช่นนั้น พระองค์ได้ทรงสร้างมาเพศละคน – ผู้ชายคนเดียว, ผู้หญิงคนเดียวโดยทรงวางแบบอย่างไว้สำหรับมนุษย์ทุกคนเพราะว่าอาตัมและเอวาเป็นพ่อแม่ของมนุษย์ทุกคน เขาทั้งสองเป็นพ่อแม่ของเผ่าพันธุ์มนุษย์

ข้อ 5: “และตรัสว่า ‘เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’”

ความหมายตรงนี้ก็คือน่าจะผู้ชายจะมีพันธะผูกพันกับภรรยาของตนมากกว่าต่อบิดาและมารดาของเขาเอง มีแนวโน้มในส่วนของมนุษยชาติที่จะให้ความสำคัญต่อสายใยอันแน่นแฟ้นระหว่างลูกกับพ่อแม่, และระหว่างพ่อแม่กับลูก มันเป็นเรื่องจริงที่ว่ามีสายใยระหว่างลูกกับพ่อแม่ดังที่เราจะเห็นต่อไป แต่พระเยซูทรงประกาศว่าความสัมพันธ์ในการสมรสระหว่างสามีกับภรรยาแน่นแฟ้นเปี่ยมด้วยความรักและผูกพันมากกว่าความสัมพันธ์แบบอื่นของมนุษย์

ตามที่พระเยซูตรัส เมื่อชายคนใดมีภรรยา เขาจะต้องรักเธอมากกว่าใครๆบนโลก เขาจะต้อง “ผูกพันอยู่กับภรรยาของเขา” – และคำว่าผูกพันตามที่ใช้ตรงนี้ก็บ่งบอกถึงการรวมเป็นหนึ่งเดียวแบบที่แข็งแกร่งที่สุดและแน่นแฟ้นมากที่สุด, การรวมเป็นหนึ่งเดียวที่ไม่อาจแยกขาดจากกันได้ คำกรีกนี้มาจากคำที่มีความหมายว่า “ใช้กาวเชื่อมติด” ซึ่งบ่งบอกว่าเมื่อชายคนหนึ่งและหญิงคนหนึ่งแต่งงานกัน เขาทั้งสองก็ถูกเชื่อมติดกันด้วยกาวและไม่อาจถูกแกะออกจากกันได้เด็ดขาด

“...เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน” พวกเขาซึ่งแต่ก่อนเป็นสองคนจะเป็นคนเดียวกัน – หนึ่งเดียวกันในความรัก, หนึ่งเดียวกันในความปรารถนา, หนึ่งเดียวกันในความสนใจ, หนึ่งเดียวกันในชีวิต พวกเขาจะไม่ต่างคนต่างไปตามทางของตนหรือมีความสนใจที่แยกจากกันอีกต่อไป ในสิ่งสารพัดพวกเขาจะกระทำการอย่างสอดคล้องกับซึ่งกันและกันราวกับว่าพวกเขาเป็นคนเดียวกัน

ข้อ 6: “เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”

คำสอนของพระเยซูนั้นชัดเจน – นั่นคือ พระเจ้าได้ทรงสร้างผู้ชายคนเดียวและผู้หญิงคนเดียวและทรงประกาศว่าพวกเขาควรผูกพันกันอย่างสนิทสนมเหลือเกินจนเป็นเนื้อหนังเดียว ซึ่งถูกเชื่อมติดกันโดยสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่อาจถูกแยกขาดจากกันได้เว้นแต่โดยสิทธิอำนาจของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ “เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย”

ข้อ 7: “เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้”

แน่นอนว่าพวกฟาริสีจับผิดสิ่งที่พระเยซูตรัสเกี่ยวกับการหย่าร้างในทันที เนื่องจากโมเสสอนุญาตให้หย่าร้างได้ พระองค์ซึ่งเป็นเพียงอาจารย์คนหนึ่งจากเมืองนาซาเร็ธจะประกาศได้อย่างไรว่าการหย่าร้างเป็นเรื่องผิดพระราชบัญญัติ?

“ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่ง...?” แต่ถ้าเราดูสิ่งที่พวกฟาริสีกล่าวโดยพิจารณาสิ่งที่โมเสสกล่าวจริงๆ เราก็เห็นการตีความถ้อยคำของโมเสสแบบไม่ยุติธรรม เราพบถ้อยคำเหล่านี้ในพระราชบัญญัติ 24:1-4 และข้อความตอนนั้นได้ถูกยกมาแล้ว แต่ให้เราถอดความมันตรงนี้นัก:

โมเสสกล่าวว่าเมื่อชายคนหนึ่งแต่งงาน และหลังจากการแต่งงานนั้นเขาพบสิ่งมลทินบางอย่างในภรรยาของเขา (ซึ่งหมายความว่านางไม่ใช่หญิงพรหมจารี) ชายผู้นั้นก็สามารถเขียนหนังสือหย่าและมอบมันให้แก่นางและส่งนางออกไปจากบ้านของเขาได้ จากนั้นนางก็ไปแต่งงานกับชายอีกคนได้ – นั่นคือ ถ้านางสามารถหาชายอีกคนที่ยอมแต่งงานกับนางได้

กรุณาสังเกตว่าโมเสส*ไม่ได้สั่ง*ให้ทำเช่นนี้ เขาเพียงแค่*อนุญาต*ให้มีธรรมเนียมปฏิบัติอย่างหนึ่งซึ่งในสมัยนั้นเป็นที่ยอมรับ และเขาก็*ตั้งข้อจำกัด*ธรรมเนียมปฏิบัตินั้นอย่างมาก เขาไม่ได้*อนุญาต*วิธีปฏิบัติเช่นนั้นเพราะว่ามันเป็นสิ่งที่ถูกต้องหรือเพราะว่ามันเป็นไปตามแผนการของพระเจ้า แต่เพราะความแข็งกระด้างแห่งใจของมนุษย์ เราเห็นเรื่องนี้ถูกอธิบายเพิ่มเติมในพระคำข้อถัดไป

ข้อ 8: “*พระองค์ตรัสแก่เขาว่า “โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น”*

ตอนที่โมเสสนำชนชาติอิสราเอลออกมาจากการตกเป็นทาสคนอียิปต์ ในความหมายอันเต็มเปี่ยมที่สุด เขาก็กำลังนำประชาชาติหนึ่งของเขาที่เปื้อนบาปแล้วผู้ได้ล้มลงสู่ความห่อหุ้มในเรื่องมาตรฐานทางศีลธรรมหลายเรื่อง ซึ่งรวมถึงคำปฏิญาณสมรสด้วย โมเสสมีปัญหาพอที่จะทราบว่ามันคงเป็นเรื่องยาก, หากไม่ใช่เป็นไปได้, ที่จะเปลี่ยนแปลงความเชื่อต่างๆและวิธีปฏิบัติต่างๆของพวกเขาอย่างปุบปับในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้ ด้วยเหตุนี้ เพราะความแข็งกระด้างแห่งหัวใจของพวกเขา โมเสสจึง “ยอม” (*อนุญาต*) ให้พวกเขาหย่าภรรยาของพวกเขาได้ พระราชบัญญัติ*ไม่ได้สั่ง*สามีให้หย่าภรรยาที่ไม่ซื่อสัตย์ของตน อาจเป็นไปได้ว่านางจะยอมกลับใจ สามีจะยอมรับการกลับใจของนางและยอมใช้ชีวิตกับนางต่อไป ในหนังสือหมวดศาสนาพยากรณ์ ชนชาติอิสราเอลถูกกล่าวว่าเป็นเหมือนภรรยาที่เล่นชู้ของพระเยโฮวาห์ แต่มันถูกประกาศอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าจะทรงยกโทษคู่สมรสของพระองค์หากประชาชาตินั้นยอมกลับใจใหม่ (อ่านโฮเซยาบทที่ 2) พระราชบัญญัติ*ไม่ได้สั่ง*ผู้ชายให้หย่าภรรยาที่นอกใจ แต่มันสั่งให้เขามอบ “หนังสือหย่า” ให้แก่นางหากเขาหย่านางจริงๆ

โมเสสได้พบว่าการหย่าร้างมีอยู่มานานแล้วจนไม่อาจจะบ่งชี้ได้และเขาทราบว่า*ไม่ได้*เป็นไปตามแผนการของพระเจ้าในเริ่มแรกนั้น ด้วยเหตุนี้เขาจึงเริ่มล้มล้างบัญญัติที่ห่อหุ้มนี้เกี่ยวกับการหย่าร้างโดย*การจำกัดธรรมเนียมปฏิบัติ*นี้ แทนที่จะห้ามมัน*อย่างฉับพลัน*เด็ดขาด มนุษย์ในอดีตนั้นไม่ได้รับอนุญาตให้หย่าภรรยาไปเฉยๆ – นั่นคือ พวกเขาไม่สามารถบอกภรรยาให้ออกจากบ้านไปเฉยๆได้ โมเสสสั่งให้มีการแยกขาดจากกันแบบเป็นพิธีการหลัง หนังสือหย่าต้องถูกจัดเตรียมและวางในมือของภรรยาผู้นั้นที่จะถูกหย่า – และเขาจะทำเช่นนี้ได้ก็ต่อเมื่อเขาได้พบความมลทินบางอย่างในตัวนางเท่านั้น

มันไม่ใช่กลวิธีใหม่ที่พวกฟาริสียกโมเสสมาเล่นงาน*พระเยซู* พวกเขาเคยทำแบบนั้นมาก่อนแล้ว แต่แม้ว่าพวกเขาเป็นคนชั่ว พวกเขา ก็แทบไม่กล้าตั้งโมเสสมาต่อสู้กับ*พระเยโฮวาห์พระเจ้า*และด้วยเหตุนี้จึงบังคับให้มีการเปลี่ยนแปลงพระราชบัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งได้ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้ามาตั้งแต่เริ่มแรก พระเยซูทรงทำให้พวกครูสอนพระราชบัญญัติเหล่านี้เห็นว่าพวกเขาจะถูกบังคับให้ทำเช่นนั้นจริงๆเพื่อที่จะรักษาทฤษฎีของพวกเขาเรื่องการหย่าร้างแบบทันใจและง่ายตาย เพราะเหตุผลหรือสาเหตุ*ใดก็ตาม*

ข้อ 9: “ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นชู้กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยาก็ผิดประเวณีด้วย”

“ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลาย...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเยซูตรัสว่า “ไม่ว่าพระราชบัญญัติอาจเคยกล่าวอะไร และไม่ว่าไม่เสสอาจเคยสอนอะไร เราอยากให้ท่านทั้งหลายฟังเรา” พระเยซูทรงสอน “ด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์” (มธ. 7:29; มก. 1:22) พระองค์ตรัสด้วยสิทธิอำนาจในที่นี้แน่นอนเกี่ยวกับเรื่องการหย่าร้าง พระองค์ตรัสชัดเจนว่าการหย่าร้างเป็นสิ่งที่ไม่อนุญาตให้กระทำ “เพราะเหตุใดๆก็ตาม” และยิ่งกว่านั้น การหย่าร้างยังเป็นสิ่งที่ไม่อนุญาตให้กระทำเลยสักนิดเดียว “เว้นแต่การล่วงประเวณี”

มีผู้กล่าวว่าดูเหมือนเป็นเรื่องแปลกที่เหตุผลเดียวสำหรับการหย่าร้างถูกกล่าวถึงตรงนี้อย่างย่อๆ และในมัทธิว 5:31, 32 ขณะที่มาระโกและลูกาไม่กล่าวถึงมันเลยสักนิดเดียว จงระลึกว่าตอนที่พระเยซูตรัสคำกล่าวนี้แก่พวกฟาริสีจริงๆแล้วไม่มีคำถามเกี่ยวกับการหย่าร้างเลย เพราะว่าสำนักที่เคร่งครัดที่สุดของพวกรับบี, สำนักของซัมมัย, อนุญาตให้หย่าร้างได้เพราะการล่วงประเวณีและการกระทำอันน่าอับอายอื่น ๆ มันเป็นที่ชัดเจนในตอนนั้นว่าผู้ชายสามารถหย่าภรรยาของตนได้หากนางเป็นหญิงล่วงประเวณี ด้วยเหตุนี้ เรื่องนี้จึงไม่จำเป็นต้องขยายความเลย มันเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้ว ดังนั้นถึงแม้ว่าเหตุผลประการเดียวตามพระคัมภีร์สำหรับการหย่าร้างถูกกล่าวถึงโดยพระเยซูแค่สองครั้ง, ทั้งสองครั้งในกิตติคุณของมัทธิว, ผมก็อยากเตือนความจำคุณว่าพระเยซูไม่จำเป็นต้องตรัสอะไรเกินครั้งเดียวเลยเพื่อที่จะทำให้มันเป็นความจริง!

“ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นชู้กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี” คำถามจึงมีอยู่ว่า จะอนุญาตให้มีการหย่าร้างเพราะเหตุล่วงประเวณีได้อย่างไร ในเมื่อพระราชบัญญัติบัญชาให้นำตัวผู้ที่มีความผิดขอหาล่วงประเวณีออกมาและประหารชีวิตเสีย? หากชายคนหนึ่งและหญิงคนหนึ่งถูกจับได้ในการผิดประเวณี ทั้งคู่ก็ถูกประหารชีวิต: “ถ้าผู้ใดล่วงประเวณีกับภรรยาของผู้อื่น คือเขาได้ล่วงประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน ต้องให้ผู้ล่วงประเวณีทั้งชายและหญิงนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่” (ลนต. 20:10) เหตุใดบัญญัติข้อนี้จึงไม่ถูกนำไปปฏิบัติในกรณีของชายคนหนึ่งพบว่าภรรยาของตนไม่ใช่หญิงพรหมจารีเล่า?

จงหมายเหตุว่าพระราชบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องนี้ไม่ได้บังคับสามีให้นำตัวภรรยาที่ผิดประเวณีของตนออกมา หากชายคนหนึ่งแต่งงานและจากนั้นก็พบว่าภรรยาของตนไม่ได้เป็นหญิงพรหมจารี เขาก็ไม่ได้ถูกบัญชาให้นำตัวนางออกมาเพื่อที่จะรับโทษประหารชีวิต จงระลึกถึงโยเซฟตอนที่เขาค้นพบว่าที่เจ้าสาวของเขา (มารีย์) ตั้งครรภ์แล้ว เขาก็ตั้งใจว่าจะให้เธอไปเสียอย่างลับๆ อันเป็นการพาเธอออกไปให้พ้นจากสายตาของสาธารณชน แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาหาโยเซฟและรับประกันเขาว่าการตั้งครรภ์ของมารีย์ไม่มีความผิดใดๆทั้งนั้น และว่าพระกุมารนั้นที่เธอจะให้กำเนิดทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า (จงศึกษามัทธิว 1:18-25)

ตามคำตรัสของพระเยซู – และพระวาทะของพระองค์นั้นถือเป็นอันสิ้นสุด – การล่วงประเวณีเป็นเหตุผลประการเดียวเท่านั้นตามพระคัมภีร์สำหรับการหย่าร้าง เมื่อชายคนใดพิสูจน์ได้ว่าภรรยาของตนได้ทำการล่วงประเวณี เขาก็ไม่อยู่ภายใต้ข้อผูกมัดใดที่จะให้นางเป็นภรรยาต่อไป และเขาหย่านางได้ เหตุผลอื่นใดสำหรับการหย่าร้าง เมื่อพิจารณาตามพระราชบัญญัติของพระเจ้า จึงเป็นโมฆะและไร้ผล

“...และผู้ได้รับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยาที่ผิดประเวณีด้วย” คนที่แต่งงานกับบุคคลที่หย่าร้างแล้ว ถึงแม้ว่าคนๆนั้นอาจไม่เคยแต่งงานมาก่อนเลย ก็มีผิดประเวณี (เล่นชู้) มนุษย์ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพระราชบัญญัติของพระเจ้าได้ จอมกษัตริย์ไม่ทรงยอมทนสิ่งที่มนุษย์ยอมทน ชายคนหนึ่งและหญิงคนหนึ่งซึ่งถูกผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกันในการสมรสแล้ว ก็เป็นคู่สมรสกันชั่วชีวิต ข้อยกเว้นเดียวก็คือการล่วงประเวณี และแม้กระทั่งกรณีนั้นก็ต้องเกิดขึ้นในวันแรก หรือบางทีในชั่วโมงแรกๆของการแต่งงานนั้น คือทันทีที่ชายคนนั้นค้นพบว่าเขาไม่ได้แต่งงานกับหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง ในกรณีนั้นหญิงคนนั้นก็แต่งงานได้อีก และชายคนนั้นก็แต่งงานได้อีกเช่นกัน แต่คุณรู้จักกรณีแบบนี้ที่กรณีกันในสมัยของเรา?

ข้อ 10: “พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า “ถ้ากรณีของฝ่ายชายต้องเป็นเช่นนั้นกับภรรยาของเขา การสมรสก็ไม่ดีเลย”

น่าสนใจที่ว่าพวกสาวกเหล่านี้เห็นได้ชัดว่าคล้อยตามความเชื่อของพวกยิวเกี่ยวกับการแต่งงาน – นั่นคือ พวกเขาเริ่มเห็นความง่ายตายของการกำจัดภรรยาไปเสียให้พ้นๆว่าเป็นความโล่งใจอย่างหนึ่งจากการแต่งงาน และหากสิทธิพิเศษนั้นถูกเอาออกไปเสีย พวกเขาก็เห็นว่าการที่ผู้ชายไม่แต่งงานเลยก็คงดีกว่าหากเขาต้องผูกมัดตัวเองกับผู้หญิงคนเดียวไปชั่วชีวิต ดังนั้นเมื่อชั่งน้ำหนักความเสี่ยงของชีวิตคู่ที่ไม่มีความสุขโดยที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้เลย พวกเขาจึงสรุปว่า “หากเป็นแบบนี้...การแต่งงานก็ไม่ดีเลย”

ข้อ 11: “พระองค์ทรงตอบเขาว่า “มิใช่ทุกคนจะรับประพาศตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประพาศได้”

“มิใช่ทุกคนจะรับประพาศตามข้อนี้ได้...” สมมติว่ามีอยู่บางคน ถึงแม้ว่าไม่ได้เป็นจำนวนมากอย่างแน่นอน ที่พบว่ามันเป็นเรื่องสะดวกที่จะไม่แต่งงาน นั่นก็จะเป็นข้อยกเว้น ไม่ใช่กฎ พระเยซูตรัสแล้วเกี่ยวกับการหย่าร้างเมื่อพิจารณาจากจุดประสงค์ของพระเจ้าในการสร้างมนุษย์ – นั่นคือ ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาเป็นชายและหญิง และเมื่อพระเจ้าทรงผูกพันพวกเขาในการแต่งงานแล้ว พวกเขาจึงเป็นหนึ่งเดียว อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทุกคนจะสามารถ “รับ” สิ่งที่พระเยซูตรัสได้

คำว่า “รับ” ตรงนี้ไม่ได้หมายถึงยอมรับคำสอนนี้ว่าเป็นความจริง ตรงกันข้าม คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สื่อถึงพื้นที่ในลักษณะเฉพาะตัวของสิ่งๆหนึ่งสำหรับบางสิ่ง ยกตัวอย่างเช่น ภาชนะอันหนึ่งจะจุได้มากเท่านั้นเท่านี้ เมื่อมันถูกเติมจนถึงความจุสูงสุดที่รับได้ มันก็จุเพิ่มไม่ได้แล้ว เช่นเดียวกัน คำว่า “รับ” ตรงนี้ก็ถูกใช้ในนัยของคนที่มีความจุที่จะประพาศตามคำตรัสของพระเยซู “ความจุ” ที่ถูกใช้จึงขึ้นอยู่กับหลายสิ่ง ไม่ใช่ทุกคนจะมีความจุ (ความสามารถ) ที่จะแต่งงานได้

“...เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประพาศได้” ผมเชื่อว่ามีคนบางคนที่พระเจ้าทรงเรียกให้อยู่เป็นโสดต่อไปเพื่องานรับใช้บางอย่างที่เฉพาะเจาะจง มีงานรับใช้บางอย่างที่มีลักษณะเฉพาะตัวมากๆซึ่ง ถึงแม้ว่ามีเกียรติมากๆ ก็สามารถถูกปฏิบัติจนสำเร็จลุล่วงได้อย่างเกิดผลมากกว่าเยอะโดยที่ปราศจากคู่สมรส ในทำนองเดียวกัน มีงานรับใช้อื่นๆซึ่งสามารถถูกปฏิบัติจนสำเร็จลุล่วงได้อย่างเกิดผลมากกว่าเยอะหากคนๆนั้นแต่งงาน พระเจ้าได้ทรงสร้างผู้หญิงมาเพื่อผู้ชายและผู้ชายเพื่อผู้หญิง; และยกเว้นในกรณีต่างๆที่หายากมากๆ ชีวิตหนึ่งก็ไม่ครบสมบูรณ์หากปราศจากอีกชีวิตนั้น การสมรสที่แท้จริงถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าและนำมาซึ่งความชื่นบาน, สันติสุข, ความสุข, และความสมหวังที่สวรรค์เท่านั้นสามารถจัดให้ได้ พวกยิวในอดีตถือว่าการแต่งงานเป็นสิ่งที่พึงปรารถนาในทุกประการ แต่พระเยซูทรงบอกพวกเขาว่าสำหรับบางคนมันเป็นเรื่อง

สะดวกที่พวกเขาเว้นเสียจากการแต่งงาน

มีผู้รู้พระคัมภีร์และอาจารย์บางท่านที่เชื่อว่าอัครสาวกเปาโลไม่เคยแต่งงาน พวกเขาอิงการตีความของตนตามคำประกาศของเปาโลใน 1 โครินธ์ 7:6, 7 ที่เขากล่าวว่า: “ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้โดยได้รับอนุญาต มิใช่เป็นพระบัญชา ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานจากพระเจ้าเหมาะสมกับตัว คนหนึ่งได้รับอย่างนี้ และอีกคนหนึ่งได้รับอย่างนั้น” เราทราบจากคำพยานนี้ว่าเปาโลไม่ได้แต่งงานในขณะนั้น แต่โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าเขาเคยแต่งงานมาก่อนหน้านั้น เพราะดูเหมือนว่าตอนที่เขายังเป็นเซาโลแห่งทาร์ซัส เขาเคยเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสภาซานเฮดรินที่มีตำแหน่งอันมีเกียรติ และเฉพาะชายที่แต่งงานแล้วเท่านั้นจะสามารถเป็นสมาชิกของคณะนั้นได้ มันเป็นไปได้ที่จะพิสูจน์ว่าเขาเคยแต่งงานหรือไม่เคย แต่ดูเหมือนเป็นเรื่องที่สมเหตุสมผลว่าเขาเคยแต่งงานมาก่อน ภรรยาของเขาอาจเสียชีวิตไปแล้วก่อนหน้านั้น ไม่ว่าจะยังไง เขาพบว่ามันเป็นประโยชน์ที่จะปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยไม่ถูกขัดขวางโดยภรรยาและครอบครัว

ในทางกลับกัน เราทราบว่าเปโตรแต่งงาน ในมัทธิว 8:14, 15 พระเยซูเสด็จเข้าไปในบ้านของเปโตรและรักษาเมื่อยของเปโตรที่ “นอนป่วยจับไข้อยู่” นอกจากนี้ใน 1 โครินธ์ 9:5 เปาโลก็พูดถึงเปโตร (เคเฟาส) และพวกอัครสาวกคนอื่นๆว่าพาน้องสาวหรือภรรยาไปกับพวกเขาด้วยในการเดินทางต่างๆแบบมิชชันนารีของพวกเขา

ความสามารถที่จะรับได้ (ความจุ) สำหรับการแต่งงานขึ้นอยู่กับสภาพทางจิตใจและภาวะอารมณ์โดยทั่วไป และมีคนบางคนที่สามารถมีความสุขและมีประโยชน์ได้โดยไม่ต้องแต่งงาน ยกตัวอย่างเช่น สมมติว่าพระเจ้าทรงเรียกชายหนุ่มคนหนึ่งให้มารับใช้ในพื้นที่ป่าเถื่อน – ในป่าดงดิบ, ในพื้นที่ต่างๆที่ชีวิตตกอยู่ในความเสี่ยงและโรคร้ายแพร่ระบาดไปทั่ว สภาพการดำรงชีวิตอาจเป็นแบบคนป่ามากๆและสิ่งจำเป็นต่างๆของชีวิตก็ยากที่จะพบบน ผมเห็นว่าภายใต้สภาพต่างๆ เช่นนั้น มิชชันนารีคนนั้นอาจทำงานของตนได้อย่างเกิดผลมากกว่าเยอะโดยที่ไม่แต่งงานเมื่อเทียบกับที่เขาจะทำได้หากเขามีภรรยา – และอาจมีลูกเล็กๆที่ต้องพิจารณาด้วย

ผมรู้ว่าคริสตจักรต่างๆที่สามารถสนับสนุนมิชชันนารีคนเดียวที่ไปทำงานต่างแดนได้ขณะที่คริสตจักรเหล่านั้นไม่สามารถส่งชายคนหนึ่ง, ภรรยาของเขา, และลูกๆสองหรือสามคนไปต่างแดนและสนับสนุนพวกเขาได้ ผมเชื่อจากความรู้ส่วนตัวอีกด้วยว่าลูกๆของเหล่ามิชชันนารีที่ไปอยู่ในพื้นที่ห่างไกลความเจริญมากๆต้องถูกส่งกลับมายังสหรัฐฯเพื่อเรียนหนังสือ บางครั้งก็หลังจากที่พวกเขาอายุถึงระดับมัธยมปลายหรือวิทยาลัยแล้ว และในกรณีเช่นนั้นคนหนุ่มสาวเหล่านี้ถูกโยนกลับเข้าไปในสังคมที่ไม่มีความเมตตาแก่พวกเขาหรือความเข้าใจเกี่ยวกับพวกเขาเลย อย่างดีที่สุดมันก็เป็นประสบการณ์อันบอบช้ำสำหรับพวกเขา และอย่างเลวที่สุดมันก็ลงเอยเป็นการที่ชายและหญิงอายุน้อยทั้งหลายล้มลงในบาป ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามผมมิให้พิพากษาเลย – และผมไม่ตั้งใจที่จะพิพากษาด้วย แต่ผมรู้ว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ที่สมบูรณ์แบบ, ที่เป็นคำสั่ง, สำหรับลูกๆทุกคนของพระองค์ และพระองค์ทรงมีพระประสงค์ที่เป็นการอนุญาตด้วยซึ่งภายใต้พระประสงค์นี้พระองค์ทรงอนุญาตให้เราให้ทำสิ่งต่างๆที่ไม่ได้มาภายใต้พระประสงค์ที่เป็นคำสั่งของพระองค์

ผมเชื่อมั่นว่าเป็นแบบนี้กับนักเรียนที่เรียนเพื่อเป็นผู้รับใช้และผู้สมัครเป็นมิชชันนารีจำนวนมากที่ย่นเวลาการศึกษาของตนและเวลาสำหรับการเตรียมตัวสำหรับการรับใช้เพราะว่าพวกเขาได้พบกับหญิงสาวที่พวกเขาอยากแต่งงานด้วยและพวกเขาไม่เต็มใจที่จะเลื่อนการแต่งงานออกไปอีกสักพักจนกว่าการเตรียมตัวของพวกเขาสำหรับงานรับใช้พระเจ้า

จะสำเร็จครบถ้วนแล้ว มันเป็นเรื่องที่แสนวิเศษที่คนหนุ่มสาวจะตกหลุมรักกันและแต่งงานกันเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า แต่คนที่พระเจ้าได้ทรงเรียกให้มารับใช้ในแบบที่พิเศษต้องให้พระเจ้ามาเป็นอันดับหนึ่งหากเขา (หรือเธอ) คาดหวังที่จะได้รับสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตจากพระเจ้า ผมได้รู้จักผู้รับใช้หนุ่มหลายคนที่ได้เลือกพระประสงค์ที่เป็นการอนุญาตของพระเจ้าแทนที่จะเดินตามพระประสงค์ที่เป็นคำสั่งของพระองค์และจากนั้น เมื่อเวลาผ่านไปและมีเด็ก ๆ เกิดเข้ามาในบ้าน ภาระของครอบครัวเล็ก ๆ นั้นก็ทำให้นักเทศน์หนุ่มคนนั้นท้อใจและฉุดรั้งงานรับใช้ของเขา

ผมขอกล่าวซ้ำ – ผมไม่ได้กำลังพิพากษา; แต่ผู้รับใช้ของพระเจ้าต้องแน่ใจว่าพระเจ้ากำลังนำในวิถีทางใดก็ตามที่ เขาจะเลือกเดิน

จากมุมมองของการรับใช้ ผมเชื่อว่าศิษยาภิบาลสามารถรับใช้ในแบบที่ยิ่งใหญ่มากกว่าและเกิดผลมากกว่าหากเขาแต่งงาน มีอยู่หลายวิธีมากมายและหลายสถานที่มากมายที่ภรรยาจะทำให้งานรับใช้ของศิษยาภิบาลผู้นั้นบริบูรณ์มากขึ้นได้ ผมเสนอความเห็นนี้เพราะประสบการณ์ตลอดระยะเวลาหลายปีของผมในงานรับใช้ ผมได้เห็นสถานที่หลายแห่งที่เฉพาะคนโสดเท่านั้นจะรับใช้พระเจ้าได้อย่างเกิดผล และผมได้รู้จักกรณีอื่นๆที่งานรับใช้ของชายคนหนึ่งต่อพระเจ้าถูกทำให้เกิดผลมากขึ้นและได้รับขอบเขตที่กว้างกว่าเดิมเยอะเพราะภรรยาของชายผู้นั้นและคุณูปการที่เธอสร้างให้แก่งานรับใช้ของเขา

อย่างไรก็ตาม ผมขอประกาศโดยอาศัยสิทธิอำนาจแห่งพระวาระของพระเจ้าว่านี่เป็นการตัดสินใจอย่างหนึ่งซึ่งต้องถูกกระทำโดยคนๆนั้นภายใต้การทรงนำของพระเจ้าผ่านทางงานรับใช้ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลเตือนเราว่าจะมีคำสอนเท็จเกิดขึ้นในลักษณะที่เลวร้ายที่สุด เมื่อผู้คนจะรื้ออ่านห้ามคนอื่นๆไม่ให้แต่งงาน ในจดหมายฉบับแรกของเปาโลที่เขียนถึงทิโมธีคนหนุ่ม บทที่ 4 ข้อ 1-5 เราอ่านว่า:

“บัดนี้ พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า ในกาลภายหลังจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่องลอย และฟังคำสอนของพวกผีปีศาจ การหันไปเชื่อใจของคนที่ไม่ถูกต้อง คือทำไปทั้งรู้ๆเหมือนอย่างกับเอาเหล็กแดงนาบลงไปในจิตสำนึกผิดชอบของเขา เขาห้ามทำการสมรส ไม่ให้รับประทานอาหารซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ผู้เชื่อและรู้จักความจริงรับประทานด้วยขอบพระคุณ ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ล้วนเป็นของดี ถ้าแม้รับประทานด้วยขอบพระคุณ ก็ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของที่ชำระไว้แล้วโดยพระวาระของพระเจ้า และคำอธิษฐาน”

สถาบันสมรสเป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ และไม่มีผู้นำทางศาสนาในกลุ่มใด, ไม่มีคณะปกครองทางศาสนาคณะใด, มีสิทธิ์ใดๆที่จะห้ามการสมรสได้ มีผู้คนแบบนั้นอยู่กับเราในสมัยนี้ เหมือนกับที่เปาโลได้กล่าวไว้ว่าจะมี การครองตัวเป็นโสดเพราะเห็นแก่มันเองไม่ได้ถูกสอนตรงไหนเลยในพระคัมภีร์บริสุทธิ์

ข้อ 12: “ด้วยว่าผู้ที่เป็ฯนขันทีตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดาก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นขันทีก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นขันทีเพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด”

ขันที ตามนิยามโดยทั่วไปแล้ว คือผู้ชายที่โดยการตอนถูกทำให้หมดสมรรถภาพทางเพศ อย่างไรก็ตามในพระคัมภีร์ข้อนี้พระเยซูทรงใช้คำๆนี้ในนัยที่กว้างกว่าเดิมเพราะพระองค์ตรัสถึงขันทีสามประเภท:

“ด้วยว่าผู้ที่เป็ฯนขันทีตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดาก็มี...” เมื่อถูกใช้ตรงนี้ “ขันที” ก็เป็นคำในเชิงเปรียบเทียบ – นั่นคือ มีผู้ชายบางคนที่เป็นขันทีก็ดีกว่าเพราะพวกเขาไม่สนใจในการแต่งงาน เราต้องยอมรับว่าพวกเขาอยู่ในกลุ่มคนส่วน

น้อยสุดๆ แต่ผู้ชายบางคนก็ไม่มี ความปรารถนาใดๆทั้งนั้นที่จะแต่งงาน พวกเขาอาจไม่เหมาะสมที่จะแต่งงาน หรือพวกเขาไม่มีใจพร้อมที่จะแต่งงาน ผู้ชายบางคนไม่สนที่จะแบกรับ *ความรับผิดชอบ* ของการแต่งงาน คนอื่นๆครองตัวเป็นโสดเพราะการที่พวกเขาทุ่มเทให้แก่อาชีพที่พวกเขาเลือก โดยรู้สึกว่าคุณภาพมุ่งมั่นในอาชีพของตนอย่างใกล้ชิดเสียจนพวกเขาไม่มีเวลาสำหรับภรรยาและครอบครัว ผมไม่สงสัยเลยว่าผู้ชายบางคนครองตัวเป็นโสดเพราะมรดกตกทอดหรือประสบการณ์บางอย่างในวัยเด็ก ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลประการใดพวกเขาก็ *เลือก* ที่จะครองตัวเป็นโสด

“...ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นชั้นที่ก็มี” ตรงนี้พระเยซูตรัสถึงชั้นที่แท้จริง – คนเหล่านั้นที่ไม่ว่าจะโดยการตนเองหรือโดยที่คนอื่นบังคับได้ถูกทำให้หมดสมรรถภาพทางเพศ เราพบการทำเช่นนี้ในทั้งประวัติศาสตร์ฝ่ายพระคัมภีร์และฝ่ายโลก โจเซฟัสบอกเราว่าพวกชั้นที่ชนิดนี้เป็นผู้ที่ถูกพบเห็นบ่อยมากในราชสำนักของเฮโรดทั้งหลาย ประวัติศาสตร์ทางโลกบอกเราว่าทั่วอาณาจักรโลกตะวันออก พวกขุนศึกและบรรดาผู้มีอำนาจได้เลือกชายหนุ่มรูปร่างหน้าตาดีจากท่ามกลางเหล่าคนรับใช้ของตน, ชายทั้งหลายที่ถูกมองว่ารูปร่างหล่อและมีร่างกายสวยงาม, และจับพวกเขาตอน ดังนั้นเมื่อถูกทำให้หมดสมรรถภาพแล้วจากมุมมองของความเป็นชาย พวกเขาจึงถูกมอบหมายหน้าที่ให้ดูแลหาเริ่มของขุนศึก บางครั้งชั้นที่ตกเป็นเหยื่อของการตัดอวัยวะของตัวเองที่กระทำกันในการบูชารูปเคารพ การอ้างอิงของพระคริสต์ตรงนี้บ่งบอกว่าการมีอยู่และจุดประสงค์ของชั้นที่ทั้งหลายในฐานะเป็นชนชั้นหนึ่งเป็นที่ทราบกันดีแก่พวกยิวในสมัยนั้น ถึงแม้ว่าตัวพวกเขาเองรังเกียจวิธีปฏิบัติของการตัดอวัยวะตัวเองแบบนั้นก็ตาม มีเหตุผลสำหรับเรื่องนี้:

ภายใต้พระราชบัญญัติ พระเจ้าทรงเรียกร้อง *ความสมบูรณ์แบบ* เครื่องสัตว์บูชาหรือของถวายทุกอย่างที่ถวายแด่พระเจ้าต้องใช้สัตว์ต่างๆที่สมบูรณ์แบบและ “ปราศจากตำหนิ” เราพบเช่นนี้อยู่ทั่วหนังสือต่างๆของหมวดพระราชบัญญัติและพวกศาสดาพยากรณ์ เพราะบัญญัติเรื่องความสมบูรณ์แบบนี้เอง ชั้นที่จึงไม่สามารถปรนนิบัติในชุมนุมชนได้ และเขาไม่สามารถเข้าในชุมนุมชนได้ด้วยซ้ำ (อพย. 23:1) ข้อเท็จจริงที่ว่าสิ่งมีชีวิตที่มีอวัยวะขาดตัวนั้น ไม่ว่าจะคนหรือสัตว์ นั้นไม่เป็นที่ยอมรับสำหรับการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ก็ทำให้พวกยิวในฐานะชนชาติหนึ่งงดเว้นเสียจากวิธีปฏิบัติของการตัดอวัยวะเช่นนั้นที่แพร่หลายท่ามกลางพวกชั้นที่ อย่างไรก็ตาม กษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลและยูดาห์ก็ใช้พวกชั้นที่เป็นผู้อารักขา (มหาดเล็ก) แห่งฮาเร็ม

ยกตัวอย่างเช่น พวกชั้นที่ได้ถูกใช้ในการรับใช้นางเยเซเบลในอาณาจักรของอาหับ และเป็นพวกชั้นที่นั่นเองที่โยนนางลงมาจากบนภูเขาเสียชีวิต: “เมื่อเยชูมาถึงเมืองอิสเรเอล เยเซเบลทรงได้ยินเรื่องนั้น พระนางก็ทรงเขียนตาและแต่งพระเศียรและทรงมองออกไปทางทะเล และเมื่อเยชูผ่านเข้าประตูวังมา พระนางมีพระสาวนีย์ว่า “ศิริมี่ผู้ชำนายของเขามีสันติหรือ” แล้วเยชูทรงพัดพระเนตรที่ทะเลตรัสว่า “ใครอยู่ฝ่ายเรา ใครบ้าง” มีชั้นที่สองสามคนชะโงกหน้าต่างออกมาดูพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “โยนนางลงมา” เขาจึงโยนพระนางลงมา และโลหิตของพระนางก็กระเด็นติดผนังกำแพงและติดม้า และพระองค์ทรงม้าเข้าไปบนพระนาง” (2 พงศ์กษัตริย์ 9:30-33)

พวกชั้นที่ถูกใช้ในราชสำนักของบาบิโลน ดังที่ถูกเปิดเผยในดาเนียล 1:3

ในเอสเธอร์ 1:10, 2:21 และ 4:5 ชั้นที่เหล่านั้นที่ปรนนิบัติถูกเรียกว่าเป็น “มหาดเล็ก” (chamberlains)

ชั้นที่คนหนึ่งได้มีส่วนช่วยเยเรมีย์ให้รอดพ้นจากคุกใต้ดินซึ่งเป็นที่ๆเขาถูกจองจำอยู่: “เมื่อเอเบตเมเลคคนเอธิโอเปียชั้นที่หนึ่งในพระราชวังได้ยินว่า เขาหย่อนเยเรมีย์ลงไปคุกใต้ดินนั้น ฝ่ายกษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเบนยา

มิน เอเบตเมเลคก็ออกไปจากพระราชวังและทูลกษัตริย์ว่า “ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ คนเหล่านี้ได้กระทำความชั่วร้ายในบรรดาการที่เขาได้กระทำต่อเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ โดยที่ได้ทิ้งท่านลงไปในคูได้ดิน ท่านคงหิวตายที่นั่น เพราะในกรุงนี้ไม่มีขนมปังเหลืออยู่เลย” แล้วกษัตริย์มีรับสั่งให้เอเบตเมเลคคนเอธิโอเปียว่า “จงเอาคนไปจากที่นี่กับเจ้าสามสิบคน แล้วฉุดเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ออกมาจากคูได้ดินก่อนเขาตาย” เอเบตเมเลคจึงเอาคนไปด้วยและไปที่พระราชวังไปยังเรือนพัสดุเพื่อเอาผ้าเก่าๆและเสื้อผ้าขาดๆ ซึ่งเขาเอาเชือกผูกหย่อนลงไปให้เยเรมีย์ที่ในคูได้ดิน แล้วเอเบตเมเลคคนเอธิโอเปียพูดกับเยเรมีย์ว่า “ท่านจงคล้องผ้าและเสื้อเก่าที่นั่นไว้ได้รักแร้และเชือก” เยเรมีย์กระทำตามแล้ว เขาก็ฉุดเยเรมีย์ขึ้นมาด้วยเชือก และยกท่านขึ้นมาจากคูได้ดิน...” (เยเรมีย์ 38:7-13)

เราสังเกตเห็นว่าพวกชั้นที่ถูกกล่าวถึงในเยเรมีย์ 29:2, 34:19, และ 41:16 หลายครั้งชายเหล่านี้ได้เลื่อนชั้นสู่ตำแหน่งอันมีเกียรติ ชั้นที่ที่ฟิลิปได้ประกาศในกิจการ 8:26-39 เป็นชายคนหนึ่ง “เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสีพระราชินีของชาวเอธิโอเปีย” เขามีหน้าที่ดูแลคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินี

“...ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นชั้นที่เพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี” ตรงนี้พระเยซูตรัสถึงชายเหล่านั้นที่ได้ชัยชนะและการควบคุมตัวเองเหนือราคะตัณหาทางเพศ พวกเขาจึงมีชัยชนะที่ยิ่งใหญ่กว่าคนเหล่านั้นที่หันไปใช้วิธีการตัดอวัยวะของตัวเอง ตรงนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงนำเสนอข้อเท็จจริงที่ว่ามันเป็นไปได้ที่คนๆหนึ่งจะอุทิศตัวให้แก่งานของพระเจ้ามากเหลือเกินจนเขาไม่มีทั้งเวลา, โอกาส, หรือความปรารถนาที่จะสนองราคะตัณหาของเนื้อหนัง บุคคลเช่นนี้ถูกครอบครองโดยจุดประสงค์อันสูงส่งและบริสุทธิ์ ใน 1 โครินธ์ 7:29-31 อัครสาวกเปาโลเตือนสติว่า:

“พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่ายุคนี้ก็สั้นมากแล้ว ตั้งแต่นี้ไปให้คนเหล่านั้นที่มีภรรยาดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีภรรยา และให้คนที่เศร้าโศกเป็นเหมือนกับมิได้เศร้าโศก และผู้ที่ชื่นชมยินดีให้ได้เป็นเหมือนกับมิได้ชื่นชมยินดี และผู้ที่ซื้อก็ให้ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าเขาไม่มีกรรมสิทธิ์เหนืออะไรเลย และคนที่ใช้ของโลกลนี้ให้เป็นเหมือนกับมิได้ใช้อย่างเต็มที่เลย เพราะความนิยมของโลกนี้กำลังล่องไป”

สำหรับเปาโล นี่เป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เขาถูกครอบครองด้วยความกระตือรือร้นในการปรนนิบัติพระเจ้าของเขา มากเสียจนเขาไม่เป็นพันธมิตรกับสิ่งต่างๆของชีวิตนี้อย่างใกล้ชิด ตอนเขียนถึงชาวเมืองเธสะโลนิกาเหล่านั้น เปาโลเน้นข้อเท็จจริงที่ว่าทุกคนควร “รู้จักที่จะรักษาภาวะของตนในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ” (1 ธส. 4:4) และเขาเขียนถึงชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้นว่า: “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนที่ยังเป็นโสดและพวกแม่่ม่ายว่า การที่พวกเขาอยู่เหมือนข้าพเจ้าก็ดีแล้ว แต่ถ้าเขายังใจไม่ได้ก็จงแต่งงานเสียเถิด เพราะแต่งงานเสียก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อนด้วยกามราคะ” (1 คร. 7:8, 9)

“การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน...” (ฮบ. 13:4) ถัดจากการไล่หรือการปรับโทษในนรก การแต่งงานถือว่าเป็นพระพรยิ่งใหญ่ที่สุดที่สามารถเข้ามาสู่ชีวิตมนุษย์ได้ หรือไม่มันก็กลายเป็นคำสาปแช่งที่ใหญ่โตที่สุดที่สามารถมาสู่ชีวิตได้ ดังที่พระเจ้าได้ตรัสในเริ่มแรกนั้นว่า “ซึ่งมนุษย์นั้นอยู่คนเดียวก็ไม่เหมาะ...” (ปฐมก. 2:18) มันยังเป็นเช่นนั้นอยู่เหมือนเดิม แต่การไม่แต่งงานเลยก็ดีกว่าการแต่งงานนอกน้ำพระทัยของพระเจ้า คนเหล่านั้นที่แต่งงานก็ต้องการพระคุณของพระเจ้าและการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อนำทางพวกเขาในทางที่พวกเขาควรดำเนินในฐานะคู่สมรสคู่หนึ่ง คนเหล่านั้นที่เลือกที่จะไม่แต่งงานอยู่ต่อไปก็ต้องการส่วนเพิ่มพิเศษของพระคุณและการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์เกรงว่าพวกเขาจะลุ่มหลงในบาป “ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด!”

พระเยซูทรงรับและอวยพรเด็กเล็กๆ

ข้อ 13: “*ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และอวยพร* แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้”

“*ขณะนั้น*” – เมื่อพระเยซูทรงเสร็จสิ้นการแก้ปัญหาของพระองค์เกี่ยวกับการแต่งงานและการหย่าร้างแล้ว – “*เขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์*” เราไม่มีรูปถ่ายที่ถ่ายจากชีวิตจริงของพระเยซูคริสต์เจ้า เรามีแต่ภาพเหมือนที่ถูกรังสรรค์บนผืนผ้าใบ ซึ่งพวกศิลปินตลอดหลายยุคสมัยได้พยายามนำเสนอภาพที่พวกเขาจินตนาการเกี่ยวกับพระพักตร์และรูปร่างของพระคริสต์ ผมจะไม่ดูถูกความพยายามของคนเหล่านั้นที่ได้พยายามอย่างสุดความสามารถของตนที่จะนำเสนอภาพที่พวกเขาจินตนาการเกี่ยวกับความรัก, ความอ่อนโยน, ความเมตตากรุณา, หรือการทนทุกข์ทรมานในแบบที่จะถูกสะท้อนในพระพักตร์ของพระเยซู แต่ผมไม่เชื่อว่ามนุษย์เดินดินคนใด ไม่ว่าเขาจะมีพรสวรรค์ที่พระเจ้าประทานให้มากสักเพียงใด จะสามารถวาดลงบนผืนผ้าใบเพื่อให้เห็นสีพระพักตร์ที่แท้จริงแห่งความรักอันบริสุทธิ์และความถวิลหาที่มีต่อมนุษยชาติซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ขาดไม่ได้ในบุคลิกภาพขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

มีคนเคยกล่าวไว้ว่า *ดวงตา* เป็น “หน้าต่างของจิตวิญญาณ” หากนี่เป็นความจริง เมื่อพิจารณาพระทัยอันยิ่งใหญ่ของพระเยซู, พระเจ้าในกายเนื้อหนัง, พ่อแม่ของเด็กเหล่านี้จะประทับใจมากขนาดไหนเมื่อพวกเขา มองเข้าไปในพระเนตรของพระองค์! ไม่น่าแปลกใจเลยที่พวกเขาพากันมาหาพระองค์เพื่อให้พระองค์อวยพร

“*...เพื่อจะให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และอวยพร...*” สำหรับผม นี่เป็นหนึ่งในฉากเหตุการณ์อันเปี่ยมสุขที่สุดในฉากหนึ่งในการรับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา สัมผัสของพระองค์จะอ่อนโยนขนาดไหน, คำอธิษฐานของพระองค์จะครอบคลุมทุกสิ่งขนาดไหน เราไม่สามารถพากันของเราไปหาพระองค์วันนี้เพื่อให้พระองค์สัมผัสตัวได้จริงๆ เหมือนกับที่พระองค์ทรงสัมผัสตัวเด็กๆเหล่านั้น แต่เราสามารถพากันของเราไปหาพระองค์ได้ในคำอธิษฐาน – และใครจะปฏิเสธได้ว่าพระองค์ทรงสัมผัสชีวิตของเราวันนี้แน่นอนเหมือนกับที่พระองค์ทรงสัมผัสตัวเด็กๆเหล่านั้นที่ถูกพามาหาพระองค์ตอนที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่บนแผ่นดินโลกนี้? มันเหมาะสมอย่างแน่นอนที่พ่อแม่ในวันนี้จะอุทิศลูกๆทารกของตนแด่พระเจ้า เมื่อเด็กทารกเกิดเข้ามาในโลกนี้ พ่อแม่ก็ควรมอบถวายทารกนั้นแด่พระเยซู ไม่ว่าจะทำเช่นนั้นต่อหน้าคนอื่นหรือแบบส่วนตัวระหว่างพ่อแม่กับพระเจ้าตามลำพังก็ตาม มันถูกต้องเหมาะสมอย่างแน่นอนที่จะพาเด็กเล็กๆสักคนมายังคริสตจักรและให้ศิษยาภิบาลอธิษฐานกับพ่อแม่ที่แทนในคริสตจักรนั้นๆ

คุณจะสังเกตเห็นว่าพระเยซูมิได้ให้บัพติศมาเด็กๆเหล่านั้น และผมไม่เจอสักทีเลยในพระคัมภีร์ที่มีสอนเรื่องการให้บัพติศมาเด็กทารก ความเห็นของผมก็คือว่าคนๆหนึ่งควรทราบความหมายของพิธีบัพติศมาก่อนที่จะทำพิธีนั้นให้แก่เขา การให้เด็กทารกสักคนรับบัพติศมาไม่ได้ช่วยหรือทำร้ายเด็กคนนั้น แต่การอุทิศถวายเด็กแบบคริสเตียนก็มีประโยชน์ต่อตัวเด็กและต่อพ่อแม่

“*...แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้*” มันเป็นเรื่องแปลกที่พวกเขาจะตำหนิพ่อแม่ที่พากันเล็กๆของตนมาหาพระเยซู โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากบทเรียนนั้นที่พระองค์ได้ทรงสอนพวกเขาแล้วเกี่ยวกับความเชื่อที่เหมือนเด็กซึ่งจำเป็นสำหรับการเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ พวกเขาในตอนนั้นช่างห่างไกลจริงๆจากการเข้าใจลักษณะเฉพาะตัวแห่งอาณาจักรของพระองค์! บางทีพวกเขาอาจหวงแหนเวลาที่เด็กๆกับพ่อแม่ของเด็กๆมาเอาไป หรือบางทีพวกเขาอาจคิดว่าพระเยซูทรงยุ่ง

เกินไปและมีเรื่องอื่นๆที่สำคัญกว่าให้ต้องทำก็ได้ ไม่ว่าเหตุผลของพวกเขาจะเป็นอะไรก็ตาม ถึงแม้ว่าพวกเขาอาจจะอยากปกป้องพระองค์ให้พ้นจากการกดขี่ของฝูงชน “เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ไม่พอพระทัย” (มาระโก 10:14)

ข้อ 14: “ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า “จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น”

“จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย” พระเยซูได้ทรงอธิบายแก่พวกเขาแล้วว่าถ้าพวกเขาไม่มาหาพระองค์พร้อมกับความเชื่อของเด็กเล็กๆ พวกเขาก็ไม่สามารถเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ได้เลย ในลูกา 18:17 พระองค์ตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้” “...เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์ย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น”

ข้อ 15: “เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั่น”

ขอบคุณพระเจ้าสำหรับเด็กเล็กๆและพ่อแม่ที่ถวายลูกๆของตนแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าเมื่อเด็กเล็กๆเหล่านั้นเข้ามาในโลกนี้ พระเยซูทรงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนเด็กเหล่านั้น และจากนั้น “ก็เสด็จไปจากที่นั่น” ไปยังงานรับใช้อื่นๆที่ยังรอคอยพระองค์อยู่

ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมี

ข้อ 16: “ดูเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า “ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์”

มาระโกบอกเราว่าชายหนุ่มคนนี้วิ่งมาและคุกเข่าลงต่อพระเยซู (มาระโก 10:17) และลูกาบอกเราว่าคนๆนี้เป็น “ขุนนางผู้หนึ่ง” (ลูกา 18:18) เขาอาจเป็นนายธรรมศาลาคนหนึ่งในธรรมศาลาเหล่านั้น หรืออาจเป็นขุนนางคนหนึ่งในสภาของชนชาตินั้น ซึ่งเป็นตำแหน่งที่เขาได้รับเลือกให้เป็นเพราะอุปนิสัยอันซื่อตรงของเขาก็ได้ เขาน่าจะเป็นชายคนหนึ่งที่มีพรสวรรค์อันโดดเด่น มิฉะนั้นเขาก็คงไม่ได้ความมั่งคั่งและตำแหน่งของตนในเวลาไม่กี่ปีขนาดนั้น

ชายหนุ่มคนนี้วิ่งมาหาพระเยซู ซึ่งบ่งบอกถึงความกระตือรือร้นของเขาที่จะพูดคุยกับพระองค์ เขาคุกเข่าลงต่อเบื้องพระพักตร์พระเยซู ซึ่งบ่งบอก – ไม่ใช่ท่าทีของการนมัสการ เพราะว่าเขาไม่ได้ตระหนักว่าเขาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า แต่เป็นท่าทีของความถ่อมใจและความเต็มใจที่จะให้พระเยซูสั่งสอน

“ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ...” คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้เพื่อหมายถึง “ประเสริฐ” มีความหมายว่า ยอดเยี่ยม – ซึ่งไม่ได้หมายถึงอุปนิสัยด้านศีลธรรมของพระเยซูแต่หมายถึงตำแหน่งอันโดดเด่นของพระองค์ในฐานะครูผู้สอนศาสนาผู้ได้มาสู่ประชาชาติอิสราเอล คำๆนี้ถูกใช้บ่อยในการหมายถึงพวกกรับบีและอาจารย์

“ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์” ชายหนุ่มผู้นี้ได้รับการสั่งสอนมาเป็นอย่างดี แต่พวกอาจารย์ชาวยิวได้นำเขาให้เชื่อว่าหนทางเดียวที่เขาจะไปถึงสวรรค์ได้คือโดย “การทำดี” – โดยการประกอบกิจการต่างๆแห่งความชอบธรรม เขาได้กระทำทุกสิ่งที่เขาจะรู้ว่าจะต้องทำ แต่การกระทำในปัจจุบันของเขาแสดงให้เห็นว่าใจของเขาหิวโหยบางสิ่งมากกว่านั้น เขาไม่มีสันติสุขในใจของเขา

ไม่มีสิ่งใดในโลกนี้ที่สามารถทำให้ใจของมนุษย์อิ่มได้อย่างแท้จริง ไม่มีสิ่งใดนอกจากความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าที่สามารถนำสันติสุขและความพึงพอใจมาให้ได้ จนกว่าคนๆหนึ่งจะเข้ามาสัมผัสศีลธรรมกับพระผู้สร้างของตน เขา

ก็จะไม่มีวันได้รู้จักกับความชื่นบานและความพอใจที่แท้จริง ชายหนุ่มผู้นี้อยากทราบจากพระเยซูว่ามีอะไรอื่นอีกใหม่ที่เขากลับทำได้เพื่อที่จะทำให้การงานแห่งความชอบธรรมของเขาสมบูรณ์และมีความมั่นใจเรื่องชีวิตนิรันดร์

ข้อ 17: “พระองค์ตรัสตอบเขาว่า “ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าในชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้”

“ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า?” ในความทรงสัพพัญญูของพระองค์ พระเยซูทรงทราบว่าชายหนุ่มผู้นี้ไม่ได้เชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง นั่นคือพระเมสสิยาห์ที่แท้จริง เขาเชื่อว่าพระเยซูเป็นอาจารย์ที่ยิ่งใหญ่คนหนึ่งผู้สามารถสอนเขาในเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆได้ในแบบที่ยิ่งใหญ่กว่าอาจารย์เหล่านั้นที่เขาเคยรู้จักมาก่อนหน้านั้น แต่เขาไม่ได้เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนังจริงๆ

“ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า...” สิ่งที่พระเยซูตรัสจริงๆ แก่ชายหนุ่มผู้นี้คือ: “หากเราประเสริฐ เราก็เป็นพระเจ้า และหากเราไม่ใช่พระเจ้า เราก็ไม่ใช่ผู้ประเสริฐ หากเราไม่ใช่พระเจ้า เราก็เป็นคนลวงโลกและคนโกหกที่ต่ำช้าที่สุดในโลก เราได้ประกาศข้าแล้วซ้ำอีกว่าเราเป็นพระบุตรของพระเจ้า เท่าเทียมกับพระเจ้า เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” (ยอห์น 10:30)

“...แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าในชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้” คนๆหนึ่งสามารถรอดได้โดยการรักษาพระบัญญัติใหม่? พระเยซูทรงตั้งใจที่จะบอกชายหนุ่มผู้นี้ว่าหากเขาถือรักษาพระบัญญัติ เขาก็จะเข้าในสวรรค์และมีชีวิตนิรันดร์ใช่ไหม? ไม่ใช่ พระองค์ไม่ได้ทรงตั้งใจที่จะตรัสว่ามนุษย์สามารถรอดได้โดยการทำงานต่างๆแห่งพระราชบัญญัติ พระวจนะของพระเจ้าสอนอย่างชัดเจนว่ามนุษย์ไม่สามารถรอดได้โดยการถือรักษาพระราชบัญญัติ ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้พิสูจน์เรื่องนี้:

โรม 3:20-28: “เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนหนึ่งคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้ แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของพระเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนิกชนเป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ยึดเหนี่ยวพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอวด ก็หมัดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมัดหนทาง อ้างหลักการประพฤติหรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการประพฤติตามพระราชบัญญัติ”

กาลาเทีย 2:16: “ก็ยั้งรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ ไม่ใช่โดยการกระทำตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการกระทำตามพระราชบัญญัตินั้น ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้”

เลย”

เอเฟซัส 2:8, 9: “ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดย**พระคุณ**เพราะ**ความเชื่อ** และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หาไม่ได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้”

2 ทิโมธี 1:8, 9: “เหตุฉะนั้นอย่าละอายคำพยานแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือของตัวข้าพเจ้าที่ถูกจองจำอยู่ เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จงมีส่วนในการยากลำบาก เพื่อเห็นแก่ชาวประเสริฐ โดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระเจ้า ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และได้ทรงเรียกเราด้วยคำทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่**การกระทำ**ของเรา แต่เพราะเห็นแก่**พระประสงค์**ของพระองค์เองและ**พระคุณ**ซึ่งทรงประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลกมานั้น”

ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้รับประกันเราว่าคนๆหนึ่งไม่สามารถไปถึงสวรรค์ได้โดยการรักษาบัญญัติต่างๆและการถือพระราชบัญญัติ ความรอดเป็นมาโดย**พระคุณ**ผ่านทาง**ความเชื่อ** มันไม่ได้เป็นมาโดยการงานต่างๆแห่งพระราชบัญญัติ พระเยซูทรงบอกขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นให้รักษาบัญญัติต่างๆเพื่อที่จะปลุกเขาให้ตื่นขึ้นสู่ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาเป็นคนบาปคนหนึ่งและว่าหนทางเดียวที่เขาจะ “ประพฤติ” ทางของเขาไปสู่สวรรค์ก็คือโดยการรักษาบัญญัติต่างๆ – และแน่นอนว่าเขาคงต้องถือรักษาบัญญัตินั้นอย่าง**สมบูรณ์**แบบ ซึ่งไม่มีผู้ใดเว้นแต่พระเยซูที่เคยกระทำได้

พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง พระเจ้าเท่านั้นทรงสามารถทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จได้ และสิ่งที่พระเจ้าทรง**เรียกร้อง**เพื่อที่จะกระทำให้ความชอบธรรมของพระองค์สำเร็จ พระองค์ก็ทรงจัดหาให้แล้วในพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ซึ่งได้เสด็จมามิใช่เพื่อที่จะทำลายพระราชบัญญัติแต่เพื่อที่พระราชบัญญัติจะได้ถูกทำให้สำเร็จจริงโดยทางพระองค์ (มธ. 5:17) หากมันเป็นไปได้ที่มนุษย์คนใดจะรักษาพระราชบัญญัติได้อย่างสมบูรณ์แบบ คนๆนั้นที่ทำเช่นนั้นได้ก็จะได้รับความรอด แต่ไม่มีมนุษย์เดินดินคนใด**เคยรักษา**หรือจะ**รักษา**พระราชบัญญัติได้อย่างสมบูรณ์แบบเลย มีแต่พระเยซูผู้เดียวเท่านั้น, คือพระเจ้าในกายเนื้อหนัง, ที่สามารถกระทำ – และเคยกระทำ – เช่นนั้นได้

ข้อ 18 และ 19: “คนนั้นทูลถามพระองค์ว่า “คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง” พระเยซูตรัสว่า “อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าล่วงประเวณีผิดเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”

พระเยซูได้ประทานพระบัญญัติหกข้อแก่ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนี้:

1. “อย่ากระทำการฆาตกรรม”
2. “อย่าล่วงประเวณีผิดเมียเขา”
3. “อย่าลักทรัพย์”
4. “อย่าเป็นพยานเท็จ”
5. “จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน”
6. “จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง”

หากท่านจะอ่านพระบัญญัติเหล่านี้อย่างตั้งใจ คุณก็จะเห็นว่าพวกมันเกี่ยวข้องกับเพื่อนมนุษย์ ไม่ใช่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเยซูไม่ได้ประทานพระบัญญัติข้อแรกแก่ชายหนุ่มผู้นี้ – “อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา” (อพย. 20:3)

พระองค์ทรงทราบว่าชายหนุ่มผู้นี้มีพระอีกองค์หนึ่ง – ความมั่งคั่งของเขา เขารักทรัพย์สมบัติของเขามากกว่าที่เขารักพระเจ้า ด้วยเหตุนี้พระเยซูจึงมิได้ประทานพระบัญญัติข้ออื่นใดแก่เขาซึ่งเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของมนุษย์กับพระเจ้าเลย คราวนี้เรามาดูพระบัญญัติเหล่านี้ทีละข้อกัน:

“อย่ากระทำการฆาตกรรม” ผมเชื่อว่าในที่นี้พระเยซูกำลังหมายถึงสิ่งที่เราเรียกว่าการฆาตกรรม – การฆ่าแบบที่ไตร่ตรองไว้ก่อน มันเป็นไปได้ที่จะฆ่าโดยที่ไม่ได้ตั้งใจหรือเป็นการป้องกันตัวและไม่เป็นฆาตกร ตามที่พระเยซูตรัสไว้ในมาระโก 7:21-23 การฆาตกรรม (รวมถึงบาปอื่นๆอีกหลายอย่างด้วย) มาจากหัวใจ ดังนั้นมันจึงเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนี้ได้ถือรักษาพระบัญญัติข้อนี้ไว้ เขาไม่เคยฆ่าใคร เขาพ้นจากความผิดเนื่องด้วยโลหิตของเพื่อนมนุษย์

“อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา” ในมัทธิว 5:27, 28 พระเยซูทรงประกาศว่า: “ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า ‘อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา’ ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนัดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว” พระเจ้าทรงทอดพระเนตรดูที่ใจ และเป็นไปได้ที่คนๆหนึ่งจะใช้ชีวิตทั้งชีวิตบนโลกและไม่ล่วงประเวณีผิวเมียเขา กระทั่งในใจของเขา มันเป็นไปได้ที่ชายหนุ่มผู้นี้ไม่เคยล่วงประเวณีทางร่างกายหรือแม้แต่มีใจกำหนัดด้วยสายตาหรือใจของเขาเพราะผู้หญิงคนหนึ่งเลย ดูเหมือนเห็นได้ชัดจากคำพยานของเขาเองว่าเขาไม่เคยทำให้ครอบครัวแตกแยกหรือเป็นชู้กับภรรยาของชายอีกคนหนึ่งเลย

“อย่าลักทรัพย์” การลักทรัพย์คือการเอาทรัพย์สิ่งของไปจากเพื่อนมนุษย์โดยที่อีกฝ่ายไม่รู้หรือไม่ยินยอม การลักทรัพย์คือการเอาสิ่งที่ไม่ใช่ของเราไปจากอีกคน ของที่ถูกขโมยมานั้นอาจมีค่าไม่กี่เซ็นต์หรือมันอาจมีค่าหนึ่งล้านดอลลาร์ พระเจ้าไม่ทรงวัดขนาดการลักขโมยโดยมูลค่าของสิ่งของที่ถูกลักขโมยนั้น การลักขโมยทุกอย่างมาจากใจ แน่แน่นอนว่ามันเป็นไปได้ที่คนๆหนึ่งจะมีชีวิตอยู่จนถึงอายุเจ็ดสิบปีและไม่เคยเอาของสักชิ้นไปโดยมิชอบเลย ขุนนางหนุ่มผู้มีความมั่งคั่งมากมาย แต่มันเป็นไปได้ที่เขาหาทรัพย์มาอย่างสุจริตโดยไม่เคยลักขโมยสักครั้งเลย

“อย่าเป็นพยานเท็จ” การเป็นพยานเท็จคือการให้คำพยานที่ไม่ใช่ความจริง คนๆหนึ่งอาจเป็นพยานเท็จในชั้นศาล คำพยานเช่นนั้นถูกเรียกว่าการให้การเท็จและมีโทษหนักทางกฎหมาย คนๆหนึ่งอาจเป็นพยานเท็จต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันโดยการบอกเล่าสิ่งต่างๆที่ไม่ใช่ความจริงและสร้างความเสียหายหรือใส่ร้ายอุปนิสัยของอีกคนหนึ่ง แต่มันเป็นไปได้ที่จะงดเว้นเสียจากคำพยานเช่นนั้น และมันเป็นไปได้ที่ชายหนุ่มผู้นี้ไม่เคยมีความผิดในการเป็นพยานเท็จต่อผู้ใดเลย

“จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน” คนๆหนึ่งให้เกียรติแก่บิดาและมารดาของตนอย่างไร? โดยความเชื่อฟัง, โดยการถือรักษาและเชื่อฟังคำสั่งต่างๆของบิดาและมารดา ผมไม่ได้กำลังกล่าวว่าคำสั่งต่างๆของพ่อแม่ได้รับการดลใจ ไม่ใช่อย่างแน่นอน และคำสั่งต่างๆของพ่อแม่ทั้งหลายที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ก็อาจไม่สอดคล้องกับพระบัญญัติต่างๆของพระเจ้า แต่คำสั่งต่างๆของพ่อแม่ เมื่อไม่ขัดแย้งกับคำสั่งต่างๆของพ่อแม่โดยตรง จะต้องถูกเชื่อฟังโดยลูกๆของพวกเขา โคลอสสี 3:20 บัญชาว่า “ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของตนทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่ขอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ในเอเฟซัส 6:1-3 เปาโลสั่งว่า “ฝ่ายบุตรจงนบนาบเชื่อฟังบิดามารดาของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะกระทำอย่างนั้นเป็นการถูก ‘จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า’ (นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย) ‘เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุข และมีอายุยืนนานที่แผ่นดินโลก’”

การให้เกียรติแก่บิดาและมารดา ยังหมายถึงการแสดงความรักต่อพวกเขาและให้ความเคารพยำเกรงอันเหมาะสม

สมแก่พวกเขาด้วย – ไม่เหมือนกับที่เราเคารพยำเกรงพระเจ้า แต่ด้วยความเคารพยำเกรงที่บิดามารดาสมควรได้รับเพราะว่าพวกเขาได้ให้กำเนิดเราเข้ามาในโลกนี้และดูแลเราขณะที่เรายังดูแลตัวเองไม่ได้ พ่อแม่ที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าถือว่าเป็นของขวัญชิ้นหนึ่งที่ไม่อาจตีค่าได้โดยมาตรฐานต่างๆของโลก พ่อแม่ของเราอาจไม่ได้แต่งตัวหรือประพฤติตัวในแบบที่เราคิดว่าพวกเขาควรกระทำ, พวกเขาอาจเป็นแบบที่เราเลือกที่จะเรียกว่า “เซยนิคน้อย” แต่พวกเขาก็เป็นพ่อแม่ของเราและเรามีหน้าที่ที่จะทำให้เกียรติและเคารพพวกเขา อย่าพูดในแบบที่ไม่เคารพต่อพวกเขา, อย่าล้อเลียนหรือตำหนิพวกเขา, เพราะว่าพวกเขามีสติปัญญาที่วัยเท่านั้นสามารถนำมาให้ได้

เราควรให้เกียรติแก่บิดาและมารดาเมื่อพวกเขาแก่ชราและไม่สามารถดูแลตัวเองได้ทุกเวลาที่พวกเขาต้องการการดูแล เราควรเตรียมพร้อมและดูแลพวกเขาในเวลาที่เราต้องการเรามากที่สุด พวกเขาได้ดูแลเราตอนที่เรายังเล็กและช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ และเมื่อพวกเขาแก่ชราและต้องการเรา เราก็ต้องอดทนกับพวกเขา มีหลายวิธีมากมายที่เราจะให้เกียรติบิดาและมารดาได้

“จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง” ก่อนอื่นเลยก็คือ ใครเป็นเพื่อนบ้านของเรา? แนนอนว่าเพื่อนบ้านของเราคือคนที่อาศัยอยู่ถัดจากบ้านของเรา แต่ในความหมายที่แท้จริงของคำๆนี้และตามที่คำสอนต่างๆของพระเยซูกล่าว เพื่อนบ้านของเราคือคนที่เราติดต่อสัมพันธ์ด้วยในทางธุรกิจ, ในทางสังคม, หรือชีวิตคริสเตียน

ในลูกา 10:29-37 พระเยซูทรงสอนเราว่าเพื่อนบ้านของเราคือใคร นักกฎหมายคนหนึ่งถามว่า “แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า?” โดยการให้คำตอบ พระเยซูประทานคำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียที่ดี พระองค์ตรัสว่า:

“มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทุบตี แล้วก็ละทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว เผอญูโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง

“คนหนึ่งเ็นพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง

“แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิใจเมตตา เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้ พลงาน้ำมันกับน้ำอุ่นใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้ วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดนาเรียนมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า ‘จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้เมื่อกลับมาฉันจะชื้อให้’”

จากนั้นพระเยซูทรงถามนักกฎหมายคนนั้นว่า “ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฎว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น?”

นักกฎหมายคนนั้นก็ทูลตอบว่า “คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา” พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า “ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด”

การรักเพื่อนบ้านของเราก็คือ การแน่ใจว่าไม่ทำให้เขา, ตัวตนของเขา, อุบนิสัยของเขา, หรือทรัพย์สินของเขาเสียหาย การรักเพื่อนบ้านของเราก็คือ การช่วยเหลือเขาเมื่อเขาต้องการ เมื่อความทุกข์ร้อนเข้ามา การรักเพื่อนบ้านของเราก็เหมือนรักตนเองคือ การปฏิบัติต่ออุบนิสัยของเพื่อนบ้าน, ชื่อเสียงของเขา, ทรัพย์สินของเขาและทุกสิ่งที่เขาเหมือนเหมือนกับที่เราจะปฏิบัติกับตัวเราเองและสิ่งของๆเราตามสิ่งที่ถูกต้อง

นี่ไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องละเลยความต้องการต่างๆของเราเองและความต้องการต่างๆของครอบครัวของเรา มันไม่ได้หมายความว่าเราควรละเลยกิจวัตรของเราหรือทำให้ตัวเราเองหมดเนื้อหมดตัวขณะที่เราดูแลเพื่อนบ้านของเราจริงๆแล้วมันหมายความว่าเราจะต้องรัก, เคารพ, และช่วยเหลือเพื่อนบ้านของเราในเวลาที่ต้องการ มันเป็นหน้าที่ของเราที่จะหาเลี้ยงครอบครัวของเราเองเป็นอันดับแรก เราจะต้องไม่ยอมให้ครอบครัวของเราเองต้องทนทุกข์เพื่อที่จะเลี้ยงดูเพื่อนบ้านของเรา พระคัมภีร์ประกาศอย่างชัดเจนว่า “แต่ถ้าแม่ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อเสียแล้ว และช่วยยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก” (1 ทธ. 5:8) แต่ในบ้านต่างๆส่วนใหญ่ ถึงแม้ว่าบ้านเหล่านั้นมีฐานะยากจน ก็มีสิ่งต่างๆที่สามารถถูกแบ่งปันกับคนอื่น ๆ ได้และมีความเห็นอกเห็นใจที่สามารถถูกแสดงแก่ผู้อื่นได้

มันเป็นไปได้ที่จะรักษาพระบัญญัติข้อนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและรักเพื่อนบ้านของเราเหมือนรักตนเอง และมันเป็นไปได้ที่ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนี้ได้กระทำทุกสิ่งที่เขากระทำเพื่อเหล่าเพื่อนบ้านของเขาแล้ว

จงสังเกตว่าผมได้กล่าวว่ามันเป็นไปได้ที่คนๆหนึ่งจะถือรักษาพระบัญญัติทั้งหกข้อนี้ ผมจะขอกล่าวด้วยว่าแม้ว่ามันเป็นไปได้ มันก็ไม่น่าจะเป็นอย่างแน่นอน นอกเหนือจากพระบัญญัติหกข้อนั้นที่พระเยซูได้ประทานแก่ชายหนุ่มผู้นี้แล้ว มันยังเป็นไปได้อีกด้วย – ถึงแม้ว่าไม่น่าจะเป็น – ที่จะถือรักษาพระบัญญัติที่ห้ามความโลภ: “อย่าโลภภรรยาของเพื่อนบ้าน อย่าโลภภรรยาของเพื่อนบ้าน หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว ลาของเขา หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน” (อพย. 20:17) แต่เมื่อเรามองไปที่พระบัญญัติข้ออื่นๆที่เหลือ เราก็ตระหนักว่ามนุษย์ธรรมดาจะสอบตก:

“อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา อย่าทำรูปเคารพลัทธิสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด... อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าที่ทรงแห่น...อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไร้ประโยชน์ เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้ จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์” (อพย. 20:1-8 บางส่วน)

มีคนนับถือรูปเคารพอยู่หลายพันหลายหมื่นคนในอเมริกา และอีกหลายพันคนทั่วโลก สิ่งใดก็ตามที่ยืนอยู่ตรงกลางระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า โดยขัดขวางมนุษย์ไม่ให้ยอมจำนนจิตใจ, วิญญาณ, และร่างกายต่อพระเจ้า สิ่งนั้นก็คือรูปเคารพอันหนึ่ง มันอาจเป็นเงิน, บ้าน, ธุรกิจ, ภรรยา, หรือลูกๆ มันอาจเป็นม้าแข่งตัวหนึ่งหรือเรือสปีดโบ๊ทลำหนึ่ง มันอาจเป็นไม้กอล์ฟชุดหนึ่ง กล่าวอีกนัยหนึ่ง สิ่งใดก็ตามที่กินเวลาของคนๆหนึ่งมากเกินไปจนคนๆนั้นไม่มีเวลาที่จะรับใช้พระเจ้า สิ่งนั้นก็กลายเป็นรูปเคารพอันหนึ่ง พระเยซูมิได้กล่าวถึงพระบัญญัติข้อใดที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้าเลยตอนที่พระองค์ทรงสั่งสอนขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนี้ พระบัญญัติหกข้อนั้นที่พระองค์ทรงยกมาให้เขาฟังเกี่ยวข้องกับทัศนคติที่มีต่อและการปฏิบัติกับเพื่อนมนุษย์ของเขาเท่านั้น

ข้อ 20: “คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า “ข้อเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง”

มันเป็นไปได้ ถึงแม้ว่าไม่น่าจะเป็น ที่ว่าชายหนุ่มคนนี้ได้ถือรักษาพระบัญญัติเหล่านั้นทั้งหมด ผมจะไม่กล่าวหาเขาว่าเป็นคนหน้าซื่อใจคด ดูเหมือนว่าเขาได้มาหาพระเยซูในความจริงใจทุกประการ เขาซบลงแทบพระบาทของพระเยซูในความถ่อมใจ และเขาก็ถามอย่างซื่อตรงและอย่างจริงจังว่าเขาต้องทำอะไรเพื่อที่จะได้รับชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก เมื่อเขา

กล่าวว่าเขาได้ถือรักษาพระบัญญัติเหล่านั้นทุกข้อที่พระเยซูทรงยกมาให้เขาฟัง เขาก็กำลังให้การรับรองอย่างชัดเจนต่อสิ่งที่เขาคิดอย่างจริงใจว่าเป็นความจริง

มีคนมากมายในวันนี้ที่เชื่อในใจของตัวเองว่าพวกเขา รักษาบัญญัติสิบประการและดำเนินชีวิตตามบัญญัติเหล่านั้น บางศาสนาเน้นเรื่องการถือรักษาบัญญัติ เหล่าผู้รับใช้ที่เน้นหลักข้อเชื่อเดิมแห่งข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าถูกกล่าวหาว่า *เลิกล้มหรือทำลายพระราชบัญญัติ* แต่มันไม่ได้เป็นแบบนั้นเลย เหล่านักเทศน์ที่เน้นหลักข้อเชื่อเดิมไม่ได้สอนว่าพระเจ้าได้ทรงทำลายพระราชบัญญัติของพระองค์เสียแล้ว พระราชบัญญัติของพระเจ้า “เป็นสิ่งบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี” (โรม 7:12) พระราชบัญญัติของพระเจ้านั้นสมบูรณ์แบบและเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช แต่พระราชบัญญัติไม่ได้ถูกประทานให้เพื่อช่วยจิตวิญญาณให้รอด “...พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาสู่พระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ” (กท. 3:24) เปาโลกล่าวว่า “...ถ้ามิใช่เพราะพระราชบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้จักบาป” (โรม 7:7 บางส่วน) พระราชบัญญัตินำความรู้เกี่ยวกับบาปมาให้ – แต่โดยการประพடுத்த่างๆแห่งพระราชบัญญัติ ไม่มีมนุษย์คนใดจะถูกนับว่าชอบธรรมเลย ผมไม่ได้กำลังพยายามที่จะทำลายหรือลดทอนพระราชบัญญัติและความสำคัญของมัน ผมแค่กำลังสอนสิ่งที่พระเยซูทรงสอน – นั่นคือ ที่พระองค์ได้ทรงกระทำให้ทุกจุดและทุกขีดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว (มธ. 5:17) **เราทั้งหลายเป็นผู้รักษาพระราชบัญญัติในพระคริสต์ และในพระคริสต์ผู้เดียวเท่านั้น**

เปาโลซึ่งปรารถนาที่จะให้ชนชาติของเขาได้รับความรอด ประกาศว่า: “พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขามีความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หาได้เป็นตามปัญญาไม่ เพราะเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่ต่อสู้ที่จะตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า เพราะ**ว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม**” (โรม 10:1-4)

เราไม่ได้รับความรอดโดยการรักษาพระบัญญัติ เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า ผ่านทางความเชื่อ “**ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง**” ชายหนุ่มผู้นี้ได้ถูกสอนมาตามที่ศาสนายิวกล่าว และเขาได้ถูกสอนมาเป็นอย่างดี เขาได้ดำเนินชีวิตอย่างสุดความสามารถของเขาแล้วตามที่เขาได้รับการสั่งสอนมา แต่บางทีอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่คนนี้อาจบอกเขาให้ทำสิ่งอื่นได้อีก นอกเหนือจากสิ่งที่เขาได้กระทำแล้ว ที่จะรับประกันเขาได้ว่าจะมีที่อยู่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์

ข้อ 21: “**พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำจนครบถ้วน จงไปขายบรรดาลีของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา”**

“**ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำจนครบถ้วน...**” คำกรีกที่แปลเป็น “ครบถ้วน” มีความหมายว่า “ครบถ้วนในทุกส่วนของมัน, เสร็จสมบูรณ์, ไม่มีส่วนใดที่ขาดไปเลย” สมมติว่าเรายกภาพประกอบดังนี้: นาฬิกาข้อมือหรือนาฬิกาที่แพงมากเรือนหนึ่ง – หรือแม้แต่รถยนต์คันหนึ่ง – ไม่ครบถ้วนหรือเสร็จสมบูรณ์จนกว่าสกรู, สปริง, และวงล้อเล็กๆทุกอันถูกติดตั้งอย่างเหมาะสมโดยช่างผู้ชำนาญ สิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเรียกร้อง พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้นที่ทรงจัดหาให้ได้ ด้วยเหตุนี้คนๆหนึ่งจึงไม่ครบถ้วนสมบูรณ์**ในพระราชบัญญัติ, ผ่านทางพระราชบัญญัติ, หรือโดยการทำงานต่างๆ** เราครบถ้วนบริบูรณ์**ในพระคริสต์**: “เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์ และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศิระะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ” (คส. 2:9, 10)

นั่นเป็นเหตุว่าทำไมพระวจนะของพระเจ้าจึงประกาศว่า “...เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด” (ยากอบ 2:10) หากคุณเอาสกรูขนาดเล็กที่สุดออกไปจากนาฬิกาข้อมือเรือนหนึ่ง นาฬิกาข้อมือเรือนนั้นก็ไม่มีครบบริบูรณ์อีกต่อไปและจะไม่เดิน ชุมนางหนุ่มผู้นี้ได้ดำเนินชีวิตเกือบจะสมบูรณ์แบบเท่าที่จะดำเนินชีวิตได้ ในมาระโก 10:21 เราอ่านว่า “พระเยซูทรงฟังดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา แล้วตรัสแก่เขาว่า “ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาลีงของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงแบกกางเขน และตามเรามา”

ชายหนุ่มคนใดที่เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตของเขาเหมือนกับที่ชุมนางหนุ่มผู้นี้เป็น ก็จะถูกถือว่าเป็นคนชอบธรรมอย่างแน่นอนโดยเพื่อนๆและครอบครัวของเขา แต่พระเยซู ซึ่งทรงมองไปที่ใจของเขา ทรงทราบว่าสิ่งหนึ่งนี้ที่ชายหนุ่มผู้นี้ขาดอยู่กำลังแยกเขาออกจากพระเจ้า เพื่อที่จะเป็นคนที่ครบถ้วนและสมบูรณ์แบบในสายพระเนตรของพระเจ้า เขาต้องแยกตัวออกจากสิ่งนั้นซึ่งมีความหมายต่อเขามากกว่าความรอดแห่งจิตวิญญาณของเขา คือสิ่งนั้นซึ่งขัดขวางเขาไม่ให้รักพระเจ้าเป็นอันดับหนึ่ง

เรามากมีแนวโน้มที่จะตัดสินใจจากรูปลักษณ์ภายนอกเหลือเกิน! เซาโลแห่งทาร์ซัส, ยิวผู้มีฤทธิ์มากซึ่งได้กลายเป็นอัครสาวกเปาโล, ได้ประกาศว่าก่อนการกลับใจรับเชื่อของเขา เขาได้ใช้ชีวิต “ล้วนแต่ตามใจวินิจฉัยผิดชอบอันดี” ผ่านทางความพยายามเคร่งศาสนาของเขา (กิจการ 23:1) ตอนเขียนถึงชาวเมืองฟิลิปปีเหล่านั้น เขากล่าวว่า “ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีความผิดได้” (ฟป. 3:6)

พระคัมภีร์บอกเราว่าโยบเป็นชายที่ตีรอบคอบ – “เป็นคนตีรอบคอบและเที่ยงธรรม เป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย” (โยบ 1:1) กระนั้นเราก็ทราบว่าโยบไม่ใช่คนที่ไม่มีบาป เพราะว่าพระเจ้าทรงดักเตือนเขา (อ่านโยบบทที่ 38, 39, และ 40) โยบเป็นคนที่เคร่งครัดในทางธรรม – เขาเป็นพ่อที่เคร่ง, นักกฎหมาย (ผู้พิพากษา) ที่เคร่ง, พลเมืองที่เคร่ง, และเพื่อนบ้านที่เคร่ง ศาสนาของเขาไม่ได้ถูกจำกัดอยู่แค่สิ่งเดียว แต่ครอบคลุมทุกด้าน

“ตีรอบคอบ” บางครั้งก็หมายถึง “ที่สำเร็จหรือที่เต็มจนเต็ม” ซึ่งเป็นสำนวนที่แสดงถึงหลักการแห่งการกระทำ เราเห็นตัวอย่างหนึ่งของเรื่องนี้ใน 1 ยอห์น 2:5: “แต่ผู้ใดที่รักษาพระวจนะของพระองค์ ความรักของพระเจาก็สมบูรณ์อยู่ในคนนั้นอย่างแท้จริง...” พระเยซูได้เสด็จมาจากพระทรงของพระบิดา, ถนนวนที่ทำด้วยทองคำ, เสียงร้องเพลงของเหล่าทูตสวรรค์, และสง่าราศีทั้งสิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และเสด็จเข้ามาในโลกนี้เพื่อสิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรม ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงประกาศความรักของพระองค์ – ไม่ใช่แค่ในคำพูด แต่ในการกระทำเช่นกัน พระเยซูบนกลโกธา, ที่ทรงทนทุกข์, หลังพระโลหิต, สิ้นพระชนม์เพื่อเหล่าคนบาป, ทรงเป็นความรักของพระเจ้าที่ถูกแสดงออกมา

พระเยซูทรงรู้จักใจของชุมนางหนุ่มผู้นี้ พระองค์ทรงทราบว่าชายหนุ่มผู้นี้จะปฏิเสธพระองค์ แต่ทั้งๆที่เป็นแบบนี้ พระองค์ก็ทรงรักเขา – ด้วยความรักแบบที่พระเยซูของค์เดียวเท่านั้นจะรู้จักได้ พระองค์ทรงปฏิบัติกับคนๆนี้อย่างเปี่ยมพระกรุณา, อย่างใจเย็น, อย่างเปี่ยมด้วยความรัก ชายหนุ่มผู้นี้ถามว่า “ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง?” และพระเยซูทรงบอกเขาว่าเขาขาดอะไร:

“จงไปขายบรรดาลีงของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา”

กรุณาสังเกตว่า “สิ่งเดียว” ที่ชายหนุ่มผู้นี้ขาดอยู่, สิ่งเดียวนั้นที่คงจะทำให้เขาเป็นผู้ที่ครบถ้วนได้, ประกอบด้วยหกขั้นตอน:

1. การกลับไปหาทรัพย์สินของเขา
2. การขายทรัพย์สินของนั้น – อสังหาริมทรัพย์และทรัพย์สินของอื่นๆ
3. การมอบรายได้ที่มาจากการขายนั้น (เงิน) แก่คนยากจน
4. การกลับไปหาพระเยซู
5. การรับแบกกางเขนซึ่งพระเยซูจะประทานให้แก่เขา
6. การติดตามพระเยซู – ซึ่งอาจเป็นตอนที่พระเยซูทรงเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง เหมือนกับที่พวกสาวกคนอื่นๆในตอนนั้นได้กระทำ

เพื่อเป็นการตอบแทน พระเยซูทรงสัญญาชายหนุ่มผู้นี้ว่าเขาจะมี “ทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์” ในแบบที่ไม่มีมนุษย์เดินดินคนใดจะสามารถหาได้บนโลกนี้

ข้อ 22: “เมื่อคนหนุ่มได้ยื่นถ้อยคำนั้นเขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สินของเป็นอันมาก”

สิ่งที่ชายหนุ่มคนนี้ขาดจริงๆคือ*ความเชื่อ* พระเยซูไม่ได้เรียกร้องให้เขายขายทรัพย์สินของเขา, ยกรายได้เหล่านั้นให้แก่คนยากจน – *และไม่ได้รับอะไรตอบแทนเลย* พระเยซูทรงสัญญาเขาว่าจะมีทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์ เขาได้ขอร้องพระเยซูให้สอนเขาว่าเขาจะได้รับชีวิตนิรันดร์โดยวิธีใด แต่เขาก็ไม่เชื่อสิ่งที่พระเยซูทรงบอกเขา เห็นได้ชัดว่าเขาไม่เชื่อว่าจะมีทรัพย์สินสมบัติ เขาไม่เชื่อว่าการขายทรัพย์สินของเขาและแจกจ่ายเงินนั้นแก่คนยากจนจะเป็นประโยชน์ต่อตัวเขา เช่นเดียวกับเป็นพรแก่คนยากจนหลายร้อยคนด้วย *พระเจ้าไม่ทรงชี้เหนียว* พระองค์ไม่เคยเรียกใครก็ตามให้ทำอะไรเพื่อพระองค์โดยไม่ทรงตอบแทนในแบบที่พระเจ้าเท่านั้นทรงตอบแทนได้! ผู้ใดที่ให้แม้แต่น้ำดื่มเย็นๆสักถ้วยในพระนามของพระเยซูจะไม่สูญเสียบำเหน็จของตนเลย (มาระโก 9:41)

ชายหนุ่มผู้นี้ได้รับการอวยพรอย่างบริบูรณ์ แม้แต่ความสามารถในการสั่งสมทรัพย์สินเงินทองที่เขาถืออยู่ก็เป็นของประทานของพระเจ้าที่ให้แก่เขา “ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง” (ยากอบ 1:17) แต่เมื่อพระเยซูทรงบอกเขาให้ขายทุกสิ่งที่มี, มอบเงินนั้นให้แก่คนยากจน, และแบกกางเขนของเขาและติดตามพระเยซู “เขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สินของเป็นอันมาก”

มัทธิวบอกเราว่าชายหนุ่มผู้นี้ “มีทรัพย์สินของเป็นอันมาก” *มาระโก* บอกเราว่า “เขามีทรัพย์สินของเป็นอันมาก” (มาระโก 10:22) *ลูกา* บอกเราว่า “เขาเป็นคนมั่งมีมาก” (ลูกา 18:23) นี่เป็นชายหนุ่มคนหนึ่งที่มีมั่งคั่งมากอย่างแน่นอน! เขาร่ำรวยมากๆ – และความมั่งคั่งของเขาได้กลายเป็นรูปเคารพของเขา, พระของเขา เขารักสิ่งที่เขาถืออยู่มากกว่าที่เขารักพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และเขาไม่ยอมหันหลังของตนให้แก่สิ่งที่เขาถืออยู่เพื่อที่จะรู้จักพระเจ้าในการยกโทษบาป – ไม่เลย, ไม่แม้แต่เพื่อที่จะมีชีวิตนิรันดร์ ซึ่งเขาได้มาหาพระเยซูเพื่อที่จะค้นหา

ดังนั้นเขาจึงพิสูจน์ให้เห็นความไม่เชื่อของเขา ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินมาโดยพระวจนะของพระเจ้า (โรม 10:17) ชายหนุ่มผู้นี้ได้ยินพระวาจาแล้ว – พระเยซูทรงสัญญาว่าเขาจะมีทรัพย์สินสมบัติหากเขายอมทิ้งทรัพย์สิน

สิ่งของฝ่ายโลกของคุณและติดตามพระองค์ แต่เขาปฏิเสธทรัพย์สินมรดกนั้นเพราะความไม่เชื่อ ดวงวิญญาณทุกดวงที่กรีดร้องอยู่ในนรกวันนี้ก็อยู่ที่นั่นเพราะความไม่เชื่อ และดวงวิญญาณทุกดวงที่ตกนรกตั้งแต่วินาทีนี้ไปจนชั่ววินาทีสุดท้ายก็จะตกนรกเพราะความไม่เชื่อ ความไม่เชื่อเป็นบาปที่ทำให้ดวงวิญญาณของมนุษย์ตกนรก: “ผู้ที่เชื่อใน (พระเยซู) ก็ไม่ต้องถูกพิพากษาลงโทษ แต่ผู้ที่ไม่ได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาลงโทษอยู่แล้ว เพราะเขาไม่ได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระเจ้า” (ยอห์น 3:18)

เมื่อตะกี้นายหนุ่มผู้นี้ได้วิ่งมาหาพระเยซู โดยเขากระตือรือร้นเหลือเกินที่จะรู้จักหนทางแห่งชีวิตนิรันดร์ บัดนี้เขาลุกขึ้นจากการคุกเข่าอย่างช้าๆ ใบหน้าของเขาไม่ได้เต็มเปี่ยมด้วยการคาดหวังรอคอยแบบสดใสอีกต่อไป, ใจของเขาไม่ได้เต้นระรัวด้วยความตื่นเต้นอีกต่อไป สีหน้าของเขานั้นโศกเศร้าและใจของเขาเป็นทุกข์ เขาแต่งงานแล้วกับทรัพย์สินเงินทองของเขาและเขารักทรัพย์สินมากมายของตนมากกว่าที่เขารักพระเจ้า มากกว่าที่เขารักจิตวิญญาณของตน ช่างเป็นภาพที่น่าเศร้าจริง! แต่กระนั้นมันก็เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีกทุกวันในโลกนี้ มีคนมากมายทุกวันนี้ที่รักทรัพย์สินของฝ่ายโลกและสิ่งของที่ไม่จีรังยั่งยืนมากกว่าที่พวกเขารักพระเจ้า พวกเขาสนใจในการได้มาซึ่งทรัพย์สินของชั่วครวมากกว่าที่พวกเขาสนใจในทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์ซึ่งเป็นความมั่งคั่งฝ่ายวิญญาณที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์

ข้อ 23: “พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก”

พระเยซูตรัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า...” ซึ่งเป็นการเน้นย้ำอีกครั้งถึงความเร่งด่วนและความสำคัญของสิ่งที่จะตามมา “คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก” ขอขอบคุณพระเจ้าที่พระเยซูมิได้ตรัสว่าคนมั่งมีไม่สามารถเข้าในสวรรค์ได้ พระองค์ตรัสว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรนั้น “ก็ยาก” ซึ่งหมายความว่ามันเป็นเรื่องยากที่คนมั่งมีจะตัดขาดจากทรัพย์สินสมบัติของตนเพื่อที่จะรับใช้พระเจ้าด้วยความเชื่อ มนุษย์ธรรมดาโหยหาสิ่งต่างๆที่เงินซื้อได้, และหลายครั้งเงินก็ซื้อสิ่งต่างๆซึ่งนำความเพลิดเพลินมาสู่มนุษย์และครอบครัวของเขามากเสียจนกระทั่งในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นเวลาที่เขาควรกำลังอธิษฐาน, อ่านพระคัมภีร์, และนมัสการพระเจ้า เขากลับอยู่ห่างไกลจากพระนิเวศของพระเจ้าโดยสนุกสนานอยู่กับสิ่งเหล่านั้นที่เงินได้นำมาให้

เกรงว่าผมจะถูกเข้าใจผิด ผมขอรีบเร่งประกาศว่าผมไม่ใช่ความมั่งคั่งหรือเงินทอง อย่างที่มันเป็น ที่เป็น “รากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทุกอย่าง” มันคือ “การรักเงิน” ที่เป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทุกอย่าง (1 ทธ. 6:10) มีคนบางคนที่รักเงินซึ่งเป็นผู้ที่มีเงินน้อยมากๆ มีคนอื่นที่มีเงินแต่ไม่รักเงิน

แน่นอนว่ามันไม่เป็นบาปที่จะเป็นเจ้าของบ้านหลังหนึ่ง, รถยนต์คันหนึ่ง, เรือลำหนึ่ง, เครื่องบินลำหนึ่ง, ม้าไว้ขี่หลายตัว – และสิ่งอื่นๆอีกมากมายที่มาภายใต้หัวข้อของความสบาย, ความสะดวก, หรือแม้แต่ความเพลิดเพลิน แต่เมื่อรถยนต์คันหนึ่งพาคุณๆหนึ่งออกห่างไปจากพระนิเวศของพระเจ้าในเมื่อเขาควรอยู่ที่นั่นเพื่อนมัสการ และกลับพาเขาไปยังสถานที่ต่างๆที่เป็นความเพลิดเพลินฝ่ายโลกและบาป รถยนต์คันนั้นก็กลายเป็นรูปเคารพหรือพระเทียมเท็จของคนๆนั้น

มีนักธุรกิจหลายคนที่ไม่เคยร่วมประชุมกับคริสตจักร และพวกเขาที่แก้ตัวโดยประกาศว่าพวกเขาติดธุระซึ่งเรียกรื่องเวลาของพวกเขาระทั่งในวันอาทิตย์ ท่านที่รัก หากคุณเป็นคนใหญ่คนโตในธุรกิจมากเหลือเกินจนคุณไม่มีเวลาที่จะรับใช้พระเจ้า ธุรกิจนั้นก็กลายเป็นรูปเคารพของคุณไปแล้ว! มีคนมั่งมีจำนวนมากที่รักพระเจ้าอย่างสูงสุดและสนับสนุนงาน

ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของฉันด้วยเงินของฉัน แต่มีคนอื่นๆอีกมากมาย – ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ – ที่ไม่มีเวลาให้พระเจ้า, ไม่มีเวลาให้คริสตจักร, ไม่มีเวลาให้สิ่งใดเลยนอกจากการหาเงิน พวกเขาทุ่มเทเวลาทั้งหมดของตนให้แก่การหาเงินหลายล้านและการสนองตัณหาต่างๆของเนื้อหนัง

เราจะอนุญาตให้พระวาระของพระเจ้าสอนเราเกี่ยวกับเรื่องนี้ไหม? ใน 1 ทิโมธี 6:6-12 เราอ่านว่า:

“แต่ว่าทางของพระเจ้าพร้อมทั้งความสุขก็เป็นกำไรมาก เพราะว่าเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกฉันใด เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันนั้น แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลองและติดบ่วงแล้ว และในตัณหาหลายอย่างอันโหดเหี้ยมและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องจมลงถึงความพินาศเสื่อมสูญไป **ด้วยว่าการรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทั้งสิ้น** ขณะที่บางคนโลภสิ่งเหล่านี้จึงได้หลงไปจากความเชื่อนั้น และทิ้งแม่ทัพของเขาเองให้ทะเลาะด้วยความทุกข์ใจเป็นอันมาก โอ ผู้เป็นคนของพระเจ้า แต่ท่านจงหลีกเลี่ยงเสียจากสิ่งเหล่านี้ จงมุ่งมั่นในความชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดี ต่อหน้าพยานหลายคน”

ข้อ 24: “เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า **ตัวอุฐจะลอร์ดรูเซ็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า**”

คำกล่าวตรงนี้เกี่ยวกับอุฐและรูเซ็มเป็นคำสุภาษิตหนึ่งที่ถูกใช้ท่ามกลางพวกยิวในสมัยที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางมนุษย์ และมันยังถูกใช้โดยพวกอาหรับอยู่โดยหมายถึงอะไรบางอย่างที่เป็นไปไม่ได้ คำกล่าวนี้หมายความว่ามันเป็นไปไม่ได้ที่คนๆหนึ่งจะได้รับความรอดขณะที่เขายังตกเป็นทาสความมั่งคั่งของตนและทรัพย์สินของที่เป็นวัตถุพอกๆกับที่มันเป็นไปไม่ได้ที่อุฐตัวหนึ่งจะลอร์ดรูเซ็ม

มีผู้เสนอว่าคำสุภาษิตนี้หมายถึงประตูเมืองขนาดเล็กและเชือกเส้นหนึ่งซึ่งถูกเรียกว่าอุฐ แต่ผมไม่สามารถรับข้อเสนอแนะนั้นได้ โดยส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระเยซูทรงหมายความว่าพระองค์ตรัสจริงๆ อุฐเป็นสัตว์ที่มีขนาดใหญ่ ตัวแก่งก้าง และมีหนอกบนหลังของมันด้วย การที่สัตว์เช่นนั้นจะลอร์ดรูเซ็มได้ก็คงเป็นไปไม่ได้เหลือจินตนาการ! เมื่อบุคคลใดมีสายตาจับจ้องอยู่กับทรัพย์สินเงินทองของโลกนี้ เมื่อความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูงของเขาจ่ออยู่กับโลกนี้และสิ่งที่โลกนี้จะให้ได้ มันก็เป็นไปไม่ได้ที่คนๆนั้นจะได้รับความรอดพอกๆกับที่อุฐตัวหนึ่งจะลอร์ดรูเซ็มได้ เขาต้องหันสายตาของเขาไปที่พระเยซูและเห็น (ด้วยดวงตาที่อยู่ภายใน) ทรัพย์สินสมบัติที่มีอยู่ในสวรรค์

ตามที่พระเยซูตรัส ความมั่งคั่งของโลกนี้เป็นสิ่งที่ขัดขวางมากกว่าช่วยเหลือแก่คนเหล่านั้นที่อยากเข้าในอาณาจักรของพระเจ้า ชายหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นถูกปิดบังไว้จากความรู้สึกต้องการ เขามีทุกสิ่งที่มีเงินซื้อได้ และมันต้องอาศัยการอัศจรรย์ที่กระทำผ่านทางพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าเพื่อทำให้เขาอุกคึกและพิจารณาว่าเขาจะใช้เวลาชั่ววันจันทร์ที่ไหน ในทางกลับกัน คนที่ยากจนที่เผชิญกับความปวดร้าวใจ, ความผิดหวัง, และการถูกกลั่นแกล้งต่างๆมากมายจะเปรียบเทียบกับทรัพย์สินสมบัติฝ่ายสวรรค์กับความยากจนฝ่ายโลกของตนและเอื้อมออกไปหาพระเจ้า

ข้อ 25: “เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า **“ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้”**”

ผมชอบวิธีที่มารโกบันทึกเรื่องนี้ จงสังเกตว่าเขากล่าวอะไร:

“พระเยซูจึงทอดพระเนตรรอบๆแล้วตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า **“คนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็**

ยากนักหนา” เหล่าสาวกก็ประหลาดใจด้วยคำตรัสของพระองค์ และพระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า “ลูกเอ๋ย คนที่วางใจใน ทรัพย์สมบัติจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา ตัวอูฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าในอาณาจักรของ พระเจ้า” เหล่าสาวกก็ประหลาดใจยิ่งนักจึงพูดกันว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้” พระเยซูทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้ว ตรัสว่า “ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เป็นแบบนั้นกับพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง” (มาระโก 10:23-27)

พวกสาวกเหล่านี้ ซึ่งเหมือนกับคนส่วนใหญ่ คิดว่าความมั่งคั่งเป็นสินทรัพย์อย่างหนึ่งและข้อได้เปรียบอันยิ่งใหญ่ พวกเขาเพิ่งได้ยินพระเยซูประกาศว่าเงินมีแนวโน้มที่จะเป็นคำสาปแช่งมากกว่าเป็นพระพร และพวกเขาไม่เข้าใจคำตรัส ของพระองค์ พวกเขาแยกเหตุผลว่าหากพวกคนมั่งมีจะรอดได้โดยต้องเผชิญกับความยากลำบากมากมายเท่านั้น พวกคน ยากจนอย่างพวกเขา คือคนทั้งหลายที่ขาดทรัพย์สิ่งของของโลกนี้ ก็คงไม่มีโอกาสเลยสักนิดเดียว!

ดังนั้นจึงเกิดคำถามที่ว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้?”

ข้อ 26: “พระเยซูทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้วตรัสว่า “ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ไม่เป็นแบบนั้นกับ พระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง”

“ฝ่ายมนุษย์ย่อมเป็นไปไม่ได้...” การเปรียบเทียบที่พระเยซูเพิ่งประทานให้แก่เขานั้นเป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอน ไม่มีทางเลยเท่าที่มนุษย์จะจินตนาการได้ที่อูฐตัวหนึ่งจะลอดรูเข็มได้ และมันก็เป็นไปไม่ได้พอๆกันที่คนๆหนึ่งจะรอดได้โดย ปราศจากพระคุณของพระเจ้า สำหรับชายหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้น มันก็เป็นไปไม่ได้พอๆกันที่เขาจะรอดได้โดยปราศจากพระราช กิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของเขา แต่หลายครั้งเหลือเกินความมั่งมีก็ทำให้คนตาบอดจนมองไม่เห็นความต้องการ แห่งจิตวิญญาณ เช่นเดียวกับชาวเมืองเลาดีเซียเหล่านั้น คนมั่งมีมีแนวโน้มที่จะกล่าวว่า “เราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติ ทวีมากขึ้น และเราไม่ต้องการสิ่งใดเลย” โดยไม่ตระหนักว่าเขาเป็น “คนแร้นแค้นเชิงใจ เป็นคนน่าสังเวช เป็นคนขัดสน เป็นคนตาบอด และเปลือยกายอยู่” (วิว. 3:17) ตราบใดที่ความต้องการฝ่ายร่างกายได้รับการเติมเต็ม มนุษย์ธรรมดาๆก็มัก จะไม่ตระหนักถึงความต้องการของจิตวิญญาณ ความต้องการฝ่ายวิญญาณไม่ได้อยู่ในความคิดของคนๆหนึ่งที่ความ ต้องการฝ่ายร่างกายและความปรารถนาทุกอย่างของเขาได้รับการตอบสนอง

“...แต่พระเจ้าทรงกระทำให้เป็นไปได้ทุกสิ่ง” พระเจ้าไม่ได้ต้องการให้มนุษย์ใช้เวลาช่วงวันครีโนบิงไฟเพราะ ความมั่งคั่งของพวกเขา พระเจ้าไม่ได้ลงโทษมนุษย์ในนรกเพราะว่าคนๆนั้นมีทรัพย์สินเงินทอง คนมากมายกลายเป็นคน มั่งมีขึ้นมาได้โดยวิธีการต่างๆที่ซื่อสัตย์ และโดยที่ไม่ทำให้เงินเป็นพระของตน แต่มันเป็นเรื่องยากที่จะได้ทรัพย์สมบัติมา และขณะเดียวกันก็ต้านทานการทดลองของการรักเงิน, ความโลภ, การฉ้อโกง, และการบีบบังคับเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เหมือนกับที่เปาโลได้อธิบายไว้ใน 1 ทิโมธี 6:8-10 ว่า “แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด ส่วนคนเหล่านั้นที่ยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลองและติดบ่วงแร้ว และในต้นทาลหลายอย่างอันโหดเหี้ยมและเป็นภัยแก่ ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องจมลงถึงความพินาศเสื่อมสูญไป ด้วยว่าความรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วทั้งสิ้น ขณะที่บาง คนโลภสิ่งเหล่านี้จึงได้หลงไปจากความจริง และทีมแห่งตัวของเขาเองให้ทะเลาะด้วยความทุกขใจเป็นอันมาก”

จากนั้นในข้อ 17 ของบทเดียวกันนั้น เปาโลก็เตือนสติทิโมธีว่า “จงกำชับคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลก อย่าให้มีใจถือ มานะทิฐิ อย่าให้ความหวังของเขาอิงอยู่กับทรัพย์อันจาง แต่ให้หวังในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงประทานสิ่งสารพัด

ให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อจะให้เราใช้ด้วยความปีติยินดี”

ยากอบให้คำตำหนิแบบจริงจังแก่คนเหล่านั้นที่ได้ทรัพย์สินเงินทองมาด้วยวิธีการอันไร้อริยธรรม ในยากอบ 5:1-6 เราอ่านว่า:

“ดูเถิด ท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้โอดครวญเพราะความวิบัติซึ่งจะเกิดขึ้นกับท่าน ทรัพย์สมบัติของท่านก็ผุพังไป และมอดก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน ทองและเงินของท่านก็เกิดสนิม และสนิมนั้นจะเป็นพยานหลักฐานต่อท่าน และจะกินเนื้อท่านดุจไฟ ท่านได้สำสมสมบัติไว้แล้วสำหรับวันสุดท้าย ดูเถิด ค่าจ้างของคนงานที่ได้เกี่ยวข้าวในนาของท่าน ซึ่งท่านได้ฉ้อโกงไว้ นั้น ก็ร่ำร้องขึ้น และเสียงร้องของคนที่เกี่ยวข้องนั้น ได้ทราบถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธาแล้ว ท่านมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือยและสนุกสนาน ท่านได้บำรุงเลี้ยงจิตใจของท่านเหมือนอย่างในวันประหาร ท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้ฆ่าคนชอบธรรม เขาก็ไม่ได้ต่อสู้ท่าน”

พระเจ้าทรงสามารถประทานพระคุณได้หากคนรวยทั้งหลายจะตระหนักว่าพวกเขาต้องการพระผู้ช่วยให้รอด ซึ่งเป็นความต้องการหนึ่งที่ไม่ได้เงินซื้อไม่ได้ ทุกสิ่งเป็นไปได้อีกกับพระเจ้า มันง่ายสำหรับพระเจ้าที่จะช่วยคนรวยให้รอดพอๆกับที่พระองค์จะช่วยยากให้รอด พระคุณของพระองค์เพียงพอสำหรับทุกคน จะยากดีมีจน, ทาสหรือไท, มีปัญญาหรือขาดปัญญา, เราต่างได้รับความรอดโดย**พระคุณผ่านทางการเชื่อ** จากนั้นเราเอาชนะโลกโดยความเชื่อ, เรามีชีวิตอยู่โดยความเชื่อ, และ “การกระทำใดๆก็ตามที่มีได้กระทำด้วยความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น” (โรม 14:23)

บำเหน็จต่างๆที่ทรงสัญญาไว้แก่คนเหล่านั้น ที่สละทิ้งทุกสิ่งเพราะเห็นแก่พระเยซู

ข้อ 27: “แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง”

มาระโกบันทึกบทสนทนานี้ดังต่อไปนี้: “ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มทูลพระองค์ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา” พระเยซูตอบว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือบุตร หรือที่ดิน เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐนั้น ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา บุตรและที่ดิน ทั้งจะถูกการข่มเหงด้วย และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์ แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น” (มาระโก 10:28-31)

ลูกากล่าวในถ้อยคำต่อไปนี้: “เปโตรจึงทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด ติดตามพระองค์มา” พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้สละเรือน หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์” (ลูกา 18:28-30)

“เปโตรทูลพระองค์ว่า...” เปโตรพูดแทนเพื่อนๆอัครสาวกของเขาอีกครั้ง เช่นเดียวกับเพื่อตัวเองด้วย “ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา” เปโตรเตือนความจำพระเยซูว่าเขาและอัครสาวกคนอื่นๆได้กระทำการที่ขุนนางหนุ่มผู้มั่งมีคนนั้นปฏิเสธที่จะกระทำ ถึงแม้ว่าไม่มีบันทึกเลยว่าคนหนึ่งคนใดในพวกสิบสองคนนั้นมี

ทรัพย์สินของของโลกลนี้ปริมาณมาก พวกเขาได้สละทิ้งทุกสิ่งเพื่อติดตามพระเยซูแล้ว เปโตร, ยากอบ, และยอห์นได้สละทิ้งอวนของพวกเขาแล้ว มีทิธได้สละทิ้งที่นั่งของด้านเก็บภาษีซึ่งเป็นที่ๆเขาเก็บภาษี *สิ่งใดก็ตามที่เคยถูกนับว่าเป็นสินทรัพย์สำหรับชายเหล่านี้* พวกเขาได้สละทิ้งอาชีพของตนแล้วเพื่อติดตามไปในที่ๆพระเยซูทรงนำไป – และแน่นอนว่าไม่มีผู้ใดตระหนักถึงเรื่องนี้มากกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของ

“พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง?” ไม่มีอะไรผิดในสิ่งที่เปโตรถาม สิ่งที่เขาถามนั้นเป็นความจริง พวกเขาได้สละทิ้งทุกสิ่งเพื่อเดินกับพระเยซู คราวนี้สิ่งใดจะเป็นบำเหน็จสำหรับการเสียสละเช่นนั้น? เขาได้ยื่นพระเยซูสัญญาทรัพย์สินสมบัติในสวรรค์แก่ขุนนางหนุ่มผู้นั้นหากขุนนางผู้นั้นยอมสละทิ้งทรัพย์สินของฝ่ายโลกและติดตามพระองค์ เนื่องจากเปโตรและอัครสาวกคนอื่นๆได้กระทำแบบนี้จริงๆ บำเหน็จของพวกเขาควรจะใหญ่โตพอๆกับที่ถูกลงสัญญาไว้แก่ขุนนางหนุ่มผู้นั้น มีคนนั้นอย่างแน่นอน แต่พอมาในเวลานั้นและถูกแสดงออกในลักษณะเช่นนั้น คำถามนั้นก็อาจถูกเข้าใจอย่างง่ายดายว่าถูกคลลใจโดยความโลภส่วนตัว

ข้อ 28: *“พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล”*

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “โลกใหม่” (การสร้างใหม่) ปรากฏเพียงอีกครั้งเดียวในภาคพันธสัญญาใหม่ มันถูกใช้ในทิตัส 3:5 ซึ่งเราอ่านเกี่ยวกับ “ชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่” ความหมายของคำๆนี้คือ “การบังเกิดใหม่” เมื่อใช้กับมนุษย์มันสื่อถึงการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่, ชีวิตใหม่, ใจดวงใหม่เมื่อคนๆหนึ่งกลายเป็นคริสเตียน “เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งเก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

อย่างไรก็ตาม ตามที่พระเยซูทรงใช้ *“การสร้างใหม่”* ตรงนี้ หลักๆแล้วมันสื่อถึงการเกิดของประชาชาติหนึ่ง, เวลานั้นเมื่ออิสราเอลจะถูกนำกลับคืนสู่แผ่นดินเกิดของมัน ทุกฟุตของแผ่นดินนั้นที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับอับราฮัมและลูกหลานของเขาจะถูกยกให้แก่ประชาชาตินั้นในเวลาที่กำหนด ประชาชาติหนึ่ง – ประชาชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรร – จะถูกให้กำเนิดในวันหนึ่ง (อสย. 66:8) และจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินปาเลสไตน์

ในความหมายที่ครบถ้วนกว่าเดิม การสร้างใหม่ที่พระเยซูตรัสถึงนี้อาจใช้ได้กับการบังเกิดใหม่ของสิ่งทรงสร้างทั้งปวงเช่นกัน จะมีท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่:

“แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบย่องมาในเวลากลางคืน และในวันนั้นท้องฟ้าจะล่องลอยไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุจะสลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า และแผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้นด้วย เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์และที่เป็นอย่างพระเจ้า คอยทำและเร่งที่จะให้วันของพระเจ้ามาถึง เมื่อไฟจะติดท้องฟ้าอากาศให้ละลายไป และโลกธาตุจะละลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำรงอยู่ เหตุฉะนั้นพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายยังคอยสิ่งเหล่านี้อยู่ ท่านก็จงอุตส่าห์ให้พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายอยู่เป็นสุข ปราศจากมลทินและข้อตำหนิ” (2 ปต. 3:10-14)

ในวิวรณ์ 21:1-5 ยอห์นผู้เป็นที่รักเขียนไว้ว่า: *“ข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะท้องฟ้าเดิม*

และแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไปหมดสิ้นแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว ข้าพเจ้า คือยอห์น ได้เห็นเมืองบริสุทธ์ คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เลื่อนลอยลงมาจากพระเจ้าและจากสวรรค์ กรุงนี้ได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนอย่างเจ้าสาวแต่งตัวไว้สำหรับสามี ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า “ดูเถิด พลัปลาของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะทรงสถิตกับเขา เขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และพระเจ้าเองจะประทับอยู่กับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา พระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาทุกๆหยดจากตาของเขา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความคร่ำครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว” พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งตรัสว่า “ดูเถิด เราสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่” และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิด เพราะถ้าถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์จริงและสัตย์ชื่อ”

จากนั้นในข้อ 9 ถึงข้อ 11 ในบทเดียวกันนั้น เราอ่านว่า “ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบ อันเต็มด้วยภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ดประการนั้น ได้มาพบกับข้าพเจ้าว่า “เชิญมานี้เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูเจ้าสาวที่เป็นมเหสีของพระเมษโปดก” ท่านได้นำข้าพเจ้าโดยพระวิญญูญาณขึ้นไปบนภูเขาสูงใหญ่ และได้สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นเมืองใหญ่นั้น คือกรุงเยรูซาเล็มอันบริสุทธ์ ซึ่งกำลังลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า เมืองนั้นประกอบด้วยสง่าราศีของพระเจ้า ไสสว่างดุจพลอยมณีอันหาค่ามิได้ เช่นเดียวกับพลอยหยกอันสุกใสเหมือนแก้วผลึก”

สิ่งเก่าๆจะล่วงไปและสิ่งสารพัดจะกลายเป็นสิ่งใหม่

“เมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น...” นี้หมายถึงเวลานั้นเมื่อพระเยซูจะเสด็จกลับมามายังแผ่นดินโลกนี้ในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่, เวลานั้นเมื่อนั้นตาทุกดวงจะเห็นพระองค์และมนุษย์ทั้งปวงจะรำไห้เพราะพระองค์ (วิว. 1:7)

ผมเชื่อว่านี่จะเป็นพระที่นั่งหนึ่งจริงๆ, พระที่นั่งของดาวิด, และพระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งนั้นในกรุงเยรูซาเล็ม ในการประกาศเรื่องการประสูติของพระเยซู ทูตสวรรค์ของพระเจ้ากล่าวแก่มารีย์ว่า: “ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า **เยซู** บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีรู้จักสิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:31-33)

จนถึงทุกวันนี้ พระสัญญาที่ยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริง แต่มันจะถูกทำให้สำเร็จจริงเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลก ดังที่พระองค์ทรงสัญญาพวกอัครสาวกของพระองค์ตรงนี้ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่

“...พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล” ความเป็นผู้พิพากษาแบ่งออกถึงสิทธิอำนาจ, อำนาจ, บรรดาศักดิ์ ในยุคสมัยภาคพันธสัญญาเดิมพวกผู้วินิจฉัย (ผู้พิพากษา) ของอิสราเอลเป็นชายที่มีความกล้าหาญ, ความรักชาติ, เกียรติยศ, และความกล้าหาญ การพิพากษาแบ่งออกถึงอำนาจในการออกคำพิพากษา เกียรติยศถูกเชื่อมโยงกับตำแหน่งนั้น เหล่าผู้ปกครองฝ่ายโลกมีพวกผู้พิพากษาคอยช่วยเหลือและให้คำแนะนำพวกเขา ในทำนองเดียวกัน พระคริสต์จะทรงมีพวกอัครสาวกอยู่กับพระองค์เพื่อพิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูลนั้น เมื่อพระเยซูเสด็จมาปรากฏและตรัสแก่ชายเหล่านี้ว่า “จงตามเรามา” พวกเขาจะสละทิ้งทุกสิ่งที่มีและก้าวออกมาด้วยความเชื่อเพื่อติดตามคนแปลกหน้าผู้หนึ่งแห่งแคว้นกาลิลี พวกเขาจะได้รับบำเหน็จอย่างสอดคล้องกัน

“*ชนอิสราเอลสิบสองตระกูล*” คือชื่อที่แยกแยะประชากรของพระเจ้า พวกอัครสาวกจะมีสถานที่พิเศษในรัฐบาลแห่งอิสราเอล, รัฐบาลหนึ่งซึ่งจะไม่มีวันสิ้นสุดเลย ศาสดาพยากรณ์อิสยาห์ประกาศว่า “เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้ และเชิดชูไว้ด้วยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้” (อสย. 9:7)

ราชอาณาจักรนั้น – และพระมหากษัตริย์องค์นั้น – ถูกพรรณนาไว้ในอิสยาห์ 11:2-10:

“และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนท่านนั้น คือวิญญาณแห่งปัญญาและความเข้าใจ วิญญาณแห่งการวินิจฉัยและอนุภาพ วิญญาณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ความพึงใจของท่านก็ในความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ท่านจะไม่พิพากษาตามซึ่งตาท่านเห็น หรือตัดสินตามซึ่งหูท่านได้ยิน แต่ท่านจะพิพากษาคคนจนด้วยความชอบธรรม และตัดสินเพื่อผู้มีใจถ่อมแห่งแผ่นดินโลกด้วยความเที่ยงตรง ท่านจะตีโลกด้วยตะบองแห่งปากของท่าน และท่านจะประหารคนชั่วด้วยลมแห่งริมฝีปากของท่าน ความชอบธรรมจะเป็นผ้าคาดเอวของท่าน และความสัตย์สุจริตจะเป็นผ้าคาดบั้นเอวของท่าน

“สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กๆจะนำนมไป แม่วัวกับหมีจะกินด้วยกัน ลูกของมັນก็จะนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้ และทารกกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากรูงูเห่า และเด็กที่หย่านมจะเอามือวางบนรังของงูทับทางสัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำให้เจ็บหรือจะทำลายทั่วภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ดังนั้นปกคลุมทะเลอยู่นั้น ในวันนั้น รากแห่งเจสซี ซึ่งตั้งขึ้นเป็นธงแก่ชนชาติทั้งหลายจะเป็นที่แสวงหาของบรรดาประชาชาติ และที่พำนักของท่านจะรุ่งโรจน์”

ในอาณาจักรนี้ เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับ “*บนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์*” สิ่งสารพัดจะเปี่ยมด้วยสง่าราศีและพวกอัครสาวกจะครอบครองกับพระองค์จากบัลลังก์สิบสองที่, เหนือชนอิสราเอลสิบสองตระกูลนั้น

พระวามะของพระเจ้าเสนอคำหนุนใจคล้ายๆกันแก่ผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้, ถ้อยคำที่ควรหนุนใจเราเอง ในโรม 8:16-18 เราอ่านว่า:

“พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าและถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็เป็นทายาทคือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ *เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย* เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยเในเราทั้งหลาย”

2 ทิโมธี 2:12 ประกาศว่าหากเราทนทุกข์กับพระคริสต์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์เช่นกัน

ข้อ 29: “*ทุกคนที่ได้สละบ้านหรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือบุตรหรือที่ดิน เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก*”

ตอนที่พระเยซูมารับสภาพเนือหนึ่งอยู่ท่ามกลางมนุษย์ คนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์จำต้องสละทั้งครัวเรือน, บ้าน, ที่ดิน, แม้แต่ครอบครัว, เพื่อติดตามพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงเดินทางจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง อย่างไรก็ตาม ใน

ยุคปัจจุบันนี้ คนจำนวนไม่มากนักถูกขอให้สละทิ้งบ้านและคนรักจริงๆ มีวิธีอื่นๆที่จะปรนนิบัติพระเจ้าอย่างทุ่มเท เฉพาะมิชชันนารีในต่างประเทศเท่านั้นต้องจากแผ่นดินของตนและข้ามน้ำข้ามทะเลไปยังสถานที่ๆอยู่ไกล – ป่าดงดิบและสถานที่ห่างไกลอื่นๆของแผ่นดินโลก คนจำนวนมากทำเช่นนี้ด้วยความยินดีเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐและคนเหล่านั้นที่ไม่เคยได้ยินข่าวสารแห่งความรอด สำหรับผม คนเหล่านี้เป็นผู้คนที่ได้รับเกียรติมากที่สุดและได้รับพรมากที่สุดบนแผ่นดินโลกวันนี้ แต่ถึงแม้ว่าศิษยาภิบาลทั้งหลายและผู้รับใช้อย่างเช่นตัวผมเองไม่ได้ถูกเรียกให้สละทิ้งบ้านเรือนและคนรัก เราก็ถูกสั่งให้รักคนเหล่านั้นน้อยกว่าที่เรารักพระเยซูคริสต์เจ้าและข่าวประเสริฐ หากเรารักสิ่งของใดบนโลกมากกว่าที่เรารักการรับใช้พระเจ้า เราก็ไม่คู่ควรที่จะถูกเรียกว่าผู้นำข่าวของพระองค์!

คนเหล่านั้นที่สละทิ้งทุกสิ่ง – บ้านเรือน, พี่น้องชายหญิง, บิดา, มารดา, ภรรยา, บุตร, ที่ดิน – เพื่อปรนนิบัติพระเจ้า “จะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก” ร้อยเท่าหมายถึง ร้อยเท่าของที่มีอยู่ เราจะต้องไม่เรียกร้องตามนี้จริงๆจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่เราก็วางใจได้ว่าสิ่งใดก็ตามที่เราละทิ้งหรือเสียสละเพื่อเห็นแก่พระเยซูและข่าวประเสริฐ เราก็จะได้รับบำเหน็จอย่างบริบูรณ์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง เราไม่ควรกล่าวหาว่าพระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าจะประทานบ้านหนึ่งร้อยหลังให้เราหากเราสละบ้านของเราเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ความหมายก็คือว่าหากเราสละทิ้งบ้านฝ่ายโลกของเราเพราะเห็นแก่พระเยซู เราก็จะมีบ้านหลังหนึ่งในสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่กว่าบ้านหลังใดที่เราหวังว่าจะมีได้บนแผ่นดินโลก คนที่ต้องสละทิ้งพี่น้องชายหญิง, ครอบครัว, และมิตรสหายเพื่อติดตามพระเยซูนั้นก็พบพี่น้องชายหญิงมากมายในพระคริสต์, และผู้นำวิญญาณ, ในการนำผู้คนมาถึงพระคริสต์, ก็ได้รับความชื่นชมยินดี, สันติสุข, และความสุขที่ดีกว่าความสัมพันธ์ฝ่ายโลกใดๆจะให้ได้ตั้งร้อยเท่า ถึงแม้ว่าบำเหน็จในที่สุดนั้นมาในนิรันดร์กาล – ไปตลอดชั่ววันนิรันดร์กาล

คุณจะสังเกตเห็นในบันทึกของมาระโก ซึ่งถูกยกคำพูดมาแล้ว ว่าพระเยซูตรัสว่าเราจะได้รับหนึ่งร้อยเท่าของสิ่งทั้งปวงที่เราได้สละทิ้งเพื่อติดตามพระองค์ และจากนั้นพระองค์ตรัสเสริมว่า “*ทั้งจะถูกข่มเหงด้วย*” มันไม่สำคัญว่าเรารับใช้พระเยซูที่ไหน, ที่บ้านหรือต่างแดน, หากเราติดตามพระองค์อย่างใกล้ชิดแบบที่เราควรติดตามและเผยแผ่ข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐอย่างสม่ำเสมอ – ว่าพระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพราะบาปของเราตามที่มีเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์ – *เราก็จะถูกข่มเหง* พระเยซูทรงถูกข่มเหง และเราจะถูกข่มเหงเช่นกันหากเราติดตามพระองค์อย่างที่เราควรติดตาม

พระเยซูทรงสัญญาเรื่องการข่มเหงในชีวิตนี้ ในมัทธิว 5:10-12 พระองค์ตรัสว่า “บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา เมื่อเขาจะดิ้นรนข่มเหงและนินทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จ*เพราะเรา* ท่านก็เป็นสุข จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น *เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์* เพราะเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน”

พระเยซูตรัสเช่นกันว่า: “ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า ‘*ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา*’ ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ...” (ยอห์น 15:18-20)

นอกจากนี้ ใน 2 ทิโมธี 3:12 พระวณะของพระเจ้าก็บอกเราว่า “*แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง*” มันไม่ได้กล่าวว่าหากเรา “ดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซู

คริสต์” เราอาจ – หรือมันเป็นไปได้ที่เราจะ – เผชิญการข่มเหง คำกล่าวนี้กล่าวชัดเจนมากๆ และครอบคลุมอย่างแน่นอน: หากเราดำเนินชีวิตเพื่อพระคริสต์เราจะถูกข่มเหง ผมคิดว่ามันเป็นไปได้ที่เราจะรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเกี่ยวกับความเชื่อแบบ คริสเตียนจนชาวโลกไม่ตระหนักเลยว่าเราเป็นคริสเตียน แต่คนที่ดำเนินชีวิตและเป็นพยานเพื่อพระคริสต์จะถูกชาวโลก ข่มเหง

พระเยซูตรัสว่า “...ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว” (ยอห์น 16:33)

ข้อ 30: “แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น”

คำกล่าวนี้ถูกกล่าวซ้ำในมัทธิว 20:16 หลังจากที่พระเยซูตรัสคำอุปมาเรื่องชายคนหนึ่งที่จ้างพวกคนงานมาทำงาน ในสวนองุ่นของตน เมื่อถึงตอนเย็น นายจ้างคนนั้นก็จ่ายค่าจ้างเท่ากันแก่ทุกคนที่ได้ทำงานให้เขาในวันนั้น – หนึ่งในเดนาเรียน แก่คนเหล่านั้นที่ได้ทำงานตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเย็น และหนึ่งในเดนาเรียนแก่คนเหล่านั้นที่ได้ทำงานแค่ตั้งแต่มืดวัน พวกคนงาน ที่มาทำงานแต่เช้าตรู่จึงแสดงอาการผิดหวังกับค่าจ้างของตน พวกเขาได้คาดหวังว่าจะได้รับมากกว่าคนเหล่านั้นที่มา ทำงานสาย นายจ้างคนนั้นตอบว่า “เราปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เป็นของเราเองนั้นไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติ หรือ?... อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย”

พระเยซูกำลังสอนตรงนี้ว่าพระองค์เพียงผู้เดียวทรงมีสิทธิ์และความสามารถที่จะประทานบำเหน็จอย่างชอบธรรม จะไม่มีการเลือกที่รักมักที่ชังเพราะที่อยู่อาศัย, ตำแหน่งอันมีเกียรติ, หรือระยะเวลาในการรับใช้ นั่นคือ วิสุทธิชนบางคน ที่เข้ามาทำงานรับใช้พระเจ้าสายในชีวิตจะได้รับบำเหน็จที่ยิ่งใหญ่กว่าคนอื่น ๆ ที่ได้เข้ามาก่อนหน้านั้น บางคนสัสดีชื่อ มากกว่าและทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเพราะความทุ่มเทอันลึกซึ้งของพวกเขาและความรักที่มีต่อพระเจ้า เรา มองเห็นสิ่งที่ปรากฏภายนอก แต่พระเจ้าทรงเห็นความมุ่งหมายและทัศนคติของหัวใจ พระองค์ไม่ทรงวัดขนาดบำเหน็จ ของเราตามจำนวนปีที่เรารับความรอด บำเหน็จของเราจะถูกชั่งวัดโดยความสัสดีชื่อของเรา – ไม่ใช่ว่าเราทำ *มากขนาด ไหน*, ไม่ใช่ว่าเรามีชื่อเสียงใหญ่โตขนาดไหน แต่เรา *ทำงาน* รับใช้ของเราด้วยความสัสดีชื่อในระดับเท่าใดและด้วยจุด ประสงค์อันใด มันเป็นไปได้เพื่อสง่าราศีของพระเจ้าไหม? หรือมันเป็นไปได้เพื่อสง่าราศีส่วนตัว?

อัครสาวกเปาโลอธิบายเรื่องนี้อย่างแสนวิเศษใน 1 โครินธ์ 3:9-15:

“เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของพระเจ้า และเป็นตึกของ พระเจ้า โดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากลงแล้วเหมือนนายช่างผู้ชำนาญ และอีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น ขอทุกคนจงระวังให้ดีว่าเขาจะก่อขึ้นมาอย่างไร เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์

“แล้วบนรานั้นถ้าผู้ใดจะก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง การงานของแต่ละคนก็จะได้ ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่า จะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละ คนว่า *เป็นอย่างไร* ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็ จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ”

การงานของทุกคนจะถูกเผยให้ประจักษ์ ในวันนั้นเมื่อองค์ผู้พิพากษาชอบธรรมประทานบำเหน็จแก่เหล่าผู้รับใช้

ของพระองค์ในความชอบธรรม *การทำงานของทุกคนจะถูกทดสอบโดยไฟ* – ไม่ใช่เพื่อดูปริมาณ แต่ดูคุณภาพ “ว่าการทำงานนั้นเป็น*ประเภทใด*” พระเยซูประทานบำเหน็จสำหรับการทำหน้าที่คนต้นเรือนอย่างสัตย์ซื่อซึ่งถูกกระทำในพระนามของพระองค์และเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า นั่นคือการก่อสร้างทองคำ, เงิน, และเพชรพลอย สิ่งใดก็ตามที่เรากระทำเพื่อสง่าราศีของตนเองหรือเพื่อความภาคภูมิใจ หรือเพื่อสร้างชื่อเสียงสำหรับตัวเราเอง จะถูกนับว่าเป็นไม้, ฟาง, และหญ้าแห้ง – และมันจะถูกไฟเผา

เปาโลได้รับการทรงเรียกสายกว่าเปโตร, ยากอบ, ยอห์น, และพวกที่เหลือในสิบสองคนนั้นมากๆ แต่ผมคิดว่าไม่เคยมี – และจะไม่มีวันมี – คนต้นเรือนที่สัตย์ซื่อและอุทิศตัวมากไปกว่าอัครสาวกเปาโลแล้ว เขาจับใจองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยและด้วยใจที่เด็ดเดี่ยวจนกระทั่งในที่สุดเขาก็ประทับตราคำพยานด้วยโลหิตแห่งชีวิตของเขาเมื่อศิระของเขาถูกตัดจากบ่าของเขาโดยขวานของเพชรฆาต จะมีบำเหน็จอยู่หลายระดับในสวรรค์เหมือนกับที่จะมีการลงโทษอยู่หลายระดับในนรก (อ่านลูกา 12:47, 48) แต่บำเหน็จเหล่านั้นจะไม่ถูกตัดสินโดยระยะเวลาของการรับใช้หรือจำเป็นต้องถูกตัดสินโดย*ปริมาณที่ปรากฏแก่ตา* สิ่งที่ปรากฏแก่ตาของคุณและของผมอาจไม่ใช่ทองคำ, เงิน, และเพชรพลอยทั้งหมด มันอาจคล้ายกับคุณสมบัติอันมีค่าเหล่านั้น แต่เมื่อมันถูกทดสอบโดยไฟของพระเจ้า มันอาจกลายเป็นไม้, ฟาง, และหญ้าแห้งก็ได้

เราอาจถือว่ายากอบได้สละวางชีวิตของเขาเพื่อข่าวประเสริฐ (กิจการ 12:1, 2) ขณะที่ยอห์นน้องชายของเขามีชีวิตอยู่และรับใช้ได้อีกหลายปี แต่ยากอบได้ให้*ทุกอย่างที่เขา*มี ซึ่งรวมถึงชีวิตของเขาด้วย มี*ผู้ใด*ให้ได้มากกว่านั้นอีกเล่า? ดังนั้นองค์ผู้พิพากษาชอบธรรมจะประทานบำเหน็จแก่คนเหล่านี้ในความชอบธรรม พระเจ้าของเราไม่ทรงชี้เหนียวหรือชี้ตัด ความเชื่อแบบคริสเตียนมีบำเหน็จยิ่งใหญ่ *ในพระคริสต์* เราพบหลายสิ่งมากมายกว่าที่เราสละทิ้งในโลกนี้เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ไม่ว่าจะเราให้, ยอมจำนน, หรือสละทิ้งสิ่งใด ความเชื่อแบบคริสเตียนก็ให้บำเหน็จมากกว่าค่าตอบแทนใดสำหรับทุกสิ่งที่เราสละทิ้ง เราพบสันติสุขที่โลกไม่อาจให้ได้ เรามีความชื่นชมยินดีที่บรรยายเป็นคำพูดไม่ได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศี เรามีการปลอบประโลมใจในพระคริสต์ที่โลกไม่รู้จัก ดังนั้นเราจึงเก็บเกี่ยวบำเหน็จยิ่งใหญ่ขณะที่เรามีชีวิตอยู่บนโลกนี้ และเมื่อเราต้องจากชีวิตนี้ไป บำเหน็จในนิรันดรกาลก็จะมากกว่าที่ภาษามนุษย์จะบรรยายเป็นคำพูดได้ เปาโลกล่าวว่า “สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจมนุษย์ คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์” (1 คร. 2:9)

“ผลของคนชอบธรรมเป็นต้นไม้แห่งชีวิต และผู้ชนะวิญญานก็มีสติปัญญา” (สภษ. 11:30)

“และบรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็น*นิตยนิรันดร*” (ดนล. 12:3)

บทที่ 20

- 20:1 “ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งออกไปจ้างคนทำงานในสวนองุ่นของตนแต่เวลาเช้าตรู่
- 20:2 ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเดนาเรียนแล้ว จึงใช้ให้ไปทำงานในสวนองุ่นของเขา
- 20:3 พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆ กลางตลาด
- 20:4 จึงพูดกับเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร’ แล้วเขาก็พากันไป
- 20:5 พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสามโมง เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก ทำเหมือนก่อน
- 20:6 ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆ จึงพูดกับเขาว่า ‘พวกท่านยืนอยู่ที่นี่เปล่าๆ ตลอดวันทำไม’
- 20:7 พวกเขาตอบเจ้าของบ้านว่า ‘เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า’ เจ้าของบ้านบอกพวกเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด และท่านจะได้รับค่าจ้างตามสมควร’
- 20:8 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของสวนองุ่นจึงสั่งเจ้าพนักงานว่า ‘จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมาทำงานสุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก’
- 20:9 คนที่มาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาเรียน
- 20:10 ส่วนคนที่มาที่แรกนึกว่าเขาคงจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาเรียนเหมือนกัน
- 20:11 เมื่อเขาได้รับเงินไปแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของบ้าน
- 20:12 ว่า ‘พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากันกับพวกเราที่ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน’
- 20:13 ฝ่ายเจ้าของบ้านก็ตอบแก่คนหนึ่งในกลุ่มนั้นว่า ‘สหายเอ๋ย เรามีได้โกงท่านเลย ท่านได้ตกลงกับเราแล้ววันละหนึ่งเดนาเรียนมิใช่หรือ’
- 20:14 รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราพอใจจะให้คนที่มาทำงานหลังที่สุดนั้นเท่ากันกับท่าน
- 20:15 เราปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เป็นของเราเองนั้นไม่ถูกต้องตามพระราชาบัญญัติหรือ ทำไมท่านอิจฉาริษยาเมื่อเห็นเราใจดี’
- 20:16 อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย”
- 20:17 เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัสกับเขาว่า
- 20:18 “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่กับพวกบุโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย
- 20:19 และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเยียนตี และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมา

ใหม่”

20:20 ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่งเศเบดีพาบุตรชายทั้งสองมาเฝ้าพระองค์ นมัสการทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์

20:21 พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า “ท่านปรารถนาอะไร” นางทูลพระองค์ว่า “ขอทรงโปรดอนุญาตให้บุตรชายของข้าพระองค์สองคนนั่งในราชอาณาจักรของพระองค์ เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง”

20:22 แต่พระเยซูตรัสตอบว่า “ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้ายิ่งเราจะดื่มนั้นท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ” เขาทูลพระองค์ว่า “พวกข้าพระองค์ทำได้”

20:23 พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านจะดื่มจากถ้วยของเรา และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็จะให้แก่ผู้นั้น”

20:24 เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พวกเขาก็มีความชื่นเคืองพี่น้องสองคนนั้น

20:25 พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า “ท่านทั้งหลายรู้หรือว่า ผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ

20:26 แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย

20:27 ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน

20:28 อย่างที่บุตรมนุษย์มีได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก”

20:29 เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโคฝูงชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป

20:30 และดูเถิด มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า “โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด”

20:31 ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้หนึ่งเสีย แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า “โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด”

20:32 พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียกเขามา และตรัสว่า “ท่านทั้งสองใครจะให้เราทำอะไรเพื่อท่าน”

20:33 พวกเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของข้าพระองค์มองเห็น”

20:34 พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป

ในมัทธิว บทที่ 13 พระเยซูได้ประทานคำอุปมาเจ็ดเรื่องโดยใช้การอธิบายข้อลึกลับเหล่านั้นแห่งอาณาจักรแห่งสวรรค์ พระองค์ได้ประทานคำอุปมาเรื่องผู้หว่าน (ข้อ 1-9), เรื่องข้าวละมานและข้าวสาลี (ข้อ 24-30), เรื่องเมล็ดพันธุ์ผักกาด (ข้อ 31, 32), เรื่องเชื้อขนม (ข้อ 33), เรื่องขุมทรัพย์ที่ถูกซ่อนไว้ (ข้อ 44), เรื่องไข่มุกที่มีราคาแพง (ข้อ 45, 46), และเรื่องอวนจับปลา (ข้อ 47, 48) คราวนี้ในบทนี้เราจะศึกษาคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งสวรรค์

คำอุปมาเรื่องคนงานในสวนองุ่น

ข้อ 1: “ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่งออกไปจ้างคนทำงานในสวนองุ่นของตน แต่เวลาเช้าตรู่”

คำอุปมาเรื่องคนงานในสวนองุ่นนี้ถูกพบในมัทธิวเท่านั้น มันให้ภาพประกอบความหมายของพระคำข้อปิดท้ายของบทก่อนหน้า – นั่นคือ “หลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น” คำกล่าวเดียวกันนี้ถูกกล่าวซ้ำในบทนี้ตอนท้ายของคำอุปมานี้ (ดูข้อ 16) คำบุพบท “ด้วยว่า” ตอนต้นของข้อ 1 เชื่อมโยงคำอุปมาเรื่องนี้กับพระคำข้อปิดท้ายของบทที่ 19 หลังจากที่เปโตรถามว่าพวกเขา (สิบสองคนนั้น) จะได้รับอะไร หลังจากได้สละทิ้งสิ่งสารพัดเพื่อติดตามพระเยซู เนื่องจากคำอุปมาเรื่องนี้มีการอ้างอิงถึงบำเหน็จสำหรับการทำงาน เราจึงอ่านโดยไม่สร้างความเสียหายต่อพระคัมภีร์ว่า “บำเหน็จจะถูกมอบให้แก่เหล่าคนงานที่สัตย์ซื่อในอาณาจักรของเราในลักษณะเดียวกันกับที่พวกมันถูกมอบให้โดยเจ้าของบ้านแก่เหล่าคนงานของเขา ในแบบที่ว่าคนสุดท้ายจะทำเทียมกับคนต้น และคนต้นเท่าเทียมกับคนสุดท้าย”

“อาณาจักรแห่งสวรรค์” บอกเป็นนัยถึง “อาณาจักรแห่งฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย” มันหมายถึงการปกครองของฟ้าสวรรค์เหนือแผ่นดินโลกและกล่าวถึงการครอบครองหนึ่งพันปีของพระเยซูบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม ระยะเวลาที่ถูกเรียกโดยทั่วไปว่ายุคพันปี (Millennium) ซึ่งมาจากคำลาติน *mille* ซึ่งหมายถึงหนึ่งพัน ในวิวรณ์ 20:6 ยอห์นผู้เป็นที่รักได้เขียนถ้อยคำที่ได้รับการเฉลียวใจเหล่านี้เกี่ยวกับเวลาอันเปี่ยมสง่าราศีนั้น:

“ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้น แต่เขาจะเป็นบุตรของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี”

ในคำอธิษฐานแบบอย่างนั้น พระเยซูทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์ให้อธิษฐานว่า “เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก” (มธ. 6:9, 10) อาณาจักรแห่งฟ้าสวรรค์จะมาตั้งอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ พระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งหลังหนึ่งจริงๆ ในกรุงเยรูซาเล็ม และจะทรงครอบครองอยู่เหนือราชอาณาจักรหนึ่งจริงๆ

นี่คือราชอาณาจักรที่ถูกกล่าวถึงโดยดาเนียลว่าเป็นราชอาณาจักรของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์:

“และในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสียได้ หรือราชอาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้บรรดาราชอาณาจักรเหล่านี้แตกเป็นชิ้นๆถึงอวสาน และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิตย์ ดังที่พระองค์ทอดพระเนตรก้อนหินถูกตัดออกจากภูเขาไม้ไผ่ด้วยมือ และก้อนหินนั้นได้กระทำให้เหล็ก ทองสัมฤทธิ์ ดิน เงิน และทองคำแตกเป็นชิ้นๆ พระเจ้ายิ่งใหญ่ได้ทรงให้กษัตริย์รู้ว่าอะไรจะบังเกิดมาภายหลังนี้ พระสุบินนั้นเที่ยงแท้และคำแก้พระสุบินก็แน่นอน” (ดนล. 2:44, 45)

จากนั้นในดาเนียล 7:27 เราอ่านว่า: “และอาณาจักรกับราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูกมอบไว้แก่ขุมหมุมแห่งวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น อาณาจักรของท่านจะเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรนนิบัติและเชื่อฟังท่าน”

ราชอาณาจักรที่ดาเนียลกล่าวถึงนั้นจะถูกสถาปนาเมื่อหินก้อนนั้นที่ “ถูกตัดจากภูเขาไม้ไผ่ด้วยมือ” ทำลายระบบโลกคนต่างชาติซึ่งจะมีอำนาจอยู่บนแผ่นดินโลกเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาเพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์

อาณาจักรแห่งสวรรค์คือ อาณาจักรซึ่งได้ประทานแก่ดาวิดและแก่เชื้อสายของดาวิด พระเจ้าทรงสัญญากับดาวิด

ไว้ว่า:

“เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบั้นเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิเวศ...ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิเวศ และ**บัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิเวศ**” (2 ซมอ. 7:12-16 บางส่วน)

เหล่าศาสตาศาพยาการณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิมกล่าวถึงอาณาจักรนี้และพรรณนาถึงมัน นอกจากนี้ ทูตสวรรค์กาเบรียลก็สัญญากับมารีย์ว่า:

“คูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า **เยซู** บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบ**สืบไปเป็นนิเวศ** และอาณาจักรของท่านจะไม่มีจักสิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:31-33)

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ซึ่งเป็นผู้เบิกทางของพระเยซูเจ้า ได้ประกาศว่าอาณาจักรนั้น “มาใกล้แล้ว”:

“คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย กล่าวว่า “ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว” (มธ. 3:1, 2)

แท้จริงแล้ว อาณาจักรนั้นมาใกล้แล้วในตอนนั้นด้วยว่าพระมหากษัตริย์ได้เสด็จมาแล้ว แต่พวกเขียวเหล่านั้นได้ปฏิเสธพระมหากษัตริย์ของพวกเขาและอาณาจักรของพระองค์ พวกเขาเรียกร้องบอกลาว่า: “**ให้ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด...ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด**” (มธ. 27:22, 25) พวกเขาไม่ยอมให้พระองค์ปกครองเหนือพวกเขา และพวกเขาตรึงกษัตริย์ของตนที่กางเขน ด้วยเหตุนี้อาณาจักรนั้นจึงถูกเลื่อนออกไป แต่คำพยากรณ์ทุกเรื่องเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริงและอาณาจักรแห่งสวรรค์จะถูกสถาปนาเมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จกลับมาในสง่าราศี

อาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ใช่คริสตจักร และมันไม่ใช่อาณาจักรของพระเจ้าด้วย (กรูณาศึกษามัทธิว 24:29 จนถึงมัทธิว 25:46, ลูกา 19:12-27, และกิจการ 15:14-17 ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้) เราต้องแยกแยะระหว่างอาณาจักรแห่งสวรรค์กับอาณาจักรของพระเจ้าหากเราอยากแบ่งแยกพระวาระแห่งความจริงอย่างถูกต้อง มันไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์ที่จะกล่าวว่าทั้งสองนี้เป็นอันเดียวกัน

อาณาจักรแห่งสวรรค์และอาณาจักรของพระเจ้านั้นมีหลายสิ่งที่มีเหมือนกัน – และโดยธรรมดาที่ย่อมเป็นเช่นนั้น เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้นและพระองค์ทรงปกครองอยู่เหนือสิ่งสารพัด เนื่องจากอาณาจักรแห่งสวรรค์คือ อาณาเขตหนึ่งของอาณาจักรของพระเจ้า ทั้งสองจึงถูกกล่าวถึงทั้งคู่ในคำอุปมาบางเรื่อง ขณะที่คำอุปมาเรื่องอื่น ๆ กล่าวถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์อย่างเดี่ยวเท่านั้น ยกตัวอย่างเช่น คำอุปมาเรื่องข้าวสาลีและข้าวละมานพูดถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์ เช่นเดียวกับที่คำอุปมาเรื่องอวนกล่าวถึง ไม่มี “ข้าวละมาน” หรือ “ปลาที่ไม่ดี” ในอาณาจักรของพระเจ้า

อาณาจักรของพระเจ้านั้นมีลักษณะเป็นสากล ซึ่งรวมคริสตจักร, เหล่าวิสุทธิชนในอดีตหรือเหล่าวิสุทธิชนในอนาคตเข้าไว้ด้วย – ซึ่งยอมจำนนต่อหน้าพระทัยของพระเจ้าด้วยความเต็มใจ (กรูณาศึกษาลูกา 13:28, 29) เราสามารถเข้าใจใน

อาณาจักรของพระเจ้าได้โดยการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่เท่านั้น พระเยซูทรงอธิบายแก่นิโคเดมัสว่า “เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้...ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:3, 5) อาณาจักรแห่งสวรรค์เกี่ยวข้องกับพระเมสสิยาห์, เกี่ยวกับคนกลาง, และเกี่ยวกับดาวิด มันจะเป็นการครองราชย์บนแผ่นดินโลกของพระเยซูบนแผ่นดินโลก พระองค์จะทรงครองราชย์จากพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็มและคริสตจักร, เจ้าสาวของพระองค์, จะครอบครองกับพระองค์

อาณาจักรของพระเจ้ามีลักษณะเป็นฝ่ายวิญญาณ มันไม่ได้มาโดยแสดงออกให้ปรากฏภายนอก มันอยู่ภายในใจของผู้เชื่อทั้งหลาย: “อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้...อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย” (ลูกา 17:20, 21) โรม 14:17 ประกาศว่า “อาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์” อาณาจักรแห่งสวรรค์มีลักษณะเป็นสิ่งมีชีวิต ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ผู้คนจะอธิษฐานว่า “ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย” พระเยซูเจ้าจะทรงครอบครองจนกว่าพระองค์ทรงปราบศัตรูทั้งหมดให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ และเมื่อทรงทำเช่นนั้นแล้วพระองค์ก็จะทรงมอบอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้แก่พระเจ้าพระบิดา เมื่อถึงเวลานั้นอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็จะผนวกรวมเข้ากับอาณาจักรของพระเจ้า และตลอดหลายยุคสมัยแห่งนิรันดร์กาลทั้งสองอาณาจักรนั้นจะเป็นหนึ่งเดียวกันและเหมือนกัน

อาณาจักรแห่งสวรรค์จะคงอยู่เป็นเวลาหนึ่งพันปีภายใต้การครอบครองอันชอบธรรมของพระเยซู อาณาจักรของพระเจ้าจะไม่มีวันสิ้นสุดและจะดำรงอยู่เรื่อยไปตลอดหลายยุคสมัยที่ไม่รู้สิ้นสุดแห่งนิรันดร์กาล:

“ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แก่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอำนาจทั้งหมดแล้ว เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะทรงทำลายนั้นก็คือความตาย เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็นที่ทราบชัดว่ากเว้นองค์พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง” (1 คร. 15:24-28)

“...เจ้าของบ้านคนหนึ่ง” หมายถึงหัวหน้าครอบครัว หรือคนๆหนึ่งที่ทำหน้าที่ดูแลกิจการต่างๆของครอบครัว อ่างอิงเช่นนั้นในปัจจุบันก็น่าจะหมายถึงผู้เป็นบิดาของครอบครัว

เจ้าของบ้านที่เฉพาะเจาะจงคนนี้ “ออกไปจ้างคนทำงานในสวนองุ่นของตนแต่เวลาเช้าตรู่” สวนองุ่นเป็นสิ่งที่พบเห็นบ่อยในแคว้นยูเดีย และในพระคัมภีร์สวนองุ่นก็มักถูกใช้เป็นภาพประกอบแสดงถึงเรื่องฝ่ายวิญญาณต่างๆ เราได้อ่านเกี่ยวกับผลของสวนองุ่น, เราได้อ่านเกี่ยวกับการดูแลสวนองุ่น โดยทั้งหมดนั้นอ้างอิงถึงการทำงานหนักของคริสเตียนใน “สวนองุ่นขององค์พระผู้เป็นเจ้า” ขอให้เรารู้เรื่องนี้ให้ขึ้นใจขณะที่เราศึกษาคำอุปมาเรื่องนี้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น

เราไม่ได้ถูกบอกว่าเป็นเจ้าของบ้านคนนี้จ้างคนงานก็คน แต่จากข้อพระคำต่างๆที่ตามมาเราสามารถหาข้อสรุปได้ว่าเขาจ้างคนงานหลายคนเลยทีเดียว ดังนั้นเห็นได้ชัดว่านี่เป็นสวนองุ่นขนาดใหญ่และผลนั้นต้องถูกเก็บเกี่ยวอย่างรวดเร็ว ก่อนที่มันจะเน่าเสียบนเถาองุ่นหรือถูกทำลายโดยวิธีอื่น

ข้อ 2: “ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเดนาเรียนแล้ว จึงใช้ให้ไปทำงานในสวนองุ่นของเขา”

คำแปล “penny” ในฉบับภาษาอังกฤษจะทำให้เข้าใจผิดหากเราคิดถึงมันในแง่ของเศรษฐกิจปัจจุบัน การกล่าวถึงเงินหนึ่งเพนนีว่าเป็นค่าแรงหนึ่งวันก็คงจะเหลวไหล แต่เหรียญที่ถูกเรียกว่า “หนึ่งเพนนี” ตรงนี้คือ *หนึ่งเดนาเรียน* และในสมัยของการรับใช้บนโลกนี้ของพระคริสต์ มันเป็นค่าแรงรายวันที่เยอะทีเดียว ตามที่ประวัติศาสตร์กล่าว มันเป็นค่าแรงรายวันปกติของทหารโรมันคนหนึ่ง จากประวัติศาสตร์เราเรียนรู้ด้วยว่าเงินหนึ่งเพนนีต่อวันจะซื้อของจำเป็นต่างๆสำหรับชีวิตได้

จงสังเกตว่าคนงานเหล่านี้ “ตกลง” ที่จะทำงานเพื่อค่าจ้างเท่านั้นที่เจ้าของบ้าน “ใช้พวกเขาให้ไปทำงานในสวนองุ่นของเขา”

ข้อ 3: “พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆกลางตลาด”

“พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก...” วันของพวกยิวเริ่มต้นตอนดวงอาทิตย์ขึ้นและสิ้นสุดลงตอนดวงอาทิตย์ตก นี่ก็จะเท่ากับประมาณสิบสองชั่วโมงในวันปกติ *สามโมงเช้า (ชั่วโมงที่สาม)* ก็จะเท่ากับประมาณเก้าโมงตรงในตอนเช้า

“...เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆกลางตลาด” หากคุณเคยไปเยือนสถานที่ๆพวกมิชชันนารีไปประกาศในต่างแดน คุณก็ทราบว่าเป็นหลายประเทศตลาดยังเป็นสถานที่ๆปรากฏชัดเจนอยู่เหมือนเดิม มันคือสถานที่ๆสินค้าและข้าวของทุกชนิดวางขาย ผมได้ไปเยือนตลาดแบบนั้นในอเมริกาใต้, ในแอฟริกา, และประเทศอื่นๆ วันต่อวันผู้คนมาที่ตลาดเป็นจำนวนมหาศาลเพื่อหาซื้ออาหารและเครื่องอุปโภคบริโภคอื่นๆ ข้อพระคัมภีร์ของเราตอนนี้บ่งบอกว่าพวกคนงานที่รับจ้างมารวมตัวกันที่ตลาด และพวกชาวไร่ชาวนาและนายจ้างคนอื่นๆก็ไปที่นั่นเพื่อหาคนงาน ด้วยเหตุนี้เราจึงไม่ควรคิดว่าคนงานเหล่านี้ “อยู่เปล่าๆ” เพราะว่าพวกเขาเกียจคร้านและไม่ยอมทำงาน พวกเขาพร้อมและเต็มใจที่จะทำงานหากใครสักคนจ้างพวกเขา

ข้อ 4: “จึงพูดกับเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร’ แล้วเขาก็พากันไป”

กรุณาสังเกตว่าเจ้าของบ้านผู้นี้ได้สัญญาคนงานเหล่านี้เป็นเงินหนึ่งเพนนีสำหรับการทำงานของพวกเขา อันที่จริง เขาไม่ได้เอ่ยถึงจำนวนเงินที่เฉพาะเจาะจงที่จะจ่ายพวกเขาเลยด้วย เขาแค่บอกคนเหล่านี้ให้เข้าไปในสวนองุ่น และพวกเขาจะได้ค่าจ้าง “ตามสมควร” พวกเขาไม่ได้ขอการรับประกันเรื่องค่าจ้าง พวกเขายอมรับค่าเชิญของชายผู้นี้และ “พากันไป” ทำงานในสวนองุ่นของเขา

ผมไม่เชื่อว่านี่จะเป็นการใช้พระคัมภีร์ในทางที่ผิดที่จะกล่าวว่าคำอุปมาเรื่องนี้ก็ทำให้เราเห็นว่าหากผู้คนทำงานอย่างสัตย์ซื่อและอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย พวกเขาก็จะได้รับค่าตอบแทนตามนั้น และจากการตกลงกันในข้อพระคำต่อไป เราสรุปว่าชายเหล่านี้ได้ทำงานอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยเหมือนกับคนงานกลุ่มแรกนั้น ค่าจ้างที่ถูกตกลงกันกับคนกลุ่มแรกนั้นเป็นที่แน่ชัด – หนึ่งเพนนีต่อวัน แต่ค่าจ้างที่จะจ่ายให้แก่คนงานกลุ่มที่สองนั้นขึ้นอยู่กับวิจารณ์ญาณของเจ้าของบ้านที่พวกเขาได้ทำงานในสวนของเขา

ข้อ 5: “พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสามโมง เจ้าของบ้านก็ออกไปอีก ทำเหมือนก่อน”

เจ้าของบ้าน “ออกไปประมาณชั่วโมงที่หกและชั่วโมงที่เก้า...” วันของพวกยิวถูกแบ่งออกเป็นสี่ส่วน ชั่วโมงที่หกก็จะเท่ากับประมาณสิบสองโมงตรงคือเที่ยงวัน และชั่วโมงที่เก้าก็จะเท่ากับประมาณสามโมงตรงในตอนบ่าย นี่บอกเราว่าเจ้าของบ้านออกไปตอนเที่ยงวัน เห็นคนงานคนอื่นๆยืนอยู่ในตลาด และเขาจ้างคนเหล่านั้น

ไม่มีการกล่าวถึงค่าจ้างในพระคำข้อนี้เลย แต่เนื่องจากเราถูกบอกว่าเจ้าของบ้าน “ทำเหมือนก่อน” – ซึ่งเป็นการอ้างอิงย้อนกลับไปยังพระคำข้อก่อนหน้า – เราจึงสันนิษฐานได้อย่างปลอดภัยว่าเขาบอกคนงานสองกลุ่มนี้แบบเดียวกับที่เขาได้บอกคนงานกลุ่มที่สองนั้น พวกเขาจะต้องไปทำงานในสวนองุ่นของเขา และค่าจ้างของพวกเขาจะเป็นตามสมควร

ข้อ 6 และ 7: “ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆจึงพูดกับเขาว่า ‘พวกท่านยืนอยู่ที่นี่เปล่าๆตลอดวันทำไม’ พวกเขาตอบเจ้าของบ้านว่า ‘เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า’ เจ้าของบ้านบอกพวกเขาว่า ‘ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด และท่านจะได้รับค่าจ้างตามสมควร’”

“ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง...” ชั่วโมงที่สิบเอ็ดก็จะเท่ากับห้าโมงตรงในตอนบ่าย ซึ่งเท่ากับเหลือเวลาทำงานไม่ถึงชั่วโมง เจ้าของบ้านกลับมาที่ตลาดอีกครั้งหนึ่ง เห็นคนอื่นยืนอยู่และถามพวกเขาว่า “พวกท่านยืนอยู่ที่นี่เปล่าๆตลอดวันทำไม” นี่ก็บ่งบอกว่าขณะนั้นเป็นตอนเย็นแล้ว

คนงานเหล่านั้นตอบกลับไปว่าพวกเขาอยู่เปล่าๆเพราะไม่มีใครจ้างพวกเขา เจ้าของบ้านจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนองุ่นด้วยเถิด และท่านจะได้รับค่าจ้างตามสมควร” อีกครั้งที่ไม่มีการกล่าวถึงเรื่องการเงินเป็นปริมาณที่เฉพาะเจาะจงใดๆ ชายผู้นี้ได้จ้างคนงานหนึ่งกลุ่มตอนเช้าตรู่ เขาได้จ้างกลุ่มที่สองตอนเก้าโมง, กลุ่มที่สามตอนเที่ยงวัน, กลุ่มที่สี่ตอนบ่ายสามโมง, และกลุ่มสุดท้ายนี้เขาก็จ้างประมาณหนึ่งชั่วโมงก่อนที่วันทำงานจะสิ้นสุดลง ผมเน้นย้ำข้อเท็จจริงนี้เพื่อที่จะชี้ล่วงหน้าไปยังเวลานั้นเมื่อค่าจ้างของการทำงานวันนี้จะถูกจ่าย

ข้อ 8: “ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของสวนองุ่นจึงสั่งเจ้าพนักงานว่า ‘จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขาตั้งแต่คนมาทำงานสุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก’”

“ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ...” ชั่วโมงที่สิบสองได้มาถึงแล้วและวันนั้นสิ้นสุดลงแล้ว มันถึงเวลาที่จะจ่ายค่าจ้างคนงานเหล่านั้นสำหรับการทำงานวันนั้นแล้ว

“...เจ้าของสวนองุ่นจึงสั่งเจ้าพนักงาน...” ความหมายหลักของเจ้าพนักงานคือ ตำแหน่งของเขามีเกียรติ เขาได้รับมอบหมายให้ดูแลจัดการครวหรือทรัพย์สินของนายของเขา เขาอาจถูกสั่งการให้เป็นหัวหน้าผู้ดูแลพวกคนงานของครวเรือนั้นๆ และเพื่อเก็บค่าเช่าต่างๆหรือรายได้อื่นๆ, เพื่อจัดการบัญชี, และเพื่อทำหน้าที่อื่นๆอีกหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับการดูแลกิจการต่างๆของนายของตน เจ้าพนักงาน หรือ “คนต้นเรือน” มีหน้าที่ต้องดูแลสิ่งใดก็ตามที่เขาได้รับฝากไว้ อย่างระมัดระวัง และเขาต้องทำหน้าที่ที่ตนรับผิดชอบอย่างสัตย์ซื่อตามที่นายของเขาสั่ง

พวกคนต้นเรือนเป็นที่พบเห็นบ่อยในครวเรือนต่างๆในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม อับราฮัมมอบหมายหน้าที่ในการหาภรรยาคนหนึ่งให้อิสอัคให้แก่เอลิเยเซอร์คนต้นเรือนของเขา (อ่านปฐมกาล 15:2 และ 24:1-44 ในข้อพระคัมภีร์ตอนดังกล่าว คุณจะพบเรื่องราวที่น่าสนใจมากของการที่เอลิเยเซอร์ทำภารกิจนั้นอย่างเอาใจใส่)

ในสมัยของพระคริสต์ ทุกครวเรือนที่มีฐานะหรือความโดดเด่นจะมีคนต้นเรือนคอยดูแล มัทธิว 24:45 ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าคนต้นเรือนหลายคนเป็นทาส จากคำอุปมาที่ให้ไว้ในลูกา 12:42-48 เราทราบว่าพระเยซูทรงคาดหวังให้พวก

สาวกทำหน้าที่เป็นคนต้นเรือนของพระองค์ระหว่างที่พระองค์ไม่อยู่หลังจากที่พระองค์เสด็จกลับไปยังพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์แล้ว แน่แน่นอนว่าเราทราบว่าคุณถูกทิ้งไว้เพื่อดูแลเรื่องข่าวประเสริฐ – และนี่ก็เป็นจริงเกี่ยวกับคริสเตียนทั้งหลายวันนี้ 1 เปโตร 4:10 สอนเราว่า “ตามซึ่งทุกคนได้รับของประทานแล้ว ก็ให้เจือจางของประทานนั้นแก่กันและกันเหมือนอย่าง**เจ้าหน้าที่อันดีสำหรับพระคุณต่างๆของพระเจ้า**”

นอกจากนี้ใน 1 โครินธ์ 4:1, 2 อัครสาวกเปาโลก็เตือนสติเราว่า “ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้**อัครข้าสืบลักษณ์ของพระเจ้า** ยิ่งกว่านี้ฝ่ายผู้อัครข้าเหล่านั้นต้อง**เป็นคนที่ดีต่อทุกคน**” เรากำลังทำหน้าที่เป็นคนต้นเรือนเพื่อพระเยซูคริสต์เจ้า และหน้าที่ของเราที่มีต่อครัวเรือนของพระเจ้าคือ แจก “อาหารตามเวลา” (มธ. 24:45) – นั่นคือ ข่าวประเสริฐอันบริสุทธิ์แห่งพระคุณของพระเจ้า

“...จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขา...” เราอาจสรุปได้ว่าคนต้นเรือนผู้ที่มีนิสัยจัดการหน้าที่ต่างๆที่ตนรับผิดชอบ ในตัวอย่างนี้ มันเกี่ยวข้องกับจัดการการเงินทองของเจ้าของบ้าน, และเราไม่พบบันทึกเลยว่ามีกรจับตาเฝ้าดูการบริหารจัดการของเขาที่กระทำต่อเงินทองของนายของเขา

“...ตั้งแต่คนมาทำงานสุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก” มีคำสั่งสามประการถูกมอบให้แก่คนต้นเรือนผู้นี้: (1) จงเรียกพวกคนงานมา; (2) จงให้ค่าจ้างของพวกเขาก่อนพวกเขา; (3) จงจ่ายให้คนสุดท้ายก่อน และคนแรกเป็นลำดับสุดท้าย เขาจะต้องจ่ายค่าจ้างคนเหล่านั้นตามลำดับตั้งแต่คนสุดท้ายจนถึงคนแรก ดังนั้นชายเหล่านี้ที่ได้ทำงานแค่ชั่วโมงเดียวจึงจะได้ค่าจ้างก่อนคนเหล่านั้นที่ได้ทำงานมาตั้งแต่บ่ายสามโมง, เทียงวัน, เก้าโมงเช้า, และเช้าตรู แต่ว่าแต่ละคนจะได้รับค่าจ้างอันยุติธรรมของตน

คราวนี้ถ้าชายเหล่านั้นที่ถูกจ้างเป็นลำดับแรกได้รับค่าจ้างก่อน พวกเขาก็คงรับค่าจ้างของตนไปและไปตามทางของตนแล้ว โดยไม่รู้ว่าคุณอื่นที่เหลือได้รับค่าจ้างเท่าไร และบทเรียนที่ถูกสอนโดยคำอุปมาเรื่องนี้ก็คงจะสูญไปหมด ดังนั้น – ชายเหล่านี้ที่ได้ทำงานเพียงชั่วโมงเดียวจึงได้รับค่าจ้างก่อน, คนเหล่านั้นที่ได้เริ่มทำงานตอนสามโมงตรงในตอนบ่ายก็ได้รับค่าจ้างเป็นลำดับถัดมา, คนเหล่านั้นที่เข้าไปทำงานในสวนองุ่นตอนเที่ยงวันคือลำดับถัดไป, จากนั้นก็คนงานที่ไปทำงานตอนเก้าโมงเช้า, และคนเหล่านั้นที่เข้าไปทำงานในสวนองุ่นแต่เช้าตรูได้รับค่าจ้างท้ายสุด ดังนั้นพวกเขาจึงรู้ว่าคนอื่นๆทุกคนได้รับค่าจ้างเท่าไรสำหรับการทำงานของพวกเขาในสวนองุ่นนั้น

ข้อ 9: “**คนที่มาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาเรียน**”

“**คนที่มาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้าโมงนั้น**” ไม่ได้มีข้อตกลงว่าพวกเขาจะได้รับค่าจ้างเท่าไร เจ้าของสวนองุ่นนั้นบอกพวกเขาว่าพวกเขาจะได้รับคามยุติธรรม และพวกเขาก็ไว้ใจเจ้าของนั้นว่าจะทำสิ่งที่ถูกต้อง

“...ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาเรียน” เราไม่มีทางรู้เลยว่าเจ้าของบ้านคนนี้คิดค่าจ้างนี้อย่างไรในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคนงานเหล่านั้นที่ได้ทำงานนานกว่าคนเหล่านั้นที่ถูกจ้างในชั่วโมงที่สิบเอ็ด (ห้าโมงเย็น) บางทีเขาอาจเชื่อว่าโดยทัศนคติและความใส่ใจของพวกเขาที่มีต่อหน้าที่ของพวกเขา พวกเขาก็ได้รับ**สมกับที่พวกเขาได้ลงแรงแล้ว** หรือบางทีเพราะความชื่นชมที่มีให้แก่ความเต็มใจของพวกเขาที่จะทำงานตอนที่เขาต้องการพวกเขา เขาจึงตอบแทนพวกเขาโดยจ่ายค่าจ้างเต็มวันแก่พวกเขา มันไม่สำคัญว่าเหตุผลของเจ้าของบ้านผู้นี้คืออะไร เขาเป็นเจ้าของสวนองุ่นนั้น มันเป็นเงินของเขาซึ่งเขาจ่ายให้คนงานเหล่านี้ และเนื่องจากเขาไม่ได้ให้คำสัญญาที่เจาะจงอะไรแก่คนกลุ่มนี้ เขาจึงมีสิทธิ์อันสมบูรณ์ที่จะจ่ายแก่พวก

เขาตามที่เขาเห็นว่าสมควร

ข้อ 10: “ส่วนคนที่มาที่แรกนี่กว่าเขาคงจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาเรียนเหมือนกัน”

พวกคนงานที่ถูกจ้างตอนเช้าตรู่ “นี่กว่าเขาคงจะได้มากกว่า” ที่พวกคนงานคนอื่นๆได้รับ ถึงอย่างไรแล้วพวกเขาได้ทำงานหลายชั่วโมงมากกว่า, พวกเขาได้ทำงานโดยเผชิญกับความไม่สบายของความร้อนยามเที่ยงวัน, และพวกเขาได้เก็บเกี่ยวผลมากกว่าคนงานเหล่านั้นที่มาทำงานที่หลัง ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงคิดว่าพวกเขาจะมีสิทธิ์ที่จะได้รับค่าตอบแทนที่มากกว่าและยิ่งใหญ่กว่า แต่พวกเขาก็ได้รับค่าจ้างเท่ากับที่พวกเขาถูกสัญญาไว้

ข้อ 11 และ 12: “เมื่อเขาได้รับเงินไปแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของบ้าน ว่า ‘พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากับพวกเราที่ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน’”

“เมื่อเขาได้รับเงินไปแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของบ้าน...” คนเหล่านี้ผู้ทำงานตั้งแต่เช้าตรู่เริ่มบ่นและจับผิดเจ้าของบ้าน ถึงแม้ว่าตอนที่เขาจ้างพวกเขา พวกเขาได้ตกลงแล้วว่าทำงานในสวนองุ่นของเขาเพื่อเงินหนึ่งเฟนี (ค่าที่แปลเป็น “เจ้าของบ้าน” (goodman) คือคำกรีกเดียวกับที่แปลเป็น “เจ้าของบ้าน” (householder) ในข้อ 1 มันไม่ได้สื่อถึงคุณภาพทางศีลธรรมที่สูงส่งกว่า มันแค่พูดถึงหัวหน้าของครัวเรือนนั้นๆ)

“พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากับพวกเรา...” คนเหล่านี้ได้รับค่าจ้างเท่ากับที่พวกเขาได้รับคำสัญญาไว้และเท่ากับที่พวกเขาได้ตกลงแล้วว่า จะยอมรับ พวกเขาไม่มีสิทธิ์ที่จะคาดหวังมากกว่านั้น – และพวกเขาอาจรู้สึกพอใจกับค่าจ้างก็ตอนที่ได้หากพวกเขาไม่ได้เห็นคนอื่นได้รับเงินปริมาณเท่ากัน ถึงแม้ว่าพวกเขาหลังนี้ได้ทำงานเป็นเวลาสั้นกว่ามาก

เมื่อนำมาประยุกต์ใช้ฝ่ายวิญญาณ นี่ก็สะท้อนให้เห็นถึงทัศนคติของคริสเตียนจำนวนมากวันนี้ พวกเขาเต็มใจที่จะทำงานในคริสตจักร, พวกเขาอาจรู้สึกกระตือรือร้นที่จะทำเช่นนั้นด้วยซ้ำ แต่พวกเขาก็ไม่รู้สึกพอใจ โดยถึงกับบ่นและดัดพ้อ หากใครสักคนในที่ประชุมเริ่มขึ้นมามีความสำคัญที่เท่าเทียมกันหรือมากกว่า

“...พวกเราที่ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน” คนงานเหล่านี้ได้ทำงาน “ตรากตรำกลางแดดตลอดวัน” เมื่อดวงอาทิตย์แผดเผาและงานใดที่ทำนั้นก็น่าเหน็ดเหนื่อยและทำให้หมดแรงมากกว่าในช่วงอื่นของเวลากลางวัน ก่อนที่พวกคนงานเหล่านั้นเข้ามาตอนชั่วโมงที่เก้า (บ่ายสามโมง) ความร้อนก็เริ่มจางลงแล้ว และก่อนที่พวกคนงานชั่วโมงที่สิบเอ็ด (ห้าโมงเย็น) เข้ามา คนเหล่านี้ก็ทำงานในช่วงเวลาที่อากาศเย็นสบาย

ข้อ 13: “ฝ่ายเจ้าของบ้านก็ตอบแก่คนหนึ่งในพวกนั้นว่า ‘สหายเอ๋ย เรามีได้โกงท่านเลย ท่านได้ตกลงกับเราแล้ว วันละหนึ่งเดนาเรียนมิใช่หรือ’”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เจ้าของบ้านกล่าวแก่คนงานขี้บ่นเหล่านี้ว่า: “เราทำสัญญากันแล้วนี่ คือพวกท่านกับข้าพเจ้า เราตกลงกันแล้วว่าค่าจ้างของพวกท่านจะเป็นเงินหนึ่งเฟนีสำหรับการทำงานหนึ่งวัน พวกท่านได้ปฏิบัติตามส่วนของพวกท่านในข้อตกลงนั้นแล้วโดยการทำงานตลอดทั้งวัน และข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามส่วนของข้าพเจ้าในข้อตกลงนั้นแล้วโดยการจ่ายค่าจ้างให้แก่พวกท่านตามที่ข้าพเจ้าได้ตกลงว่าจะจ่าย สัญญาระหว่างพวกเราได้สำเร็จแล้วและพวกท่านไม่มีสิทธิ์มาบ่นหรือกล่าวหาข้าพเจ้าว่าไม่ยุติธรรม”

ข้อ 14 และ 15: “รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราพอใจจะให้คนที่มาทำงานหลังที่สุดนั้นเท่ากับท่าน เรา

ปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เป็นของเราเองนั้นไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือ ทำไมท่านอิจฉาดาร้อนเมื่อเห็นเราใจดี”

“รับค่าจ้างของท่านไปเถิด...” เจ้าของบ้านถือว่าข้อพิพาทนี้เป็นอันยุติ เขาได้ทำสัญญากับคนกลุ่มนี้สำหรับการทำงานหนึ่งวันในสวนองุ่นของเขาโดยให้ค่าตอบแทนเป็นเงินหนึ่งเฟ็นนี – และเหมือนกับที่อธิบายไปแล้วก่อนหน้านี้ นั่นเป็นค่าจ้างที่สมเหตุสมผลสำหรับการทำงานหนึ่งวันในสมัยนั้น พวกเขาได้ทำงานแล้วตามที่พวกเขาสัญญาไว้ และเขาได้จ่ายค่าจ้างแล้วตามที่เขาได้สัญญาไว้ ดังนั้นข้อพิพาทจึงเป็นอันยุติและไม่มีสิ่งใดให้ต้องทำเพิ่มเติมแล้ว

“...เราพอใจจะให้คนที่มาทำงานหลังที่สุดนั้นเท่ากับท่าน เราปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่เป็นของเราเองนั้นไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือ?” มันเป็นส่วนองุ่นของเจ้าของบ้านคนนี้, มันเป็นเงินของเขาเอง เขาได้ทำตามคำสัญญาของเขาที่ให้ไว้แก่ชายเหล่านี้แล้วและพวกเขาไม่มีสิทธิ์อ้างอะไรจากเขาได้อีก มันเป็นอภิสิทธิ์ของเขาที่จะให้แก่คนงานคนอื่น ๆ ที่เหลือตามที่เขาเห็นสมควรที่จะให้

เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าคำอุปมาเรื่องนี้ถูกให้เพื่อสอนความจริงฝ่ายวิญญาณและมันต้องถูกประยุกต์ใช้ตามนั้น เปโตรได้แสดงออกถึงจิตใจแบบทหารรับจ้างเมื่อเขาทูลถามพระเยซูว่าเขาและอัครสาวกคนอื่น ๆ จะได้บำเหน็จอะไรในอาณาจักรที่จะมานั้น ความรับผิดชอบอันศักดิ์สิทธิ์ในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐและสานต่องานที่พระเยซูได้ทรงเริ่มต้นแล้วจะตกอยู่กับอัครสาวกกลุ่มเล็กๆนี้ และพวกเขาต้องกำจัดความเย่อหยิ่งอันเห็นแก่ตัวและความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูงส่วนตัวเกรงว่าเหตุของพระคริสต์จะถูกขัดขวาง พวกเขาต้องตระหนักว่าไม่ว่าบำเหน็จของพวกเขาจะเป็นอะไรก็ตาม พวกเขาจะได้รับการตอบแทนแบบยุติธรรมและชอบธรรมจากพระเจ้าผู้เป็นนายของพวกเขา

“ทำไมท่านอิจฉาดาร้อนเมื่อเห็นเราใจดี?” “ดาร้อน” (ตาชั่วร้าย) เป็นคำที่คนฮีบรูใช้บ่อย มันสื่อถึงคนๆหนึ่งที่ขี้ฉ้อฉล, ริษยา, หรือมีใจคิดร้าย ในพระราชบัญญัติ 15:9 เราอ่านว่า:

“จงระวังให้ดีเกรงว่าจะมีความคิดในจิตใจชั่วของท่านว่า ‘ปีที่เจ็ด ปีที่จะต้องปลดปล่อยมาถึงแล้ว’ และตาของท่านก็ริษยาต่อพี่น้องของท่าน ท่านจึงไม่ยอมให้อะไรเขาเลย และเขาจะร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องท่าน บาปก็จะตกแก่ท่าน”

สุภาษิต 23:6 เตือนว่า “อย่ากินอาหารของคนที่ตระหนี่ (มีตาชั่วร้าย) อย่าปรารถนาของโอชะของเขา”

ดวงตาบออะไรได้ตั้งมากมาย และกระทั่งทุกวันนี้คนใดที่ขี้ฉ้อฉลหรือเต็มไปด้วยเจตนาร้ายก็จะแสดงมันออกมาในดวงตาของเขา

ข้อ 16: “อย่างนั้นแหละคนที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย”

ในพระคำข้อนี้ศีลธรรมหรือขอบเขตของคำอุปมาเรื่องนี้ถูกกล่าวไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงใช้คำอุปมาเรื่องนี้เพื่อสอนเหล่าสาวกของพระองค์ว่าเท่าที่เกี่ยวข้องกับลำดับเวลา คนจำนวนมากที่เข้าในอาณาจักรนั้นท้ายสุดจะเป็นคนต้นในลำดับของบำเหน็จต่างๆ บำเหน็จจะถูกให้ตามการทำหน้าที่คนต้นเรือนอย่างสัตย์ซื่อและไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยซึ่งเกิดจากหัวใจแห่งความรัก และไม่ใช่อุปมาตามจำนวนชั่วโมง, เดือน, หรือปีที่คนๆหนึ่งทำงาน พระเยซูจะประทานบำเหน็จอย่างสัตย์ซื่อ แม้แต่น้ำเย็นสักถ้วยที่ให้แก่พระนามของพระองค์ก็ตาม แต่เราจะต้องไม่ทำงานหนักเพื่อพระองค์พร้อมกับความคิดที่ว่า “ฉันจะได้อะไรเป็นการตอบแทน?” การทำงานหนักของคริสเตียนคือ การทำงานหนักแห่งความรัก เรารักพระองค์เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน เรารับใช้พระองค์เพราะพระองค์ได้ทรงสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่เราจะได้มีชีวิตนิรันดร์

มนุษย์ธรรมดาจะร้องบอกตลอดว่า “ฉันจะได้อะไรตอบแทนล่ะ?” แต่เมื่อเราเริ่มอยู่ฝ่ายวิญญาณ เมื่อพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในใจของเราแล้ว ความปรารถนาของหัวใจก็ควรจะเป็น “ฉันจะทำอะไรได้บ้างเพื่อถวายเกียรติพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ได้ทรงทำสิ่งต่างๆมากมายเพื่อฉัน?” แล้วเราก็จะไม่คิดถึงสิ่งที่เราจะได้รับ เราสรรเสริญพระเจ้าสำหรับสิ่งที่เราได้รับแล้ว – การยกโทษบาปต่างๆ

พวกอัครสาวกคือพวกแรกที่ถูกรับเข้าในงานรับใช้ของพระเจ้าในฐานะเจ้าในอาณาจักรใหม่นี้ และพวกเขาได้สละทิ้งทุกสิ่งเพื่อติดตามพระเยซู แต่พระองค์ทรงเตือนพวกเขาให้เผื่อารวัง, ให้มีสติสัมปชัญญะและระวังให้ดี เกรงว่าพวกเขาจะล้มหลังคนเหล่านั้นที่จะถูกเรียกในภายหลังและเมื่อเวลาสำหรับรับบำเหน็จต่างๆมาถึง พวกเขาอาจกลายเป็นคนสุดท้ายแทนที่จะเป็นคนต้น

ผมอยากชี้ให้เห็นตรงนี้ว่าครูสอนพระคัมภีร์บางคนใช้เหรียญในคำอุปมาเรื่องนี้ว่าเป็นตัวแทนของ*ความรอด*ซึ่งถูกรับเหมือนกันโดยผู้เชื่อทุกคน นี่ไม่อาจเป็นความจริงได้ เพราะ*ความรอดไม่ถูกนำมาโดยการลงแรง* ความรอดเป็นมาโดย*พระคุณผ่านทางความเชื่อ* มันเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่เกิดจากการประพฤติ ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้สนับสนุนข้อเท็จจริงนี้:

“ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้ ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้” (อฟ. 2:8, 9)

“เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (รม. 6:23)

“พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทต. 3:5)

เราต้องจำไว้ว่าคำอุปมาเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ ไม่ใช่เกี่ยวข้องกับคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ แต่ “พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะดีรอบคอบ พรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง” (2 ทธ. 3:16, 17) ด้วยเหตุนี้จึงมีบทเรียนที่ชัดเจนตรงนี้สำหรับผู้เชื่อทั้งหลายในกาลปัจจุบันนี้ เราสามารถมองย้อนกลับไปตลอดหลายปีและเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกชายบางคนซึ่งได้กลายเป็นยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ คนเหล่านั้นได้ทำให้โลกสันตะเทือน ขณะที่คนอื่นๆซึ่งถูกเลือกโดยพระเจ้าเช่นกัน ได้ทำงานหนักตลอดชีวิตในพื้นที่เล็กๆหรือที่อยู่ห่างไกล และไม่เป็นที่รู้จักนอกชุมชนหรือพื้นที่ของพวกเขาเลย พระเจ้าได้ทรงเลือกชายอย่างมาร์ติน ลูเธอร์, เดวิด ลิฟวิงสโตน, ดไวท์ แอล. มูดี, และชาร์ลส์ สเปอร์เจียน และพระองค์ได้ทรงใช้ชายเหล่านั้นเพื่อขับเคลื่อนหลายล้านคนเพื่อพระคริสต์ พวกเราส่วนใหญ่ไม่ได้ถูกใช้การในแบบที่ตื่นตาตื่นใจและแพร่หลายทั่วโลกขนาดนั้น แต่พวกเราไม่มีเหตุให้ต้องบ่น เราไม่มีสิทธิ์รู้สึกอิจฉา หากเราสละชีวิตในทางรับใช้ที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เรา เราก็จะได้รับบำเหน็จ*เต็มจำนวน*สำหรับความสัตย์ซื่อของเรา ขอพระเจ้าทรงโปรดห้ามมิให้เราบ่นและดัดพ้อเพราะว่าเราโดดเด่นน้อยกว่าคนอื่นๆ หรือเพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดประทานอิทธิพลและอำนาจให้แก่ผู้เชื่อบางคนมากกว่าเรา และทรงอวยพรงานรับใช้ของคนอื่นๆซึ่งมีขอบเขตใหญ่โตกว่าของเรา เราทุกคนปรารถนาบิต้องค์พระผู้เป็นเจ้าเดียวกัน เราเป็น “ผู้ร่วมทำงานด้วยกันกับพระเจ้า” (1 คร. 3:9) ด้วยเหตุนี้

เราจึงต้องทำงานเพื่อถวายเกียรติแด่พระนามอันประเสริฐของพระองค์

เรารู้ว่ามิพวกคริสเตียนฝ่ายเนื้อหนังอยู่ในคริสตจักรทุกวันนี้ เหมือนกับที่เคยมีพวกคริสเตียนฝ่ายเนื้อหนังอยู่ในคริสตจักรในระหว่างการรับใช้ของอัครสาวกเปาโล เขาจัดการกับปัญหานี้ในคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ และผมคิดว่าจะเป็นการดีหากเราใส่ใจฟังถ้อยคำที่ได้รับการดลใจที่เขาเขียนถึงชาวเมืองโครินธ์เหล่านั้น ผมให้ถ้อยคำเหล่านั้นแก่คุณตรงนี้ เพื่อที่คุณจะได้ศึกษาพวกมัน, ตรึกตรองเกี่ยวกับพวกมัน, และยอมให้พวกมันจมดิ่งลึกลงไปในใจของคุณ ใน 1 โครินธ์ บทที่ 3 เปาโลได้เขียนข้อปฏิบัติต่างๆเกี่ยวกับพวกคริสเตียนฝ่ายเนื้อหนัง:

“พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้ แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนกับท่านเป็นทารกในพระคริสต์ ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยน้ำนมมิใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับและถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถ ด้วยว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าเมื่อท่านยังอิจฉากัน โต้เถียงกัน และแตกแยกกัน ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ และไม่ได้ดำเนินตามมนุษย์สามัญตอหรือ เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเปาโล” และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอพอลโล” ท่านทั้งหลายมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ

“เปาโลคือผู้ใด อพอลโลคือผู้ใด เขาเป็นผู้รับใช้มาแจ้งให้ท่านทั้งหลายเชื่อ ตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ทุกคน ข้าพเจ้าได้ปลูก อพอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต เพราะฉะนั้น คนที่ปลูกและคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงโปรดให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ ดังนั้นคนที่ปลูกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน แต่ทุกคนก็จะได้ค่าจ้างของตนตามการที่ตนได้กระทำไว้ เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของพระเจ้า และเป็นตึกของพระเจ้า โดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากลงแล้วเหมือนนายช่างผู้ชำนาญ และอีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น ขอทุกคนจงระวังให้ดีว่าเขาจะก่อขึ้นมาอย่างไร เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์

“แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้งหรือฟาง การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าเราจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ

“ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์และท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น

“อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง ถ้าผู้ใดในพวกท่านคิดว่าตัวเป็นคนมีปัญญาตามหลักของยุคนี้ จงให้ผู้นั้นยอมเป็นคนโง่จึงจะเป็นคนมีปัญญาได้ เพราะว่าปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาจำเพาะพระเจ้า ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า ‘พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง’ และยังมีอีกว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิดของคนที่มีปัญญาว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ’ เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดยกมนุษย์ขึ้นอวด ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของท่านทั้งหลาย จะเป็นเปาโล อพอลโล เคพาส โลก ชีวิต ความตาย สิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของท่านทั้งหลาย และท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า” (1 คร. 3:1-23)

ขณะนี้เรามาถึงวลีสุดท้ายในคำอุปมาเรื่องเหล่าคนงานในสวนองุ่นแล้ว – “*ด้วยว่าผู้ที่ได้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย*” ทำไมพระเยซูทรงปิดท้ายคำอุปมาเรื่องนี้ด้วยถ้อยคำเหล่านี้? ผมได้ค้นดูพระคัมภีร์แล้ว ผมได้ตรึกตรองในการอธิษฐานแล้ว และผมพบคำตอบเดียวเท่านั้นสำหรับคำถามนั้น:

ตอนที่พระเยซูทรงปรนนิบัติอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ พระองค์ทรงเรียกคนมากมายที่ไม่ได้ติดตามพระองค์ พระองค์ทรงเชื่อเชิญคนเป็นอันมากที่ไม่ได้เลือกที่จะรับใช้พระองค์ บางคนเดินกับพระองค์ตราบไต่ที่พวกเขา มี “ขนมปังและปลา” หากจะกล่าวในแง่หนึ่ง แต่เมื่อพระองค์ทรงสอนพวกเขาถึงความหมายที่แท้จริงของขนมปังแห่งชีวิต พวกเขา ก็พบว่าคำสอนของพระองค์เป็นเรื่องที่รับได้ยาก ด้วยเหตุนี้ “ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป” (ยอห์น 6:66) คุณเห็นแล้วว่า มันไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้า “ที่จะให้ผู้ที่ผู้ใดพินาสเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่” (2 ปต. 3:9) กระนั้นพระคัมภีร์ก็สอนว่าไม่ใช่ทุกคนที่ได้รับเชิญตอบรับคำเชิญนั้น

นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงเรียกคนบางคน, พวกเขาตอบรับการทรงเรียกนั้นและมาหาพระองค์, แต่พวกเขาไม่มีคุณสมบัติตรงตามที่กำหนดไว้และด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงไม่ช่วยพวกเขาให้รอด บางครั้งก็มีผู้สอนผิดๆว่าคนเหล่านี้ “ไม่ได้ถูกคัดสรรไว้” และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึง “ไม่ถูกเลือก” ผมไม่อาจยอมรับคำสอนเช่นนั้นได้ พระเจ้าจะไม่ทรงเรียกคนๆหนึ่งและจากนั้นก็ปฏิเสธคนๆนั้นเมื่อเขามาหาพระเยซูเพื่อแสวงหาชีวิตนิรันดร์! นั่นไม่สอดคล้องกับอุปนิสัยของพระเจ้าเลย ผมเชื่อว่าข้อพระคัมภีร์นี้สอนว่า “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ก็มาหาพระเยซูได้ และสอนว่าพระองค์จะทรงช่วยผู้ใดก็ตามที่มาหาพระองค์ในความเชื่อให้ได้รับความรอด:

“ผู้ใดที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” (รม. 10:13)

พระเยซูทรงเชื่อเชิญว่า “*บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนักจงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข* จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขแก่จิตใจของตน ด้วยว่าแอกของเราก็เบากว่า และภาระของเราก็เบา” (มธ. 11:28-30)

ใช่แล้วครับ *หลายคน* จะถูกเรียก แต่คนเหล่านั้นที่ถูกเลือกคือ ผู้ที่ได้ยินและตอบรับการทรงเรียกนั้น คนเป็นอันมากได้รับการทรงเรียก ซึ่งเป็นผู้ที่ไม่ได้ตอบรับการทรงเรียกนั้น ด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ถูกเลือก ข้อพระคัมภีร์ต่อไปนี้ให้ความกระจ่างเกี่ยวกับเรื่องนี้:

ยอห์น 1:11-13: “พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่ แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์ ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า”

ยอห์น 5:39, 40: “จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต”

ยอห์น 6:37: “สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย”

ลูกา 13:34: “โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่ได้รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ในใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ”

วิวรณ์ 22:17: “พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ใดที่ยินกล้าว่า “เชิญมาเถิด” และให้ผู้ใด

กระหายเข้ามา **ผู้ใดมีใจปรารถนา** ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย”

พระเจ้าทรงเรียกคนเป็นอันมาก และทุกคนที่ต้อนรับพระองค์ตามข้อกำหนดของพระองค์ก็ได้รับความรอด เราไม่ยื่นข้อเสนอต่อพระเจ้า เรายอมรับหรือปฏิเสธพระองค์ตามข้อกำหนดต่างๆของพระองค์เอง

พระเยซูทรงพยากรณ์ถึงการถูกตรึงกางเขน และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์อีกครั้ง

ข้อ 17 และ 18: “เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศให้อยู่กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย์ และเขาเหล่านั้นจะประทุษร้ายท่านถึงตาย”

“...เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม...” นี่เป็นการเดินทางครั้งสุดท้ายของพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงเดินทางไปเพื่อร่วมถือพิธีปัสกา ผู้ชายชาวยิวทุกคนต้องไปร่วมเทศกาลเลี้ยงปัสกา (อพย. 23:17) คุณคงนึกภาพออกว่าถนนและหนทางเหล่านั้นคลาคล่ำไปด้วยผู้คนทั่วแถบชนบทในวาระดังกล่าว ขณะที่ฝูงชนชาวยิวเดินทางมุ่งไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ประวัติศาสตร์พระคัมภีร์บอกเราว่าพวกเขาเดินทางไปเป็นหมู่คณะ และบางครั้งทั้งชุมชนก็เดินทางไปด้วยกัน พระคัมภีร์สนับสนุนเรื่องนี้ ยกตัวอย่างเช่น ตอนที่มารีย์และโยเซฟกำลังเดินทางกลับบ้านจากการร่วมถือเทศกาลปัสกา พวกเขาเห็นว่าพระเยซูซึ่งตอนนั้นมีอายุสิบสองปีอยู่ “ในหมู่คณะนั้น” และพวกเขา ก็เดินทางไปแล้วหนึ่งวันเต็มๆจากกรุงเยรูซาเล็มก่อนที่พวกเขาค้นพบว่าพระองค์ไม่ได้อยู่กับพวกเขา!

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงทราบว่าสิ่งใดรอคอยพระองค์อยู่เมื่อพระองค์เสด็จไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจุดประสงค์ใด แต่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และผมก็เชื่อว่าพระองค์ทรงรู้สึกถึงความกดดันอย่างลึกซึ้งที่ตกอยู่บนพระองค์ในขณะนี้ โดยทรงทราบว่าทุกอย่างก้าวที่พระองค์เสด็จดำเนินไปนั้นพาพระองค์เข้าใกล้ลัทธิโกธามากขึ้นเรื่อยๆ และทุกวันที่พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ พระองค์ก็เสด็จเข้าไปใกล้สิ่งที่พระองค์ได้จากพระทรวงพระบิดามาเพื่อกระทำสำเร็จมากขึ้นอีกหนึ่งวัน พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อสิ้นพระชนม์ เพื่อสละวางพระชนม์ชีพของพระองค์, และการทำภารกิจนั้นให้สำเร็จก็กำลังกดดันพระองค์อยู่ในขณะนี้ ลูกาบอกเราว่า “พระองค์ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์แล้วตรัสกับเขาว่า “ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ” (ลูกา 18:31)

“ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง...” ดังที่ผมได้กล่าวไปแล้ว ถนนเหล่านั้นคงจะคลาคล่ำไปด้วยผู้คนที่เดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อร่วมเทศกาลเลี้ยงปัสกา และเนื่องจากพระเยซูทรงมีคำสั่งสอนต่างๆสำหรับสิบสองคนนั้นพวกเขาไปต่างหากเพื่อที่จะพูดคุยกับพวกเขาตามลำพัง

มาระโก 10:32 บอกเราว่า “เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเขา ฝ่ายเหล่าสาวกก็พากันคิดประหลาดใจ และขณะที่เขาตามมาก็หวาดกลัว พระองค์จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคนอีก แล้วเริ่มตรัสสำแดงให้เขาทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่พระองค์นั้น”

พวกสาวก “ประหลาดใจ” กับความมีใจกล้าของพระเยซูอย่างไม่มีข้อสงสัย และเพราะความสงบเยือกเย็นและ

ความตั้งใจแน่วแน่ของพระองค์ขณะที่พระองค์เสด็จเข้าไปใกล้นครบริสุทธิ์นั้นไม่ว่าจะมีภัยคุกคามใดบ้างต่อชีวิตของพระองค์ก็ตาม ไม่น่าแปลกใจเลยว่า “พวกเขากลัว” เพราะว่าถึงแม้ว่าพวกเขาไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงทุกสิ่งทีพระเยซูได้ทรงบอกพวกเขาก็ตาม พวกเขาที่ตระหนักว่าภัยอันตรายที่แท้จริงรอคอยอยู่เบื้องหน้า และผมไม่สงสัยเลยว่าพวกเขารู้สึกสังหรณ์ใจแปลกๆอยู่เต็มหัวใจของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม พวกเขาที่ติดตามพระเยซูไปขณะที่พระองค์ทรงพาพวกเขาออกไปต่างหากและตรัสแก่พวกเขาว่า “เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และบุตรมนุษย์จะถูกทรยศ...” การเดินทางแห่งความทุกข์โศกที่สุดของพระองค์บัดนี้เริ่มต้นแล้วและปลายทางนั้นก็กำลังใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว พระองค์ทรงประกาศถึงการถูกทรยศของพระองค์ที่ใกล้เข้ามาต่อหน้าคนๆนั้นที่จะทรยศพระองค์ ผมอยากจริงๆว่ายูดาสรู้สึกถึงการฟ้องใจหรือความสำนึกผิดบ้างไหมเมื่อเขาได้ยินคำประกาศนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า?

“...ให้อยู่กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์...” พระเยซูไม่ทรงมีปฏิปักษ์ที่ทารุณมากไปกว่าชายเหล่านี้แห่งสภาซานเฮดรินแล้ว ตลอดการรับใช้ปวงชนของพระองค์ พวกเขาได้ต่อต้านพระองค์ และพวกเขาได้พยายามอย่างไม่ลดละที่จะดักจับและทำให้พระองค์ติดกับ และบัดนี้พระองค์กำลังเดินทางไปยังกรุงนั้นซึ่งเป็นที่ๆพวกผู้นำทางศาสนาเหล่านั้นจะสามารถทำสิ่งที่พวกเขาได้พยายามมานานแล้วที่จะทำได้ในที่สุด

“...และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย” ตรงนี้ซึ่งเป็นครั้งที่สามแล้ว พระเยซูตรัสล่วงหน้าถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ (พระองค์ตรัสถึงเรื่องนั้นไปก่อนหน้านั้นแล้วในมัทธิว 16:21 และ 17:22, 23) เราพบบันทึกเรื่องราวเดียวกันในมาระโก 10:32-34 และในลูกา 18:31-34

ใช่แล้วครับ พวกเขาปรับโทษพระองค์ให้ถึงตาย! พระองค์ทรงถูกจับกุมในสวนเกทเสมนี ซึ่งเป็นที่ๆยูดาสทรยศพระองค์ด้วยจูบที่หน้าซื่อใจคด จากนั้นพระองค์ทรงถูกพาไปอยู่ต่อหน้าพวกคนอธรรมที่ร้ายกาจเพื่อที่จะถูกไต่สวน – การไต่สวนที่ทั้งผิดกฎหมายและน่าหัวเราะ ไม่มีความยุติธรรมในการไต่สวนนี้เลย พระองค์ทรงถูกจับกุมด้วยข้อหาต่างๆที่เป็นเท็จ เหล่าพยานเท็จได้ถูกจ้างมาเพื่อให้การปรักปรำพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงยืนอยู่ต่อหน้าพวกปุโรหิตใหญ่และสมาชิกคนอื่นๆของสภาซานเฮดรินนั้น ซึ่งเป็น “ศาลฎีกา” ของพวกยิว พวกเขาได้บรรลุคำตัดสินแล้วก่อนที่พระเยซูทรงถูกนำตัวไปไต่สวนเสียอีก ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมษโปดกที่ไร้ความผิดและไร้ตำหนิของพระเจ้า พวกเขาก็ตั้งใจว่าจะปรับโทษพระองค์และตรึงพระองค์ที่กางเขนอันหนึ่ง คำตัดสินโทษพระองค์ได้ถูกชี้ขาดแล้วก่อนที่พระองค์ทรงถูกจับกุม

ข้อ 19: “และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเยียนตี และให้ตรึงไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่”

พวกยิวเหล่านั้นได้จับกุมพระเยซูและไต่สวนพระองค์ต่อหน้าคณะผู้ปกครองของพวกเขา แต่พวกเขาไม่มีอำนาจอีกต่อไปที่จะประหารชีวิตพระองค์ พวกเขาจึงต้อง “มอบท่านไว้กับคนต่างชาติ” เพื่อที่จะถูกประหารชีวิต พระองค์ทรงถูกปรับโทษถึงตายโดยพวกยิวเหล่านั้น แต่จริงๆแล้วพระองค์ทรงถูกประหารชีวิตโดยทหารโรมเหล่านั้น

“...ให้เยาะเย้ยเยียนตี...” พระเยซูทรงทราบรายละเอียดของประสบการณ์เหล่านั้นที่รอคอยพระองค์อยู่ซึ่งพระองค์ต้องเจอก่อนที่พระองค์เผชิญหน้ากับการถูกตรึงกางเขน! พระองค์ทรงถูกเยาะเย้ยและพระองค์ทรงถูกเยียนตีอย่างทารุณ เหมือนกับที่พระองค์ตรัสไว้ว่าพระองค์จะต้องเจอ เราจะศึกษาเรื่องนี้อย่างละเอียดเมื่อเราไปถึงส่วนนั้นของ

การศึกษาของเรา

“...และให้ตริ้งไว้ที่กางเขน...” การตริ้งกางเขนเป็นวิธีการประหารชีวิตของชาวโรมัน และมันก็โหดร้ายทารุณเหลือเกินจนกฎหมายโรมันห้ามการตริ้งกางเขนพลเมืองโรมัน พวกยิวประหารชีวิตผู้คนโดยการเอาหินขว้าง (ดู อพยพ 19:13, เลวีนิติ 20:27, ลูกา 20:6, กิจการ 7:58 และ 14:5)

พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์แบบไหน พระองค์ทรงรู้แล้วว่าจำเป็นต้องทำอะไรตั้งแต่ชั่ววินาทีนี้ที่พระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ เรื่อยไปจนกระทั่งพระองค์ทรงถูกตริ้งที่กางเขนนั่น พระองค์ไม่ทรงยกเว้นรายละเอียดใดๆที่น่าละอายเลย – และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงพยากรณ์ไว้ก็ถูกทำให้สำเร็จจริงทั้งสิ้น:

พระองค์ทรงถูกทรยศโดยยูดาส (มธ. 26:14-16, 47-50)

พระองค์ทรงถูกมอบไว้กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ (มธ. 26:57)

พวกเขาได้มอบพระองค์ไว้กับคนต่างชาติจริงๆ (พวกโรมัน) เพื่อที่จะถูกประหารชีวิต (มธ. 26:66; 27:2)

แต่ทั้งๆที่พระเยซูได้ทรงบอกสิบสองคนนั้นแล้วเกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ “ฝ่ายเหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น” (ลูกา 18:34) สิ่งเหล่านี้ที่พระเยซูทรงบอกพวกเขาไม่อาจเป็นจริงได้ พวกมันไม่มีทางเกิดขึ้นจริงได้ พวกเขาแยกเหตุผลแบบนี้ พระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ และสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ทรงบอกพวกเขาก็ขัดแย้งกับความคิดทุกอย่างของพวกเขาเกี่ยวกับสิ่งที่พระเมสสิยาห์จะทรงเป็นและพระราชกิจที่พระองค์จะทรงกระทำ พวกเขาเชื่อสนิทใจว่าพระองค์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ แต่การสิ้นพระชนม์แบบที่พระองค์ทรงบอกพวกเขานั้นก็ไม่เข้ากันเลยกับความคิดของพวกเขาเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ผู้จะเสด็จมายังชนชาติอิสราเอลจนพวกเขาได้ข้อสรุปอย่างชัดเจนว่าพระองค์กำลังตรัสในเชิงเปรียบเทียบ และไม่ได้ทรงหมายความว่าตามนั้นจริงๆ พวกเขาไม่เข้าใจว่านี่คือจุดประสงค์ที่พระองค์ได้สละทิ้งสง่าราศีแห่งสวรรค์และเสด็จมายังแผ่นดินโลก – เพื่อที่จะสิ้นพระชนม์และแบกรับบาปของคนทั้งโลก พระองค์ได้เสด็จมา มิใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อปรนนิบัติ และประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนบาปทั้งหลาย ในยอห์น 10:17, 18 พระองค์ทรงประกาศว่า “ด้วยเหตุนี้พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญญัติที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา”

หัวใจ, กระแสเลือด, และชีวิตแห่งข่าวประเสริฐคือ การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนกลโกธาและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จากอุโมงค์ฝังศพนั้น หากพระองค์ไม่ได้ทรงสิ้นพระชนม์ ก็คงไม่มีข่าวประเสริฐให้ประกาศ เปาโลให้คำนิยามข่าวประเสริฐในจดหมายฉบับแรกของเขาที่เขียนถึงคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ เขาเขียนไว้ว่า:

“ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่ และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไรประโยชน์ เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น พระองค์ทรงปรากฏแก่เศฟาส แล้วแก่อัครสาวก

สิบสองคน ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว

“ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครสาวกทั้งหมด ครั้นหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ร้น้อยที่สุดในพวกอัครสาวก และไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครสาวก เพราะว่าข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า แต่ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำ แต่เป็นด้วยพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นแม้ตัวข้าพเจ้าก็ดี หรือพวกเขาก็ดี เราทั้งหลายก็ได้ประกาศอย่างที่เราว่ามานั้น และท่านทั้งหลายก็ได้เชื่ออย่างนั้น” (1 คร. 15:1-11)

ตามทีอัครสาวกเปาโลกล่าว ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับการทรงเรียกและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าให้เป็นผู้รับใช้มายังพวกคนต่างชาติและเป็นผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยข้อลึกลับแห่งคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ *ข่าวประเสริฐคือ การสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า “ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์”* – ไม่ใช่ตามที่ศาสนาว่าไว้ ไม่ใช่ตามที่นิกายต่างๆว่าไว้ แต่*ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์*

“...และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่” นี่คือการแสดงเรื่องจริงที่ภายหลังเมฆมืดแห่งการตรึงกางเขนนั่น คำกล่าวนี้ควรจะนำความชื่นชมยินดีมาท่วมทับหัวใจของสาวกเหล่านั้น พระเยซูเจ้า*ได้ตรัสมากมาย*เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ *เราควรกล่าวมากมาย*เกี่ยวกับการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ นักเทศน์ทั้งหลายควร*เทศนา*เกี่ยวกับเรื่องนี้, อาจารย์ทั้งหลายควร*สอน*เกี่ยวกับเรื่องนี้, และผู้เชื่อทั้งหลายควร*พูดคุย*เกี่ยวกับเรื่องนี้ มันควรจะเป็นใจความหลักแห่งข่าวสารของเราที่ประกาศแก่โลกที่ถูกบาปแข่งสาป แต่*เราไม่ควรหยุดอยู่เพียงแค่นั้น* พระคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นจากหลุมศพแล้ว – *และเพราะพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ เราทั้งหลายจึงมีชีวิตอยู่!*

พวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมวันนี้บอกเราให้คิดถึงชีวิตของพระเยซูแทนที่จะคิดถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ พวกเขาบอกเราว่าเราควรพูดถึง*การอัศจรรย์ต่างๆ*อันแสนวิเศษของพระองค์แทนที่จะพูดถึงการสิ้นพระชนม์อันน่ากลัวของพระองค์บนกางเขนนั่น แต่พระวจนะของพระเจ้าบอกเราให้ “*ประกาศพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน*” ด้วยเหตุนี้*ตราใบไต้ที่มีชีวิตอยู่* ผมจะประกาศการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู นั่นคือหัวใจและจิตวิญญาณแห่งข่าวประเสริฐ และ*หากไม่มีการสิ้นพระชนม์, การถูกฝังไว้, และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์* เราทั้งหลายก็คงไม่มีข่าวประเสริฐให้ประกาศเลย

ใช่แล้วครับ เราประกาศพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน, ทรงเป็นขึ้นใหม่, และทรงไถ่บาป และผมขอกล่าวร่วมกับอัครสาวกเปาโลว่า “แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้าอวดตัวนอกรื่องางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยกางเขนนั่นโลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก” (กท. 6:14) เมื่อคุณเอากางเขนนั่นออกไปจากพระคัมภีร์ คุณก็ทำลายหนังสือบริสุทธานั้น

คำทูลขอที่มักใหญ่ใฝ่สูงของมารดาของยากอบและยอห์น

ข้อ 20: “*ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่งเศเบดีพาบุตรชายทั้งสองมาเฝ้าพระองค์ นมัสการทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์*”

เราเห็นอีกครั้งว่าขณะที่พระเยซูกำลังคิดถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์บนกลโกธา เหล่าสาวกของพระองค์ก็กำลังคิดถึงเกียรติยศและสง่าราศีของพวกเขาเอง ช่างเป็น*สันดานมนุษย์*อันน่าสังเวช! และเราทุกคนก็เป็นมนุษย์ ไม่มียกเว้นผู้ใดเลย มารดาท่านนี้ได้พูดถึงสิ่งที่คนอื่นๆ ในกลุ่มนั้นรู้สึก หัวใจแบบแม่ของนางอยากเห็นบุตรชายทั้งสองของนางอยู่ในตำแหน่งอันมีเกียรติในอาณาจักรนั้นซึ่งนางเชื่อว่าจะถูกสถาปนาขึ้นในไม่ช้า (ในข้อ 24 เราเห็นว่าพวกสาวกคนอื่นๆ ที่เหลือก็มักใหญ่ใฝ่สูงเช่นกัน พวกเขา “มีความขุ่นเคือง” ต่อยากอบและยอห์น ดูเหมือนเป็นเรื่องสมเหตุสมผลที่ว่าพร้อมกับทัศนคติที่เอาตัวเองเป็นใหญ่ซึ่งถูกพบเห็นในคนกลุ่มนี้แล้ว พวกเขาบางคนก็อาจหวังว่าจะได้ตำแหน่งเดียวกับที่ยากอบและยอห์นปรารถนา)

มารดาผู้นี้เข้าใจพระเยซูในความถ่อมใจและความยำเกรง โดย “*นมัสการทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์*” คำทูลขอของนางไม่ได้ถูกเอ่ยในพระคำข้อนี้และด้วยเหตุนี้จึงอาจหมายถึงสิ่งใดก็ได้

ข้อ 21: “*พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า “ท่านปรารถนาอะไร” นางทูลพระองค์ว่า “ขอทรงโปรดอนุญาตให้บุตรชายของข้าพระองค์สองคนนั่งในราชอาณาจักรของพระองค์ เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง”*

พระเยซูไม่ได้ตรัสว่าพระองค์จะประทานให้ตามคำทูลขอนั้น พระองค์ทรงทราบว่าสิ่งใดอยู่ในใจของนาง แต่ถึงกระนั้น พระองค์ก็ตรัสถามนางว่า “*ท่านปรารถนาอะไร?*” ประเด็นหนึ่งที่ต้องสังเกตตรงนี้ก็คือ: จงรู้สิ่งที่คุณสัญญา ก่อนที่คุณสัญญาสิ่งใด หญิงผู้นี้มีความเชื่อยิ่งใหญ่ในชัยชนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์จะทรงครอบครองพระที่นั่งหนึ่ง นางถือว่าการครอบครองของพระองค์นั้นตายตัวและแน่นอน นางเชื่อเช่นนั้นอย่างแข็งแรงเสียจนนางยื่นใบสมัครล่วงหน้าให้บุตรชายทั้งสองของตนที่จะนั่งในราชสำนักของพระองค์ คนหนึ่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์และอีกคนอยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์

คุณแม่ท่านนี้ไม่เพียงแสดงออกถึง*ความรัก*ของคุณแม่ท่านหนึ่งเท่านั้น นางยังแสดงออกถึง*ความภาคภูมิใจ*ของคุณแม่ด้วย นางกล่าวว่า “*บุตรชายของข้าพระองค์สองคนนี้*” สำหรับผม ไม่มีเด็กผู้ชายคนไหนที่เป็นเหมือนลูกชายของ*ผม* สำหรับคุณแม่ท่านหนึ่ง ไม่มีเด็กผู้ชายคนไหนเป็นเหมือนลูกชายของเธอเอง ไม่มีความรักใด เว้นแต่ความรักของพระเยซู ที่แข็งแกร่งเท่ากับความรักของแม่ เราไม่สามารถลดทอนความเห็นแก่ตัวของความมักใหญ่ใฝ่สูงของผู้หญิงคนนี้มีให้แกบุตรชายทั้งสองของนางได้ แต่เราก็ไม่กล้าตำหนินาง เราต้องถามตัวเราเองต่างหากว่า*เรา*มีความห่วงใยและความสนใจลึกซึ้งมากขนาดไหนในความสำเร็จของลูกชายและลูกสาวของเราเองในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของพวกเขากับพระคริสต์

มารดาของยากอบและยอห์นไม่ได้อ้างอิงถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์ (ยุคพันปี) อย่างที่เรา รู้จักมัน นางกำลังคิดถึงอาณาจักรนั้นซึ่งนางคิดว่าจวนจะถูกสถาปนาขึ้นบนแผ่นดินโลกในขณะนั้น นางไม่เข้าใจว่ากางเขนนั้นจะมาก่อนมงกุฏนั้น นางไม่ได้เห็นยุคแห่งพระคุณที่ในระหว่างนั้นคริสตจักรจะถูกตั้งขึ้นมา ซึ่งหลังจากนั้นอาณาจักรแห่งสวรรค์บนแผ่นดินโลกจะมา เช่นเดียวกับพวกสาวกและคนอื่นๆ นางกำลังคาดหวังอาณาจักรชั่วคราที่มีอำนาจและสง่าราศีใหญ่ยิ่ง พวกเขาเชื่อว่าพระเมสสิยาห์จะทรงพิชิตพวกโรมันและโลกที่คนรู้จักในขณะนั้น และครอบครองเหนือมัน นางมีภาพความคิดโดยจินตนาการพระเยซูบนพระที่นั่งนั้น และแต่ละฝั่งของพระที่นั่งนั้น มีที่นั่งต่างๆซึ่งจะถูกจับจองโดยคนเหล่านั้นที่จะครอบครองร่วมกับพระองค์ในอำนาจ ด้วยเหตุนี้ นางจึงทูลขอให้บุตรชายทั้งสองของนางได้นั่ง คนหนึ่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของ

องค์พระผู้เป็นเจ้าและอีกคนอยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์ในอาณาจักรนั้น

คุณเห็นแล้วว่า ตามที่กล่าวไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม การนั่งอยู่เบื้องขวาหรือเบื้องซ้ายพระหัตถ์ของกษัตริย์องค์หนึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกถึงความมั่นใจและความไว้วางใจ ตำแหน่งที่อยู่เบื้องขวาและเบื้องซ้ายพระหัตถ์เป็นตำแหน่งอันมีเกียรติสูงสุดที่กษัตริย์องค์หนึ่งจะประทานให้แก่ข้าราชการบริพารหรือข้าราชการคนหนึ่งแห่งราชสำนักของพระองค์ ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 2:19 เราถูกบอกว่าการที่กษัตริย์ซาโลมอนได้จัดเตรียมที่นั่งหนึ่งไว้สำหรับมารดาของเขาที่เบื้องขวามือของเขา ในเพลงสดุดี 110:1 ดาวิดเขียนไว้ว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า “จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า” วันนี้พระเยซูเองประทับนั่ง “ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน” (ฮบ. 1:3)

ข้อ 22: “แต่พระเยซูตรัสตอบว่า “ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้วยซึ่งเราจะดื่มที่ท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ” เขาทูลพระองค์ว่า “พวกข้าพระองค์ทำได้”

“ที่ท่านขอนั้นท่านไม่เข้าใจ” ในความมั่งคั่งใหญ่ไฝสูงของมารดาผู้นี้เพื่อบุตรชายทั้งสองของนาง นางเห็นแต่เกียรติยศ, สง่าราศี, และความสุขที่พวกเขาจะได้รับจากตำแหน่งดังกล่าวที่นางอยากได้เพื่อพวกเขา นางไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับผลพวงอื่นๆที่ตามมาซึ่งเกี่ยวข้องกับคำทูลขอของนาง นางไม่เคยนึกภาพว่าบุตรชายทั้งสองของนางจะเผชิญกับความทุกข์ยากต่างๆ, ความยากลำบากต่างๆ, และความตายในที่สุด เราทราบว่ายากอบถูกฆ่าโดยเฮโรดเพราะความเชื่อของตน (กิจการ 12:2) และยอห์นถูกเนรเทศไปยังเกาะปัทมอสซึ่งเป็นที่ๆพระเจ้าประทานวิวรรณ์แก่เขา พระคัมภีร์ไม่บอกเราว่าสาวกผู้เป็นที่รักคนนั้นสุดท้ายแล้วจากชีวิตนี้ไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าอย่างไร แต่เมื่อมารดาผู้นี้ทูลขอที่นั่งให้เขาและให้ยากอบพี่ชายของเขาซึ่งอยู่ ณ เบื้องขวาและเบื้องซ้ายพระหัตถ์ของกษัตริย์องค์นั้น นางก็กำลังขอเพื่อพวกเขาไม่เพียงตำแหน่งอันมีเกียรติและสง่าราศีเท่านั้น แต่เป็นตำแหน่งที่มีภัยอันตราย – ความทุกข์ยาก, การถูกข่มเหง, และการพลีชีพเพื่อความเชื่อ กษัตริย์องค์นั้นจะทรงถูกตรึงกางเขนและเหล่าอัครสาวกของพระองค์ก็ถูกฆ่าเพราะความเชื่อ

“ถ้วยซึ่งเราจะดื่มที่ท่านจะดื่มได้หรือ...?” การดื่มถ้วยนั้น ในพระคัมภีร์ ปกติแล้วสื่อถึงความทุกข์ยาก, ความเจ็บปวดรวดร้าว, การถูกข่มเหง, และถึงขั้นความตาย (กรูณาศึกษามัทธิว 26:39, เพลงสดุดี 73:10 และ 75:8 ในการเชื่อมโยงกับถ้วยที่วางนี้) ถ้วยที่พระเยซูตรัสถึงนี้ถูกกล่าวถึงอีกครั้งในยอห์น 18:11: “พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า “จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่ดื่มถ้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ”

มัทธิว 26:36-39 พูดถึงถ้วยนั้นในการพรรณนาถึงความปวดร้าวของพระเยซูในสวนเกทเสมนี: “แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมายังที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี แล้วตรัสกับสาวกว่า “จงนั่งอยู่ที่นี่ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น” พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มสวดสวดและหนักพระทัยยิ่งนักพระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด”

“แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อหนึ่ง ก็ซบพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า “โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”

มาระโก 14:32-36 บอกเราเกี่ยวกับถ้วยนี้: “พระเยซูกับเหล่าสาวกมายังที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนี และพระองค์

ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า “จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราอธิษฐาน” พระองค์ก็พาเปโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตกยั้งและหนักพระทัยนัก จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า “ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด” แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อยหนึ่ง ชบพระกายลงที่ดินอธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ให้เวลานั้นล่องพ้นไปจากพระองค์ พระองค์ทูลว่า “อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถกระทำให้สิ่งทั้งปวงได้ ขอเอาถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่ว่าอย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์”

ลูกาก็กล่าวถึงถ้อยนี้เช่นกัน และเล่าเกี่ยวกับเรื่องที่หยดจากคิ้วของพระเยซู:

“ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขามะกอกเทศตามเคย และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไปด้วย เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า “จงอธิษฐานเพื่อมิให้เข้าในการทดลอง” แล้วพระองค์ดำเนินไปจากเขาไกลประมาณขว้างหินตกและทรงคุกเข่าลงอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด”

“ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนัก พระองค์ก็ยั้งปลงพระทัยอธิษฐาน พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่ เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จมาถึงเหล่าสาวก พบเขานอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกข์โศก พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “นอนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง” (ลูกา 22:39-46)

ลูกาเป็นหมอ และในฐานะหมอเป็นธรรมดาที่เขาจะสังเกตเห็นโลหิตก่อนคนปกติธรรมดาจะรู้ตัวเสียอีก แต่ไม่มีถ้อยคำใดในภาษาของมนุษย์ที่จะพรรณนาได้อย่างเพียงพอถึงถ้อยที่มากล้นนี้ซึ่งพระเยซูได้ทรงดื่มแล้วเพื่อคุณและเพื่อผม!

“...และบัดนี้บัดนี้ซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ” นี่ย่อมบอกเป็นนัยถึงสิ่งเดียวกันกับที่ถ้อยนั้นบอกเป็นนัยถึงพระเยซูกำลังถามยากอบและยอห์นว่าพวกเขาสามารถสู้ทนความเจ็บปวด, ความปวดร้าวของหัวใจและความผิดหวังที่พระองค์ทรงเผชิญอยู่และที่พระองค์ต้องสู้ทนได้หรือไม่ พวกเขาสามารถแบกรับความโศกเศร้าที่จะท่วมทับพวกเขาจนน้ำท่วมได้หรือไม่? พวกเขาจะสู้ทนไหมเมื่อพวกเขาจมลงอยู่ภายใต้ภัยอันตรายต่างๆหรือจมดิ่งสู่ก้นบึ้งของความสิ้นหวังและการถูกข่มเหง? (กรุณาอ่านเพลงสดุดี 59:1, 2; 124:2-5; อีสยาห์ 43:2; และเพลงคร่ำครวญ 3:54)

“เขาทูลพระองค์ว่า “พวกข้าพระองค์ทำได้”” เหมือนกับที่มารดาของชายหนุ่มสองคนนี้ไม่ตระหนักถึงความสำคัญของสิ่งที่นางทูลขอ พวกเขาในการตอบกลับก็ไม่ทราบว่าเขาตอบอะไรไปเช่นกัน! ผมไม่เห็นถึงการขาดแคลนความรักที่มีให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าในสองคนนี้เลย ไม่มีข้อสงสัยเลยเกี่ยวกับความรักของพวกเขา ถึงแม้ว่าในขณะนี้ความรักนั้นถูกเจือปนด้วยความมกใหญ่ใฝ่สูงส่วนตัวก็ตาม พวกเขาเต็มใจที่จะติดตามพระองค์ไปแห่งหนใดก็ตามที่พระองค์ทรงนำ – หรือพวกเขาก็คิดเช่นนั้น โดยไม่รู้เลยว่า การติดตามพระองค์ไปตลอดทางนั้นจะหมายถึงอะไรสำหรับพวกเขา

ข้อ 23: “พระองค์ตรัสกับเขาว่า “ท่านจะดื่มจากถ้วยของเรา และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใดที่จะให้แก่ผู้หนึ่ง”

“ท่านจะดื่มจากถ้วยของเรา...” ไม่มีผู้ใดนอกจากพระเยซูสามารถดื่มจนหมดถ้วยนั้นได้, ไม่มีผู้ใดนอกจากพระองค์สามารถดื่มตะกอนรสขมจนขึ้นสุดท้ายได้ แต่เท่าที่เป็นไปได้ที่มนุษย์จะเข้าส่วนในความทุกข์ทรมานเหล่านั้นของ

พระเยซู พี่น้องสองคนนี้ได้เข้าส่วนในความเจ็บปวดรวดร้าวของพระองค์, การถูกข่มเหงต่างๆของพระองค์, และกระทั่งความมรณาของพระองค์จริงๆ คนเหล่านั้นที่เดินกับพระองค์ต้องทนทุกข์กับพระองค์ เหมือนกับที่ผมได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ ยากอบถูกเฮโรดฆ่าตาย (กิจการ 12:2) ยอห์นสาวกผู้เป็นที่รักซึ่งได้เอาศิระชะของตององแนบพระทรวงของพระเยซู ขณะที่พวกเขากำลังเอนกายรับประทานอาหารมื้อสุดท้ายนั้น ได้ถูกเนรเทศไปยังเกาะปีทมอสเพราะคำพยานของตน เราไม่ถูกบอกว่าเขาเสียชีวิตอย่างไร แต่เขาใช้เวลาช่วงท้ายๆแห่งชีวิตของเขาอยู่บนเกาะเล็กๆเกาะหนึ่ง – ซึ่งยาวสิบไมล์และกว้างหกไมล์ มีลักษณะรกร้างว่างเปล่า, เต็มไปด้วยโขดหิน, เป็นหนึ่งในสถานที่เหล่านั้นที่โรมขับไล่เหล่าผู้ถูกเนรเทศของนางให้ไปอยู่ เราทราบจากคำพยานของเขาเองว่ายอห์นเป็นเพื่อนร่วมความทุกข์ลำบากและความทุกข์ยากกับคนอื่นๆ (วิว. 1:9)

“...แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็จะให้แก่ผู้หนึ่ง” เมื่อเราศึกษาชีวิตของพระคริสต์ เราก็มองเห็นว่าพระเยซูเจ้าทรงรับตำแหน่งที่ถ่อมใจและต่ำต้อยเพราะเห็นแก่เราอย่างครบถ้วนเพียงใด ในการปิดทึบสิทธิอำนาจเช่นนี้ พระองค์ประทานคำตำหนิแบบไร้เสียงแก่การเสาะแสวงหาสง่าราศี, เกียรติยศ, และชื่อเสียงเพื่อตัวเองของมนุษย์ มันเป็นความจริงที่ว่าสิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระคริสต์และเพื่อพระคริสต์ (คส. 1:16) และสิ่งสารพัดเป็นของพระองค์ที่จะประทานให้ แต่ในฐานะคนกลางพระองค์ได้เสด็จมามิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของพระองค์เอง แต่กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าพระบิดาผู้ได้ทรงส่งพระองค์มา พระองค์ทรงประสงค์และทรงสามารถประทานบำเหน็จต่างๆแก่คนเหล่านั้นที่ติดตามพระองค์ แต่บำเหน็จต่างๆที่พระองค์ทรงมีสิทธิ์ที่จะประทานให้มันต้องเป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าเท่านั้น พระองค์ไม่สามารถประทานเกียรติยศต่างๆซึ่งไม่เป็นไปตามแผนการและพระประสงค์ของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ ด้วยเหตุนี้ตำแหน่งอันมีเกียรติที่ยากอบและยอห์นเสาะหา มันจึงไม่ใช่ของพระองค์ที่จะประทานให้ – **นอกจากที่จะประทานให้แก่คนเหล่านั้นที่พระเจ้าพระบิดาทรงจัดเตรียมตำแหน่งดังกล่าวไว้ให้** ตำแหน่งอันมีเกียรติเหล่านั้นจะถูกครอบครองโดยคนทั้งหลายที่สมควรได้ตำแหน่งนั้นโดยความเชื่อฟังและการทำหน้าที่คนต้นเรืออย่างสัตย์ซื่อ ทุกสิ่งเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นที่พระเยซูจะทรงเป็นกษัตริย์ครอบครองถูกพระเจ้าจัดเตรียมไว้แล้ว ไม่มีสิ่งใดถูกปล่อยให้ความบังเอิญหรือโชคชะตากำหนดเลย แม้แต่พระเยซูผู้ทรงเป็นจอมกษัตริย์และจอมเจ้านายก็จะไม่ทรงเข้าแทรกแซงกับการกำหนดไว้ของพระเจ้าเกี่ยวกับอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกและการครอบครองของพระองค์ในฐานะกษัตริย์ ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงไม่ทรงปฏิเสธว่าพี่น้องสองคนนี้, บุตรชายเหล่านี้ของเศเบดี, จะมีตำแหน่งหนึ่งในอาณาจักรของพระองค์ – แต่พระองค์ก็ไม่ทรงบอกล่วงหน้าถึงระดับของสง่าราศีของพวกเขาเหมือนกัน

ข้อ 24: “เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พวกเขาที่มีความขุ่นเคืองพี่น้องสองคนนั้น”

อัครสาวกสิบสองคนนั้นอยู่พร้อมหน้ากันในขณะนั้น และอีกสิบคนที่เหลือก็ได้ยินคำทูลขอนั้นของมารดาของยากอบและยอห์น และพวกเขาก็ได้ยินคำตอบที่สองพี่น้องให้แก่คำถามเหล่านั้นที่พระเยซูทรงถามสองคนนั้นเช่นกัน มันไม่สำคัญสำหรับพวกเขาที่พระเยซูได้ทรงปฏิเสธคำทูลขอนั้น พวกเขาารู้สึกขุ่นเคืองกับความบังอาจของยากอบและยอห์น, ขุ่นเคืองกับความมักใหญ่ใฝ่สูงของสองคนนั้นและคำทูลขอของสองคนนั้นที่จะได้รับการยกชูเหนือคนอื่นๆ เห็นได้ชัดว่ามากกว่าหนึ่งหนพระเยซูทรงเลือกเปโตร, ยากอบ, และยอห์นเหนือสาวกคนอื่นๆที่เหลือ แต่ไม่มีการบอกเป็นนัยตรงไหน

เลยว่าคนอื่นๆที่เหลือเช่นเคื่องสิทธิ์พิเศษนั้น อย่างไรก็ตามเมื่อสองคนนี้เสาะหาการมีลำดับเหนือกว่าเพื่อตัวพวกเขาเอง สวากคนอื่นๆที่เหลือก็ “มีความขุ่นเคืองพี่น้องสองคนนั้น”

ข้อ 25: “พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า “ท่านทั้งหลายรู้หรือว่า ผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ”

พระบุตรของพระเจ้ากำลังเดินทางครั้งสุดท้ายของพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม การรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ กำลังใกล้จะสิ้นสุดลงแล้ว พระองค์ทรงมีเวลาเหลืออยู่ไม่เยอะแล้วกับชายเหล่านี้ และทุกวันพระองค์ทรงมุ่งหน้าไปภายใต้เงาแห่งกางเขนนั่น พระองค์ทรงรู้สึกถึงภาระหนักอึ้งและหนักพระทัย และความรับผิดชอบที่ตกอยู่บนพระองค์ก็ใหญ่โตมากกว่าที่มนุษย์จะจินตนาการได้ แม้หากว่าพวกเขาเข้าใจและเห็นอกเห็นใจพระองค์อย่างถ่องแท้ ก็ไม่มีมนุษย์คนใดจะเข้าใจความลึกซึ้งและขอบเขตของกลไกจากมุมมองของพระผู้ช่วยให้รอดได้

แต่สวากเหล่านั้นก็*ไม่เข้าใจ* ยิ่งกว่านั้น คนกลุ่มเล็กๆนั้นก็แตกแยกกันเพราะความอิจฉาริษยาและความมักใหญ่ใฝ่สูงส่วนตัว อีกไม่นานพระเยซูจะทรงให้ชายเหล่านี้ที่อ่อนแอ, เห็นแก่ตัว, และไม่รับรู้ได้รับปากหน้าที่คนต้นเรือนแห่งชาวประเสริฐและภาระอันหนักอึ้งของการสานต่องานที่พระองค์ได้ทรงเริ่มต้นไว้แล้ว กระนั้นจึงหมายเหตุความอดทนและความอดกลั้นแบบพระเจ้าซึ่งพระองค์ “ทรงเรียกเขาทั้งหลายมา” เพื่อที่พระองค์จะทรงสั่งสอนพวกเขาต่อไปเกี่ยวกับความถ่อมใจและการรับใช้!

“ผู้ครองของคนต่างชาติ” กล่าวถึงพวกผู้ปกครองที่เป็นคนต่างชาติ – กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย – ที่ปกครองอาณาจักรใหญ่โตต่างๆของคนต่างชาติ พวกเขาปกครองด้วยสิทธิอำนาจ – *โดยการใช้อำนาจบังคับหากจำเป็น*

“...และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ” พวกคน “ใหญ่โต” ทั้งหลายมักอวดดีและยกตนข่มท่าน โดยใช้สิทธิอำนาจของพวกเขาอย่างหนักมือ พวกเขาารู้สึกว่าตนมีอำนาจมากเหลือเกิน, เชื่อว่าตนมีความสำคัญมากเหลือเกินจนพวกเขาสั่งการ – และคาดหวัง – ความเชื่อฟังแบบที่ไม่ตั้งคำถามใดๆจากคนเหล่านั้นที่พวกเขาสั่งการ พวกเขาชอบใช้สิทธิอำนาจ แต่ไม่จำเป็นว่านี่ถึงคนเหล่านั้นที่พวกเขา*มี*สิทธิอำนาจอยู่เหนือ

ข้อ 26: “แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใครจะ*ได้*เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย”

“แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่...” การเป็นสวากคนหนึ่งของพระเยซูเป็นการทรงเรียกที่สูงส่งและมีเกียรติ และแน่นอนว่าการติดตามพระองค์ได้ทำให้สวากเหล่านั้นเป็นผู้มีส่วนในอาณาจักรของพระองค์ แต่อาณาจักรของพระองค์ต้องไม่เป็นเหมือนกับอาณาจักร*ฝ่ายโลก*ทั้งหลาย ชายเหล่านี้ต้องเรียนรู้ว่าการปกครองในอาณาจักรแห่งสวรรค์จะถูกปฏิบัติในความรัก, ความเมตตากรุณา, และความชอบธรรม ไม่ใช่ด้วยความเอิกเกริกและความสง่างาม ศักดิ์ศรีแห่งอาณาจักรของพระองค์จะอยู่ในการรับใช้แบบถ่อมใจ จะไม่มี “เจ้านาย” ที่ข่มขู่ผู้สืบทอดของพระเจ้า (1 ปต. 5:3)

“...ถ้าผู้ใดใครจะ*ได้*เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย” ผู้ใดก็ตามที่ปรนนิบัติมากที่ สุดจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ผู้ที่ถ่อมใจมากที่สุดและต่ำต้อยที่สุดในการรับใช้ผู้อื่นจะได้รับเกียรติมากที่สุด ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ในวันนี้และโมฆยามนี้ เมื่อเรามองไปรอบตัวเราและเห็น “ขุนนาง” ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกนี้ คือ บรรดาคนที่มิดำแหน่งสูงๆในศาสนาซึ่งแก่งแย่งกันเพื่อที่จะได้ดำรงตำแหน่งสูงสุด, มีอำนาจและเกียรติยศมากที่สุด, เราก็ก

ต้องฟังพระสุรเสียงอันอ่อนโยนของพระเยซูที่ตรัสแก่เราว่า “ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ หากพวกท่านอยากเป็นใหญ่ในอาณาจักรของเรา จงสละทั้งความเอิกเกริกและการเสแสร้งทั้งปวงและจงปรนนิบัติผู้อื่นในความถ่อมใจ”

ท่านที่รัก ในฐานะเป็นผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว, บุตรทั้งหลายของพระเจ้า, เราต้องเลิกการโหยหาและการเสาะแสวงหาอำนาจ, อิทธิพล, และคำสรรเสริญเยินยอของมนุษย์ หากเราหวังว่าจะเป็นคนยิ่งใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์ ความยิ่งใหญ่ของเราก็ต้องถูกได้มาโดยการรับใช้ที่ถ่อมใจและโดยการปรนนิบัติแก่พี่น้อง

ข้อ 27: “ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน”

อัครสาวกเปาโลเขียนไปยังเหล่าผู้เชื่อชาวแคว้นกาลาเทียว่า: “พี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรักเถิด” (กท. 5:13) และใน 1 โครินธ์ 9:19 เขากล่าวว่า “เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังคงยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น” คำว่า “ขึ้น” กับพระคริสต์คือ “ลง” เพื่อที่จะเป็น “ขึ้นหัวหน้า” ในการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า เราต้องกลายเป็นคนรับใช้ โดยยอมจำนนหมดทั้งตัวและหัวใจต่อพระเยซู เราต้องตระหนักในถึงความไม่คู่ควรของตัวเองและความมีค่าของพระผู้ช่วยให้รอด

ข้อ 28: “อย่างที่ยุทธมนุषย์ได้มาใช้เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก”

“อย่างที่ยุทธมนุषย์ได้มา...” ในตอนต้นของการรับใช้ของพระองค์ พระเยซูตรัสชัดเจนว่าพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกอย่างถ่อมพระทัย และพระองค์ไม่ทรงถือกรรมสิทธิ์สิ่งของใดๆฝ่ายโลกเลย ในมัทธิว 8:20 พระองค์ทรงประกาศว่า: “สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุषย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ” พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะให้ มิใช่เพื่อที่จะรับ และพระองค์กำลังชี้ถึงพระองค์เองในที่นี่ในฐานะเป็นแบบอย่างที่ถูกวางไว้ต่อหน้าพวกสาวกที่กำลังโหยหาความเป็นใหญ่เป็นโตอย่างที่เป็นตามมาตรฐานโลก พระองค์กำลังเชิญชวนพวกเขาให้ตรวจสอบชีวิตของพระองค์เอง เนื่องจากพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในการรับใช้ปวงชนของพระองค์แล้ว

พระองค์ผู้ทรงมีสภาพของพระเจ้า “ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใดๆ” และได้เสด็จลงมายังแผ่นดินโลกนี้ใน “สภาพของผู้รับใช้” (ฟป. 2:6, 7) เปาโลย้ำเตือนเราว่า “เพราะท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า แม้พระองค์มีศักดิ์ พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมีศักดิ์ เนื่องจากความยากจนของพระองค์” (2 คร. 8:9) พระองค์มิได้เสด็จมาพร้อมกับความเอิกเกริกและความเย่อหยิ่ง พระองค์ได้เสด็จมาในฐานะทารกน้อยในรางหญ้า ซึ่งเกิดในคอกสัตว์และได้รับการเลี้ยงดูจนเติบโตใหญ่ในร้านของช่างไม้คนหนึ่ง พระองค์ไม่เคยกระทำการอัศจรรย์ใดเลยเพื่อที่จะตอบสนองความต้องการต่างๆของพระองค์เอง การอัศจรรย์ต่างๆของพระองค์มีเพื่อผู้อื่นเสมอ พระองค์ทรงดำเนินชีวิตอย่างถ่อมพระทัย โดยกระทำการสิ่งดีๆแก่ผู้อื่น เป็นผู้แรกเสมอในการทนทุกข์ต่างๆและการปฏิเสธตนเอง พระองค์มิได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อปรนนิบัติผู้อื่น “มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติ”

มีอยู่คราวหนึ่ง พระเยซูทรงก้าวเข้าสู่ตำแหน่งของผู้รับใช้ที่ต่ำต้อย อาจเป็นผู้รับใช้ที่ต่ำต้อยที่สุดในครัวเรือนใดเลยก็ได้:

“ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปัสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้คลายยูดาอิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า *พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้ แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้* นั้น

“เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์ และเอนพระกายลงอัครสาวกกับเขาว่า “ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน

“เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ได้ และทูตจะเป็นใหญ่กว่าผู้ที่ใช้เขาไปก็หามิได้ ถ้าท่านรู้อย่างนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข” (ยอห์น 13:1-17 บางส่วน)

“...และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก” นี่เป็นวลีหนึ่งที่มาถึงในเวลาที่สำคัญมากที่สุด วลีที่แสดงออกถึงสิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดไม่ได้แสดงออกก่อนหน้านี้อย่างชัดเจนขนาดนี้แก่เหล่าสาวก พระองค์ได้ตรัสซ้ำแล้วซ้ำอีกถึงการสิ้นพระชนม์ที่ใกล้เข้ามาของพระองค์ (มธ. 16:21; 17:23; 20:19) บัดนี้พระองค์ทรงเปิดเผยว่าการสิ้นพระชนม์ของพระองค์จะแตกต่างจากความมรณาใดๆในอดีตหรืออนาคต – นั่นคือ ความมรณาของพระองค์จะเป็นการไถ่และรับโทษแทน นี่เป็นความประสงค์และแผนการของการเสด็จเข้ามาในโลกนี้ของพระองค์ในร่างกายที่ต่ำต้อย คำกล่าวที่โดดเด่นนี้เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ใจพอสมควรแก่เหล่าสาวกอย่างไม่ต้องสงสัย น่าอัศจรรย์ใจเหนือความเข้าใจของพวกเขา จนกระทั่งในเวลาต่อมาเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้พวกเขาระลึกได้ถึงคำตรัสของพระเยซู เหมือนกับที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่า: “แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะทำให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว” (ยอห์น 14:26)

คำกรีกที่แปลเป็น “ค่าไถ่” คือ *ลูทรอน* คำกรีก *ลูอ* มีความหมายว่า “ปล่อยไป, ปลดปล่อย, หรือทำให้เป็นอิสระ เหมือนกับปล่อยนักโทษให้เป็นอิสระ” คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในกิจการ 22:30 เมื่ออัครสาวกเปาโล นักโทษคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็ม “ถูกปล่อยจากเครื่องจองจำของเขา” คำที่แปลเป็น “ไถ่” และ “การไถ่” ในภาคพันธสัญญาใหม่ก็ถูกสร้างมาจากคำกรีก *ลูทรอน* เช่นกัน

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “สำหรับ” มีความหมายว่า *แทน* นี่เกี่ยวข้องกับการเป็นตัวแทน และการเป็นตัวแทนก็เรียกร้องให้มีการตายแทน ดังนั้นพระเยซูเจ้าจึงทรงประกาศว่าพระองค์กำลังประทานชีวิตของพระองค์ให้เป็นค่าไถ่เพื่อที่จะไถ่, ทำให้เป็นอิสระ, ปลดปล่อย, และปล่อยมนุษย์จากการตกเป็นเชลย, จากการตกเป็นทาสและอำนาจของบาป, ความตายฝ่ายวิญญาณ, และการปรับโทษในนรก พระองค์จะทรงจ่ายค่าไถ่เพื่อคนทั้งปวงที่จะยอมรับการถวายบูชาแบบเป็นตัวแทนของพระองค์, พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์แทนเรา

ในมาระโก 14:24 – และหลายครั้งในจดหมายฝากฉบับต่างๆของเปาโล – เราพบคำอุปมาอุปไมยที่เรียกว่า ฮูเปอร์ (“เพื่อ”) ซึ่งอ้างอิงถึงการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าเพื่อเรา คำนี้มีความหมายว่า “ในนามของ...เพื่อประโยชน์ของ” และแยกย่อยมาเป็น “แทน” 1 ทิโมธี 2:5, 6 อธิบายว่า: “ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ ผู้ทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม”

สิ่งที่พระเยซูตรัสจริงๆแก่เหล่าสาวกของพระองค์ในวาระนี้ก็คือว่า พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะประทานพระองค์เองให้เป็นค่าไถ่แทนเพื่อคนทั้งปวง กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ “สำหรับคนเป็นอันมาก” ในข้อพระคำที่เราศึกษากันอยู่นี้ไม่ได้ขัดแย้งกับ “สำหรับคนทั้งปวง” ในคำกล่าวของเปาโลแก่ทิโมธี การสิ้นพระชนม์เพื่อลบมลทินบาปของพระเยซูคริสต์เจ้าทำให้เป็นสิ่งที่เข้ากันได้กับความยุติธรรมของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในการที่ว่าคนทั้งปวงจะได้รับความรอดหากพวกเขายอมรับความรอดที่อยู่บนพื้นฐานของค่าไถ่แทนซึ่งถูกชำระแล้วเต็มจำนวนโดยพระเยซู ในนัยดังกล่าว พระเยซูได้ประทานพระองค์เองเป็น “ค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง” พระองค์ได้ทรงชิมความตาย “เพื่อมนุษย์ทุกคน” (ฮบ. 2:9) พระองค์ทรงเป็น “ผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช้แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย” (1 ยอห์น 2:2)

แต่การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูไม่ได้ถูกพระเจ้าออกแบบมาเพื่อที่มนุษย์ทุกคนจะได้รับความรอด กระทั่งขัดกับความประสงค์ของพวกเขา และดังนั้นในนัยแห่งผลลัพธ์ที่เฉพาะเจาะจงพระเยซูจึงได้เสด็จมา “เพื่อประทานชีวิตของพระองค์ให้เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก” การสิ้นพระชนม์แบบเป็นตัวแทนและรับโทษแทนของพระองค์นั้นเพียงพอสำหรับคนทั้งปวง และมันสัมฤทธิ์ผลสำหรับคนเป็นอันมาก – ผู้ใดก็ตามที่ได้ต้อนรับพระองค์ (ยอห์น 1:12)

ผมขอร้องคุณที่จะไม่ด่วนสรุปหลังจากได้อ่านสิ่งที่ผมเพิ่งกล่าวไปนี้ – นั่นคือ ที่ว่าการสิ้นพระชนม์แทนของพระเยซูนั้นไม่ได้ถูกคาดหวังที่จะนำความรอดมาให้แก่นมนุษย์ทุกคนบนแผ่นดินโลก เนื่องจากพระเจ้าทรงสัพพัญญู พระองค์จึงทรงทราบว่าไม่ใช่ทุกคนจะยอมรับการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูโดยความเชื่อ; แต่นั่นก็ไม่ทำให้เป็นความจริงที่ว่าพระองค์ไม่ได้อยากให้เราได้รับความรอดนั้นที่พระองค์ได้ทรงจัดหาให้! พระเยซูได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง แต่ในความทรงสัพพัญญูของพระเจ้า พระองค์ทรงทราบว่าเมื่อพระองค์ได้ทรงออกแบบ, ทำให้สมบูรณ์แบบ, และยื่นเสนอความรอดว่าไม่ใช่ทุกคนจะรับความรอด ในความทรงสัพพัญญูของพระองค์ พระองค์ทรงรู้จักมนุษย์กระทั่งก่อนที่มนุษย์ได้ถูกสร้างขึ้นมาเสียอีก

เราควรมีใจขอบพระคุณอย่างสุดๆเพราะพระเยซูเจ้าและเพราะความรักของพระองค์ แต่เราต้องไม่ลืมเด็ดขาดว่าพระเจ้าพระบิดาทรงเป็นผู้ที่ “ทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมา เพื่อผู้ใดที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16)

“โดยข้อนี้ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราทั้งหลายก็เป็นที่ประจักษ์แล้ว เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์ที่บังเกิดมาให้เสด็จเข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้นในข้อนี้แหละเป็นความรักมิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา” (1 ยอห์น 4:9, 10)

“ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประพฤติดันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่มีเสื่อสลายได้ เช่นเงินและทอง แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตอันมีราคามากของพระคริสต์ ดั่งเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดต่างพร้อย” (1 ปต. 1:18, 19)

ในฮีบรู บทที่ 10 เราอ่านว่า: “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยมานั้น คือเนื้อหนังของพระองค์ และครั้นเรามีมหาปุโรหิตสำหรับครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูกประพรมชำระพ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย และมีกายล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์” (ฮบ. 10:19-22)

จากนั้นในอิสยาห์ บทที่ 53 เราอ่านเกี่ยวกับการลบลทินในฐานะตัวแทนของพระเยซูคริสต์เจ้า:

“ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย พระกรของพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด เพราะท่านจะเจริญขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์อย่างต้นไม้อ่อน และเหมือนรากแตกหน่อมาจากพื้นดินแห้ง ท่านไม่มีรูปร่างหรือความสวยงาม และเมื่อเราทั้งหลายจะมองท่าน ไม่มีความงามที่เราจะพึงปรารถนาท่าน

“ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเศร้าโศกและคั่นเคຍกับความระทมทุกข์ และตั้งผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน แม้ที่เดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของเราทั้งหลาย และหอบความเศร้าโศกของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกตี คือพระเจ้าทรงโอบอ้อมและข่มใจ แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความละเมิดของเราทั้งหลาย ท่านพกซ้ำเพราะความชั่วช้าของเรา การตีสอนอันทำให้เราทั้งหลายปลอดภัยนั้น ตกแก่ท่าน ที่ต้องพกซ้ำนั้นก็ให้เราหายดี

“เราทุกคนได้เจ็บไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่าน ซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน ท่านถูกบีบบังคับและท่านถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น

“ท่านถูกนำไปจากคอกและท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะท่านต้องถูกตัดออกไปจากแผ่นดินของคนเป็น ต้องถูกตีเพราะการละเมิดของชนชาติของเรา และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนชั่ว ในความตายของท่านเขาจัดไว้กับเศรษฐี แม้ว่าท่านมิได้กระทำการทารุณประการใดเลย และไม่มีการหลอกลวงในปากของท่าน แต่ก็ยังเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะให้ท่านพกซ้ำด้วยความระทมทุกข์ เมื่อพระองค์ทรงกระทำให้วิญญาณของท่านเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ท่านจะเห็นเชื้อสายของท่าน ท่านจะยึดวันทั้งหลายของท่าน น้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในมือของท่าน ท่านจะเห็นความทุกข์ลำบากแห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ โดยความรู้ของท่าน ผู้รับใช้อันชอบธรรมของเราจะกระทำให้คนเป็นอันมากนับได้ว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะท่านจะแบกบรรดาความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย

“ฉะนี้เราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และท่านจะแบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง เพราะท่านเทจิตวิญญาณของท่านถึงความมรณา และถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ท่านก็แบกบาปของคนเป็นอันมาก และทำการอ่อนน้อนเพื่อผู้ละเมิด”

สุดท้าย ในวิวรณ์ 1:5 ยอห์นผู้เป็นที่รักกล่าวถึง “พระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อ และทรงเป็นผู้แรกที่ได้ออกจากความตาย และผู้ทรงครอบครองกษัตริย์ทั้งปวงในโลก แต่พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์”

ตอนที่สถาปนาพิธีระลึกถึงการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขณะที่พระองค์ทรงส่งต่อถ้อยนั้น พระเยซูทรงประกาศว่า “ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก” (มธ. 26:28) ผ่านทางการสิ้นพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ เราจึงมี “การยกบาปโทษ” และ*การยกบาปโทษ*ก็มีความหมายมากกว่าการให้อภัยหรือการยกเลิกบทลงโทษ มันหมายถึง*การปล่อยให้หลุดพ้น*จากบาปเหล่านั้นซึ่งได้นำบทลงโทษนั้นๆมา นั่นคือบ้านปลายที่พระเยซูทรงมองเห็นขณะเสด็จไปยังกางเขนนั้นและสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อเรา บทลงโทษของบาปคือความตาย พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อแบกรับบทลงโทษนั้นแทนที่เรา

การสิ้นพระชนม์ของพระเยซูบนกางเขนนั้นในฐานะเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปแทนยีนหนึ่งเพียงลำพัง – *หลักเกณฑ์*และ*เหตุหนึ่งเดียว*อันนำมาซึ่งการไถ่จากการถูกปรับโทษและความตายชั่ววินรันตร์ที่บาปนำมา พระโลหิตของพระองค์ได้ถูกทำให้หลั่งออกเพื่อการยกโทษบาป และ*พระโลหิตของพระองค์หนึ่งเดียวเท่านั้น*เป็นสิ่งที่นำการยกโทษบาปมาให้

บันทึกเรื่องพิธีระลึกถึงการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกให้ไว้สี่ครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่: มัทธิว 26:26-29, มาระโก 14:22-25, ลูกา 22:17-20, และ 1 โครินธ์ 11:23-26 ในบันทึกทั้งสี่ต่อนั้นพระโลหิตของพระเยซูถูกกล่าวถึงอย่างชัดเจน โดยเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่สำคัญยิ่งที่ว่าพระคริสต์ได้ทรงสละวางพระชนม์ชีพของพระองค์และหลั่งพระโลหิตของพระองค์เพื่อการยกโทษบาป ไม่มีผู้ใดควรสงสัยหลักคำสอนที่สำคัญนี้ของความเชื่อแบบคริสเตียน ซึ่งถูกแสดงออกอย่างชัดเจนเหลือเกินในพระคัมภีร์ หากไม่มีการหลั่งโลหิตก็ไม่มีการยกโทษบาป (ฮบ. 9:22) เราได้รับการไถ่โดยทางพระโลหิตอันมีค่าประเสริฐของพระเยซูและมีใจโดยสิ่งต่างๆที่เชื่อมสลายได้

พระเยซูเพียงผู้เดียวทรงทำการไถ่เสร็จสิ้นแล้ว และ*พระองค์ทรงทำมันเสร็จสิ้นแต่เพียงผู้เดียว* ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือพระองค์ และไม่มีสิ่งใดจะถูกเพิ่มเข้ากับสิ่งที่พระองค์ทรงทำเสร็จสิ้นแล้วได้ ไม่มีผู้ใดสามารถทำซ้ำสิ่งที่พระองค์ทรงทำเสร็จสิ้นแล้วได้เมื่อพระองค์ทรงสิ้นพระชนม์บนกลโกธา – และขอบคุณพระเจ้าที่ไม่มีผู้ใดต้องทำมันซ้ำอีก! มันสำเร็จ, เสร็จสิ้น, บรรลุแล้ว และสิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ทรงจัดหาให้โดยทางการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูก็ไม่สามารถถูกทำให้ดีขึ้นได้, ไม่ต้องการสิ่งใดเพิ่มเติมเลย มันสมบูรณ์แบบและครบถ้วนดุจพระเจ้าเอง

พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงตาม**เรามา**” นี่สอนเราว่าจิตวิญญาณที่พระคริสต์ทรงดำเนินชีวิตและสิ้นพระชนม์บนแผ่นดินโลกนี้ควรเป็นจิตวิญญาณ**ของเรา**วันนี้ในการดำเนินชีวิตเพื่อพระคริสต์และ หากมันเป็นสิ่งจำเป็น *ในการเสียชีวิต*เพื่อพระองค์ เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าตอนนี้ (1 ยอห์น 3:2) และในฐานะบุตรทั้งหลายของพระเจ้าเราจะต้องเป็นพวกเดียวกับพระองค์ในทุกสิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการปฏิเสธบาปอย่างสิ้นเชิงของพระองค์และการทรมานพระองค์เองอย่างเต็มที่ต่อพระเจ้า แต่ถึงแม้ว่าเราดำเนินชีวิตอย่างทรมานเหลือเกินต่อพระเจ้าจนเราเลียนแบบพระคริสต์ในทุกสิ่งที่เรากระทำหรือพูด และการทรมานเช่นนั้นต่อพระเจ้าควรนำเราไปสู่การพลีชีพเพื่อความเชื่อและการถูกตรึงกางเขนจริงๆ ความตายของเราก็ไม่อาจเพิ่มสิ่งใดเข้ากับสิ่งที่พระคริสต์เองทรงทำเสร็จสิ้นแล้วและทำให้สมบูรณ์แบบแล้วโดยทางพระโลหิตที่หลั่งออกของพระองค์ได้

พระเยซูเจ้าผู้เดียวเท่านั้นทรงสามารถมองไปที่พระบิดาในสวรรค์และกล่าวได้ว่า “ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ยอห์น 17:4) หากคุณอ่านคำอธิษฐานอ่อนวอนเผื่อของพระเยซู (ซึ่งถูกบันทึกไว้ในยอห์น บทที่ 17) คุณจะพบว่าพระองค์ทรงใช้คำสรรพนามบุรุษที่หนึ่ง “ข้าพระองค์” สามสิบเอ็ดครั้ง ผมขอประกาศแก่คุณว่าไม่มีผู้ใดเว้นแต่พระเมษโปดกของพระเจ้า, พระเจ้าในกายเนื้อหนัง, สามารถกล่าวคำตรัสสนมที่ศรัทธาเหล่านั้นที่พระองค์ตรัสในคำอุปมานี้ได้ พระองค์ทรงเป็นศูนย์กลาง, จิตวิญญาณ, กระแสเลือด, และชีวิตของสิ่งสรรพที่เรามีในการไถ่และความหวังเรื่องมรดกนิรันดร์กับพระองค์ในสวรรค์ มนุษย์ทุกคน ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ฝ่ายวิญญาณสักเพียงใด ต้องกล่าวพร้อมกับเปาโลว่า “แต่ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า” (1 คร. 15:10)

ความทุกข์ทรมาน, การสิ้นพระชนม์, และการเสียดสของพระเยซูควรตรวจสอบความมักใหญ่ใฝ่สูงและความอิจฉาริษยาทางศาสนาทั้งสิ้นที่อยู่ในจิตวิญญาณทั้งหลายของพระเจ้า หากเราจะหันไปมองพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงทนทุกข์ทรมาน ความตระหนักรู้เรื่องความทุกข์ทรมานของพระองค์จะรักษาเราให้หายจากการแก่งแย่งชิงดีแบบโลกและจะจัดความอิจฉาริษยาทางศาสนาทั้งสิ้นให้หมดไปจากใจของเรา พระเจ้าประทานพระคุณแก่เราเพื่อที่จะเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ จนกว่าพระองค์ทรงเรียกเราให้ไปหาพระองค์เอง

การรักษาชายตาบอดสองคนให้หาย

ข้อ 29: “เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโคฝูงชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป”

“เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค...” เมืองเยรีโคในขณะนั้นเป็นเมืองใหญ่ที่พลุกพล่านซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนห่างไปประมาณแปดไมล์และอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือจากกรุงเยรูซาเล็มสิบเก้าไมล์ มันคือจุดที่ใกล้กับเมืองเยรีโคนั่นเองที่ชนชาติอิสราเอลข้ามแม่น้ำจอร์แดนตอนที่พวกเขาเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน (ยชว. 3:16) อันที่จริง เยรีโคเป็นเมืองแรกที่ถูกยึดโดยโยชูวา และเขาได้ทำลายมันจนถึงรากฐานของมัน (บันทึกเรื่องการอัศจรรย์เกี่ยวกับการทำลายนั้นถูกพบในโยชูวาบทที่ 6) เขาไม่เพียงทำลายเมืองนั้นเท่านั้น เขายังกล่าวคำสาปแช่งแก่ผู้ใดก็ตามที่คิดจะสร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่ด้วย (ยชว. 6:20-26) คำสาปแช่งนั้นถูกทำให้สำเร็จจริงห้าร้อยปีต่อมาในสมัยของอาหับ (1 พงศกษัตริย์ 16:34) ต่อมาเมืองเยรีโคกลายเป็นที่ตั้งของโรงเรียนของพวกผู้พยากรณ์ (2 พงศกษัตริย์ 2:5)

ใกล้กับเมืองเยรีโคนั่นเองที่เอลีซาได้กระทำการอัศจรรย์ในการเปลี่ยนน้ำรสขมให้กลายเป็นน้ำที่มีรสดีและดื่มได้:

“คนในเมืองพูดกับเอลีซาว่า “ดูเถิด ทำเลเมืองนี้ก็ร่ำรวยดี ดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว แต่ทว่าน้ำไม่ดีและชาวแผ่นดินก็แห้งลูก” ท่านพูดว่า “จงเอาขามใหม่มาลูกหนึ่ง ใส่เกลือไว้ในนั้น” แล้วเขาทั้งหลายก็หามาให้

“แล้วท่านก็ไปที่น้ำพุ โยนเกลือลงในนั้นและกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราได้กระทำน้ำนี้ให้ดีแล้ว ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีความตายหรือการแห้งลูกมาจากน้ำนี้อีก” ฉะนั้นน้ำจึงดีมาจนถึงทุกวันนี้ จริงตามถ้อยคำซึ่งเอลีซาได้กล่าวนั้น” (2 พงศกษัตริย์ 2:19-22)

ในเรื่องขนาด เมืองเยรีโคมีขนาดใหญ่เป็นรองแค่กรุงเยรูซาเล็มเท่านั้น มันขึ้นชื่อว่าเป็นนครแห่งต้นอินทผลัม เพราะว่ามีต้นอินทผลัมสวยๆอยู่มากมายเหลือเกินในแถบนครนั้น กระทั่งทุกวันนี้ก็มีต้นอินทผลัมเหลืออยู่ไม่มากนัก ที่เมืองเยรีโคนี้เองกษัตริย์เฮโรดได้สิ้นชีพพร้อมกับโรคที่น่ากลัวและน่าสะอิดสะเอียน ทุกวันนี้เยรีโคเป็นหมู่บ้านเล็กๆแห่ง

หนึ่งที่มีคนกลุ่มเล็กๆกลุ่มหนึ่งอาศัยอยู่ มันไม่เหมือนกับที่มันเคยเป็นในสมัยที่พระเยซูทรงรับสภาพเนื้อหนังอยู่ท่ามกลาง มนุษย์เลย

ถนนสายเยรีโคซึ่งทอดยาวระหว่างกรุงเยรูซาเล็มและเมืองเยรีโคถูกเรียกว่า “ถิ่นทุรกันดารแห่งเยรีโค” เหล่านักเดินทางสมัยใหม่ประกาศว่ามันเป็นถนนเส้นที่อันตรายมากที่สุดในแผ่นดินปาเลสไตน์ทั้งหมด คำอุปมาเรื่องชาวสะมาเรียที่ดี (ลูกา 10:30-37) กล่าวถึงชายคนหนึ่งที่ “ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น” คนมากมายถูกปล้น, ถูกฉกฉวยทรัพย์สินของฝ่ายโลกของตนไป, บนถนนสายเยรีโค พระเยซูกำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็มจากฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน และการเดินทางของพระองค์จะนำพาพระองค์ผ่านเข้าเมืองเยรีโคเป็นธรรมดา

“...ฝูงชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป” ลูกา 19:1 บอกเราว่าพระเยซูเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านเมืองเยรีโคไป สำหรับผมแล้ว นี่บอกเป็นนัยว่าพระองค์ไม่ได้พักอยู่ที่นั่นนานนัก พระองค์เสด็จเข้าไป – แต่พระองค์ก็เสด็จผ่านเข้าเมืองนั้นไปยังอีกฟากหนึ่งโดยเดินทางมุ่งหน้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม

ข้อ 30: “และดูเถิด มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า “โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด”

เราพบบันทึกเรื่องการรักษานี้ในมาระโก 10:46-52 และเรื่องราวที่คล้ายๆกันในลูกา 18:35-43 มีผู้เสนอแนะว่ามีความคลาดเคลื่อนอยู่ตรงนี้ระหว่างบันทึกเหล่านี้ที่ถูกให้โดยมาระโก, ลูกา, และมัทธิว เรื่องเล่าทั้งสามเรื่องนี้เสริมกันและกัน แต่ไม่มีความขัดแย้งกันเลย เราอาจไม่เข้าใจทุกสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างถ่องแท้ แต่พระวิญญูณบรสิฐตรีได้ประทานถ้อยคำเหล่านี้แก่มัทธิว, มาระโก, และลูกา และพวกเขาก็จดถ้อยคำเหล่านั้นลงไป ด้วยเหตุนี้จึงไม่อาจมีความคลาดเคลื่อนหรือความผิดพลาดตรงนี้ได้

มัทธิวและมาระโกกล่าวถึงการอัศจรรย์ที่เป็นการรักษาโรคขณะที่พระเยซูเสด็จไป – “ไปจาก” – เมืองเยรีโคขณะที่พระองค์ทรงเดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มาระโก 10:46 กล่าวว่า “...ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์และประชาชนเป็นอันมาก มีคนตาบอดคนหนึ่ง ชื่อ บารทิเมอัส ซึ่งเป็นบุตรชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง” บารทิเมอัส ซึ่งดูเหมือนจะมีนิสัยหุนหันพลันแล่นเหมือนกับเปโตร เป็นคนพูดเสียงดังและกระฉับกระเฉง เขาเป็นหนึ่งในสองคนนั้น และเขาก็ร้องออกมาว่า “โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า” ชายตาบอดอีกคนนั้นไม่ได้พูดและเราไม่มีข้อมูลอะไรเกี่ยวกับเขาเลยหลังจากที่ดวงตาของเขาถูกเปิดแล้ว นอกเสียจากว่าเขาติดตามพระเยซูไป (ข้อ 34)

ลูกา 18:35 พูดถึงการอัศจรรย์หนึ่งซึ่งเกิดขึ้นก่อนพระเยซูเสด็จเข้าเมืองเยรีโค – “เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค” เราต้องจำไว้ว่าหากทุกสิ่งที่พระเยซูได้ตรัสและได้ทรงกระทำถูกเขียนไว้ “แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น” (ยอห์น 21:25) เราไม่รู้ว่พระเยซูทรงรักษาชายตาบอดกี่คนระหว่างที่พระองค์ทรงรับใช้อยู่บนแผ่นดินโลก – อาจเป็นหลายร้อยคนก็ได้ – ที่ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ ด้วยเหตุนี้มันจึงไม่ใช่เรื่องที่รบกวนจิตใจผมที่ได้อ่านเรื่องราวเหล่านั้นที่ถูกบันทึกไว้ในกิตติคุณเหล่านี้ถึงแม้ว่าพวกมันไม่ตรงกันแทบทุกรายละเอียดก็ตาม

มันเป็นความจริงที่ว่าบันทึกของมาระโกกล่าวถึงชายตาบอด**คนเดียวเท่านั้น** แต่ผมอยากชี้ให้เห็นว่าเขาไม่ได้กล่าวว่าตอนนั้น**ไม่ได้มีมากกว่าหนึ่งคน** อาจมีสองคน – หรือหลายคนก็ได้ เขากล่าวถึง**คนเดียว**เพราะว่าคนเดียวผู้นั้น (บารทิเม

อัส) เป็นคนที่พูดจาเสียงดังมาก หากมาระโกประกาศอย่างชัดเจนว่ามีคนตาบอดคนเดียวเท่านั้นที่ถูกรักษาให้หาย มันก็คงมีความขัดแย้งกันในบันทึกเหล่านั้นจริงๆ แต่ไม่มีความขัดแย้งใดๆเลย

“โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่พวกข้าพระองค์เถิด” นี่คือพระนามที่พระเมสสิยาห์ผู้ทรงถูกสัญญาไว้นั้นจะเป็นที่รู้จัก พระคำข้อแรกของกิตติคุณของมัทธิวอ่านว่า: “หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นบุตรของดาวิด ผู้ทรงเป็นบุตรของอับราฮัม” พระองค์จะต้องเป็นเชื้อสายโดยตรงของดาวิด เหมือนกับที่พวกเขาสามารถได้พยากรณ์ไว้ และพระสัญญาเหล่านั้นที่ทรงกระทำไว้กับชนชาติอิสราเอลจะต้องสำเร็จจริงผ่านทางบุตรของดาวิด:

“พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณเป็นความจริงกับดาวิด ซึ่งพระองค์จะไม่ทรงหันกลับคือว่า “เราจะตั้งผลจากตัวของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า ถ้าบรรดาบุตรของเจ้ารักษาพันธสัญญาของเรา และบรรดาพระโอวาทของเราซึ่งเราจะสอนเขาเหล่าบุตรของเขาทั้งหลายด้วยกันจะนั่งบนบัลลังก์ของเจ้าเป็นนิรันดร์” (เพลงสดุดี 132:11, 12)

ข้อ 31: “ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้ร้องเสียง แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า “โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่พวกข้าพระองค์เถิด”

“ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้ร้องเสียง...” ผู้คนเหล่านั้นอยากฟังสิ่งที่พระเยซูกำลังตรัสแต่เสียงร้องของชายตาบอดเหล่านี้ก็ดังเหลือเกินจนกลบพระสุรเสียงของพระผู้ช่วยให้รอด ผู้คนเหล่านั้นจึงตำหนิพวกเขาและสั่งพวกเขา “ให้ร้องเสียง” แต่คำตำหนินั้นก็ไม่ได้ทำให้พวกเขาเงียบเสียง มันมีแต่ทำให้พวกเขากร้องเสียงดังยิ่งกว่าเดิมเสียอีก โดยกล่าวว่า “โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่พวกข้าพระองค์เถิด!”

มาระโก 10:49, 50 บอกเราเกี่ยวกับบารทิเมอัสว่า “พระเยซูทรงหยุดประทับยืนอยู่ แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา เขาจึงเรียกคนตาบอดนั้นว่าแก่เขาว่า “จงชื่นใจและลุกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า” คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้นมาหาพระเยซู” เครื่องนุ่งห่มที่บารทิเมอัสโยนทิ้งเสียคือ เครื่องนุ่งห่มชั้นนอกของเขา, ผ้าคลุมอย่างหนึ่งที่เขาห่มตัวไว้อย่างหลวมๆ มันเป็นเครื่องนุ่งห่มที่เป็นภาระ และบารทิเมอัสคนตาบอดก็รีบเร่งที่จะไปหาพระเยซู เขาไม่เคยเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้ามาก่อน แต่เขาเคยได้ยินพระองค์ ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวอนของพระเจ้า ทุกคำที่พระเยซูตรัสคือพระวอนของพระเจ้า ชายตาบอดผู้นี้ได้ยินถ้อยคำของพระเยซู, เขามีความเชื่อในพระเยซู, และในความเชื่อเขาก็รีบเร่งไปหาพระองค์

ข้อ 32: “พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียกเขามา และตรัสว่า “ท่านทั้งสองใครจะให้เราทำอะไรเพื่อท่าน”

“พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่...” พระเยซูทรงมีเวลาฟังเสียงร้องของจิตวิญญาณที่ขัดสนเสมอ เสียงของคำอธิษฐานที่จริงใจจากเหล่าดวงวิญญาณที่ขัดสนและหลงทางจะทำให้พระบุตรของพระเจ้า “หยุดประทับยืนอยู่” และฟังคำวิงวอนของคำอธิษฐานนั้น พระองค์ทรงสามารถตอบสนองความต้องการของบรรดาผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วของพระองค์เช่นกัน

“...เรียกเขามา และตรัสว่า “ท่านทั้งสองใครจะให้เราทำอะไรเพื่อท่าน”” นี่หมายความว่าไม่ว่าความต้องการนั้นจะเป็นเรื่องอะไรก็ตาม พระเยซูทรงสามารถที่จะตอบสนองความต้องการนั้นได้ พวกเขาควรแจ้งคำทูลขอของตนให้พระองค์ทราบ – ถึงแม้ว่า เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในกายเนื้อหนัง พระเยซูทรงทราบอยู่แล้วว่าคำทูลขอนั้นจะเป็นเรื่องอะไร

ข้อ 33: “พวกเขาทูลพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของพวกเขาพระองค์มองเห็น”

คำถามขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่เรื่องยากเลยที่ชายตาบอดสองคนนี้จะตอบ พวกเขาไม่ต้องการเวลาเพื่อคิดใคร่ครวญและตัดสินใจว่าพวกเขาปรารถนาอะไร เหนือสิ่งอื่นใดเลยก็คือ พวกเขาอยากได้การมองเห็นทางกายภาพ พวกเขาตอบทันทีว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของพวกเขาพระองค์มองเห็น!”

หลายครั้งเมื่อบรรดาคนบาปได้ยื่นการทรงเรียกของพระเยซูและเกิดการฟ่องใจเรื่องบาป พวกเขาที่ประวิงเวลา การตอบการทรงเรียกนั้น พวกเขาอยากคิดเกี่ยวกับมันก่อน เช่นเดียวกับเฟลิกซ์ตอนที่ไปโลยกเหตุผลกับเขา พวกเขาขอให้ถึง “เวลาที่สะดวก” มากกว่านี้ (กิจการ 24:25) พญามารล่อลวงคนบาปทั้งหลายให้เลื่อนการรับความรอดออกไปก่อนเสมอ แต่ชายตาบอดสองคนนี้ได้ขอเวลาเพิ่ม พวกเขาไม่ได้กล่าวว่า “ขอให้พวกเราคุยกันเรื่องนี้ต่ออีกสักพัก” พวกเขาไม่ได้แม้แต่กล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ทรงสามารถ...” พวกเขาไม่ได้ประดับคำอธิษฐานของพวกเขาให้สวยหรู พวกเขาไม่ได้ใช้ภาษาที่น่าประทับใจเพื่อทำให้คำอธิษฐานนั้นสวยงาม พวกเขาพูดแค่เจ็ดคำ และเจ็ดคำนั้นก็ทำให้พวกเขามองเห็น ความปรารถนาอันลึกซึ้งแห่งหัวใจของพวกเขาถูกห่อหุ้มอยู่ในภาษาที่เรียบง่ายและจริงใจ และพระเยซูทรงอยากให้เราเข้าหาพระองค์แบบนั้นในความต้องการของเรา

ข้อ 34: “พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป”

“พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา...” ในความมืดมิดแห่งความมืดบอดของพวกเขา ไม่อาจมองเห็นความงามต่างๆที่อยู่รอบตัวพวกเขา ชายเหล่านี้พลาดหลายสิ่งไปมากมายเหลือเกิน และเพราะการมองไม่เห็นของพวกเขาจึงมีชีวิตอยู่ในความยากจน สภาพอันน่าสังเวชของพวกเขาจะต้องพระทัยของพระเยซูและพระองค์ทรงเกิดพระทัยเมตตา “ก็ทรงถูกต้องตาเขา” สัมผัสของพระผู้ช่วยให้รอดคงอ่อนโยนมากจริงๆ! (ในมาระโก 10:52 เราอ่านเกี่ยวกับบารทิเมอัสว่า “พระเยซูตรัสแก่เขาว่า “จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว”)

“...ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้” เพียงสัมผัสเดียวจากพระเยซูเท่านั้นและตาที่บอดก็ได้รับการมองเห็นได้ สัมผัสของพระเยซูเปี่ยมด้วยฤทธิ์เดช แต่ก็อ่อนโยนและเปี่ยมด้วยความรัก เพียงสัมผัสเดียวจากพระองค์และพวกคนโรคเรื้อนก็ถูกชำระให้สะอาดและหายสมบูรณ์ เพียงสัมผัสเดียวจากพระองค์และเด็กชายที่ตายไปแล้วก็ได้รับชีวิต สัมผัสของพระเยซูสามารถไม่เพียงใส่ชีวิตไว้ในร่างกายหนึ่งที่ตายไปแล้วเท่านั้น แต่สัมผัสของพระองค์สามารถทำให้จิตวิญญาณที่ตายไปแล้วซึ่งถูกลิขิตให้ตายชั่วนิรันดร์ในบึงไฟนั้นมีชีวิตขึ้นมาได้

ชายตาบอดสองคนนั้นได้รับการมองเห็นของตน “และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป” เราพิสูจน์ว่าเราได้รับการช่วยให้พ้นแล้วจากความมืดแห่งบาปโดยการติดตามพระเยซู เราไม่ติดตามพระองค์เพื่อที่จะได้รับความรอด, เราติดตามพระองค์เพราะว่าเราได้รับความรอดแล้ว เราไม่เปลี่ยนนิสัยต่างๆของชีวิตเพื่อที่จะได้รับความรอด, เราเปลี่ยนนิสัยต่างๆของชีวิตเพราะเราได้รับความรอดแล้ว พระเยซูทรงเป็นความสว่างของโลก และเมื่อพระองค์ได้เสด็จมาแล้ว “ประชาชนผู้นั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว” (มธ. 4:16)

พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเราจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต”

(ยอห์น 8:12)

พระเยซูตรัสเช่นกันว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จัก**ความจริง** และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็น**ไท**...ถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านทั้งหลายก็จะเป็นไทจริงๆ” (ยอห์น 8:32, 36)

พระเยซูทรงปลดปล่อยคนทั้งหลายให้เป็นไทจากความมืดและความตาย, พระองค์ประทานความสว่างและชีวิตนิรันดร์แก่พวกเขา หากคุณไม่เคยเรียกหาพระองค์ให้เปิดดวงตาที่มีขอบตของคุณเพื่อที่คุณจะได้มองเห็นความต้องการพระผู้ช่วยให้รอดของคุณและร้องทูลต่อพระองค์ให้ประทานความรอดและการยกโทษบาปให้ คุณก็ยังอยู่ในบาปและในความมืดฝ่ายวิญญาณเหมือนเดิม – และมันเป็นความปรารถนาของพญามารที่จะให้คุณอยู่ที่นั่นต่อไป! มันรู้ว่าหากคุณสามารถเห็นความมืดดำแห่งบาปและความต้องการของคุณที่จะ**ถูกปลดปล่อย**จากบาปนั้น คุณก็จะร้องเรียกหาพระเยซูและพระองค์จะทรงช่วยคุณให้พ้นจากความมืด, ความพินาศ, และความมรณาชั่ววินรันดร์

เปาโลประกาศความจริงอันยิ่งใหญ่: “แต่ถ้าชาวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ (ซาตาน) ได้กระทำใจของเขาให้มืดไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของชาวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา” (2 คร. 4:3, 4)

ความคิดเกี่ยวกับการเสียสละและการรับใช้ที่แท้จริง, แบบที่เป็นของจริงเริ่มเกาะกุมเราอย่างช้าๆ ท่ามกลางคนทั้งหลายที่ไปคริสตจักรและเหล่าคริสเตียนแต่ปากมีการพูดมากมายเกี่ยวกับการแยกตั้งให้บริสุทธิ์, การพูดมากมายเกี่ยวกับการปฏิเสธตนเอง; แต่ความตรงข้ามกันระหว่างความเป็นจริงและการปลอมแปลงก็โดดเด่นและชัดเจน ขอพระเจ้าแห่งความรักและพระคริสต์แห่งความอ่อนโยนกรุณาทรงโปรดช่วยเราให้เรียนรู้เคล็ดลับของพระเยซูเจ้า – นั่นคือ หนทางเดียวที่นำไปสู่อำนาจที่แท้จริงและความยิ่งใหญ่ที่แท้จริงคือ หนทางแห่งการรับใช้และการเสียสละอันถ่อมใจ, หนทางแห่งกางเขนนั่น ขอให้เราฟังและตอบการทรงเรียกของพระองค์ที่กล่าวว่า “จงรับกางเขนของเจ้าและตามเรามา”